

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**เมื่อเสือได้ลิ้มรสเลือด (ตอนที่ 51)**

ลิโป้ยกทหารออกจากเมืองหลวงมารบด้วยลิฉุย กุยกี ต้องกลยุทธ์วิธีแห่งสงครามจรยุทธ์ หลอกล่อให้รบพั่วพันอยู่ถึงสามวันสามคืน จึงทั้งอ่อนล้าเรี่ยวแรงลง ทั้งคิดถึงยอดหวานใจเดียวเสียน ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงข่าวใหม่ปลามัน จิตใจสู้รบจึงไม่กล้าแกร่งเหมือนกับเมื่อครั้งรบด้วยกองทัพปฏิวัติ

ครั้นได้ข่าวว่ากองทัพของเตียวเจ และหวนเตียว ยกเข้าตีเมือง หลวงจึงคิดหว่านใยการช่างในพระนคร ซึ่งกลองดวงใจเดียวเสียนอยู่ในที่นั้นด้วย และเกรงว่าเมืองหลวงจะได้รับอันตรายเพราะรู้ดีว่าระบบและกำลังป้องกันพระนครไม่ได้เข้มแข็งมั่นคง ดังนั้นลิโป้จึงตัดสินใจตีฝ่าทหารของกุยกีที่ปิดล้อมอยู่ด้านเชิงเขาเพื่อจะกลับไปช่วยเมืองหลวง ทหารของลิฉุย กุยกี ไล่ตามตีลิโป้อย่างไม่ลดละ ครั้นลิโป้จะหันเข้ามารบครั้งใดก็ถอยเสีย แต่พอลิโป้หันกลับรุดไปเมืองเตียงอัน ทั้งลิฉุย กุยกี ก็ยกทหารเข้าตามตีอีก ลิโป้รบพลาถอยพลาถอยอยู่ตลอดทาง ต้องสูญเสียทหารไปเป็นจำนวนมาก

ครั้นมาใกล้กำแพงพระนคร ทหารของลิโป้เห็นทหารของเตียวเจและหวนเตียวเป็นจำนวนมากล้อมเมืองหลวง และกำลังโจมตีกำแพงพระนครก็เกิดความรักตัวกลัวตาย จึงพากันไปเข้าสวามิภักดิ์กับทหารของเตียวเจและหวนเตียวเป็นจำนวนมาก ลิโป้เห็นเช่นนั้นก็หมดกำลังใจต่อสู้อาภรณ์ที่ลูกน้องทั้งนายแบบลิโป้นี้ ด้านหนึ่งเป็นไปได้ว่าทหารของลิโป้เหล่านั้นเป็นคนใช้ไม่ได้ ทอดทิ้งนายในยามยาก แต่ในอีกด้านหนึ่งก็เป็นไปได้ด้วยว่าเกิดแต่เหตุที่ลิโป้เป็นนายแต่ตำแหน่งหน้าที่ ไม่มีน้ำใจต่อลูกน้อง ด้วยคนนั้นมีใจ ครั้นใจไม่มีน้ำใจหล่อเลี้ยงผูกพันไว้ต่อกันแล้ว ยามใดมีโอกาสหรือยามใดเป็นยามยาก ความสัมพันธ์ของคนที่อาศัยแต่เพียงตำแหน่งและหน้าที่จึงยอมขาดสะบั้นลงโดยง่าย

ลิโป้เหลือทหารที่ยังคงจงรักภักดีเพียงไม่กี่คนจึงเห็นเหลือกำลังที่จะทำการสู้รบขับไล่กองทัพที่ล้อมพระนครอยู่นั้น จึงได้แต่พาทหารที่เหลืออยู่รวมเร่โดยรอบพระนครอยู่ถึงสองสามวัน คิดไม่ตกว่า จะแก้ไขสถานการณ์ประการใด การณช่างในพระนครนั้น ทหารรักษาพระนครยังคงต่อสู้ป้องกันเมืองหลวงเป็นสามารถ ยิ่งเกาทัณฑ์ทั้งก้อนศิลา และทรายคว่ำจากเชิงเทินกำแพง เมืองใส่ทหารที่ล้อมพระนครบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก ขณะนั้นลูกน้องเก่าของตั้งโต๊ะสองคนคือลิบ้องและอ่องฮอง ซึ่งเอาตัวรอดจากการตามล้างบางพรรคพวกตั้งโต๊ะของอ่องฮุน โดยอาศัยวิชาจึงจกเปลี่ยนสี ทำให้เขาเป็นพวกของอ่องฮุน จึงยังคงรักษาตำแหน่งขุนนางในเมืองหลวงเอาไว้ได้ ครั้นได้ทราบข่าวสืบทหาร เอกของตั้งโต๊ะเจ้านายเก่ายกกองทัพมาโจมตีเมืองหลวงก็มีความยินดียิ่งนัก เห็นโอกาสที่พวกตัวจะเป็นใหญ่อีกครั้งหนึ่ง ทั้งเห็นเป็นโอกาส ที่จะแก้แค้นเข้ากับอ่องฮุน ดังนั้นจึงระดมลูกน้องเก่าของตั้งโต๊ะที่เคย กินอยู่ได้เสียในทางผลประโยชน์กันมาแต่ก่อนแล้วก่อการเป็นไส้ศึกขึ้นในเมือง

ครั้นเห็นเป็นที่ภายในเมืองหลวงกำลังซบถสลับกับกองทัพของสืบทหารเอกอยู่บนเชิงเทินพระนคร จึงพาพรรคพวกไล่ฆ่าฟันทหารฝ่ายเมืองหลวงที่รักษาประตูเมืองอยู่นั้น แล้วเปิดประตูเมืองทั้งสี่ด้าน กองทัพของลิฉุย กุยกี เตียวเจ และหวนเตียว จึงรุกกันเข้าพระนคร ฆ่าฟันทหารที่รักษาเชิงเทินบาดเจ็บล้มตายเป็น อันมาก ทหารฝ่ายเมืองหลวงที่เหลืออยู่ก็ยอมเข้าสวามิภักดิ์แต่โดยดี

ลิโป้เห็นเมืองหลวงแตกก็ตกใจ รีบตีฝ่าทหารของลิฉุย กุยกี เข้า ไปในพระราชวัง ไปพบอ่องฮุนที่ติดบัญชาการแล้วว่า บัดนี้เมืองหลวง ตกอยู่ในมือข้าศึกแล้ว ให้รีบขึ้นม้าตีฝ่าออกไปด้วยกัน อ่องฮุนบัดนี้เห็นที่คับขัน ครั้นจะหนีก็คงหนีไม่รอดเพราะชราภาพ ทั้งไม่ต้องการให้ถูกตราหน้าในภายหลังว่าทอดทิ้งสองเตโชในยามวิกฤตจึงตัดสินใจรักษาชื่อเสียงเกียรติคุณแล้ววากับลิโป้ว่า "เราจะหนีเอาตัวรอดนั้นไม่ควร ถึงจะตายก็เอาความชอบไว้ภายหลัง ท่านจะไปก็ไปเถิด แต่ช่วยเอาเนื้อความทั้งนี้ไปแจ้งแก่หัวเมืองทั้งปวงว่า เราคำนับไปด้วย บัดนี้เกิดเหตุขึ้นในเมืองหลวงให้หัวเมืองทั้งปวงตั้งใจท่านบำรุงแผ่นดิน ยกกองทัพเข้ามาช่วยกำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย" อ่องฮุนในยามเข้าดาจจึงเพ่งคิดถึงการท่านบำรุงแผ่นดิน เพ่งคิดขอให้หัวเมืองต่างๆ ยกทัพเข้ามากำจัดศัตรูแผ่นดิน ซึ่งถ้าหากไม่ ตั้งอยู่ในความประมาทคิดถึงเรื่องนี้และทำในเรื่องนี้เสียก่อนก็จะไม่ตกอยู่ในสภาพอับจนเยี่ยงนี้ ถึงกระนั้นก็ยังคงคิดไว้อย่าเสียใจให้ลิโป้ช่วยบอกกล่าวบรรดาหัวเมืองต่างๆ ถึงเกียรติคุณของตนที่ยอม ตายอยู่กับสองเตโชเพื่อจะได้มีชื่อเสียงปรากฏไว้ในประวัติศาสตร์

ลิโป้ฟังคำอ่องฮุนแล้วยังพยายามชักชวนให้รับหนีอีกหลายหน แต่อ่องฮุนก็ยืนหยัดเจตนาเดิม พอถึงขณะนั้น ทหารของลิฉุย กุยกี เตียวเจ และหวนเตียว ยกตามมาและเข้าล้อมพระราชวังไว้ทั้งสี่ด้าน แต่ไม่กล้าบุกฝ่า

ประดุพระราชวังเข้าไป เพราะสีทหารเอกและทหารเหล่านั้นเดิมทีล้วนเป็นทหารอาชีพ เคารพต่อกฎเกณฑ์ระเบียบ บาล จึงยังคงเกรงพระบรมเดชานุภาพของฮ่องเต้ ต่างคนต่างก็ออ้อยู่แต่ภายนอกกำแพงพระราชวัง

ลิโป้เห็นสถานการณ์คับขัน ทั้งเพลิงก็ลุกไหม้ขึ้นภายนอกพระราชวังหลายแห่ง ครั้นจะเข้าไปรับเอาเดียวเสีย และครอบครัวยากลำบากไม่ทันการ จึงรีบตีฝ่าออกจากประดุพระราชวังพา ทหารร้อยเศษตีฝ่าหนีออกจากเมือง หลวงตรงไปหาอ้วนสุด ณ เมืองสาหัสย อ้วนสุดครั้งลิโป้ไปแล้วจึงเดินทางเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋ถึงพระตำหนักที่ประทับ กราบบังคมทูลรายงานสถานการณ์ให้ทรงทราบ ว่าบัดนี้สีทหารเอกของตงโตะยึดได้เมือง หลวงแล้ว และยกทหารมาล้อมพระราชวังไว้ทั้งสี่ด้าน ดังนั้นจึงขอกราบบังคมทูลอัญเชิญเสด็จออกพระบัญชา สันติภาพ บนชั้นสองของพระที่นั่งเพื่อระงับการจลาจลต่อไป

พระเจ้าเหียนเต๋จึงเสด็จออกพระบัญชาสันติภาพ ประทับบนกระเบียดชั้นสองของพระตำหนักพร้อมด้วยขันที อาลักษณ์ และอ้วนสุด แล้วโปรดให้ลิฉุย กุยกี เตียวเจ และหวนเตียว เข้าเฝ้า ณ พื้นเบื้องล่างของพระบัญชา นั้น สีทหารเอกกราบทูลพระราชกระแสแล้วก็พากันมาเฝ้าอยู่ข้างล่าง กราบถวายบังคมแล้ว พระเจ้าเหียนเต๋จึง รับสั่งถามว่าพวกเจ้ายกทหารมาล้อมพระราชวังนี้มีประสงค์สิ่งใด สีทหารเอกกราบบังคมทูลว่าที่กระทำการดังนี้ จะคิดเป็นกบฏต่อ แผ่นดินนั้นหาไม่ได้ เนื่องจากเบื้องก่อนนี้ตงโตะเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน และอัศรมหา เสนาบดี ได้ทำนุบำรุงบ้านเมืองและราษฎรให้เป็นสุข แต่อ้วนสุดคบคิดกับลิโป้สังหารตงโตะเสีย แล้วยึด อำนาจไว้เสียเองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย พวกข้าพระพุทธเจ้าปรารถนาจะสร้างความ ถูกต้องขึ้นในบ้านเมือง ถำรงบทกฎหมายให้ศักดิ์สิทธิ์ เป็นหลักและข้อแปะของบ้านเมืองเพื่อให้เกิดความสงบสุขสืบไป

ดังนั้น จึงขอพระราชทานเอาตัวอ้วนสุดมาประหารเสียในฐานะเป็นกบฏต่อแผ่นดิน เสร็จการแล้ว ข้าพระพุทธเจ้าทั้งปวงก็จะ กลับคืนสู่ที่ตั้งตามเดิม อ้วนสุดได้ยินดังนั้นจึงกราบบังคมทูลว่าข้าพระพุทธเจ้าเป็น ขุนนางรับราชการในพระราชวงศ์ด้วยความสัตย์สุจริตติดต่อกันถึง สี่แผ่นดิน เห็นตงโตะเป็นทรราชคิดแย่งชิงราชสมบัติ เบียดเบียนบ้าน เมืองและราษฎร ข้าพระพุทธเจ้าจึงคิดกำจัดภัยแผ่นดินเสีย บัดนี้มีความวุ่นวาย ขึ้นในพระราชวังอันเนื่องมาแต่ความต้องการตัวข้าพระพุทธเจ้า ดังนั้นข้าพระพุทธเจ้าจึงพร้อมพลชีวิตถวาย เป็นราชพลี เพื่อให้เหตุการณ์วุ่นวายได้สงบลง และขอกราบถวายบังคมลา ณ บัดนี้

ว่าแล้วอ้วนสุดก็กระโดดลงจากกระเบียดชั้นสองลงมาถึงพื้นข้างหน้าสีทหารเอก ด้วยความซบเซาและความสูง จึงทำให้อ้วนสุดแขน ขาหักทรุดอยู่กับที่ แต่ปากนั้นยังกล่าอยู่และร้องขึ้นว่า "ไอ้ศัตรูราชสมบัติ กูอยู่ที่นี้แล้ว" สีทหารเอกยกอาวุธความถึงเหตุผลและผู้คนที่เกี่ยวข้องในการสังหารตงโตะ จึงถามอ้วนสุดว่าตงโตะมีผิดสิ่งใด จึงคบคิดกับลิโป้ฆ่าเสีย และมีใครร่วมเกี่ยวข้องด้วยบ้าง อ้วนสุดจึงว่าข้าเสียเพราะตงโตะเป็นศัตรูราชสมบัติ เป็นทรราช ข่มเหงและทำร้ายขุนนางและราษฎร พวกเจ้าก็รู้อยู่แก่ใจ หากมีใครร่วมมือด้วยกูไม่ สีทหารเอกจึงว่าต่อไปว่า ครั้นเราทั้งสี่คนมีหนึ่งสือมาสวามิภักดิ์ขอทำราชการด้วย เหตุใดตัวจึงจ้องอาฆาตพยาบาทคิดสังหาร พวกเราสี่คนเล่า อ้วนสุดจึงว่าเพราะพวกเจ้าเป็นพวกทรราช ขณะนั้นอ้วนสุดบาดเจ็บได้ความทรมานนัก จึงยั่วสี ทหารเอกว่าพวกมึงเป็นกบฏ กูอยู่ในเงื้อมมือพวกมึงแล้ว จะฆ่าก็เร่งฆ่าเสียเถิด สีทหารเอกได้ฟังก็โกรธ ทั้ง เห็นจะชักใบใส่เสียงให้อ้วนสุดเปิด ปากว่ามีใครเป็นพวกคบคิดสังหารตงโตะไม่เป็นผลแล้ว จึงเอาดาบฟัน อ้วนสุดถึงแก่ความตาย แล้วสั่งให้ทหารไปจับเอาบุตร ภรรยา และญาติพี่น้องอ้วนสุดฆ่าเสียทั้งสิ้น

หลังจากอ้วนสุดกระโดดลงไปให้สีทหารเอกฆ่าแล้ว พระเจ้าเหียนเต๋สลดพระทัยอาลัยนักจึงเสด็จเข้า สีทหาร เอกกราบถวายบังคมลาแล้วพากันไปปรึกษาที่ตึกบัญชาการกองกำลังรักษาพระนคร แต่คงให้ทหารล้อม พระราชวังไว้อ้างว่าเป็นการถวายเป็นการอารักขาฮ่องเต้ สีทหารเอกเมื่อมาถึงกองบัญชาการกองกำลังรักษาพระ นครแล้ว ก็ให้ทหารของตัวเข้าประจำการ เป็นทหารสังกัดกองกำลังรักษาพระนคร ทหารหน่วยต่างๆ ในพระ นครที่เข้าสวามิภักดิ์เป็นจำนวนมากก็ให้ทำหน้าที่ในหน่วยสังกัดเดิม สีทหารเอกนั้นแรกเริ่มคิดอ่านกันแต่เพียง เพื่อเสียงดาบต่อสู้เอา ตัวรอดแล้วก้าวมาถึงขั้นคิดสังหารอ้วนสุดเพื่อแก้แค้น ครั้นยึดพระนครได้แล้วก็เริ่ม สัมผัสว่าสถานการณ์ทั้งปวงได้ตกอยู่ภายใต้อำนาจการควบคุมของกองกำลังรักษาพระนคร ซึ่งพวกตนเป็น คณะผู้บัญชาการแล้วโดยไม่ได้คิดฝัน มารัฐอีกทีหนึ่งก็กลายเป็นคณะรัฐประหารที่ยึดอำนาจรัฐจากอ้วนสุดมา ไว้ในกำมือเสียแล้ว

คนหนึ่งประมาทจนอำนาจรัฐหลุดจากมือแล้วถูกสังหารอย่างทารุณ แต่อีกสี่คนเพียงแค่ว่าเอาตัวรอดกลับ บังเอิญได้อำนาจรัฐมาครอง ดูประหนึ่งว่าฟ้าบันดาลไว้กฎเกณฑ์ แต่ความจริงนี่คือกฎเกณฑ์ ของฟ้า เนื่องจากเพราะ กฎเกณฑ์ของฟ้านั้นไม่ขึ้นต่อการคำนวณทางคณิตศาสตร์ ไม่ขึ้นต่อกฎเกณฑ์ของตรรกะ และไม่ขึ้นต่อ เจตจำนงของผู้คน แต่ใครเล่าจักเข้าถึงกฎเกณฑ์ของฟ้าได้

เมื่อรู้ตัวว่าได้ครองอำนาจรัฐอยู่ในมือขณะนี้แล้ว ลีจย กุยกี จึงคิดก้าวต่อไปถึงขนาดคิดล้มราชวงศ์ฮั่น สंहการฮ่องเต้ ตั้งระบอบการปกครองโดยสภารัฐประหาร แต่เดียวเจ และหวนเตียว คัดค้านว่าแผ่นดินมีธรรมเนียมการปกครองในระบอบกษัตริย์ ราชวงศ์ฮั่นได้สถาปนามาร่วม 400 ปีแล้ว หัวเมืองจำนวนมากยังคงจงรักภักดีต่อราชวงศ์ฮั่น เจ้าเมืองจำนวนมากก็เป็นพวก "แซ่เล่า" เชื้อสายของพระเจ้าฮั่นโกโจเล่าปี่ ทั้งราษฎรก็เคยชินในระบอบกษัตริย์ หากล้มฮ่องเต้เสียแล้วบรรดาหัวเมืองก็จะยกกองทัพเข้ามา ราษฎรก็จะก่อการจลาจล พวกเราก็จะคุมสถานการณ์ไว้ไม่ได้ ดีร้ายอำนาจวาสนา ที่มีอยู่ในวันนี้ก็จะสูญสิ้นไป กระไรเลยควรครองราชวงศ์ฮั่นและพระเจ้าเหียนเต๋ไว้ดังเดิม แล้วพวกเราครองอำนาจรัฐแบบดังโตะ บ้านเมืองก็จะเป็นปกติสุขสืบไป

ที่ประชุมสภารัฐประหารเห็นชอบด้วยกับความคิดของเดียวเจ และหวนเตียว และตกลงกันต่อไปว่าต้องรีบสลายตัวสภารัฐประหาร แล้วกราบบังคมทูลให้พระเจ้าเหียนเต๋โปรดเกล้าฯ ให้ดำรงตำแหน่ง ขุนนางตามระบอบการปกครองปกติ เพื่อสลายความเผด็จการออกไปแล้วใช้เสื้อคลุมของฮ่องเต้คุมตัวให้ได้ครองอำนาจเผด็จการได้โดยชอบด้วยกฎหมาย จากนั้นแล้วจึงค่อยคิดอ่านกำจัดศัตรูทางการเมือง อย่างเป็นทางการเป็นขั้นตอน วางฐานอำนาจภายใต้ฮ่องเต้ให้มั่นคงยิ่งขึ้น เมื่อปรึกษาพร้อมกันแล้วจึงพากันไปขอเข้าเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋ พระเจ้าเหียนเต๋เสด็จขึ้นให้สัทธารเอกเข้าเฝ้า แล้วรับสั่งถามว่าเดิมทีพวกเจ้ายกกองทัพมาอ้างว่าต้องการตัวฮ่องเต้ บัดนี้ฮ่องเต้ก็ตายแล้ว เหตุใดจึงยังไม่ยกทัพกลับไปอีกเล่า สัทธารเอกบัดนี้ประจักษ์ชัดแล้วว่าเสียใจที่ได้ล้มฮ่องเต้จึงยอมเป็นวิสัยเสียที่ไหนเลยจะละวางเสียแต่เพียงเท่านี้ มีแต่จะกระทำการตามอำเภอใจของสัตว์เดรัจฉานต่อไปเท่านั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรืองวิทย์าคม

เปิดตัวต้นตำรับลงโลก (ตอนที่ 52)

สัทธารเอกฟังรับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋แล้วกราบบังคมทูลว่า พวกข้าพระพุทธเจ้าทำราชการมีความชอบมาแต่ก่อน แต่หาผู้ใด กราบบังคมทูลเสนอความชอบให้ไม่ บัดนี้พวกข้าพระพุทธเจ้าประสงค์จะเป็นขุนนางรับราชการในเมืองหลวง จึงขอรับพระราชทานพระกรุณา พระเจ้าเหียนเต๋ฟังคำกราบบังคมทูลก็รู้ความนัย จึงรับสั่งถามต่อไปว่า พวกเจ้าต้องการตำแหน่งใดขอให้มา สัทธารเอกฟังรับสั่งแล้วคิดไม่ทันว่าจะทูลขอรับพระราชทานตำแหน่งใดเพราะไม่ได้ เตรียมตัวมาก่อน ทั้งไม่รู้สายสนกลในในการบริหารราชการแผ่นดิน จึงไม่สามารถกราบทูลต่อไปได้ ต่างคนต่างอึ้งอยู่พักหนึ่งแล้วลีจย กุยกี จึงกราบทูลว่าข้าพระพุทธเจ้าขอเวลากลับไปปรึกษากันก่อนแล้ว กราบทูลถวายบังคมลา

ลาอาวาสอันได้มาโดยบังเอิญ และบังเอิญเสียจนไม่รู้ว่าจะเอา อย่างไรกันดี คล้ายๆ กับยาจกตกเข้าไปในแหล่งมหาสมบัติ ไม่รู้จะหยิบฉวยเอาสิ่งใด ได้แต่หวาดทาลาย ไม่ต่างอะไรกับคณะรัฐประหารบางคนที่ยึดอำนาจแล้วไม่มีสติปัญญาคิดอ่านว่าจะทำการอย่างไรสืบไป จนในที่สุดกลับยกเอาอำนาจนั้นให้คนอื่นเสียต่อๆ แต่ลีจย กุยกี เดียวเจ และหวนเตียวนั้น แม้จะเป็นทหารบ้านนอก แต่ยังคงความเฉลียวฉลาดกว่าคณะรัฐประหารบางคนะ จึงขอเวลาตั้งหลักคิดอ่านกันใหม่

ครั้นกราบทูลถวายบังคมลากลับมายังกองบัญชาการกองกำลังรักษาพระนครแล้ว จึงปรึกษากันว่าจะขอรับพระราชทานตำแหน่งใด แต่ในที่สุดก็ไม่มีใครว่าจะขอรับพระราชทานตำแหน่งใดจึงจะครองอำนาจ รัฐไว้ได้ตามปกติ ดังนั้นจึงให้ไปเชิญเจ้ากรมกำลังพลและนักวิชาการ มาปรึกษาว่าตำแหน่งใดที่ครองแล้วจะมีผลเป็นการครองอำนาจรัฐได้สืบไป เมื่อปรึกษาดกลงกันแล้ว จึงทำเป็นหนังสือกราบบังคมทูลขอ รับพระราชทานตำแหน่งให้ลีจยเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน เป็นผู้บัญชาการกองทัพอากาศกลาง และเป็นผู้บัญชาการกองกำลังรักษาพระนคร กุยกีเป็นผู้บัญชาการทหารส่วนหลัง และขุนนางผู้ใหญ่มี ตำแหน่งเฝ้า เดียวเจเป็นผู้บัญชาการทหารฝ่ายซ้าย และหวนเตียว เป็นผู้บัญชาการทหารฝ่ายขวา

พระเจ้าเหียนเต๋ทอดพระเนตรหนังสือกราบบังคมทูลแล้ว ทรงโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้สัทธารเอกดำรงตำแหน่งตามที่เสนอ นี่คือพระบรมราชโองการที่สอดคล้องกับวิถีแห่งฟ้า เป็นไปตามหลักพิชัยสงครามที่ไม่แตกหักเมื่อยังแตกหักไม่ได้ เป็นไปตามหลักสยดสยองยุทธ์หนึ่งในสามสิบหกประการ คือ "หนี" เมื่อยังเอาชนะไม่ได้นั่นเอง นับว่าพระเจ้าเหียนเต๋ซึ่งเป็นพระมหากษัตริย์ เมื่อสองพันปีก่อนทรงมีพระสติปัญญายิ่งกว่าพระมหากษัตริย์พม่าที่แข็งกร้าวแตกหักกับอังกฤษ ทั้งๆ ที่ไม่มีน้ำยาที่จะต่อกรด้วยกองทัพของอังกฤษ เป็นเหตุให้พม่าต้องตกเป็นเมืองขึ้นอังกฤษในที่สุด

ครั้นได้รับพระมหากรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ได้รับตำแหน่งตามที่ทูล ขอแล้ว ลิจย กุยกี จึงถอนทหารที่ล้อมพระราชวังยกออกมาตั้งที่กองบัญชาการกองกำลังรักษาพระนคร และให้เดี่ยวเจ หวนเดี่ยว คุม ทหารยกไปรักษาเมืองสองหลวง ซึ่งเป็นเมืองหน้าด่านและเป็นเมืองยุทธศาสตร์สำคัญในการป้องกันข้าศึก

เมื่อได้อ่านาจารแล้วก็ลงมือเล่นพรรคเล่นพวกตามวิสัยของนักการเมือง เหตุนี้ลิจย กุยกี จึงแต่งตั้งให้ลิ้มบ้องและอ่องทอง ลูกน้องเก่าของดั่งโด้ที่เป็นพวกเดียวกันและเป็นไส้ศึกเปิดประตูเมือง รับกองทัพสหทหารเอกให้เป็นทีขุนนาง ส่วนทหารที่มาด้วยกันในกองทัพที่เป็นตัวนายก็แต่งตั้งเป็นขุนนาง ระดับรอง ๆ ลงมาก็เลื่อนยศตำแหน่งให้ทั่วถึงกัน นับว่าลิจย กุยกี เป็นนักการเมืองที่เอาพรรคเอาพวก เพียงขอให้พวกเท่านั้นยอมบำเหน็จรางวัลและผลประโยชน์ให้ ดังนั้นจึงมีนักวิชาการ บัณฑิต สื่อมวลชน และขุนนางข้าราชการอื่น ๆ เข้ามาเป็นพวกด้วยจำนวนมาก

ครั้นใครมาเป็นพวกแล้วก็ใช้อ่านาจารของตัวเองเข้าปกป้องประจักษ์แก่ที่ คอยกางปีกปกป้องลูกไก่จะนั้น เพราะเหตุนี้พรรคพวกของลิจย กุยกีจึงมีจิตคิดกำเริบกล้าทำชั่วซ้ำได้ทุกอย่างทุกประการ โดยไม่หวาดหวั่นยำเกรงกฎหมายบ้านเมือง เพราะถือว่ามีอำนาจรัฐปกป้องคุ้มครองอยู่ทุกกรณี ไม่ว่าจะผิดชั่วซ้ำขนาดไหน ประการใดหลังจากใช้อ่านาจารก็เอากลพวกพ้องแล้วก็เผื่อแผ่ถึงคนตายที่เป็นนายเก่าของตัวเอง ลิจย กุยกี จึงสั่งให้ตั้งคณะกรรมการฟื้นฟูเกียรติยศของดั่งโด้ขึ้นคณะหนึ่ง ให้ทำการค้นหาซากศพของดั่งโด้เพื่อทำพิธีศพใหม่ให้สมเกียรติยศ แล้วจะได้นำไปฝังตามธรรมเนียมต่อไป

คณะกรรมการชุดนี้ค้นหาได้แต่เศษเนื้อและกระดูกของดั่งโด้ที่ถูกฝังอยู่นอกพระนคร ดังนั้น จึงให้ทำพิธีใหญ่เอาเศษเนื้อ และกระดูกใส่โลงอย่างดีสำหรับศพพระบรมราชวงศ์ แล้วให้เอาไม้จันทน์หอมแกะเป็นรูปดั่งโด้มีขนาดเท่าคนจริงเอามาตั้งในพิธีแล้วเซ่นไหว้อย่างธรรมเนียม ลิจย กุยกี ต้องการให้ผู้คนเห็นว่าดั่งโด้นั้นเป็นรัฐบุรุษ มีคน เคารพรักอาลัยเป็นอันมาก จึงเกณฑ์คนมาร่วมพิธีเซ่นไหว้ศพเป็น เวลาสิบวันสิบคืน มีคนที่ถูกเกณฑ์มาเซ่นไหว้ศพในครั้งนี้ถึงสองล้าน คน หากใครร้องไห้แบบสุดโต่งเศร้าอาดูรก็จะมอบรางวัลให้ ดังนั้นจึงมีผู้คนมาร้องไห้ต่อหน้าพิธีศพเป็นจำนวนมากตลอด ระยะเวลาสิบวัน อาการร้องไห้ที่นั่นสุดแสนจะโศกเศร้าอาลัยรักเป็นหนักหนา ยิ่งเสียกว่าเป็นศพบิดามารดาของตัวเองอีก และกลายเป็นธรรมเนียมร้องไห้หน้าศพต่อมาอีกนับพันปี

นี่แหละอานาจารแห่งอำนาจเงินตรา ซึ่งอย่าว่าแต่ชั้นร้องไห้เพียงเท่านั้นเลย ต่อให้เป็นชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ก็อาจถูกคน ขายตัวขายได้อย่างไม่ล้ายไยดี เหล่าขุนนางข้าราชการเห็นบ้านเมืองเข้าสู่ยุค "ดาหลีกก็หลิวตาม" จำนวนมากที่เคยร่วมอยู่ในเหตุการณ์สังหารดั่งโด้ หรือเคยร่วมสาปแช่งศพดั่งโด้ก็พากันมาเซ่นไหว้ศพดั่งโด้กันเป็นการใหญ่ พระเจ้าเหียนเต๋แม้ยังทรงพระเยาว์ แต่ทรงทราบสถานการณ์ดี ว่าควรต้องวางพระองค์อย่างไร ดังนั้นจึงทรงพระราชทานของเซ่นไหว้ ศพดั่งโด้อย่างธรรมเนียมเชื้อพระวงศ์ชั้นผู้ใหญ่ ลิจย กุยกี เห็นเช่นนั้นก็ดีใจยิ่งนัก ภาพที่สร้างขึ้นเพื่อลวงโลกกลับมาหลอกตัวเองให้หลงไปว่าดั่งโด้นั้นมีผู้คนเคารพนับถือศรัทธาเป็นจำนวนมาก ดังนั้นจึงต้องประพฤติปฏิบัติตามแบบอย่าง ของดั่งโด้ และน่านโยบายต่างๆ ของดั่งโด้มาใช้ในการบริหารราชการแผ่นดินต่อไป

การบิดเบือนข้อเท็จจริงเพื่อหลอกลวงชาวบ้านเช่นนี้ถือเป็นต้นฉบับของการลวงโลก และเป็นแบบอย่างให้นักการเมืองในยุคสองพันปีต่อมาไปใช้ โดยไม่คำนึงว่าสิ่งที่บิดเบือนหลอกลวงนั้นจะสร้าง ความรู้สึกที่เจ็บแค้นชิงชังแก่อาณาประชาราษฎรอย่างไร ในขณะที่น้ำท่วมบ้านเรือนและทรัพย์สินราษฎร และกระแสน้ำ พัดพาผู้คนล้มตายหายไปเป็นจำนวนมาก แทนที่จะยอมรับว่าเกิดอุทกภัย และบอกว่ามีแผนการแก้ไขอย่างไร กลับบิดเบือนหลอกลวง เสียว่านี่คือผลงานของรัฐบาลในการป้องกันแก้ไขปัญหายุ่งยากอย่างได้ผล ในบางปีภัยแล้งคุกคาม ฝนฟ้าไม่ตก อากาศร้อนและแล้งจัด ดินแตกกระแหง สัตว์ไม่มีน้ำกิน พืชผลของเกษตรกรเสียหายทั่วประเทศ แทนที่จะยอมรับว่าเกิดภัยแล้งและบอกว่ามีแผนการแก้ไขอย่างไร กลับบิดเบือนหลอกลวงว่านี่คือผลงานของรัฐบาลในการแก้ไข ปัญหาน้ำท่วมอย่างได้ผล ครั้นสร้างหนี้สินจนบ้านเมืองมีหนี้สินล้นพ้นตัว ถึงขนาดที่ชาวนาทั้งประเทศต้องขายข้าวทั้งหมดที่ผลิตได้โดยไม่ต้องเหลือไว้กินก็ต้องใช้เวลาถึง

สองร้อยห้าสิบปีจึงจะชดใช้หนี้ได้หมด แทนที่จะยอมรับความจริงแล้วแก้ไขความผิดพลาดกลับหลอกลวงบิดเบือนด้วยการออกค่านิยามว่า "หนี้สาธารณะ" เสียใหม่ ดัดเอายอดหนี้จำนวนมากออกไปแล้วบอกว่าหนี้สาธารณะมีจำนวนน้อยนิดเท่านั้น หลังจากออกมาตรการบีบบังคับธนาคารและสถาบันการเงินเพื่อ จะยึดมาเป็นของรัฐแล้วขายให้กับต่างชาติซึ่งผิดพลาดมหันต์ ส่งผล ให้หนี้เน่าเกิดขึ้นท่วมทั้งระบบ แทนที่จะยอมรับความผิดพลาดกลับเอาหนี้เน่าออกจากระบบไปกองไว้หลังบ้าน คือไปใส่ไว้ในองค์กร อีกองค์กรหนึ่งแล้วหลอกลวงบิดเบือนว่าแก้ไขปัญหานี้แล้วสำเร็จแล้ว

การหลอกลวงบิดเบือนถึงขนาดที่แม้ว่าราษฎรไม่มีเงินในกระเป๋าก็ไม่มีจะกินและยากไร้ ซึ่งทุกคนสัมผัสความจริงอยู่กับตัว แต่ยังกล้าหลอกลวงว่าสามารถแก้ไขปัญหามหาเศรษฐิกิจถูกต้อง ถูกทาง แล้ว ทุกคนมีรายได้มากขึ้นแล้ว มีเงินในกระเป๋ามากขึ้นแล้ว รายได้ประชาชาติเพิ่มขึ้นแล้ว การโกหกหลอกลวงบิดเบือนของนักการเมืองในยุคหลังดังกล่าวนี้ นับได้ว่าได้พัฒนาวิชาลวงโลกของลิฉุย กุยกี้ จนก้าวหน้ายิ่งกว่าต้นฉบับเดิมมากมายนัก ดังนั้นนักการเมืองลวงโลกเช่นนี้จึงย่อมถือได้ว่าเป็นพวกลูกศิษย์ หลานศิษย์ของลิฉุย กุยกี้ ลูกน้องผู้ซื่อสัตย์ของจอมทรราชตั้งโต๊ะ และต้องนับว่าเป็นลูกศิษย์ หลานศิษย์ที่ยอด เยี่ยมยิ่งกว่าคนรุ่นปรมาจารย์เทียบกันไม่ติด

ครั้นเสร็จพิธีเซ่นไหว้ตามธรรมเนียมแล้ว จึงให้เชิญศพตั้งโต๊ะไปทำพิธีฝัง ณ สุสานวีรชน แต่ครั้นจะทำพิธีฝังพระแม่ธรณีกลับลงทัณฑ์ สวรรค์กลับสาปส่งบันดาลให้เกิดพายุพัดแรงกล้า ฝน ตกหนักทำใหญ่ น้ำท่วมแผ่นดินถึงสองศอก เกิดอสนีบาตผ่าถูกโลงศพตั้งโต๊ะแตกกระจัดกระจาย เศษเนื้อและกระดูกกระจายไปสิ้น ลิฉุย กุยกี้ รออยู่ในพิธีฝังศพตั้งโต๊ะจนกระทั่งพายุสงบ ฝนสร้าง ฟากระจางแล้ว จึงให้ทหารไปเก็บรวบรวมเศษเนื้อ เศษกระดูกมาผสมกันแล้วใส่ไว้ในโลงใหม่ กว่าจะเสร็จก็ล่วงยามเที่ยงคืน ครั้นจะเอาโลงศพนั้นลงฝังอีกก็เกิดพายุจัด ฝนตก แล้วฟ้าผ่าลงที่โลงนั้นซ้ำอีก โลงแตกกระจาย เศษเนื้อและกระดูกที่ปั้นเป็นรูปตั้งโต๊ะก็แตกกระจายแหลกละเอียดสิ้น ลิฉุย กุยกี้ ยังไม่ละความพยายาม พอฝนสร้างก็สั่งให้เก็บรวบรวมเศษเนื้อและกระดูกของตั้งโต๊ะมาผสมเข้ากันอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำ ไปใส่โลงใบใหม่เพื่อเตรียมฝังจนถึงเวลาใกล้จะสว่าง แต่ครั้นจะฝังอีก ครึ่งหนึ่งก็เกิดเหตุการณ์เช่นเดิมคือเกิดลมพายุพัดจัด ฝนกระหน่ำจนน้ำท่วมพื้นดินและเกิดฟ้าผ่าถูกโลงที่ใส่เศษเนื้อและกระดูกของตั้งโต๊ะนั้นแหลกละเอียดกระจายจนไม่เป็นชิ้นดี ไม่สามารถจัดเก็บรวบรวมมาฝังได้อีกต่อไป

ตั้งโต๊ะตายไปแล้ว ในตอนที่เป็ศพก็ถูกทหารเอาใส่ตะเกียงเจาะใส่ทองจุดเป็นตะเกียงจนซากศพถูกเผาไหม้ด้วยไฟแห่งน้ำมือคน ครั้นเก็บเศษเนื้อและกระดูกมาทำพิธีฝังกลับถูกไฟแห่งสวรรค์บันดาลทำลายจนไม่สามารถฝังได้ตามธรรมเนียม นี่หาใช่เนื่อง จากเหตุอื่นใดไม่ หากเนื่องเพราะผลกรรมที่ทำชั่วซ้ำไว้กับแผ่นดินและราษฎรจนแม้แต่ฟ้าก็ไม่อาจให้อยู่ได้ แม้พระธรณีก็ไม่อาจให้อยู่บน แต่กระนั้นพฤติกรรมลวงโลกของลิฉุย กุยกี้ ที่กระทำให้กับตั้งโต๊ะนั้นก็ยิ่งพอนับว่าเป็นลูกน้องที่ใช้ได้ เพราะได้แสดงออกถึงความจงรักภักดีต่อเจ้านายตัวจนถึงที่สุด ความดีของลิฉุย กุยกี้ ถ้าหากจะยกขึ้นแสดงก็คงมีประการนี้ประการเดียวเท่านั้น

ครั้นฝังศพตั้งโต๊ะไม่สำเร็จเพราะฟ้าดินไม่ยอมรับเป็นที่คุ้มและรองรับคนแบบตั้งโต๊ะแล้ว ลิฉุย กุยกี้ จึงจำเป็นต้องกลับเข้าเมืองหลวง เริ่มกิจกรรมที่ชั่วช้าทางการเมืองต่อไปด้วยการติดสินบนชั้นที่ที่อยู่ใน พระตำหนักของฮ่องเต้ให้เป็นสายลับคอยรายงานข่าวความเคลื่อนไหวของพระเจ้าเหียนเต้ให้ทราบทุกประการ แต่กระนั้นลิฉุย กุยกี้ ก็ยังคงเป็นทหารที่ไม่รู้การแผ่นดิน จะสั่งการใดๆ ในการบริหารราชการแผ่นดินก็พินเพื่อนวิปริตผันแปร แต่ยิ่งดีที่รู้สึกตัวว่าเป็นการไม่ถูกต้อง จึงให้หาซื้อสัตว์มงคลแม่ทัพใหญ่ ปราบโจรโพกผ้าเหลืองที่ลาออกจากราชการเพราะไม่สามารถจ่ายเงินค่าส่วยสินบนแก่กลับชั้นที่ให้กลับเข้ารับราชการอีกครั้งหนึ่ง ตั้งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ในตำแหน่งที่ปรึกษาผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

สงครามขุนศึกภาคพายัพ (ตอนที่ 53)

การสร้างภาพลวงโลกที่ลิฉุย กุยกี้ได้จัดฉากสร้างขึ้นในงานพิธี ศพของตั้งโต๊ะได้กลับมาหลอกลวงแล้วครอบงำความคิดของลิฉุย กุยกี้ว่าพฤติกรรมและการกระทำแบบตั้งโต๊ะคือแบบอย่างอันเป็นที่ เคารพรักของราษฎร ดังนั้น รัฐบาลของลิฉุย กุยกี้ จึงสืบทอดเจตนารมณ์ นโยบาย และพฤติกรรม ตลอดจนการกระทำต่างๆ ของตั้งโต๊ะเอามาใช้ แต่หาได้สังวรและเฉลียวใจถึงเหตุการณ์ในพิธีฝังศพของตั้งโต๊ะที่แม้แต่พระแม่ธรณียังไม่ยอมรับเรือนร่าง และสวรรค์ก็ไม่ยอม รับให้อยู่ภายใต้หล้า ว่านั่นเป็นผลจากความชั่วช้าเลวทรามที่กระทำไว้แต่ประการใด

เหตุนี้รัฐบาลของลิฉุย กุยกี้จึงเป็นรัฐบาลทรราชย์แบบเดียวกับ รัฐบาลของตั้งโต๊ะเกือบทุกประการ ยกเว้นก็แต่เพียงสองอย่างเท่านั้นคือ ไม่ตั้งตัวเป็นบิดาบุญธรรมของฮ่องเต้อย่างหนึ่ง และไม่ถึงกับเอาคนเป็นๆ มาทอดในงานเลี้ยงโต๊ะอีกอย่างหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้บรรดาขุนนางข้าราชการและราษฎรจึงได้รับความเดือดร้อนเหมือนกับครั้งตั้งโต๊ะอีกครั้งหนึ่ง ส่งผลให้หัวเมืองบางเมืองมีความคิดที่จะล้มล้างรัฐบาล และในหมู่ประชาชนหลายพื้นที่ก็เกิดการเคลื่อนไหวที่จะลุกขึ้นสู้อีกครั้งหนึ่ง เชื้อไฟขบวนการกู้ชาติของโจรโพกผ้าเหลืองจึงเริ่มปะทุขึ้นอีกครั้งหนึ่งด้วย

ในด้านขุนศึกนั้นม้าแท่ง เจ้าเมืองเสเหลียงและคู่เกลือกคือหันซุย เจ้าเมืองเป็งจิว ซึ่งเป็นเจ้าเมืองครองดินแดนภาคพายัพ ได้รับทราบข่าวการก่อกรรมทำเข็ญของรัฐบาลลิฉุย กุยกี้แล้ว จึงปรึกษากันว่าบัดนี้รัฐบาลของลิฉุย กุยกี้เป็นทรราชย์เหมือนกับรัฐบาลของตังโตะ จะปล่อยให้เสียไม่ได้จำเป็นต้องกำจัดเสีย ดังนั้นจึงต้องวางไส้ศึกไว้ใน เมืองหลวงเพื่อจะโค่นล้มรัฐบาลลิฉุย กุยกี้โดยสะดวก สองเกลอปรึกษากันแล้ว จึงทำหนังสือลับถึงมหาเดเล็กในพระเจ้าเหียนเต๋สามคน ซึ่งสนิทสนมไว้วางใจกันมาแต่ก่อนคือ ม้าฮู, ดงเซียง และเลาเจีย ให้ทำการเป็นไส้ศึกอยู่ในเมืองหลวง และให้นำความขึ้นกราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋ทรงทราบ ว่า เจ้าเมืองทั้งสองจะยกกองทัพเข้าเมืองหลวงเพื่อล้มรัฐบาลของลิฉุย กุยกี้เสีย มหาเดเล็กทั้งสามคนได้รับหนังสือลับของเจ้าเมืองทั้งสองแล้ว มีความเห็นพ้องต้องกันที่จะต้องร่วมล้มล้างรัฐบาลของลิฉุย กุยกี้ จึงพากันไปเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋เป็นการสวนพระองค์ถึงข้างในพระตำหนัก ที่ประทับกราบบังคมทูลให้ทรงทราบความตามที่สองเจ้าเมืองบอกมานั้น

พระเจ้าเหียนเต๋ทรงทราบความแล้วมีพระทัยยินดียิ่งนัก จึงมีพระราชหัตถเลขาไปยังสองเจ้าเมืองว่าทรงขอบใจทั้งสองเจ้าเมืองเป็นตื้นตันด้วย แผ่นดินและราษฎร หากทำการสำเร็จแล้วจะโปรดให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่สามมหาเดเล็กรับพระราชทานพระราชหัตถเลขาแล้ว ก็นำไปมอบแก่ทหารเดินสารของม้าแท่ง หันซุย เพื่อนำไปมอบแก่สองเจ้าเมืองต่อไป

ครั้นม้าแท่ง หันซุย ได้รับพระราชหัตถเลขาและทราบพระราชประสงค์แล้วมีความยินดียิ่งนัก จึงสั่งการให้เตรียมกองทัพจากทั้งสอง เมืองกำลังพลสิบสองหมื่นเคลื่อนทัพจากภาคพายัพสู่เมืองหลวง เส้นทางเดินทัพจากเมืองเสเหลียงและเมืองเป็งจิว ไปเมืองเตียงอันเป็นระยะทางไกลกว่าสามร้อยกิโลเมตร เส้นทางทุรกันดารกลางวันร้อนจัด กลางคืนหนาวจัด ดังนั้นแม้กองทัพทั้งสองเมืองจะเป็นกองทัพม้าที่เก่งกล้าสามารถก็ต้องหยุดพักเป็นระยะๆ ครั้นเดินทัพมาถึงกลางทางหน่วยลาดตระเวนของเมืองหลวงก็ได้รับข่าวศึกจึงรีบส่งใบบอกรายงานให้รัฐบาลทราบ ลิฉุย กุยกี้ จึงให้หาเดี่ยวเฉ และหวนเตี่ยว ซึ่งเป็นแกนนำสำคัญของรัฐบาลพร้อม ด้วยกาเซียงกุนชื่อคนสำคัญมาประชุมเพื่อเตรียมรับมือกับสงคราม ขุนศึกภาคพายัพ และปรึกษาวางแผนการสงครามประการใด

กาเซียงกุนชื่อคนสำคัญของรัฐบาลได้เสนอความเห็นว่าการศึกครั้งนี้ไม่น่าหนักใจแต่ประการใด แล้วยกสถานการณ์ของทั้งสองฝ่ายขึ้นแสดงต่อที่ประชุมว่า ข้าศึกเดินทัพมาแต่ทางไกล และไม่มีหัวเมือง รายทางเข้าร่วมด้วย ดังนั้นยิ่งเดินทัพลึกเข้ามาทางเมืองหลวงมากเท่าใด ไฟร์พลย่อมยากลำบาก และอ่อนล้าลงมากขึ้นเท่านั้น การล่าเลี้ยง เสบียงก็จะไม่สามารถล่าเลี้ยงสนับสนุนได้ทันต่อความต้องการ ยิ่งใกล้ เมืองหลวงเท่าใดเสบียงอาหารก็จะล่าเลี้ยงได้น้อยลงเท่านั้น ในที่สุดก็จะคงเหลือเพียงเสบียงที่ติดตัวมาซึ่งใช้ในกองทัพได้ไม่นาน

หลังจากแสดงสภาพการณ์ของฝ่ายข้าศึกแล้ว กาเซียงก็ได้แสดง สภาพการณ์ของฝ่ายเมืองหลวงว่าฝ่ายเมืองหลวงตั้งมั่นอยู่ในพระนคร มีกำแพงเชิงเทิน ค่ายคู หอรบพร้อมสรรพ ทหารก็พร้อม เสบียงก็มาก กำลังของเมืองหลวงในยามปะทะข้าศึกจะมีความสดชื่นยิ่งกว่าข้าศึกที่อ่อนล้าอดโรย กาเซียงจึงสรุปว่าสถานการณ์สงครามของทั้งสองฝ่ายเป็นดังนี้ ทำให้เวลา ยิ่งเนิ่นนานไปเพียงโดยยอมเป็นโทษแก่ข้าศึกเพียงนั้น และเป็นคุณแก่ฝ่ายเมืองหลวงเพียงนั้น ว่าแล้วจึงถามที่ประชุมว่าสภาพการณ์ศึกครั้งนี้เป็นดังนี้ใช่หรือไม่ ที่ประชุมยอมรับสภาพการสงครามระหว่างข้าศึกกับฝ่ายเมืองหลวงตามที่กาเซียงได้กล่าวมาทั้งนั้น ลิฉุยจึงให้กาเซียงเสนอแผนยุทธการต่อไป

กาเซียงจึงว่าเมื่อปัจจัยพื้นฐานของสงครามระหว่างข้าศึกกับเรา เป็นดังนี้แล้ว ปัจจัยพื้นฐานเหล่านั้นจึงกำหนดยุทธการให้ฝ่ายเมืองหลวงเป็นฝ่ายตั้งรับ และรอคอยโอกาสโจมตี ทั้งกำหนดแผนการยุทธให้ข้าศึกยกพลมาถึงขานกำแพงพระนคร ในที่สุดข้าศึกก็จะหมด เสบียงแล้วต้องถอยทัพกลับไป ถึงเวลานั้นฝ่ายเมืองหลวงจึงยกตาม ดิย้อมจะได้รับชัยชนะเป็นมั่นคง ลิบ้องกับอ่องหอง สองขุนนางที่ได้รับแต่งตั้งใหม่เป็นบำเหน็จความชอบที่เป็ดประตูเมืองรับทัพลิฉุย กุยกี้ ไม่เห็นด้วยกับแผนยุทธการของกาเซียง และเสนอแผนยุทธการใหม่ให้ฝ่ายเมืองหลวงยกกองทัพไปโจมตีข้าศึก มิให้ยกพลเข้ามาถึงพระนครได้ โดยอ้างว่าจะก่อให้เกิดความตระหนกตกใจแก่ราษฎร แล้วว่าข้าพเจ้าทั้งสองขอนำทหารเพียงหมื่นคนไปตัดเอาศีรษะม้าแท่ง หันซุย มาให้จงได้

ลิฉุย กุยกี้ เห็นชอบตามแผนการยุทธของสองขุนนาง แต่กาเซียง ท้วงติงว่าการยกทัพไปครั้งนี้จะเสียทีแก่ข้าศึกเป็นมั่นคง เพราะเมื่อฝ่ายเรายกทัพไปทางไกลก็จะสูญเสียความได้เปรียบที่มีอยู่จากการตั้งรับและมีสภาพไม่ต่างกับข้าศึก แต่เนื่องจากข้าศึกมีกำลังพลมากกว่าทั้งการยุทธจะเกิดขึ้นในพื้นที่ราบรบกันด้วยกำลังทหารม้าย่อมมีสภาพเป็นรองฝ่ายกองทัพเมืองเสเหลียงที่มีความเชี่ยวชาญการรบบนหลังม้า ฝ่ายเมืองหลวงจึง

เสียเปรียบในทุกทาง ลิบอง อ่องหอง ฟังคำกาเซียงแล้วไม่พอใจจึงว่าการยกไปครั้งนี้ถ้าหากไม่ได้หัวมาแทง หันซุย กลับมาก็ขอให้เอาหัวของข้าพเจ้า สองคนแทน แต่ถ้าข้าพเจ้าได้หัวของสองเจ้าเมืองมาแล้วก็ให้ กาเซียง มอบศีรษะแก่ข้าพเจ้า กาเซียงไม่รับคำทำของสองขุนนาง ยังคงเสนอต่อไปว่าถ้าจะให้ ลิบอง อ่อง หอง ยกไปก็จะเสียที่แก่ข้าศึกเป็นแน่นอน แต่เพื่อให้เสียการข้าพเจ้าขอเสนอให้ท่านแม่ทัพเดียวเจ และ หวนเดียว ยกทหาร อีกหมื่นหนึ่งไปตั้งมั่นไว้ที่เขาเจียวจิต ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกห่างจาก เมืองหลวงไป ระยะทางสองพันห้าร้อยเส้น หรือประมาณหนึ่งร้อยกิโลเมตร ณ เขาลูกนี้เป็นชัยภูมิสำคัญ เพราะภูมิประเทศมี ทางเดินทัพเฉพาะตามซอกเขาเท่านั้น ถึงข้าศึกมีกำลังพลมากกว่าก็ถูกสภาพ ภูมิประเทศบีบบังคับให้เสมือน น้อย หากลิบอง อ่องหอง เสียที่ฝ่ายเมืองหลวงก็ยังคงสามารถยันทัพข้าศึกไว้ได้ ณ ที่นี้ การสงคราม ครั้งนี้ เราจะไม่เสียที่แก่ข้าศึก

ปรากฏว่าคณะฝ่ายทหารทั้งหมดในที่ประชุมไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอของกาเซียง ดังนั้นลิฉุย จึงสั่งให้จัด กองทัพพลหน้าด่านให้ลิบอง และอ่องหองยกไปรบด้วยมาแทงและหันซุยตามแผนของสอง ขุนนาง ดังกล่าว กาเซียงที่ปรึกษาเห็นเช่นนั้นก็ได้ว่ากล่าวประการใด คงรำพึง แต่ในใจว่า "แล้วจะได้เห็นดีกัน" ลิ บอง อ่องหอง ยกกองทัพออกจากเมืองหลวง เดินทัพไปได้ประมาณสองพันเส้นก็เผชิญหน้ากับกองทัพภาค พายัพของมาแทงและหันซุย ดังนั้นทั้งสองฝ่ายจึงตั้งค่ายลงในลักษณะประชิดกัน เตรียมการยุทธขึ้นแตกหัก ต่อไป

ครั้งรุ่งขึ้นทหารของทั้งสองฝ่ายจึงยกออกจากค่าย ตั้งขบวนเรียงหน้ากระดานเข้าหากัน เว้นพื้นที่เป็นลานรบไว้ ตรงกลาง แม่ทัพนายกอง ของทั้งสองฝ่ายออกมายืนมาอยู่หน้าทหารของฝ่ายตน เป็นการเตรียม การทำศึก โดยอาศัยฝีมือทหารเอก หลังจากเปิดฉากดำเนินตามธรรมเนียมแล้ว กองทัพภาคพายัพจึงส่งมาเดิยผู้เป็นบุตร มาแทงและเป็นทหารเอกออกรบ มาเดิยนั้น สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ว่า "อายุสิบแปดปี หน้าตาสี หยก กิริยาว่องไว" แต่สามก๊กฉบับสมบูรณโกลาว่า เป็น "หนุ่มน้อยสีหน้าดั่งหยกขาว ดวงตาจดวงดก ร่างดจ พยัคฆ์ แขนคล้ายวานร ท้องเหมือนเสือดาว เหวดั่งสุนัขจิ้งจอก" ซึ่งดูออกจะมีลักษณะพิกล จึงเอาเป็นว่ามา เดิยนั้นอายุสิบแปดปี มีหน้าขาวประดงดั่งหยก ดวงตาคมวาว แข็งแรง แคล่วคล่องว่องไว มาเดิยรับคำสั่ง แล้วก็ขับม้าศึกมือถือทวนยาวออกมากลางลาน รบฝ่ายอ่องหองเห็นมาเดิยยังเป็นเด็กนึกคิดว่าจะเอาชนะได้ โดยง่ายจึงชักม้าออกมากลางลานรบ ทั้งสองฝ่ายขับม้าประอาวุธกันเพียง ห้าเพลง มาเดิยก็เอาทวนแทงอ่อง หองตกม้าตาย แล้วชักม้าหันหลังจะกลับเข้ามาในแถวทหารของเมืองเสเหลียง ฝ่ายลิบองเห็นอ่อง หองตายก็ โกรธ ขับม้าถือง้าวไล่ตามมาข้างหลังมาเดิย แต่มาเดิยทำเป็นไม่เห็น ฝ่ายมาแทงผู้บิดาเป็นห่วงมาเดิยจึง ร้องตะโกนให้ระวังว่าข้าศึกกำลังไล่ตามมาข้างหลัง พอดีลิบองขับม้าเข้ามาใกล้ได้จึงหว่าง้าวจึงเงื้อง้าวขึ้นจะ ฟันมาเดิยมาเดิยสังเกตความเคลื่อนไหวของลิบองอยู่ทุกฝีก้าว ครั้นเห็น ลิบองเอ้าง้าวฟันลงมาก็เอี้ยวตัว หลบพร้อมกับชักม้าเข้าประกบม้าของ ลิบอง แล้วกระโจนไปบนหลังม้าของลิบองจับลิบองได้บนหลังม้านั้น แล้วเอามาส่งแก่มาแทงผู้บิดา

มาแทงเห็นได้ก็จึงให้สัญญาแก่ทหารบุกเข้าโจมตีกองทัพของลิบอง อ่องหอง ซึ่งกำลังขวัญเสียเพราะสูญเสีย แม่ทัพไปทั้งหมด จึงแตกตื่น ร่วงหนีถูกทหารภาคพายัพฆ่าตายเป็นจำนวนมาก และที่ถูกจับเป็นก็ไม่น้อย กองทัพลิบอง อ่องหอง จึงแตกพ่ายไป มาแทงและหันซุยได้รับชัยชนะในศึกยกแรกแล้ว จึงเคลื่อนทัพ ภาค พายัพเดินทางเข้าเมืองหลวง แล้วตั้งค่ายประชิดกำแพงพระนคร ครั้นตั้งค่ายเสร็จแล้วจึงสั่งให้ตัดศีรษะลิบอง และอ่องหองเสียบประจานไว้ที่หน้าค่าย ลิฉุย กุยกี ทราบข่าวศึกว่าลิบอง อ่องหอง เสียที่แก่ข้าศึกและกองทัพ ภาคพายัพยกพลมาประชิดกำแพงพระนคร จึงเรียกประชุมแม่ทัพนายกอง ณ กองบัญชาการกองกำลังรักษา พระนคร และสั่งให้ หากาเซียงที่ปรึกษาเข้าร่วมประชุมด้วย ลิฉุย เปิดประชุมแล้วกล่าวว่าเป็นความผิดของเรา เองที่ไม่ฟังคำ กาเซียง การณจึงเสียที่แก่ข้าศึกถึงเพียงนี้ เราได้พิจารณาการณประมาณการศึกษา และแผน ยุทธการของกาเซียงอีกครั้งหนึ่งแล้วเห็นว่า เป็นแผนการที่จะเอาชนะข้าศึกได้ ดังนั้นจากนี้ไปให้ปฏิบัติตาม แผนของ กาเซียง ทุกประการ

แล้วลิฉุยจึงมีคำสั่งให้ทหารทุกหน่วยตั้งมั่นรับศึกในพระนครให้ระมัดระวังรักษาเชิงเทิน ค่ายคู หอรบต่างๆ ให้ มั่นคงทุกด้าน สงครามกับขุนศึกภาคพายัพที่ดำเนินการมาถึงขั้นนี้ ได้ให้ข้อพิสูจนที่ชัดเจนอย่างหนึ่งว่า ความผิดถูกนั้นหาได้ขึ้นอยู่กับเสียงข้างมากแต่ประการใดไม่ หากขึ้นอยู่กับสติปัญญาและข้อมูลข่าวสารที่ ถูกต้องถ่องแท้ต่างหาก แม้จะเป็นเสียงข้างน้อยแต่ถ้าหากมีสติปัญญากำหนดแผนการขึ้นบนพื้นฐานของข้อมูล ข่าวสารที่ถูกต้องแล้ว ยังดีเสีย กว่าเสียงข้างมากที่ไร้สติปัญญาและปราศจากข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง พระผู้มี พระภาคเจ้าทรงตรัสว่าการประชุมที่ไม่มีบัณฑิตยอมไม่ ถือว่าเป็นการประชุม ซึ่งหากจะกล่าวโดยสามัญของ กิมย้งก็ต้องกล่าวว่าการประชุมที่ไม่มีบัณฑิตก็คือการผายลมนั่นเอง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**กลยุทธ์สงบสยบความเคลื่อนไหว (ตอนที่ 54)**

กองทัพจากแดนไกลตั้งค่ายประชิดกำแพงพระนครแล้วยกทหารออกมาทำรบกับฝ่ายเมืองหลวงทุกวัน ตีกลอง ตีกลอง ทัพม้าล่อ ทัพเรือดำทอฝ่ายเมืองหลวงสีกเท่าใด ฝ่ายเมืองหลวงก็ไม่ยอมออกรบ มีหน้าซำยังยั่วเย้าด้วยการไปตั้งโต๊ะจัดเลี้ยงบนกำแพงพระนคร ต้มกินกันเป็นที่สนุกสนานบางวันในขณะที่กองทัพจากภาคพายัพตั้งมั่นอยู่ในค่ายภายในเมืองหลวงก็จัดดนตรีมาเล่น เสียงมโหรีดังสนั่นได้ยินไปถึงค่ายของ ม้าเท่งและหันซุย การตั้งมั่นประกอบเข้ากับการเลี้ยงโต๊ะบนกำแพงพระนครและการเล่นดนตรีภายในพระนครได้สร้างความโมโหโกรธาให้กับฝ่ายม้าเท่ง หันซุยเป็นยิ่งนัก แต่จะรบก็รบไม่ได้ เพราะฝ่ายเมืองหลวงไม่ยอมรบด้วย ยังคงตั้งมั่นรักษาเชิงเทินค่ายคู หอรบไว้อย่างเหนียวแน่น อาการเช่นนี้ดูเหมือนว่ามิใช่การรบ แต่แท้จริงนี้คือการรบเพราะการตั้งมั่นในลักษณะนี้เป็นยุทธนาภาพชนิดหนึ่งที่ฝ่ายเมือง หลวงกำลังใช้ทำลายฝ่ายม้าเท่ง หันซุย ให้อ่อนเปลี้ยลงทุกวัน เป็น ผลที่เกิดขึ้นจากแผนการอันได้กำหนดไว้เป็นอย่างดีแล้ว เป็นแผน การที่มีผลคือชัยชนะโดยไม่ต้องรบ นี่คือการสะท้อนถึงสภาพที่กุมชัยชนะอย่างแน่วแน่ไว้ในมือ ในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งกลับคืนรนเพื่อจะเอาชนะ และนั่นคืออาการของฝ่ายที่กำลังจะพ่ายแพ้แน่นอน

ทั้งสองฝ่ายทำการยุทธ์ต่อกันในลักษณะเช่นนี้จนเวลาผ่านไปสองเดือน กองทัพจากแดนไกลก็ขาดเสบียงลง ทหารอ่อนล้าอดโรย และเสียขวัญทั้งกองทัพ ในขณะที่ชาวการเคลื่อนไหวของสามมหาเดเล็กที่เป็นไส้ศึกให้กับม้าเท่ง หันซุยได้ทราบไปถึงหูของลิฉุยว่าเหตุที่กองทัพยกมาประชิดเมืองหลวงก็เพราะม้าสุ ดงเซียง และเลาเจี๋ยเป็นไส้ศึก ลิฉุยทราบความก็โกรธ สั่งทหารให้จับตัวสามมหาเดเล็กพร้อมครอบครัวมาประหาร แล้วตัดศีรษะเสียบไว้บนเชิงเทิน

ฝ่ายม้าเท่งและหันซุยทราบข่าวว่าสามมหาเดเล็กซึ่งรับทำการเป็น ไส้ศึกในเมืองหลวงถูกประหารเสียแล้วก็สิ้นหนทางที่จะทำการศึกต่อไป เพราะการณข้างในก็มีมิตรชาวคราวของฝ่ายเมืองหลวง การณข้างนอก กองทัพจากภาคพายัพก็ขาดเสบียง ดังนั้นม้าเท่งและหันซุยจึงปรึกษากัน และเห็นชอบร่วมกันว่าให้ถอยทัพกลับภาคพายัพ โดยแยกขบวนออกเป็นสองกอง คือม้าเท่งคุมกองทัพเมืองเสเหลียง และหันซุยคุม กองทัพเมืองเป่ิงจิว แล้วแยกกันถอยทัพเป็นสองทางกลับเมืองแต่ละเมืองปรึกษากันเสร็จแล้ว ครั้นเวลายามสามกองทัพจากภาคพายัพ ทั้งสองกองก็ถอยทัพเคลื่อนออกจากเขตเมืองหลวงคืนสู่ภาคพายัพ

รุ่งขึ้นลิฉุย ก็ก็ได้ทราบข่าวว่าศึกถอยทัพกลับไปตามแผนการความคิดของกาเซียง จึงสั่งให้เตียวเจ และหวนเตี๋ยยกทหาร ไปคนละกองไล่ตามตีกองทัพจากภาคพายัพ โดยเตียวเจไล่ตามตีกองทัพของม้าเท่ง และหวนเตี๋ยไล่ตามตีกองทัพของหันซุย เตียวเจและหวนเตี๋ยรบค่าสังแล้วก็ยกทหารออกจากพระนครไล่ตามตีกองทัพของม้าเท่งและหันซุยตามคำสั่งหวนเตี๋ยยกทหารตามหันซุยมาถึงเขาตันฉอง หันซุยได้ยินเสียงกองทหารไล่ตามมาเห็นธงประจำตัวแม่ทัพว่าหวนเตี๋ยคนบ้านเดียวกัน จึงชักม้ามาด้านหลังกองทัพพบกับหวนเตี๋ยแล้วจึงกระทำการระดมธรรมนิยามแล้วว่า เรายกมาทั้งนี้เพื่อกำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย บัดนี้กองทัพของเราขาดเสบียงจึงต้องถอยทัพกลับ ขอให้ท่านเห็นแก่มิตรที่มิมาแต่่น้อยปล่อยเรากลับไปอย่าให้ต้องกระทำการต่อกันให้เสียเลือดเนื้อทหารเลย

หวนเตี๋ยการะตอบหันซุยแล้วว่าการครั้งนี้เป็นเรื่องของแผ่นดินเป็นการใหญ่ เราจะเห็นแก่หน้าค่าตากันไม่ได้ ท่านจงเตรียมให้พร้อมเถิด เราจะเข้าโจมตีท่าน หันซุยจึงว่า "เรายกมาทั้งนี้ก็เพราะหวังจะทำนุบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุข ถึงท่านจะมีคิดถึงเรา ก็จงคิดถึงพระเจ้าเหี้ยนเต้ซึ่งครองราชสมบัติที่นั่นเถิด" หวนเตี๋ยร้ออยู่กับอกว่ารัฐบาลของลิฉุย ก็ก็เป็นรัฐบาลพระราชย์ ช่มเหล่งฮองเต้เกิดขึ้นกับขุนนางราษฎร ครั้นได้ยินความนี้ ความคิดก็ตัญญูต่อราชวงศ์ขึ้นก็ประดังขึ้นในอกเห็นคล้อยตามไปกับคำหันซุย มิได้กล่าวตอบประการใด คงยืนมาเฉยอยู่กับที่เป็นที่ปล่อยให้หันซุย ยกทหารไปได้ หันซุยเห็นเช่นนั้นจึงสั่งทหารให้เคลื่อนกองทัพรีบเดินทางกลับเมืองเป่ิงจิว ฝ่ายหวนเตี๋ยเมื่อเห็นกองทัพเมืองเป่ิงจิวยกกลับไปแล้วก็ตั้งค่ายมั่นลง ณ ที่นั้นเพื่อติดตามสถานการณ์ว่ากองทัพภาคพายัพจะยกกลับไปจริงหรือว่าจะย้อนกลับมาใหม่ ฝ่ายเตียวเจซึ่งยกกองทัพไล่ตามตีกองทัพเมืองเสเหลียงไปทันเข้าจึงเข้ารบพุ่งกันเป็นสามารบ ม้าเจี๋ยผู้บุตรม้าเท่งได้เข้ารบด้วยเตียวเจ แต่เตียวเจสู้กำลังม้าเจี๋ยไม่ได้จึงถอยทหารกลับมาและมาสมทบด้วยหวนเตี๋ยตั้งค่ายมั่นรักษาการณอยู่ในที่นั้น

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ว่ากองทัพของเตียวเจยกไล่ตามตีกองทัพเมืองเสเหลียงแต่ไม่ทันกัน จึงยกกลับมาตั้งอยู่กับหวนเตี๋ย ในขณะที่คอยติดตามสถานการณ์อยู่นั้น หลานของลิฉุยซึ่งมาในกองทัพของหวนเตี๋ยได้รู้เห็นเหตุการณ์ที่หวนเตี๋ยพบหันซุยแล้ว ปล่อยให้หันซุยถอยทัพกลับไปโดยไม่โจมตีตามคำสั่งของลิฉุย จึงรีบกลับเข้าเมืองหลวงนำความไปแจ้งให้ลิฉุยทราบ ลิฉุยทราบความก็โกรธหวนเตี๋ยที่ขัดคำสั่ง

ทั้งเกรงว่าในภายหน้าหวนเดียวจะคบคิดกับม้าแท่ง หันซุย ทฤษฎีตัวเอง สันความวางใจที่จะคบหาหวนเดียวอีกต่อไป จึงเรียกกาเซียงมาปรึกษาว่าจะให้ทหารไปจับตัวหวนเดียวมาฆ่าเสีย กาเซียงจึงว่าในขณะนี้บ้านเมืองยังไม่สงบสันติ หากท่านส่งทหารขึ้นไปจับตัวหวนเดียวเกรงว่าจะเกิดศึกขึ้นภายในเพราะหวนเดียวนั้นใกล้ชิดสนิทสนมกับเดียวเจ และคุมทหารอยู่นอกพระนคร หากรู้ว่าท่านจะเอาตัวมาฆ่าเสียคงจะไม่ยอมให้จับแต่โดยดีแล้วยอม คิดดินร่นต่อสูจนเกิดเป็นสงครามขึ้น ความสูญเสียก็จะติดตามมาโดยไม่จำเป็น ทั้งข้าศึกก็อาจยกทัพเข้าเมืองหลวงฆ่าเดิมเอาได้เราก็จะเสียทีไป

ลิฉุยจึงปรึกษาว่าทว่าอย่างไรจึงจะกำจัดหวนเดียวได้โดยไม่เกิดความเสียหายดังคำท่าน กาเซียงจึงว่าขอให้ท่านมีหนังสือออกไปถึงเดียวเจและหวนเดียวว่าบัดนี้กองทัพม้าแท่ง หันซุย ถอยกลับภาคพายัพแล้ว ไม่จำเป็นต้องรอคอยฟังสถานการณ์ต่อไปให้รีบกลับเข้าเมือง หลวงเพื่ร่วมงานเลี้ยงฉลองชัยชนะ เมื่อเดียวเจ หวนเดียวกลับเข้า มาแล้วก็จะกำจัดเสียได้โดยง่าย ลิฉุยเห็นด้วยกับแผนการนี้ จึงให้ทหารถือหนังสือไปบอกให้เดียวเจและหวนเดียวให้ยกกองทัพกลับเมืองหลวงตามคำของกาเซียง สองแม่ทัพรับหนังสือของลิฉุยแล้วมิได้คิดระแวงสงสัยประการใด จึงยกกองทัพกลับเมืองหลวง แล้วเดียวเจ หวนเดียวจึงไปร่วมงานเลี้ยงฉลองชัยชนะที่กองบัญชาการกองกำลังรักษาพระนคร ในขณะทำงานเลี้ยงฉลองชัยชนะดำเนินอยู่นั้น ลิฉุยจึงเข้าไปว่ากับหวนเดียวว่าเราให้ท่านยกกองทัพไปตามตีหันซุย แต่ตัวท่านฝ่าฝืน ไม่ทำตามคำสั่งเอาใจออกห่างจากเรา จะคบคิดด้วยหันซุยทำร้ายเราหรือ หวนเดียวได้ยินคำลิฉุยก็ตกใจ ยังไม่ทันได้ตอบประการใด ทหาร ก็กรูเข้ามาจับเอาตัวหวนเดียวออกไปจากงานเลี้ยงท่ามกลางความตกตะลึงของบรรดาขุนนางข้าราชการ เพราะต่างคนต่างไม่รู้นัยมาก่อน ยังไม่ทันหายตกตะลึงทหารก็นำศีรษะของหวนเดียวใส่ถาดเข้ามารายงานแก่ลิฉุย ยิ่งเพิ่มความตกใจกลัวแก่ผู้คนในที่นั้น

ฝ่ายเดียวเจเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นก็ตกใจกลัวหมอบศีรษะลงกับโต๊ะ ลิฉุยจึงเดินเข้าไปหาเดียวเจประครองให้ลุกขึ้นแล้วว่าการที่หวนเดียวขัดคำสั่งทฤษฎีต่อเรา ปลอมหันซุยไปนั้น ท่านมิได้เกี่ยว ข้องรู้เห็นด้วย อยู่กังวลใจไปเลย เสร็จงานเลี้ยงแล้ว ลิฉุยได้ออกคำสั่งให้โอนกองทหารในสังกัดของหวนเดียวให้ไปขึ้นสังกัดกับเดียวเจทั้งสิ้นและให้เดียวเจยกออกไปรักษาเมืองสองหลงตั้งแต่ก่อน

การตัดสินใจคนเอาเข้ามาในงานเลี้ยงของลิฉุยครั้งนี้ ทำให้ขุนนาง ข้าราชการต่างนึกถึงบรรยากาศเมื่อครั้งตั้งโต๊ะยังมีชีวิตอยู่ว่า บัดนี้บรรยากาศเหล่านั้นกำลังหวนกลับมาปกครองเมืองหลวงอีกครั้งหนึ่ง แล้ว ดังนั้นจึงต่างเกรงกลัวลิฉุย กุยกี้เป็นอันมาก กาเซียงเห็นบรรยากาศการเมืองในเมืองหลวงที่ขุนนางข้าราชการ ต่างเกรงกลัว ลิฉุย กุยกี้ดังนั้นจึงเสนอแผนการปกครองให้ลิฉุย กุยกี้ พยายามเอาอกเอาใจขุนนางและราษฎร ในส่วนขุนนางข้าราชการก็ให้ปรับยศตำแหน่งและเลื่อนขึ้นเงินเดือนให้ ในส่วนราษฎรก็ลดส่วยสาอากรและเอาใจใส่ทุกข์สุขของราษฎรมากขึ้น พระคุณที่ตามมากับพระเดชดังนี้จึงทำให้ขุนนางข้าราชการและราษฎรยอมอยู่ในอำนาจของลิฉุย กุยกี้ ทั้งสิ้น

การสังหารหวนเดียวในครั้งนี้นับเป็นเรื่องที่ควรตั้งความสังเกตเพราะสี่ทหารเอกกลุ่มนี้มีความสนิทสนมกันมาช้านาน ต่อสู้ความยากลำบากมาด้วยกัน เสียเป็นเสี่ยงตายมาด้วยกันและร่วมกันกระทำรัฐประหารด้วยกัน ครั้นได้อ่านาจักรมาครองแล้วเพียงแค่ว่าหวนเดียวปล่อยหันซุยไป เหตุใดจึงต้องถึงกับสังหารกันเอง จะทำความเข้าใจกันไม่ได้หรือ หรือหากเห็นเป็นความผิดฉกรรจ์ จะเอาโทษแต่สถานเบา หรือจะเนรเทศให้ไปอยู่เมืองอื่นไม่ได้หรือ จะว่าลิฉุยสังหารหวนเดียวเสียเพื่อลดจำนวนหุ้นส่วนแห่งอำนาจให้เหลือน้อยตัวลง แล้วตัวเองจะมีอำนาจเพิ่มขึ้นก็ไม่เห็นสม เพราะถึง แม้หวนเดียวยังอยู่ ลิฉุยก็ยังคงมีอำนาจล้นฟ้าอยู่แล้ว ครั้นหวนเดียวตายแล้วก็เห็นว่าลิฉุยมิได้เอาอำนาจของหวนเดียวมาไว้กับตน หากมอบให้แก่เดียวเจ ซึ่งรู้ว่าย่ำสนิทสนมกับหวนเดียวมากกว่า จึงแสดงว่าลิฉุยนั้นมิได้มุ่งต่อประการนี้

จะว่าลิฉุยเป็นคนหวาดระแวงไม่วางใจคนก็ยอมไม่ใช่ เพราะถ้าหากเป็นเช่นนั้นไหนเลยจะคงอำนาจเดียวเจไว้ดังเดิมมีหน้าซำยังเพิ่ม อำนาจทางทหารให้อีกเล่า ความข้อนี้มีความเป็นไปได้ว่าอำนาจรัฐทำให้ลิฉุยลืมความหลัง ลืมความเป็นเพื่อน ลืมน้ำมิตรที่ร่วมเสี่ยงตายมาแต่ก่อน ต้องการสำแดงอำนาจสิทธิขาดของตนให้เป็นที่ปรากฏว่าลิฉุยแต่ผู้เดียวเท่านั้นที่ครองอำนาจสูงสุด คำสั่งคือประกาศิตที่มีอาจฝ่าฝืนได้ ผู้ใดขัดคำสั่งย่อมต้องถือเป็นความผิดและมีโทษประหาร ถึงแม้จะเป็นเพื่อนสนิทก็ไม่ละเว้น นี่คือกลวิธีในการสร้างอำนาจและความเป็นผู้นำชนิดหนึ่ง ปมเงื่อนก็คือความต้องการเป็นใหญ่ในแผ่นดินแต่ผู้เดียว โดยตัดกุยกี้ เดียวเจ และหวนเดียวออกไปให้เหลือฐานะเป็นเพียงผู้ช่วยหรือลูกน้องของตัวเท่านั้น โดยนัยนี้ย่อมแสดงว่าบัดนี้ลิฉุยได้ยึดอำนาจรัฐที่รวมก่อการโดยสี่ทหารเอกเป็นของตนแต่ผู้เดียวแล้ว และเมื่อยึดอำนาจนั้นเป็นของตนแต่ผู้เดียวแล้วก็จำเป็นต้องสร้างความศักดิ์สิทธิ์ของอำนาจ และสร้างความยิ่งใหญ่ของตนให้ปรากฏ ความศักดิ์สิทธิ์และความยิ่งใหญ่อันนี้คือรากฐานรองรับความเป็นผู้นำสูงสุดของลิฉุยนั่นเอง

การที่กุกก็มิได้ท้วงติงขัดขวาง ในขณะที่เดี่ยวเจอมารับปฏิบัติตามคำสั่งของ ลิจญคือปรากฏการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าทั้งสองคนนี้ได้ยอมรับฐานะใหม่ที่เปลี่ยนแปลงฐานะเดิมจากหุ้นส่วนทางการเมืองของลิจญมาเป็นลูกน้อง ผู้ใต้บังคับบัญชาของลิจญไปแล้ว หรือว่าเป็นคือธรรมชาติของอำนาจที่ไม่อาจถือได้โดยคนหลายคน หากต้องถือไว้แต่คนเพียงคนเดียวเท่านั้น และถ้าเป็นเช่นนั้นสิ่งที่เรียกว่าระบอบประชาธิปไตยหรือการนำรวมหมู่ก็อาจมีฐานะที่แท้จริง เพียงรูปแบบ หรือเป็นเปลือกที่ห่อหุ้มตัวอำนาจที่แท้จริงที่ยังคงถือและยึดกุมไว้โดยคนเพียงคนเดียวเท่านั้น

สถานการณ์ในวันนี้สืบทอดเอกลูกน้องเก่าของดั่งโด้ะ ซึ่งเดิมทีเป็น หุ้นส่วนแห่งอำนาจทางการเมือง ได้ล้างผลาญกันเองจนเหลืออยู่เพียง สามคนเท่านั้น โดยคนหนึ่งคือลิจญเป็นผู้คุมอำนาจสูงสุดแต่ผู้เดียว ในขณะที่กุกก็ และเดี่ยวเจ ได้กลายเป็นลูกน้องผู้ใต้บังคับบัญชาไปแล้ว ประวัติศาสตร์แห่งอำนาจตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันล้วนเป็นเช่นนี้ ดังนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสว่า "วโส อัสสรียัง โลเก" ซึ่งแปลว่า "อำนาจเป็นใหญ่ในโลก"

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สงครามโจรโพกผ้าเหลืองครั้งที่สาม (ตอนที่ 55)

กองทัพภาคพายัพของม้าเท้งและหันซุยถอยกลับไปแล้ว ทั้งรอยร้าวภายในคณะสืบทอดเอกลูกน้องอยู่เพียงสามคนไว้ข้างหลัง แต่ความเคลื่อนไหวลุกขึ้นต่อสู้ชาติของประชาชนกำลังจะเริ่มต้นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง จำเดิมแต่การลุกขึ้นสู้ของประชาชนครั้งที่สอง ที่เมืองอ้วนเซี่ยถูกปราบปรามในปลายรัชสมัยของพระเจ้าเลนเต้แล้ว กองกำลังก๊กชาติของประชาชนก็แตกฉานซ่านเซ็นไปตามทิศต่างๆ แต่ทว่าเชื้อไฟปฏิวัติของประชาชนนั้นหาดับมอดสิ้นไปไม่ แกนนำของขบวนการก๊กชาติบางส่วนที่แตกหนีหลบภัยในภาคตะวันออกได้ปักหลักพักพิงในที่เมืองเซียงจิวแห่งหนึ่ง และอีกส่วนหนึ่ง ได้หลบราชภัยไปปักหลักพักพิงในเขตเมืองปักไฮ และอีกบางท้องถิ่น

ครั้นเกิดการจลาจลขึ้นในเมืองหลวงและมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลจากโฮจิ้นเป็นรัฐบาลของดั่งโด้ะ รัฐบาลของดั่งโด้ะเป็นรัฐบาลของอ้องอุ้น จนกระทั่งถึงรัฐบาลของลิจญ กุกก็ ทุกๆ รัฐบาลต่างมิได้เหลียวแลเอาใจใส่ทุกข์สุขของราษฎร บางรัฐบาลยังกดขี่ข่มเหงรังแกประชาชนอย่างโหดร้ายทารุณ จึงสร้างความโกรธแค้นชิงชังในหมู่ประชาชนอย่างกว้างขวาง ข้าราชการขุนนางในหัวเมืองได้ถือโอกาสที่อำนาจรัฐส่วนกลางอ่อนแอขาดการกำกับตรวจสอบ ทำการกดขี่ข่มเหงราษฎรมากขึ้น ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาที่ประชาชนต้องลุกขึ้นต่อสู้เพื่อไปตายเอาดาบหน้าดังที่วิสา คัญทัพ กวีของประชาชนได้รจนาไว้ว่า

"เมื่อลุกขึ้นต่อสู้ผู้กดขี่
ประชาชนย่อมมีชีวิตใหม่
เมื่อท้องฟ้าสีทองผ่องอำไพ
ประชาชนย่อมเป็นใหญ่ในแผ่นดิน"

ในสถานการณ์เช่นนี้ขบวนการต่อสู้ก๊กชาติของประชาชนที่มอดลง จากการถูกปราบปรามครั้งที่สองจึงเริ่มคุโชนขึ้น แกนนำในพื้นที่ต่างๆ จึงทำการจัดตั้งมวลชนขึ้นมาใหม่ เคลื่อนไหวความคิดทางการเมืองในหมู่ประชาชนกว้างขวางยิ่งขึ้นทุกวัน ชี้ให้ประชาชนได้เข้าใจถึงต้นเหตุของความยากจนข้นแค้นและความยากไร้ทั้งปวงว่าไม่ใช่เกิดจากบาปกรรมในชาติปางก่อน หากเกิดจากการถูกขูดรีดขูดรีดซ้ำแล้วซ้ำเล่า การเอารัดเอาเปรียบของชนชั้นปกครอง เอาเปรียบขูดรีดด้วยประการต่างๆ ในชาตินี้ต่างหาก

มีหน้าข้ายังสมคบกับต่างชาติให้เข้ามาทำลายระบบเศรษฐกิจของประเทศจนย่อยยับ บังคับราษฎรให้จำต้องขายทรัพย์สินสมบัติแก่ต่างชาติในราคาถูก ทำตัวเป็นสมุนของต่างชาติ ยึดกิจการของราษฎรแล้วบรรณาการแก่ต่างชาติในราคาต่ำเกือบจะเป็นการยกให้เปล่าๆ แม้ทรัพย์สินสมบัติของชาติที่บรรพบุรุษได้สร้างสมมานานเกือบร้อยปี ก็แอบมอมมิบขายให้แก่ต่างชาติ ออกกฎหมายและระเบียบต่างๆ ให้สิทธิประโยชน์แก่ต่างชาติในการยึดครองเศรษฐกิจของประเทศ ตลอดจนการถือครองที่ดิน ซึ่งบรรพบุรุษได้พลีเลือดเนื้อและชีวิต พิตักษรักษาไว้อย่างไม่ไยดี

เพราะเหตุนี้ ประเทศจึงมีหนี้สินล้นพ้นตัว ราษฎรถูกสูบเลือดสูบ เนื้ออย่างเลือดเย็น ทั้งการกิน การอยู่ การจับจ่ายใช้สอยก็ต้องจ่ายค่าความคิดหรือลิขสิทธิ์ให้กับต่างชาติจนแทบจะเหลือเพียงอากาศหายใจเท่านั้นที่ราษฎรยังไม่ต้องจ่ายเงินซื้อหา ความยากจนของราษฎรและประเทศชาติจึงเกิดจากการขายชาติ เกิด

จากการยอมตัวเป็นข้าของต่างชาติแล้วช่วยกันปล้นสะดมราษฎรและประเทศชาติของตนเอง ราษฎรสัมผัสความจริงได้ด้วยตนเองเช่นนี้แล้ว จึงพากันต่อต้านรัฐบาล และเข้าร่วมกับขบวนการกู้ชาติมากขึ้นทุกวัน จนสามารถก่อ ตั้งเขตจรยุทธ์ เขตที่มั่น และฐานที่มั่นขึ้นได้สำเร็จอย่างเป็นขั้นตอนตามหลักการพัฒนาของสรรพสิ่งที่พัฒนา "จากไม่มีสู่มี จากเล็กสู่ใหญ่ และจากอ่อนสู่แข็ง" ทำให้ฐานที่มั่นของกองกำลังอาวุธของประชาชนมีความมั่นคงและขยายตัวออกไปอย่างกว้างขวาง

บรรดาชายฉกรรจ์ในเขตเคลื่อนไหวได้อสาเข้าร่วมในกองกำลังอาวุธอย่างต่อเนื่อง จนกองกำลังติดอาวุธของประชาชนเพิ่มจำนวนขึ้นถึงสี่สิบหมื่น ในขณะที่เขตเคลื่อนไหวได้ขยายตัวครอบคลุมพื้นที่หลายเมือง มีราษฎรอยู่ในเขตเคลื่อนไหวถึงร้อยหมื่น อำนาจอธิปไตยของประชาชนได้ก่อตัวขึ้น เติบโตและเข้มแข็งขึ้นโดยลำดับ ผลักดันให้เขตอำนาจรัฐของรัฐบาลถอยร่นหดแคบลง จนคุกคามความปลอดภัยของบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งเมืองเชียงจิวและเมืองปักไฮ ดังนั้นหัวเมืองเหล่านี้จึงมีใบบอกเข้าไปยังเมืองหลวงว่าบัดนี้โจรโพกผ้าเหลืองก่อการกำเริบขึ้นอีกแล้ว ทำการปล้นฆ่ารังแกราษฎร ขอให้ทางเมืองหลวงส่งกองทัพมาช่วยปราบปราม

ถ้าหากจะตำหนิคนแต่งหนังสือสามก๊กว่าเป็นพวกเล่าปี่ตามทัศนะของหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช แล้วการตำหนิเช่นนั้นยังคงคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง และถ้าจะให้ถูกต้องตรงกับข้อเท็จจริงก็ต้องตำหนิว่าคนเขียนสามก๊กเป็นพวกขุนนางต่างหาก ในกรณีของพวกขุนนางด้วยกัน แม้หากจะทำชั่วช้าสาหัสแล้ว หรือทำตนไร้ค่าและความหมายใดๆ ก็ยังคงให้เกียรติยกย่อง อย่างน้อย ก็ยังเอ่ยอ้างชื่อเสียงเรียงนามไว้ในสามก๊ก แต่ครั้นถึงทีของประชาชน กลับยัดเยียดว่าเป็นโจร และไม่ยอมเอ่ยอ้างชื่อเสียงเรียงนามทำให้ผู้อ่านสามก๊กในชั้นหลังไม่รู้จักชื่อเสียงของนักต่อสู้ของประชาชนในครั้งกระโน้น

การลุกขึ้นสู้ของประชาชนในครั้งที่สามนี้ เฉพาะด้านเมืองเชียงจิวด้านเดียว สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ก็ยังระบุว่า "โจรโพกผ้าเหลืองประมาณสามสิบ สี่สิบหมื่น" และ "บรรดาหญิงชายชาวเมืองที่โจรจับไว้ นั้นประมาณร้อยหมื่น" กำลังพลสามสิบ สี่สิบหมื่น มีขนาดใหญ่กว่ากำลังพลของกองทัพไทย กองทัพกัมพูชา ลาว มาเลเซีย สิงคโปร์ และบรูไนรวม กัน เช่นนี้แล้วยังจะเรียกว่าเป็นโจร จึงออกจะเป็นการบิดเบือนความจริงที่ชัดเจนเกินไป ส่วนราษฎรที่ว่าโจรจับกุมไว้ถึงร้อยหมื่นหรือหนึ่งล้านคนนั้นย่อมเป็นไปได้ที่คนนับล้านคนจะถูกโจรจับ หรือหากว่าจะจับกันจริงๆ แล้ว จะจับไว้ได้สักกี่วัน จะเลี้ยงดูท่ามาหากินกันอย่างไร นี่คือการบิดเบือนที่ไร้ความยุติธรรม กรณีจึงเป็นเรื่องที่ราษฎรเหล่านั้นปฏิเสธอำนาจรัฐ และเข้าร่วมกับกองกำลังติดอาวุธของประชาชน

ในบรรดากระบวนการบิดเบือนทางการเมืองต้องยกให้พวกถือ ลัทธิขุนนาง ศักดินาเป็นเลิศในโลก ภาพลักษณ์การต่อสู้กู้ชาติของประชาชนทุกหนแห่งในโลกล้วนถูกลัทธิขุนนางศักดินานี้เองที่ทำ การบิดเบือนจนกลายเป็นยักษ์มารการเปลี่ยนแปลงการปกครองของประเทศไทยในปีพุทธศักราช 2475 ถูกบิดเบือนว่าเป็น "การปฏิวัติ" คือการทำให้แย่งชิง ทั้งๆ ที่เป็น "การอภิวัฒน์" คือการทำให้ก้าวหน้าและดีขึ้น การต่อสู้กับเผด็จ การขายชาติในสมัยหนึ่งที่เรียกชื่อว่า "พรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย" ก็ถูกเรียกว่า "ผู้ก่อการร้าย" แต่การค้าขาย เสพติด และการขายชาติซึ่งมีเภทภัยร้ายแรงยิ่งกว่ากลับไม่ประณามหรือทำ ลายให้สิ้นซาก แม้ว่าจะบิดเบือนประการใด ความจริงก็ย่อมปรากฏตัวให้คนรุ่นหลังรับรู้จนได้เหมือนกับสามก๊กตอนนี้ก็ได้เห็นกันแล้วว่า ที่กองทัพภาคพายัพเพียงสิบสองหมื่นยกเข้าตีเมืองหลวงก็เรียกว่า "กองทัพ" เอ่ยอ้างชื่อแม่ทัพคือมาแท่ง และหันขุ่ย แต่ครั้นประชาชนลุกขึ้นสู้และมีใบบอกเข้ามาโจมตีเมืองหลวง มีกำลังพลมากกว่ากองทัพภาคพายัพถึงกว่าสามเท่ากลับเรียกว่าเป็น "โจร" ลีฉุย กุยกี้ ได้ทราบความจากใบบอกของหัวเมืองแล้ว จึงเรียก ประชุม ขุนนางข้าราชการปรึกษาว่า จะปราบปรามโจรโพกผ้าเหลือง นี้ได้อย่างไร จูฮี้ อดีตรองแม่ทัพใหญ่ปราบโจรโพกผ้าเหลืองในยุคแรกๆ ซึ่งบัดนี้เป็นที่ปรึกษาของผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน และมีความรู้ประสบการณ์เกี่ยวกับกรณีของโจรโพกผ้าเหลืองมากกว่าใคร จึงได้เสนอว่าการครั้งนี้ควรให้โจโลเป็นผู้ไปปราบ ลีฉุย กุยกี้ ไม่รู้จักโจโลมาก่อนจึงถามว่าโจโลเป็นใคร และขณะนี้อยู่ที่ไหน จูฮี้จึงว่า เดิมโจโลเคยร่วมกับพวกข้าพเจ้าปราบโจร โพกผ้าเหลืองในยุคสมัยของพระเจ้าเลนเต้ ต่อมาโจโลได้เข้าร่วมกับอ้วนเสี้ยวก่อตั้งกองทัพปฏิวัติยกมารบด้วยตั้งโต๊ะ ครั้นกองทัพปฏิวัติสลายตัวแล้ว โจโลจึงยกไปตั้งอยู่ที่เมืองเอ็งจิว มีกำลังทหารอยู่เป็นจำนวนมากสามารถปราบโจรทางภาคตะวันออกได้สำเร็จ ทั้งจะเกิดผลดีทางการเมืองเพราะเท่ากับเป็นการนิรโทษกรรมให้กับโจโล และจะทำให้โจโลกลับมาอยู่ในอำนาจของเมืองหลวงต่อไป

ลีฉุย กุยกี้ จึงปรึกษาต่อไปว่าจะทำอย่างไรโจโลจึงจะยอมยกกองทัพไปปราบโจรโพกผ้าเหลืองในครั้งนี้ เพราะบัดนี้ฐานะทางกฎหมายของโจโลคือผู้ขบถต่อทางราชการ จูฮี้จึงแนะนำว่าขอให้ท่าน มีหมายรับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋ไปถึงโจโล ดังนี้แล้ว โจโลก็คงจะยอมปฏิบัติตามเพราะโจโลยังคงยอมรับนับถือพระราชวงศ์ฮั่นอยู่ และเพื่อให้การปราบโจรครั้งนี้ราบคาบไปโดยเร็ว สมควรมีหมายรับ สั่งเป็นสองฉบับคือถึงโจโลฉบับ

หนึ่ง และถึงเปาสิ้นเจ้าเมืองเจปิกให้ยกกองทัพไปช่วยโจโลอีกกองหนึ่ง ลิลุย กุยกี้เห็นด้วยกับแผนการของจูฮี้ จึงให้ทำหมายรับสั่งตาม คำของจูฮี้ทุกประการ

โจโลนั้นนับแต่ซ่ง "ตงหฺง" จัดตั้งกองทัพปฏิวัติขึ้นแล้วกลายเป็นกบฏต่อแผ่นดินของรัฐบาลกลาง และจุดยืนทางการเมืองนั้น โจโล ปฏิเสธไม่ยอมรับอำนาจของรัฐบาลกลาง แต่ยังคงยอมรับอำนาจของราชสำนักอยู่ ครั้นได้รับพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหียนเต๋ก็มีความยินดี จึงสั่งให้จัดการเตรียมกองทัพเพื่อยกไปตามหมายรับสั่ง ในขณะเดียวกันนั้น เปาสิ้นเจ้าเมืองเจปิกก็ได้รับหมายรับสั่งให้ ยกไปช่วยโจโลปราบโจรโพกผ้าเหลือง ก็มีความยินดีเช่นเดียวกัน เพราะเปาสิ้นก็มีฐานะเป็นกบฏ เนื่องจากได้เข้าร่วมในกองทัพปฏิวัติ การได้รับหมายรับสั่งก็คือการได้รับนิรโทษกรรมโดยอัตโนมัติ ประกอบทั้งเป็นคนอยากดังและเป็นเจ้าเมืองที่ชาส์มากที่สุดตั้งแต่ครั้งที่ได้เข้าร่วม ในกองทัพปฏิวัติจึงรีบสั่งเตรียมกองทัพยกไปสมทบกับโจโลที่เมืองเอ็งจิว ครั้นโจโลได้ทราบข่าวเปาสิ้นยกกองทัพมาสมทบด้วยก็มีความยินดี จึงสั่งให้เคลื่อนทัพจากเมืองเอ็งจิวยกไปเมืองเซียงจิว ครั้นเคลื่อนทัพมาถึงตำบลชิวสุน ซึ่งเป็นเขตชายแดนเมืองเซียงจิว ก็เผชิญหน้ากับกองทัพหน้าของโจรโพกผ้าเหลือง เปาสิ้นจึงอาสายกเป็นกองหน้าเข้ารบ

ในขณะที่กองหน้าของเปาสิ้นเข้าปะทะกับกองหน้าของโจรโพกผ้าเหลืองนั้น โจรโพกผ้าเหลืองได้จัดกองทัพอีกกองหนึ่งวกอ้อมเข้าตีตลบด้านหลังของกองทัพเปาสิ้นอีกทางหนึ่ง ทั้งสองกองตีกระหนาบกองทัพหน้าของเปาสิ้นไว้ระหว่างกลาง กองทัพของเปาสิ้นจึงเกิด การพะวงหน้าพะวงหลัง และพากันแตกตื่นด้วยคิดว่าต้องกลของ โจรโพกผ้าเหลือง กองหน้าของโจรโพกผ้าเหลืองทั้งสองด้านได้ตีฝ่าเข้ามาถึงตัวของเปาสิ้น แล้วเข้าล้อมไว้ ฆ่าฟันทหารติดตามเปาสิ้นจนไม่มีเหลือ แล้วใช้หอกแทงเปาสิ้นถึงแก่ความตาย

ในขณะนั้นโจโลซึ่งเป็นกองทัพหลวงเห็นกองทัพของโจรโพกผ้าเหลืองเข้าตีกระหนาบกองทัพของเปาสิ้น จึงสั่งให้ทหารเคลื่อนพลเข้าโจมตีกระหนาบหลังกองทัพโจรโพกผ้าเหลืองกองทัพที่วกมาทางด้าน หลังของกองทัพเปาสิ้นนั้น กองทัพโจรโพกผ้าเหลืองไม่ทันระวังตัวจึง พากันแตกพลาญ ทหารของเปาสิ้นที่เหลือรอดอยู่เห็นกองทัพโจโลยกเข้าตีประดาหน้าเข้ามาก็ฮึดสู้อีกครั้งหนึ่งจึงรวมตัวกันหันเข้ามามีการรบกระหนาบ กองทัพโจรโพกผ้าเหลือง ดังนั้นกองทัพของโจรโพกผ้าเหลืองจึงตกอยู่ในสภาพถูกตีกระหนาบทั้งสองด้าน ถูกสังหารล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารโจรที่เหลืออยู่ จึงพากันแตกหนีไปทางด้านเมืองเจปิก ส่วนกองหน้าของโจรโพกผ้าเหลืองที่ตีกระหนาบในขณะเผชิญ หน้ากับกองทัพของเปาสิ้นอยู่ทางข้างหน้านั้น เห็นกองทัพที่ยกตีกระหนาบแตกพ่ายก็พากันแตกพ่ายตามไปด้วย แล้วยกหนีไปทางด้านเมืองเจปิกเช่นเดียวกัน

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

วิถีแห่งการก่อร่างตั้งตัวของโจโล (ตอนที่ 56)

โจโลได้ยกทหารไล่ตามตีโจรโพกผ้าเหลืองไปจนถึงชายแดนเมืองเจปิก จับโจรโพกผ้าเหลืองและอาวุธยุทธโธปกรณ์ต่างๆ ได้เป็นจำนวนมาก พวกโจรบางส่วนที่หลบหนีไปได้ครั้นเห็นว่าเส้นทางที่จะหนีและไร้หนทางไป จึงพากันกลับเข้ามา สวามิภักดิ์กับโจโล

โจโลได้รับปรับปรุงกองทัพ จัดสังกัดให้โจรโพกผ้าเหลืองที่ยอมเข้าสวามิภักดิ์ที่มีจำนวนถึงห้าหมื่นให้เป็น กองทัพหน้า และจัดให้ทหารที่มีมาแต่เดิมเป็นกองทัพหลวง แล้วยกไปปราบปรามโจรโพกผ้าเหลือง ที่ยังคงตั้งฐานที่มั่นอยู่อีกหลายแห่งในภาคตะวันออก โจโลใช้เวลาเกือบสามเดือนก็สามารถปราบปรามโจรโพกผ้าเหลืองทางภาคตะวันออกได้อย่างราบคาบ ได้เกลี้ยกล่อมให้โจรโพกผ้าเหลืองจำนวนมากเข้าสวามิภักดิ์ และรับเข้าเป็นทหารในกองทัพ ส่วนบรรดาราชภรรยาในเขตยึดครองของโจรโพกผ้าเหลืองนับล้าน คนนั้น ถ้าชายฉกรรจ์คนใดยอมเข้าสวามิภักดิ์และสมัครเข้าเป็นทหาร โจโลก็จะรับเข้าไว้ในกองทัพ ส่วนที่ต้องการทำมาหากินตามปกติก็อนุญาตให้ทำมาหากินได้ตามเดิม

เมื่อโจโลได้ทหารใหม่จากโจรโพกผ้าเหลืองและบรรดาชายฉกรรจ์ที่เต็มใจเข้ารับราชการทหารด้วย จึงทำให้ กองทัพของโจโลขยายตัวเติบโตใหญ่มีกำลังพลเพิ่มขึ้นรวมกับของเดิมแล้วมีจำนวนถึง สามสิบหมื่น และได้ปรับปรุงกองทัพใหม่อีกครั้งหนึ่ง โดยกำลังพลที่มีมาแต่เดิมเป็นกองทัพหนึ่ง และกำลังพลใหม่ให้จัดตั้งเป็นอีก กองทัพหนึ่งเรียกว่า "กองทัพเมืองเซียงจิว" เพื่อเป็นการเอาใจและผูกใจกลุ่มโจรโพกผ้าเหลืองที่เข้า สวามิภักดิ์ใหม่นั้น เสร็จจากการปราบโจรโพกผ้าเหลืองทางภาคตะวันออกแล้ว โจโลจึงให้ปลงศพโจโลที่ ชายแดนเมืองเจปิก และทำรายงานการศึกกราบ บังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋ทรงทราบ แล้วส่งเข้าเมืองหลวง ฝ่ายลิลุย กุยกี้ ครั้นได้รับรายงานการศึกจากโจโลแล้ว จึงเข้าเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋นำความขึ้นกราบบังคมทูลให้ ทรงทราบ พระเจ้าเหียนเต๋ทรงทราบความศึกตามคำกราบบังคมทูลแล้วจึงตรัสว่า การศึกครั้งนี้โจโลทำความชอบ

มาก และโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ โจโลเป็นแม่ทัพใหญ่ภาคตะวันออก ลีจย กุยก็ ไม่ทันคิดและไม่เฉลียวใจว่า เหตุใดพระเจ้าเหียนเต๋ จึงมีพระบรมราชโองการตั้งโจโลด้วยพระองค์เอง ซึ่งถ้าว่าโดยปกตินับแต่ลีจย กุยก็ได้ ยึดอำนาจการปกครองมาจากอ๋องอ้วนแล้ว จะเป็นฝ่ายที่เสนอแต่งตั้งข้าราชการและขุนนางต่างๆ ไม่มีสักครั้งเดียว ที่พระเจ้าเหียนเต๋จะแต่งตั้งด้วยพระองค์เอง

แต่กระนั้นลีจย กุยก็ ก็ยอมรับพระบรมราชโองการดังกล่าว และทำเป็นพระราชโองการแต่งตั้งโจโลตามรับสั่ง แล้วส่งพระบรมราชโองการนั้นแก่โจโล โจโลในวันนี้จึงนับว่าพ้นจากข้อหาบกพร่องจากกรณีที่เข้าร่วมกับกองทัพ ปฏิวัติและกลายเป็นแม่ทัพใหญ่ภาคตะวันออก ซึ่งมีกำลังทหารอยู่ในมือถึงสามสิบหมื่น นับเป็นการขยายฐาน กำลังอำนาจทาง ทหารครั้งสำคัญและครั้งใหญ่ของโจโล กองทัพสามสิบหมื่นของโจโลในวันนี้ยังมีแม่ทัพนาย กองระดับทหารเอกอยู่ถึงหกคนคือแฮหัวตัน, แฮหัวเอียน, โจหยิน, โจทอง, ลีเตียน และงักจิ้น ดังนั้นกองทัพ ของโจโลจึงเป็นกองทัพที่พร้อมรบ ทั้งโดยวิธีต่อสู้กันด้วยฝีมือทหารเอก หรือด้วยกำลังทหาร ยังคงขาดอยู่ก็ แต่เพียงนักยุทธศาสตร์ที่สามารถวางแผนการยุทธ์ในเชิง กลอุบายหรือเชิงกลยุทธ์ และการใช้พลังจักรวาล และยังคงขาดอยู่สำหรับด้านการเมือง การปกครอง และการทูต

ตัวโจโลเองนั้นแม้จะเชี่ยวชาญทางพิชัยสงคราม และมีประสบการณ์ทางด้านการบริหารการปกครองมาก่อน แต่โจโลก็รู้ว่า ล่าพิงตัวคนเดียวนั้นย่อมไม่อาจทำการใหญ่ได้สำเร็จ ซึ่งเป็นธรรมดาของ "ปาใหญ่ย่อมไม่อาจ มีแต่ไม่ใหญ่เพียงคนเดียว หากต้องมีทั้งไม้ขนาดใหญ่ ไม้ขนาดกลาง ไม้ขนาดเล็ก ไม้พื้นดิน และไม้พันธุ์ที่มี หัวอยู่ในดิน" ถึงกระนั้นหากจะเทียบกับขุนเช็กและเล่าปี่แล้ว ต้องนับว่าโจโล ได้ก้าวไปไกลกว่ากันมาก เพราะ ในขณะนี้เล่าปี่ยังคงเป็นเพียงเจ้าเมือง เพงจวนกวน ซึ่งเป็นหัวเมืองชั้นจัตวา ขึ้นต่อบังคับของเมืองปักเป๋งที่มี กองขุนจ้านเป็นเจ้าเมือง มีกำลังพลอยู่ในมือเพียงไม่กี่หมื่นคน และมีทหารเอกก็เพียงกวนอูและเดียวหุย เท่านั้น ทั้งยังอยู่ห่างจากอำนาจรัฐจวนไกลโพ้น

ฝ่ายขุนเช็กนั้นเล่า แม้ว่าได้สืบทอดอำนาจจากขุนเกียนผู้บิดาขึ้น เป็นที่เจ้าเมืองเตียงสาแล้ว และแม้ว่าเมือง เตียงสาจะเป็นศูนย์กลางของแคว้นกังต้ง ดินแดนทางภาคใต้ของแม่น้ำแยงซีหัวเมืองเอก โท ตรี จัตวา ใน สังกัดถึงแปดสิบเอ็ดหัวเมืองก็จริงอยู่ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างหัวเมืองเหล่านั้นก็ยังคงอยู่ในลักษณะที่เมือง เตียงสา เป็นเพียงศูนย์กลางในระบบราชการปกติของรัฐบาลกลางเท่านั้น ไม่ได้มีอำนาจบังคับบัญชาเหมือนกับ เมืองที่ขึ้นต่อโดยตรง

กำลังทหารของเมืองเตียงสาก็มีอยู่ไม่กี่หมื่นคน ส่วนทหารเอกก็มีเพียงอุยกาย เทียนภา และฮันต่ง สามสหาย ร่วมรบของขุนเกียนเท่านั้น แต่ขุนเช็กมีข้อได้เปรียบเล่าปี่ตรงที่ดินแดนภาคใต้ของแม่น้ำ แยงซีมีความสงบ สันติ ราษฎรรักการทำมาค้าขาย ซึ่งเป็นรากฐานของการพัฒนา และเป็นรากฐานของความเป็นปึกแผ่นในวัน ข้างหน้า ทั้งหัวเมืองต่างๆ ในภาคใต้ไม่ได้มีความขัดแย้งถึงขนาดจะต้องทำสงครามแก่กัน หากมีข้อพิพาทกัน บ้างก็แก้ไขกันภายใต้ระบบราชการ หรือมีละกันก็แก้ไขกันเองโดยวิธีทางทำนองการค้าขาย ผิดกันกับโจโลซึ่ง อยู่ทางภาคตะวันออกฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซี ดินแดนในภาคเหนือเป็นดินแดนที่มีขุนศึกอยู่เป็นจำนวนมาก เช่น มาเท่ง หันซุย อ้วนเสี้ยว อ้วนสุด หรือกองขุนจ้านเป็นต้น พวกขุนศึกในภาคเหนือล้วนเป็นผู้ใฝ่ในอำนาจ ต่างแก่งแย่งแข่งขันชิงดีแย่งอำนาจซึ่งกันและกัน มีข้อพิพาทกันแต่เพียงเล็กน้อยก็ใช้สงคราม เป็นเครื่องมือ ตัดสิน แม้ยามสงบก็พยายามขยายเขตอำนาจทำสงครามแก่กัน พฤติกรรมเช่นนี้ยังคงสืบทอด ตลอดมาแม้กระทั่งทุกวันนี้

ดังนั้น ระหว่างโจโล เล่าปี่และขุนเช็กในวันนี้จึงเห็นได้ชัดว่าโจโลได้สร้างฐานอำนาจทางทหารที่เข้มแข็งเติบโต ใหญ่ที่สุด ในขณะที่เล่าปี่และขุนเช็กยังคงมีกำลังทหารไม่มากนัก แต่เมื่อประมวลด้าน ความเป็นปึกแผ่นของ ดินแดนที่เกี่ยวข้องแล้วก็ต้องนับว่าขุนเช็กมีความเหนือกว่าเล่าปี่อยู่มาก แต่ทว่าโจโลนั้นมีความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูง คิดตั้งตัวเป็นใหญ่ตั้งแต่ยังเด็ก ครั้นสถานการณ์เป็นใจให้เติบโตใหญ่ขึ้นในภาคตะวันออก โจโลจึงอาศัยโอกาสนี้ ก่อร่างตั้งตัวเป็นรูปร่างที่ชัดเจนขึ้น ครั้นโจโลได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าแต่งตั้งให้เป็นแม่ทัพใหญ่ ภาคตะวันออกแล้วก็มีความยินดียิ่งนัก ด้วยเห็นว่านี่คือโอกาสอันยิ่งใหญ่ที่สวรรค์ได้ประทานให้แล้ว จึงรีบ เคลื่อนกองทัพไปตั้งอยู่ ณ เมืองกุนจิว ซึ่งเป็นเมืองยุทธศาสตร์ของดินแดนภาคตะวันออก

โจโลเคยอยู่เมืองหลวงมาก่อน มีความใกล้ชิดกับอำนาจรัฐ ได้รู้เห็นการช่วงชิงอำนาจรัฐ การใช้อำนาจรัฐ และการรักษาอำนาจรัฐ ตั้งแต่ครั้งยุครัฐบาลของโฮจิ้นมาจนถึงตอนต้นยุครัฐบาลของต้งโต๊ะ ดังนั้นโจโลจึงได้ เรียนรู้ ทั้งข้อเด่น ข้อด้อย ข้อดี และข้อเสียของรัฐบาลดังกล่าวว่าปมเงื่อนของความสำเร็จหรือความล้มเหลว อยู่ที่คน เนื่องเพราะการงานทั้งปวงกระทำโดยคน คนจึงเป็นผู้ก่อให้เกิด ทั้งความสำเร็จและความล้มเหลว เป็น ผู้ก่อให้เกิดความสามัคคีสามัคคี หรือความแตกสามัคคี และยังเป็นผู้ก่อให้เกิดความศรัทธาเชื่อมั่นหรือ ความเคียดแค้นชิงชัง โจโลได้เรียนรู้ว่าเหล่านี้คือวิถีแห่งการก่อร่างตั้งตัว ดังนั้นเมื่อโอกาสเปิดให้แก่การก่อ

ร่างตั้งตัวแล้ว โจโลจึงมุ่งเน้นในเรื่องของคนเป็นสำคัญ มุ่งมั่นรักษาคนดีมีฝีมือและกำลังพลที่มีอยู่แต่เดิมให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ควบคู่ไปกับการแสวงหาคนดีมีสติปัญญาใหม่ๆ เข้ามาร่วมงาน แล้วมอบหมายการงานที่เหมาะสมแก่แต่ละคนอย่างชัดเจน โจโลตั้งทัพที่เมืองกุนจิวแล้ว ตระหนักดีว่าปัจจัยสำคัญแห่งการตั้งตัวเป็นใหญ่นั้นยังคงขาดอยู่คือคณะที่ปรึกษาที่เป็นมันสมองใน กิจการด้านต่างๆ ดังนั้นกิจกรรมแรกสุดที่โจโลให้ความสำคัญและเร่ง รีบดำเนินการคือท่อมความพยายามอย่างเต็มที่ในการแสวงหาคนดีมีสติปัญญามาเป็นที่ปรึกษา เพื่อหาสิ่งที่ยังขาดอยู่ให้เต็มบริบูรณ์ โจโลจึงให้ป่าวประกาศรับสมัครคนดีมีสติปัญญาในทุกๆ ด้าน เข้ามารับราชการในกองทัพภาคตะวันออก กระแสข่าวการรับคนดีมีสติปัญญาของโจโลในครั้งนี้ได้แพร่ขยายไปทั่วภาคตะวันออกและดินแดนใกล้เคียง

ฝ่ายขุนสก ขุนสิว สองอาหลานซึ่งรับราชการอยู่กับอ้วนเสี้ยวแต่ไม่เคยได้รับความสนใจให้ความสำคัญหรือเห็นคุณค่า ดังนั้นจึงปรึกษากันแล้วเห็นว่าขึ้นอยู่กับอ้วนเสี้ยวต่อไปก็ไร้ประโยชน์ จึงพากันไปสมัครเข้ากับโจโล โจโลได้สนทนาสัมภาษณ์แล้วเห็นว่าเป็นคน มีสติปัญญาจากหลักแหลมจึงรับไว้ในราชการ แต่งตั้งให้เป็น ที่ปรึกษา เมื่อขุนสก เป็นที่ปรึกษาแล้ว ได้เสนอโจโลว่ามีชาวเมืองตงกุนคนหนึ่งชื่อ เทียหยก เป็นคนมีสติปัญญาความสามารถหลายสถาน ขอให้เชิญมาเป็นที่ปรึกษา โจโลได้ยินชื่อเทียหยก จึงว่าเราได้ยินกิตติศัพท์คนผู้นี้มานานนักหนาแล้วแต่ไม่รู้จักตัว ดังนั้นโจโลจึงให้ทหารไปสืบเสาะหาตัวเทียหยกจนพบ แล้วเชิญ มารับราชการด้วย เทียหยกก็รับคำเชิญมารับราชการด้วยโจโลอีกคนหนึ่ง โจโลแต่งตั้งให้เป็น ที่ปรึกษา เทียหยกคิดว่าตัวได้เข้ารับราชการด้วยโจโลเพราะการแนะนำของ ขุนสก จึงเคารพนับถือขุนสกเป็นหัวหน้า แล้วเสนอแก่ขุนสกว่าคนบ้านเดียวกันกับขุนสกผู้หนึ่งชื่อยกแกเป็นคนหนุ่มแต่มีสติปัญญามากกว่าใคร สมควรที่จะเชิญมาทำราชการด้วย ขุนสกได้ยินชื่อยกแกก็ดีใจ รู้สึกถึงยกแกได้ จึงไปเสนอโจโลให้เชิญยกแกเป็นที่ปรึกษาอีก คนหนึ่ง โจโลมีความยินดียิ่งนัก แล้วให้เชิญยกแกมาเป็น ที่ปรึกษาอีกคนหนึ่ง

ยกแกมาเป็นที่ปรึกษาแล้วก็แนะนำโจโลให้เชิญผู้มีสติปัญญาความสามารถอีกสี่คนคือ เล่าหั่ว, บวนทง, ลิเกียน และมอกายมาเป็นที่ปรึกษา โจโลก็เชิญทั้งสี่คนมาเป็นที่ปรึกษาตามคำของยกแก ในขณะนั้นหัวหน้าโจรชื่ออิกิม ได้ยินกิตติศัพท์การรับสมัครบุคลากรของโจโลจึงพาพรรคพวกมาเข้าด้วยกับโจโล โจโลได้แต่งตั้งให้อิกิมเป็นทหารเอก แล้วรับเอาพรรคพวกของอิกิมเป็นทหาร ช่วงนั้นชาวเมืองตงลิวอีกคนหนึ่งชื่อยูยง มีรูปร่างใหญ่ กำลังกล้าแข็ง เคยอยู่กับเจ้าเมืองตงลิวมาก่อน แต่เกิดวิวาทฆ่าทหาร เมืองตงลิวตายหลายคนจึงหนีไปอยู่ป่า ไปพบเข้ากับเสือโคร่งก็ตีเสือโคร่งตาย แสหัวตุนไปพบเข้าจึงพามาทำราชการด้วยโจโล โจโลเห็นบุคลิกยูยงแล้วเป็นที่ประหลาดนักก็ให้แสดงฝีมือให้ชม ยูยงจึงขี่ม้าถือทวนประจำตัว เป็นทวนคู่มือเล่มละแปดสิบซั่ง ร่ายรำเพลงทวนให้โจโลดูอย่างแคล่วคล่องว่องไว โจโลมีความ พอใจเป็นอันมากจึงตั้งให้เป็นทหารองครักษ์ประจำตัว พอถึงขณะนั้นเกิดพายุใหญ่พัดมาต้องธงชัยประจำกองทัพที่ปักอยู่หน้าค่ายล้มลง ทหารเกือบสามสิบคนวิ่งเข้าไปจะยกให้ตั้งตรงแต่หาเชือกขึ้นไม่ ยูยงเห็นดังนั้นจึงรีบเข้าไปยกธงชัยนั้น ตั้งตรงได้ดังเดิม โจโลมีความพอใจเป็นอันมากจึงมอบเสื้อเกราะอย่างดีเป็นรางวัลแก่ยูยง

ดังนั้น ในขณะนี้กองทัพของโจโลจึงประกอบด้วยบุคคลครบครันทั้งฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ โดยฝ่ายบุ๋นนั้นประกอบด้วยคณะที่ปรึกษาครบแทบทุกด้าน ถึงแปดคนคือ ขุนสก, ขุนสิว, เทียหยก, ยกแก, เล่าหั่ว, บวนทง, ลิเกียน และมอกาย ในบรรดาทั้งแปดคนนี้ต้องนับว่ายกแก เป็นผู้ที่มีสติปัญญารอบรู้การสงคราม การเมือง และการปกครองมากที่สุด ในฝ่ายบู๊ โจโลได้ทหารเอกเพิ่มเติมอีกสองคนคืออิกิมและยูยง โดยเฉพาะยูยงนั้นได้รับความไว้วางใจเชื่อถือจากโจโล มากถึงขนาดแต่งตั้งให้เป็นองครักษ์ประจำตัวนี้คือวิธีการก่อร่างตั้งตัวของโจโล ซึ่งบัดนี้พร้อมแล้วที่จะเป็นหนึ่งในสามก๊ก

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แปรความแค้นส่วนตัวเป็นการเมือง (ตอนที่ 57)

โจโลของสุมาลิ้งทั้งฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊อยู่ที่เมืองกุนจิวเป็นปีกแผ่นแล้วจึงพิจารณายุทธศาสตร์ใหญ่ในการก้าวเข้าสู่อาณาจักรร่วมกับคณะที่ปรึกษา แล้วเห็นว่ามียุทธสองแนวทาง คือ แนวทางแรก ยกกองทัพเข้าโจมตีเมืองหลวง และแนวทางที่สอง คือการขยายฐานอำนาจในหัวเมืองต่างๆ ก่อนแล้วค่อยยกกองทัพเข้ายึดเมืองหลวง แนวทางแรกนั้น มีบทเรียนตั้งแต่ยุคของโฮจิ้นและตั้งโต๊ะแล้วว่ามีความเสี่ยงภัยสูงมากทุกขั้นตอน ในขั้นเข้าโจมตีเมืองหลวงก็อาจ ถูกฝ่ายเมืองหลวงสั่งให้หัวเมืองอื่นยกกองทัพมาตีกระหนาบ แม้ได้อำนาจรัฐแล้วก็ยังมีความเป็นไปได้ที่หัวเมืองต่างๆ จะยกกองทัพเข้ามายึดอำนาจคืน

ส่วนแนวทางที่สองนั้นอาจเรียกได้ว่าเป็นแนวทาง "ชนบทล้อมเมือง" หากยึดหัวเมืองต่างๆ ไว้ในอำนาจ ขยายกองทัพให้เติบโตเข้มแข็งเสียก่อนแล้วยกไปยึดเมืองหลวงในภายหลังก็จะทำศึกเพียง ด้านเดียวไม่ต้อง

หัวหน้าพะวงหลัง ทั้งทำการได้สะดวกเพราะอำนาจ รัฐอ่อนแอ ไม่สามารถช่วยเหลือหัวเมืองต่างๆ ได้ ทั้งแต่
ละเมืองก็มี ทหารป้องกันรักษาไม่มากนัก ดังนั้น โจโจจึงตกลงใจใช้แผนยุทธศาสตร์ "ชนบทล้อมเมือง" เป็น
ยุทธศาสตร์หลักในการยึดอำนาจรัฐ และภายใต้ยุทธศาสตร์นี้ได้ กำหนดวิธีการค่อยๆ แผ่อำนาจยึดทีละเมือง
อย่างค่อยเป็นค่อยไป คือ ยุทธวิธี "กินข้าวทีละคำจนหมดจาน" เพื่อไม่ให้เกิดความตื่นตระหนกแก่หัวเมือง
ต่างๆ

เมื่อกำหนดยุทธศาสตร์และยุทธวิธีตั้งนี้แล้ว ขั้นตอนไปก็คือการ สร้างความชอบธรรมในการยึดหัวเมืองต่างๆ
ต่อไป ในขณะที่รอคอยโอกาสสร้างเงื่อนไขความชอบธรรมอยู่นั้น โจโจเห็นว่าภายในเมืองกุนจิมีเสถียรภาพ
เพียงพอแล้ว จึงรำลึกถึง บิดาคนที่หนีราชภัยไปอาศัยอยู่เมืองตันลิว จึงสั่งให้ทหารถือหนังสือไปหาโจโกผู้
บิดาที่เมืองตันลิว เพื่อรับเอาครอบครัวและญาติ พี่น้องมาอยู่ด้วยกันที่เมืองกุนจิ โจโกได้รับหนังสือของโจโจ
แล้วยินดีในวสานของลูกชายยิ่งนัก จึงจัดแจงรวบรวมทรัพย์สินสมบัติทั้งปวงแล้วพาครอบครัวพร้อมด้วย โจเด็ก
ผู้น้องและญาติที่สนิทรวมสองร้อยกว่าคนออกเดินทางจากเมืองตันลิวพร้อมกับทหารของโจโจที่มารับนั้น

ฝ่ายโตเกียวเจ้าเมืองซิจิ่ว หลังจากเข้าร่วมกับกองทัพปฏิวัติแล้ว มีความประทับใจในสติปัญญาของโจโจเป็น
อันมาก ครั้นเลิกทัพกลับมาเมืองซิจิ่วแล้วยังระลึกถึงโจโจอยู่เสมอคิดว่าในยามบ้านเมืองเป็นจลาจลเช่นนี้
จำเป็นที่จะต้องเป็นผู้ที่ปรึกษาสามารถมาเป็นหลักให้แก่หัวเมืองต่างๆ ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินและราษฎรให้เป็นสุข
คิดอยู่ในใจว่าถ้าโอกาสอำนวยเมื่อใดก็จะชวนให้โจโจเป็นผู้นำทำการใหญ่อีกต่อไป

ครั้นโตเกียวได้ข่าวว่าบัดนี้โจโจให้ทหารไปรับบิดาและครอบครัวจะไปอยู่เมืองกุนจิ และกำลังเดินทางผ่าน
มาทางเมืองซิจิ่วก็มีความยินดี ประกอบทั้งตัวโตเกียวเองก็เป็นคนใจกว้างขวางเอื้ออารีต่อคนทั้งปวงเห็น
ว่าโจโก เดินทางไกลคงยากลำบากประการหนึ่ง และเห็นว่าเป็นบิดาและครอบครัวของคนที่ดีนับถือผ่าน
มาแล้วจะทำไมไม่รับจะเป็นการแล้งน้ำใจเกินไปอีก ประการหนึ่ง ดังนั้นโตเกียวจึงนำทหารออกจากประตู
เมืองไปเชิญโจโกและญาติพี่น้องในขบวนให้เข้ามาพักในเมืองซิจิ่วเสียก่อน แล้วค่อยเดินทางต่อไป โจโกเห็น
เจ้าเมืองออกมาคารวะและออกปากเชิญด้วยตนเองก็เกรงใจและยินดีตามคำเชิญนั้น จึงพากันเข้าเมืองซิจิ่ว โต
เกียวได้จัดให้โจโกและคณะพักที่ตึกรับรองแขกเมืองอย่างสมเกียรติ แล้วแต่งโต๊ะเลี้ยงโจโกและคณะเป็น
อย่างดี

คณะของโจโกพักอยู่เมืองซิจิ่วสองวันแล้วจึงออกเดินทางต่อไป โตเกียวคนใจอารีจึงให้เดี่ยวนำทหารห้าร้อย
นายไปส่งขบวนให้ถึงเมืองกุนจิ ขบวนของโจโกเดินทางมาถึงวัดแสหุย ซึ่งเป็นวัดร้างแห่ง หนึ่งเป็นเวลาค่ำ
ประจวบกับฝนตกหาใหญ่จึงให้พักขบวนค้างคืนใน วัดร้างแห่งนี้โดยมีทหารของโตเกียวและทหารของโจโจ
เฝ้ารักษาการณ์อยู่ภายนอกที่พัก เดี่ยวนำทหารของโตเกียวซึ่งเป็นผู้นำทหารมาส่งขบวนนั้นเคยเป็นโจรโพก
ผ้าเหลืองมาแต่ก่อน ครั้นโจรโพกผ้าเหลืองถูกรับปราบจึงหนีมาสมัครเป็นทหารเมืองซิจิ่วเห็นในขบวน
ของโจโกมีทรัพย์สินหลายเล่มเกรียนก็เกิดความคิดโลภอยากได้ทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้น จึงปรึกษากับเพื่อน
ทหารที่มาด้วยกันเพื่อปล้นเอาทรัพย์สินนั้นเสีย พวกทหารเหล่านั้นก็เห็นด้วย โจโกและคณะเดินทางมาเหนื่อย
เหน็ดทั้งวัน ทั้งวางใจว่ามีทหาร คอยรักษาความปลอดภัยจึงพากันหลับสนิท โดยไม่ได้คิดเลยว่าทหาร
เหล่านั้น จะคิดทำร้ายตัว ดังนั้นในขณะที่ทุกคนกำลังหลับไหล เดี่ยวนำ จึงคุมทหารเมืองซิจิ่วเข้าไปสังหารโจ
โกและครอบครัวจนตายสิ้นและปล้นเอาทรัพย์สินทั้งหมดหนีไปอยู่ป่า

ทหารของโจโจที่มารับโจโกและญาติพี่น้องเห็นทหารของเดี่ยวนำ ปล้นฆ่าเจ้าทรัพย์ก็ตกใจกลัวจึงพากัน
หลบหนีไปด้วย ตัวนายนั้นหนีไปอยู่กับอ้วนเสี้ยวที่เมืองกิ่ว แต่ทหารชั้นผู้น้อยไม่มีหนทางไปและคิดถึง
ครอบครัวจึงเดินทางกลับไปเมืองกุนจิรายงานเหตุ การณ์ให้โจโจทราบ โจโจทราบเรื่องแล้วก็ร้องไห้ร่ำบิดา
และญาติเป็นอันมาก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ว่า "โจโจครั้นแจ้งตั้งนั้นก็ร้องไห้ร่ำบิดาจนล้มลงจากเก้าอี้ ทหารทั้งปวง
เข้าอุ้มโจโจขึ้นบนเก้าอี้" อันความโศกเศร้าแต่การที่บิดาและญาติฯ ถูกปล้นฆ่าอย่างทารุณ เช่นนี้เป็นวิสัยของ
คนเราทุกตัวคน และโจโจก็ยอมอยู่ในวิสัยเช่นนี้ แต่คนคิดการใหญ่และมีความเป็นผู้นำอย่างโจโจนั้นย่อมรู้ดีว่า
ถึงจะเศร้าโศกเสียใจและร้องไห้จนน้ำตาเป็นสายเลือดก็หาได้ทำให้คนตายฟื้นคืนขึ้นมาได้ไม่ กรณีมีเหตุผล
ที่โจโจจะโกรธโตเกียว เพราะคนซึ่งปล้นฆ่าครอบครัวของตนคือทหารของโตเกียว เมื่อโกรธแล้วก็มีเหตุผลที่
จะต้องแก้แค้นเอากับโตเกียว นี่คือเหตุผลและความชอบธรรมที่จะยกกองทัพไปโจมตีเมืองซิจิ่ว และนี่คือ
โอกาสที่โจโจรอคอยอยู่มิใช่หรือ

ดังนั้น โจโจจึงจำเป็นต้องสร้างสถานการณ์ขึ้นเพื่อให้ผู้ใดบังคับบัญชาทั้งปวงมีความรู้สึกเดือดแค้นด้วยจะได้มี
น้ำใจสมานฉันท์ในการสงคราม ทำให้กำลังรบสามารถเปล่งอำนาจได้อย่างเต็มที่ ซึ่งถือเป็นยุทธโบายสำคัญ

ตามพิชัยสงครามที่ว่า "ฝ่ายนำและผู้ได้บังคับบัญชาร่วมมือกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ผู้ชนะ" และนี่คือหลักการวางแผนเบื้องต้นในการทำสงคราม ซึ่งตำราพิชัยสงครามบัญญัติว่า "เมื่อได้วางแผนการเหมาะสมและผู้ได้บังคับบัญชาเห็นชอบและเชื่อฟังดีแล้ว ก้าวต่อไปก็คือการเสกสร้างเหตุการณ์ให้เกิดขึ้นเพื่อคอยเป็นกำลังเสริมทางภายนอกอีกด้านหนึ่ง อันว่าเหตุการณ์อันจะปลุกเสกขึ้นนั้น เรามีพิกัดต้องถือหลักเกณฑ์ตายตัวจงกระทำไปตามโดยนัยประโยชน์ของฝ่ายเรากันแล้วกัน"

ดังนั้น การโคกเศร้าเสียใจร้องไห้ของโจโฉจึงน่าจะเป็นความรู้สึก ที่แท้จริงตามวิสัยของปฤชณ แต่การร้องไห้จนล้นลงจากเก้าอี้ นั้น น่าจะเป็นการเสกสร้างขึ้น เพื่อสร้างความรู้สึกเดือดแค้นร่วมขึ้นภายในกองทัพ และนี่แสดงว่าโจโฉในวันนี้ได้เรียนรู้และสามารถใช้ความรู้ด้านพิชัยสงครามอย่างกลมกลืนจนดูประหนึ่งเป็นเรื่องธรรมดาเข้าทำนอง "สูงส่งสุดสามัญ" แล้ว ครั้นทหารพองโจโฉขึ้นบนเก้าอี้แล้ว โจโฉจึงว่าการณ์ครั้งนี้เป็นเพราะ โดเกียมทำกลอุบายปล้นฆ่าบิดาและญาติฯ ของเรา หากเราไม่ล้างแค้นโดเกียมแล้วยอมได้ชื่อว่าเป็นบุตรอกตัญญู ดังนั้นแม้ว่าตัวเราจะเห็น แก่ความสงบสุขของบ้านเมืองแลราษฎร ครั้นนี้จำต้องละความเห็นส่วนตัวนั้นเสีย

เพื่อพิทักษ์คุณธรรม เราจำจะยกไปเหยียบเมืองชีจิ๋วเสียให้เรียบเป็นหน้ากลองแล้วจับตัวโดเกียมมาฆ่าเสียให้จงได้ แล้วโจโฉจึงถามความเห็นบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวง ทว่าทั้งกองทัพ สนับสนุนความคิดเห็นของโจโฉอย่างท่วมท้นด้วยใจเดือดแค้นร่วมกับนายตัว ดังนั้น โจโฉจึงสั่งให้ขุนสกและเทียหยกสองที่ปรึกษาคุมกำลังทหารสามหมื่นอยู่รักษาเมืองกุนจิ๋วแล้วโจโฉจึงเคลื่อนทัพจากเมืองกุนจิ๋วตรงไปเมืองชีจิ๋วของโดเกียม ครั้นใกล้เมืองชีจิ๋วแล้วจึงให้ตั้งค่าย ลง และสั่งให้แฮหัวตุ้น อิกัม และเตียนอู๋ สามทหารเอกเป็นกองหน้ายกทหารไปประชิดกำแพงเมืองชีจิ๋ว กำชับว่าให้สังหารผู้คนชาวเมืองชีจิ๋วเสียให้สิ้น

สามทหารเอกจึงเคลื่อนกำลังเข้าประชิดเมืองชีจิ๋ว และสังหารชาวเมืองที่อยู่นอกกำแพงเมืองเสียสิ้น ไม่ละเว้นแม้กระทั่งลูกเด็กเล็กแดงและคนชรา ฝ่ายเปียนเหยียง เจ้าเมืองกิวกิง ซึ่งเป็นหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองชีจิ๋ว และตัวเปียนเหยียงเองมีความชอบพอกับโดเกียม ครั้นรู้ข่าวว่าโจโฉยกกองทัพมาตีเมืองชีจิ๋วจึงยกทหารห้าพันจะมาช่วยเหลือโดเกียม ครั้นยกมาใกล้เมืองชีจิ๋วจึงปะทะกับกองหน้าของแฮหัวตุ้น ทหาร ของทั้งสองฝ่ายได้ตะลุมบอนกันอย่างดุเดือด แฮหัวตุ้นฆ่าเปียนเหยียง ตายในที่รบ

ทหารของเปียนเหยียงที่เหลือจึงแตกพ่ายไป ฝ่ายตันก่ง อดีตเจ้าเมืองจงพวน ซึ่งเคยศรัทธาในตัวโจโฉ ได้ปล่อยตัว โจโฉซึ่งถูกจองจำตามคำสั่งของรัฐบาลกลาง แล้วทิ้งตำแหน่งเจ้าเมืองหนีไปกับโจโฉ ต่อมาเห็นว่าโจโฉเป็นคนเนรคุณ ไร้คุณธรรม จึงหนีจากโจโฉไปนั้น ได้ไปทำราชการอยู่ที่เมืองตองกุน ตันก่งเป็นเพื่อนกับโดเกียม ครั้นรู้ข่าวว่าโจโฉยกกองทัพจะไปโจมตีเมืองชีจิ๋วและสั่งให้สังหารชาวเมืองเสียทั้งสิ้น รู้สึกเป็นห่วงใยโดเกียม ทั้งมีน้ำใจรักราษฎร จึงคิดว่าเคยมีคุณกับโจโฉมาแต่ก่อน จึงเดินทางมาพบโจโฉ อธิบายความจริงให้ทราบ ว่า โดเกียมมิได้รู้เห็น เป็นใจในการปล้นฆ่าบิดาและญาติพี่น้องของโจโฉ เหตุเกิดจากทหาร ของโดเกียมมีความโลภหักหลังโดเกียมแล้วปล้นฆ่าโจโกและคณะเสีย จึงขอให้โจโฉทบทวนความคิด และขอร้องให้ถอนทัพกลับเมืองกุนจิ๋ว

โจโฉฟังคำตันก่งแล้ว แม้ยังระลึกถึงคุณตันก่งที่ช่วยเหลือปล่อยตัวออกจากการถูกจองจำและยังส่อสุภาพทั้งตำแหน่งเจ้าเมืองหนีตาม มาทำการด้วย แต่แผนการของตัวเองนั้นเป็นการใหญ่ จะมัวคิดเห็นแก่ไมตรีส่วนตัวเช่นนี้ไม่ได้ โจโฉจึงไม่ยอมตามคำขอร้องของตันก่ง และแสวงหาที่เป็นไภรตันก่งหาว่าละทิ้งกันในยามยากแล้วยังมาเข้า ข้างคนที่คบคิดกันสังหารบิดาตัวเองซ้ำอีก ตันก่งมาขอร้องโจโฉไม่สมความคิด ก็รู้สึกละอายใจที่ไม่สามารถ ช่วยเหลือโดเกียมผู้เป็นมิตร จึงไม่กล้าเข้าเมืองชีจิ๋วไปพบหน้ากับโดเกียม ดังนั้นตันก่งจึงเดินทางไปหาเจ้าเมืองตันลิว ฝ่ายโดเกียมเจ้าเมืองชีจิ๋ว ครั้นได้ข่าวศึกและได้รับรายงานว่าทหาร โจโฉสังหารชาวเมืองที่อาศัยทำมาหากินอยู่นอกเมืองเป็นอันมากก็มีความเสียใจ ร้องให้อาลัยรักราษฎรเหล่านั้นและได้เรียกประชุมขุนนางข้าราชการเมืองชีจิ๋ว เพื่อรับมือกับกองทัพโจโฉ ผลการประชุมตกลงกันว่าจำเป็นต้องชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อทำ ความเข้าใจกับโจโฉว่าโดเกียมมิได้รู้เห็นหรือคบคิดปล้นฆ่าครอบครัวโจโฉเสียครั้งหนึ่งก่อน แล้วค่อยคิดอ่านการศึกต่อไป

ครั้นรุ่งขึ้นโดเกียมจึงยกทหารออกไป "เห็นทหารโจโฉนั้นตั้งอยู่เป็นมาก ดังคลื่นในท้องมหาสมุทร" โจโฉเห็นโดเกียมยกทหารออกมาจึงชักม้าออกไปหน้าทหาร โดเกียมก็ชักม้าออกมาหน้าทหารอย่างเดียวกัน คำนับโจโฉแล้วชี้แจงความจริงที่เกิดขึ้นทุกประการ โจโฉฟังคำโดเกียมแล้วหาว่าโดเกียมเป็นคนเจ้าอุบาย คบคิดกับลูกน้องให้ปล้นฆ่าบิดาและครอบครัว จึงสั่งให้ทหารล้อมจับโดเกียม เมื่อพูดจากันไม่รู้เรื่องดังนี้ จึงทั้งโจโฉและโดเกียมต่างชักม้าเข้ามาข้างหลังทหาร ทหารทั้งสองฝ่ายจึงดาหน้าเข้าประจัญบานกัน บาดเจ็บ ล้มตายลงเป็นอันมาก พอตีฝนตกลงมาทำใหญ่ ทั้งสองฝ่ายจึงถอยทัพกลับเข้าเมืองและกลับเข้าค่ายของตน

สงครามระหว่างเมืองกุนจิวและเมืองซีจิวครั้งนี้ นับเป็นสงคราม ระหว่างขุนศึกด้วยกันเป็นครั้งที่สามหลังจาก เกิดศึกเมืองกังกังตั้งกับเมือง เกงจิว ระหว่างขุนศึกกับเส้าเปี้ยว และศึกเมืองกีกิวกับเมืองปักเป๋ง ระหว่างอ้วน เสี่ยวกับกองขุนจ้าน โดยที่อำนาจรัฐส่วนกลางมิได้เกี่ยว ข้องและไม่สามารถบังคับบัญชาขุนศึกเหล่านั้นได้ นี่ คือสถานการณ์ที่พัฒนาไปอีกขั้นใหญ่ แสดงให้เห็นถึงอำนาจรัฐส่วนกลางได้อ่อนตัวลง และต่างเมืองต่างตั้ง ตัวเป็นอิสระ

สามก๊กฉบับคนขายชาดี: เรื่องวิทยาคม

สงครามภาคตะวันออก (ตอนที่ 58)

โตเกี่ยมแม้มีใจรักชาติและอาทรต่อราษฎรแต่เป็นคนใจอ่อนไม่ต่างกับเจ้าเมืองพิษณุโลกในสมัยกรุงศรีอยุธยา ซึ่งคิดการแต่ด้าน เดียวว่าเมื่อผู้ปกครองตั้งอยู่ในธรรมแล้วจะเอาบ้านเมืองให้รอดปลอดภัยได้ การปกครอง โดยธรรมเป็นเรื่องภายใน แต่การป้องกันรักษาเมืองนั้นต้องอาศัยกำลังทหารที่เข้มแข็ง จะอาศัยธรรมเป็นหลัก ไม่ได้ เพราะข้าศึกที่มุ่งจะยึดเมืองนั้นใช้กำลังอาวุธไม่ได้ใช้ธรรม เหตุนี้เจ้าเมืองพิษณุโลกสมัยนั้น จึงเสียทั้ง เมือง เสียทั้งชีวิตให้แก่พม่า ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ แม้เป็นประเทศที่ฝึกลัทธิ ก๊อสนิธิธรรม เป็นหลักในการ บริหารบ้านเมือง แต่ในขณะที่เดียวกันกลับมีกองทัพที่ทันสมัยเข้มแข็ง เหตุนี้จึงสามารถรักษาบ้านเมืองและ รักษาความเป็น กลางไว้ได้ตลอดทุกยุคทุกสมัย

พระบาทสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า จึงทรงดัดเตือนพสกนิกรของพระองค์ว่า "แม้หวังตั้งสงบจงเตรียมรบให้ พร้อมสรรพถึงศัตรูกลามาประจันก็อาจสู้รับสลาย" โตเกี่ยมหลังจากยกออกไปเจรจากับโจโจไม่สำเร็จและเกิด ปะทะกันแล้วกลับเข้าเมืองก็เสียใจยิ่งนัก เรียกประชุมแม่ทัพนาย กองแล้วแจ้งว่าศึกครั้งนี้ เห็นที่จะสู้โจโจ ไม่ได้ หากจะต่อสู้ต่อไปก็จะพลอยพาให้ราษฎรได้รับความเดือดร้อน จึงขอให้แม่ทัพนายกองทั้งปวงมัดตัวเอง แล้วนำไปมอบให้โจโจในวันพรุ่งนี้ แล้วขอชีวิตชาวเมืองไว้ บิดักขุนนางเมืองซีจิวตำแหน่งที่ปรึกษาจึงว่าขึ้นใน ที่ประชุมเห็นว่า ตัวท่านมีน้ำใจโอบอ้อมอารี ปกครองราษฎรโดยธรรม ดังนั้นราษฎร จึงมีน้ำใจรักท่านเป็นอัน มาก ย่อมไม่ยินยอมให้ท่านต้องเสียสละถึงเพียงนี้ อันเมืองซีจิวนี้ท่านกำพgangเมืองก็สูงใหญ่ เชิงเทินค่ายคูหอรบก็ มั่นคง ผู้คนก็พร้อมสรรพ ทหารทั้งปวงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันย่อมสามารถป้องกันรักษาเมืองเอาไว้ได้ท่าน อย่าได้วิตกเลย แล้วบิดักได้เสนอต่อไปว่าตัวท่านกับขงหยง เจ้าเมืองปักไฮก็รักใคร่นับถือกันดังพี่น้อง ขอให้ ท่านมีหนังสือให้ขงหยงยกกองทัพมาช่วย อนึ่ง การที่โจโจยกมาทั้งนี้ก็เป็นกองทัพใหญ่ยอมทำให้เต็งไก่อ เจ้า เมืองเชียงจิวคิดพรั่นใจ เพราะถ้าหากเมืองซีจิวเสียแก่โจโจแล้ว เมืองเชียงจิวก็จะตกอยู่ในอันตรายด้วย การ ขับไล่กองทัพโจโจจึงเป็น ประโยชน์ร่วมกันของทั้งสองเมือง หากท่านมีหนังสือไปให้เต็งไก่อมารวมขับไล่โจโจ เห็นที่เต็งไก่อจะยกกองทัพมาช่วยเป็นแน่ เมื่อกองทัพเมืองปักไฮและเมืองเชียงจิวยกมาช่วยเราแล้ว กองทัพโจ โจก็จะตกอยู่ในระหว่างกระหนาบของทั้งสองเมือง คงจะเสียทีเป็นมั่นคง บิดักคนนี้เป็นคนมีคุณธรรม น้ำใจเอื้อ อารีต่อคนทั่วไป ว่ากันว่าครั้งหนึ่งมีเทพธิดาซึ่งได้รับบัญชาจากสวรรค์ให้มาวางเพลิงเผาบ้านเรือนของบิดัก ตามวิบากกรรมเก่า แต่เทพธิดาได้กิดติดสัพพว่าบิดัก เป็นคนใจซื่อมือสะอาด จึงแก้มองลงใจขออาศัยเดินทาง ร่วมกับบิดัก หลังจากรอนแรมค้างคืนกันมาหลายวันบิดักก็ยังคงปฏิบัติต่อเทพธิดาจำแลงด้วยความเอื้ออาทร คงเส้นคงวา มิได้คิดหรือกระทำการใดๆ ให้เป็นที่ล่วงเกิน เทพธิดาจึงสงสารแล้วบอกความให้ทราบ บิดัก จึง สามารถขนย้ายทรัพย์สินออกจากเรือนก่อนที่จะถูกเพลิงไหม้

ครั้นบิดักเสนอความเห็นดังนั้นแล้ว โตเกี่ยมและที่ประชุมเห็น พ้องด้วยโตเกี่ยมจึงทำหนังสือให้เต็งไก่อไป ขอความช่วยเหลือจาก เต็งไก่อ เจ้าเมือง เชียงจิว และให้บิดักถือไปขอความช่วยเหลือจากขงหยง เจ้าเมือง ปักไฮ สองนักเดินสารออกจากเมืองซีจิวแล้ว โตเกี่ยมจึงสั่งทหารให้ขึ้น รักษาเชิงเทินค่ายคูหอรบตั้งมั่นรับศึก อยู่แต่ในเมือง ทหารโจโจยกมา ท้ารบด้วยเป็นหลายครั้ง ฝ่ายเมืองซีจิวก็ยังคงคุมกำลังตั้งมั่นไม่ยอมออกรบ ฝ่ายขงหยง เจ้าเมืองปักไฮ ได้รับหนังสือจากโตเกี่ยมแล้วปรึกษา กับบิดักว่าเรากับโจโจไม่มีสิ่งใดผิดใจกันมา ก่อน ดังนั้นจะมีหนังสือไปถึงโจโจชี้แจงความจริงแล้วขอให้ถอนทัพกลับไป โจโจคงจะเกรง ใจเรา แต่บิดัก ท้วงว่าโตเกี่ยมเคยออกไปพุดจาแล้วแต่ไม่ได้ผล หากท่านจะมีหนังสือไปอีกครั้งหนึ่งโจโจก็คงไม่ยอมเกรงว่า จะเสียการไป ขงหยงฟังแล้วเห็นด้วยจึงว่าถ้าเช่นนั้นเราก็จะดำเนินการพร้อมกันทั้งสองอย่างคือ มีหนังสือไป ชี้แจงขอรับรองให้โจโจถอนทัพ ในขณะที่เดียวกันก็จะยกกองทัพไปด้วย

ในขณะที่กำลังปรึกษากันอยู่นั้น ขุนนางเมืองปักไฮได้นำใบบอกจากนายด่านเข้ามารายงาน ว่า บัดนี้โจรโพก ผ่าเหลืองนำโดยกวนไฮได้ยกกองทัพจำนวนห้าหมื่นเข้าโจมตีชายแดนเมืองปักไฮ ดังนั้นขงหยงจึงต้องพัก การข้างเมืองซีจิวไว้ก่อน แล้วสั่งทหารให้เตรียมกองทัพยกไปปราบโจรโพกผ่าเหลือง กองทัพเมืองปักไฮ ประจันหน้ากับกองทัพโจรโพกผ่าเหลืองที่ชายแดนกวนไฮนายโจรจึงว่ากับขงหยงว่า ยกมาครั้งนี้ไม่ประสงค์จะ

รุกราน เป็นแต่ขาดเสบียง จึงขอเสบียงสักหมื่นถึงแล้วจะยกทัพไปทางอื่น ขงหยงไม่ยอมให้แล้วสั่งทหารเอก ออกรบดวนกวนไฮ ต่อ สู้กันได้เพียงห้าเพลง กวนไฮก็เอาง้าวฟันทหารเอกของขงหยงตกมาตาย ขงหยงจึงพา ทหารยกหนีเข้าเมือง โจรโพกผ้าเหลืองเห็นได้ทีจึง ยกกองทัพไปล้อมเมืองปักไฮไว้ ขณะนั้นไท่ส่วย ชาวเมือง อุยกวน ซึ่งเป็นหัวเมืองในบังคับของเมืองปักไฮ และขงหยงเคยอุปการะครอบครัวของไท่ส่วยมาแต่ก่อน ครั้นได้ ข่าวว่าโจรโพกผ้าเหลืองยกมาล้อมเมืองปักไฮ มารดาของไท่ส่วยจึงสั่งให้มาช่วยขงหยง ไท่ส่วยขับม้ามาถึง กำแพงเมืองปักไฮ เห็นพวกโจรล้อมอยู่จึงตีฝ่า เข้ามาที่กำแพงเมืองเกิดอลหม่านขึ้น ขงหยงทราบข่าวจึงขึ้น ไปดูบนเชิงเทินเห็นไท่ส่วยมีฝีมือเข้มแข็ง ทหารโจรโพกผ้าเหลืองสู้มิได้ ไท่ส่วย ขับม้าไปทางไหน ทหารโจร โพกผ้าเหลืองก็แตกไปทางนั้น จนไท่ส่วยตีฝ่าเข้ามาถึงประตูเมือง ร้องเรียกให้เปิดประตูแต่ทหารไม่รู้จักตัวเกรง ว่าจะเป็นกลอุบายจึงไม่ยอมเปิด ทหารโจรล้อมเข้ามาอีก ไท่ส่วยจึงชักม้ากลับเข้ารบฆ่าฟันทหารโจรโพก ผ้าเหลืองถอยร่นไป ขงหยงจึงสั่งให้เปิดประตูเมืองรับไท่ส่วยเข้ามาพบ หลังจากคารวะไต่ถามกันตามธรรมเนียมแล้ว ขงหยงก็ระลึกความที่เคยอุปการะครอบครัวไท่ส่วยได้ ไท่ส่วยขอทหารพันหนึ่งจะยกออกไปขับไล่โจร โพกผ้าเหลือง แต่ขงหยงเห็นว่าฝ่ายโจรโพกผ้าเหลืองมีจำนวนมากเกรงจะเสียทีจึงคิดขอให้เล่าปี่เจ้าเมืองเพง จวนกวน ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ยกทหารเข้ามาช่วยป้องกันแผ่นดินของราชวงศ์ฮั่น แต่ยังหาผู้อาสาหาหนังสือไป ถึงเล่าปี่ไม่ได้ ไท่ส่วยจึงขออาสาเดินสารครั้งนี้ ขงหยงก็ยินดี

ครั้นเล่าปี่ได้รับหนังสือของขงหยงแล้ว เห็นเป็นหน้าที่ของเจ้าเมืองในแผ่นดินของราชวงศ์ฮั่นที่ต้องช่วย ป้องกันแผ่นดินไว้จึง สั่งให้จัดกองทัพเมืองเพงจวนกวนจำนวนสามพันพร้อมด้วยกวนอุ เตียวหุย ยกไปเมือง ปักไฮพร้อมกับไท่ส่วย กองทัพโจรโพกผ้าเหลืองล้อมเมืองซีจิ๋วอยู่ เห็นมีกองทัพยกมา จึงยกทหารเข้าตี กองทัพเมืองเพงจวนกวน เล่าปี่จึงสั่งให้ทหารตั้งขบวนเรียงหน้ากระดานเตรียมรบกันด้วยฝีมือทหารเอกแล้ว เล่าปี่จึงขับม้าพร้อมด้วยกวนอุ เตียวหุย และไท่ส่วยออกไปข้างหน้าขบวน กวนไฮนายโจรเห็นดังนั้นจึงขับม้า ออกไปกลางลานรบ ไท่ส่วยกำลังจะชักม้าออกไปแต่เห็นกวนอุขับม้าออกไปก่อนจึงร้องม้าไว้ กวนอุ เข้ารบด้วย กวนไฮได้สามสิบเพลงก็เอาง้าวฟันกวนไฮตกมาตาย กองทัพเมืองเพงจวนกวนจึงยกเข้าตีกองทัพโจรโพก ผ้าเหลือง ขณะนั้นขงหยงได้ยินเสียงกลองศึกดังสนั่น จึงขึ้นไปดูบนเชิงเทินเห็นทัพเล่าปี่กำลังเข้ารบกับ กองทัพโจรโพกผ้าเหลือง จึงยกทหารออกจาก เมืองตีกระหนาบกองทัพโจรโพกผ้าเหลืองทั้งสองด้าน ทหารโจรโพกผ้าเหลืองขาดเสบียงล้มตายลงเป็นอันมาก พวกที่เหลืออยู่ทราบว่เล่าปี่เป็น เชื้อพระวงศ์ก็เข้ามา สวามิภักดิ์ด้วย

ปราชญ์ปราชญ์โจรโพกผ้าเหลืองกลุ่มของกวนไฮแล้ว ขงหยงจึงเล่า เรื่องโจรโพกผ้าเหลืองซีจิ๋วให้เล่าปี่ฟัง และ ขอให้เล่าปี่ยกไปช่วยโดเกี่ยม พร้อมกับกองทัพเมืองปักไฮ เล่าปี่จึงว่ามีทหารมาน้อยเกรงว่าจะเสียที ขงหยง ขอร้องอีกครั้งหนึ่งว่าโดเกี่ยมเป็นคนสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน เล่าปี่ ก็เป็นเชื้อพระวงศ์ จะเพิกเฉยต่อเรื่องนี้เป็น การไม่สมควร เล่าปี่เห็นขงหยงเข้าใจผิดคิดว่าบิดพลัวจึงว่าเตรียมทหารมาน้อยนัก ไม่สามารถรับมือโจโจได้ จะ กลับไปขอยืมทหารจากกองขุนจ้านแล้วจะยกไปช่วยโดเกี่ยม ขอให้ขงหยงยกไปช่วยโดเกี่ยมก่อนแล้วจะตาม ไปสมทบ และให้คำมั่นว่าไม่ว่าจะยืมทหารได้หรือไม่ก็จะตามไป

ขงหยงจึงบอกให้บิดกลับออกไปบอกแก่โดเกี่ยมว่าจะยกกองทัพไปช่วย ส่วนเล่าปี่ก็ลาขงหยงไปเมืองปักเป้ง ส่วนไท่ส่วยครั้นเสร็จการตามคำสั่งมารดาแล้วก็เดินทางกลับไ้ เล่าปี่ยกทหารมาถึงเมืองปักเป้งแล้วขอยืม ทหารกับกองขุนจ้าน แต่กองขุนจ้านห้ามเล่าปี่ว่าไม่ได้มีความขัดแย้งกับโจโจ จะไปตั้งตัวเป็นปรปักษ์กับโจโจ นั้นไม่เห็นประโยชน์อันใด เล่าปี่ยืนยันว่าเป็นเชื้อพระวงศ์มีหน้าที่ป้องกันแผ่นดิน ทั้งรับคำขงหยงไว้แล้ว จะละ คำสัตย์เสียไมควร กองขุนจ้านทัดทานเล่าปี่ไม่ได้แต่ก็ขัดเล่าปี่ไม่ได้เช่นเดียวกัน จึงให้ยืมทหารมาแก่เล่าปี่ จำนวนสองพัน เล่าปี่เห็นได้ทหาร น้อยนักจึงขอตัวจูลงไปในกองทัพด้วย กองขุนจ้านก็ตกลงอนุญาตให้ตาม ขอเล่าปี่ได้ทหารจากกองขุนจ้านแล้ว จึงจัดกองทัพให้จูลงคุมทหาร ม้าสองพันที่กองขุนจ้านให้ยืมทำหน้าที่ เป็นกองหลัง ส่วนเล่าปี่ กวนอุ เตียวหุย พร้อมทหารจากเมืองเพงจวนกวนสามพันนั้นเป็นกองหน้ายกออกจาก เมืองปักเป้ง

ฝ่ายโดเกี่ยมหลังจากมีหนังสือไปขอให้ขงหยงและเต็งไ่ยกกองทัพมาช่วยแล้วก็ตั้งมั่นรับศึกในเมือง ครั้นบิด กลับมาถึงก็เข้าไปรายงานให้โดเกี่ยมทราบ ห่างกันไม่นานต้นเต็งไ่ก็กลับมาจากเมืองเซียงจี้รายงานว่าเต็ง ไ่ตกลงจะยกกองทัพมาช่วยโดเกี่ยมจึงค่อยคลายความวิตกลง หลังจากนั้นอีกสามวันทหารรักษาการณ์บน เชิงเทินได้มารายงาน แก่โดเกี่ยมว่าบัดนี้มีกองทัพยกมาสองกองตั้งค่ายอยู่ด้านหลังค่ายของ โจโจ กองหนึ่งมี ธงประจำกองทัพระบุว่าเมืองปักไฮ และมีธงประจำตัวแม่ทัพชื่อขงหยง อีกกองทัพเป็นกองทัพเมืองเซียง จี้ มีเต็งไ่ไ่ เป็นแม่ทัพ ขงหยงทราบรายงานแล้วจึงขึ้นไปดูบนเชิงเทิน เห็นกองทัพทั้งสองกองตั้งค่ายอยู่ ด้านหลังค่ายของโจโจตามรายงาน

ด้านโจโจเห็นมีกองทัพเมืองปักไฮและเมืองเชียงจิวมาตั้งค่าย อยู่ทางด้านหลังก็พะวังพะวง จะยกเข้าตีเมืองซีจิวก็ไม่ได้เกรงว่ากองทัพทางด้านหลังจะเข้าตีกระหนาบ จะยกไปตีกองทัพทางด้านหลังก็เกรงว่ากองทัพเมืองซีจิวจะยกมาตีกระหนาบ จึงสั่งทหารให้แยก เป็นสองกอง กองหนึ่งรับหน้าเมืองซีจิว อีกกองหนึ่งรับหน้ากองทัพทางด้านหลังแล้วคุมเชิงกันอยู่ ฝ่ายเล่าปี่ครั้นเดินทางมาถึงเมืองซีจิว เห็นกองทัพเมืองปักไฮและกองทัพเมืองเชียงจิวตั้งค่ายประชิดค่ายโจโจอยู่เป็นสองกอง จึงหยุดทัพไว้แล้วเข้าไปพบขงหยง ขงหยงจึงว่ากองทัพโจโจยกมาครั้งนี้มีทหารเป็นอันมาก และโจโจ ก็มีสติปัญญาเชี่ยวชาญพิชัยสงคราม หากจะด่วนเข้าโจมตีเกรงจะเสียที เล่าปี่จึงว่าบัดนี้เรายังไม่รู้การศึกข้างในเมืองซีจิว จำเป็นที่จะต้องให้กองทัพทั้งภายนอกและภายในถึงกันเสียก่อน รู้ความศึกกระຈ้างแล้ว ค่อยทำการต่อไป ดังนั้นจะให้กวนอูกับจูลงคุมทหารสี่พันอยู่กับกองทัพของท่าน ตัวข้าพเจ้ากับเตียวหุยจะคุมทหารหนึ่งพันตีฝ่าเข้าไปในเมืองปรึกษาการศึกษาการศึกกับโตเกียวเสียขั้นหนึ่งก่อน

ขงหยงเห็นด้วยกับความคิดของเล่าปี่ ดังนั้นเล่าปี่จึงส่งกวนอู และจูลงให้คุมทหารสี่พันอยู่กับขงหยง ส่วนตัวเล่าปี่กับเตียวหุยและทหารหนึ่งพันจะตีฝ่าเข้าไปในเมือง ระหว่างที่ตีฝ่าเข้าเมืองนั้นหากพลาดพลั้งประการใดก็ให้กวนอู และจูลงตีหนุนเข้าไปก็จะไม่เสียทีแก่ข้าศึก สั่งการแล้วเล่าปี่ เตียวหุย กับทหารหนึ่งพันจึงเคลื่อนกำลังเตรียม ตีฝ่ากองทัพโจโจเข้าไปในเมืองซีจิว

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

จิตใจมหาบุรุษ (ตอนที่ 59)

โจโจครีธาทัพใหญ่หวังจะเหยียบเมืองซีจิวให้ราบเป็นหน้า กลอง แต่สถานการณ์ถึงวันนี้เรื่องที่คาดคิดว่าจะสำเร็จได้โดยง่ายทำท่าว่าจะกลับกลายเป็นความพินาศเสียแล้ว ข้างในเมืองโตเกียวก็ไม่ยอมออกรบ ตั้งมั่นอยู่แต่ในเมือง หากต้องถึงกับโจมตีเมืองที่มีกำแพงเชิงเทินสูงใหญ่ ค่ายคูหอรบแข็งแรง ก็จะสูญเสียทหารมาก ส่วนข้างนอกเมืองก็ยังมีกองทัพอีกสองเมืองมาตั้งมั่นอยู่ด้านหลัง สถานการณ์บังคับให้ต้องแยกกองทัพออกเป็น สองกองรับศึกทั้งด้านหน้าและด้านหลัง

ดังนั้นสถานการณ์สงครามจึงเริ่มแปรเปลี่ยนให้กองทัพโจโจต้องตกอยู่ในสภาพถูกกระทำ ในขณะที่คุมเชิงกันอยู่นั้นโจโจได้รับรายงานว่าบัดนี้มีกองทัพยก มาอีกกองหนึ่งเป็นกองทัพเมืองเพงจวนกวน ตรงประจำทัพแล้วระบุว่าเล่าปี่เป็นแม่ทัพโจโจก็ยิ่งหัวเสีย ไม่ทันไรทหารก็เข้ามารายงาน อีกว่าบัดนี้เล่าปี่กำลังตีฝ่าทหารของเราจะเข้าเมืองซีจิว โจโจจึงมีคำสั่งให้อีกทัพทหารเอกยกทหารออกไปสกัดไม่ให้เล่าปี่เข้าเมืองได้

อีกก็รับคำสั่งแล้วจึงยกทหารออกไปสกัดเล่าปี่ตามคำสั่ง พอเผชิญหน้ากันไม่ทันได้พูดพราทำเพลง เตียวหุยก็ซบม้าร่ายทวนเข้ารบด้วยอีกก็ เล่าปี่จึงซบทหารตีฝ่าเข้าไป อีกก็ต่อสู้กับเตียวหุยได้สิบเพลงเห็นท่าว่าจะสู้เตียวหุยไม่ได้จึงชักม้าหนี เล่าปี่ เตียวหุย และทหารพันหนึ่งได้โจมตีทหารอีกก็ล้มตายลง เป็นอันมาก แล้วตีฝ่าเข้าไปถึงประตูเมือง ขณะนั้นโตเกียวขึ้นไปดูการศึกบนเชิงเทินเห็นเล่าปี่ เตียวหุย ตีฝ่าทหารเข้ามาทำให้เปิดประตูเมืองรับแล้วแต่โตเกียวเล่าปี่กับทหารทั้งนั้น โตเกียวได้พินิจพิเคราะห์ดูเล่าปี่เห็นว่ามีสง่าราศีสมกับเป็นเชื้อพระวงศ์ ก็มีใจศรัทธาจึงใช้ให้บิดักไปเอาตราสำหรับเมืองมามอบแก่เล่าปี่ เล่าปี่เห็นดังนั้นก็ตกใจรีบถามโตเกียวว่านี่เป็นเรื่องราวใดกัน โตเกียวจึงว่า "ทุกวันนี้พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ครองพระราชสมบัติ พระชันษานั้นยังเยาว์อยู่ ขุนนางที่ มิได้มีน้ำใจสัตย์ซื่อขึ้นมักทำจลาจลต่างๆ แผ่นดินได้รับความเดือดร้อนเนื่องๆ มาข้าพเจ้าก็แก่ชราแล้ว จะคิดการท่านบำรุงแผ่นดินต่อไปนั้นก็ขัดสน ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านเป็นเชื้อพระวงศ์แล้วก็มีสติปัญญาโอบอ้อมอารี ควรที่จะท่านบำรุงราษฎรให้เป็นสุข ข้าพเจ้าจึง เอาตราสำหรับมาให้ หวังจะเชิญให้ท่านเป็นเจ้าเมืองซีจิว เพื่อจะได้คิดการกำจัดศัตรูราชสมบัติต่อไป แล้วข้าพเจ้าจะแต่งหนังสือขึ้น ไปให้กราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้" ข้อเสนอของโตเกียวนี้หากเสนอให้กับคนทั่วไปแล้ว โตเกียวคงจะไม่ผิดหวัง เพราะเป็นข้อเสนอที่ไม่ผิดใคร่โดยเด็ดขาด โดยเฉพาะโจโจ อ้วนเสี้ยว ขุนเช็ก หรือลิฉุย กุยกี้ หรือนักการเมืองคนใดคนหนึ่งคน เหล่านั้นย่อมรับที่จะรับเอา โจโจนั้นยอมยกอำนาจยกกองทัพจำนวนมากมายเพื่อยึดเอาเมื่อ แต่โตเกียวไม่ยอมยกให้กลับคิดต่อสู้ และถ้าหากโตเกียวคิดจะแข็งสู้แล้วยอมจะได้รับผลประโยชน์มากมายมหาศาลยิ่งกว่าการขายธนาการให้กับต่างชาติ แต่โตเกียวไม่กระทำ

จิตใจชนิดนี้คือจิตใจที่ต้องการ "ท่านบำรุงราษฎรให้เป็นสุข" เป็นน้ำใจแท้ที่เปี่ยมด้วยความรักและความเมตตาอาทรต่อราษฎร ไม่ใช่จิตใจของนักการเมือง ไม่ว่าระดับนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีในบางประเทศ ที่ปากพราแต่คำว่าเพื่อราษฎร แต่กระทำตนเป็นนักขายชาติ นักเผด็จการ หลอกลวงราษฎร และปล้นสะดมราษฎรและบ้านเมืองของตน บังอาจถึงขนาดตั้งนักค้ายาเสพติดระดับโลก นักปล้นชาติ และอาชญากรรมระดับชาติเป็น

รัฐมนตรีกลาหาญกระทรวงมหาดไทย พระราชมนตรี และพระราชทรัพย์ของสองเต และพร้อมที่จะทำความชั่วช้าทุกประการเพียงเพื่อให้ได้อยู่ในอำนาจ

นอกจากวัตถุประสงค์เพื่อทำนุบำรุงราชรัฐแล้ว โดเกียยังมีวัตถุประสงค์เป็นข้อที่สองคือ "คิดการกำจัดศัตรูราชสมบัติต่อไป" นี่คือการจิตใจที่เดือดร้อนด้วยบ้านเมืองที่เกิดทุกข์เข็ญเนื่องจากพวกทรราช ทรชนและพวกอิทธิพลมาเฟียต่างๆ กระทำร้ายต่อบ้านเมือง มิใช่อ้างเพียงว่ารักษาแต่ทำตัวเป็นนายหน้าในการขายชาติแล้วไปว่า ประกาศสิทธิธรรมรัฐ หรือธรรมภิบาลขึ้น เพื่อสร้างความมีน้ำใจแก่ประชาชน โดยที่ตนเองก็ไม่รู้แม้แต่ความหมายของคำว่า "ธรรม" หรือบ้างก็เที่ยวสรรสร้างแต่ถ้อยคำสวยหรูซึ่งไร้ความหมายและคุณค่าทาง ความ เป็นจริงเพื่อจะได้วาดอ้างว่าตัวเองเป็นราชรัฐอาวุโสอะไรเทือกนั้น

คนแบบโดเกียจึงเป็นคนที่หาได้ยากยิ่งในโลก เป็นคนที่ควรแก่การสดุดีให้ปรากฏไว้ในประวัติศาสตร์ เพื่อเป็นแบบอย่างให้คนรุ่นหลังปฏิบัติตามสถานหนึ่ง และเพื่อเป็นกระจกให้บรรดานักหลงโลกหรือวิญญูชนแบบเถรวาทได้ส่องดูในหน้าหลังหน้ากากของตน เหตุผลที่โดเกียมาจับเอาเมืองซีจีวักแล้วไปมีอยู่สี่ข้อคือ เพราะเป็นเชื้อพระวงศ์หนึ่ง เพราะเห็นว่ามีสติปัญญาหนึ่ง เพราะมีน้ำใจโอบอ้อมอารีหนึ่งและเชื่อว่าจะสามารถทำนุบำรุงราชรัฐให้เป็นสุขอีกหนึ่ง ความเป็นเชื้อพระวงศ์เป็นฐานะอันดีแต่กำเนิด สามารถทราบได้โดยง่าย ความมีน้ำใจโอบอ้อมอารีนั้นโดเกียเห็นได้ ด้วยตนเองจากการที่เล่าปี ซึ่งมีได้รู้จักมักคุ้นใดๆ กับตัว และแม้ไม่ได้รับประโยชน์ใดๆ จากการตั้งตัวเป็นปรปักษ์กับโจโจ แต่ยอมตัวเข้าช่วยเหลือเพียงเพราะเห็นแก่เพื่อนของโดเกียที่ขอร้องเท่านั้น

ความมีสติปัญญาก็อาจสังเกตเห็นได้ในสถานการณ์ที่กองทัพใหญ่ ของโจโจล้อมเมืองอยู่แล้วไม่ผลิผลามทำการคิดเชื่อมการข้างในกับ การข้างนอกเมืองให้ได้เสียก่อน ส่วนความเชื่อที่ว่าจะทำนุบำรุงราชรัฐให้เป็นสุขนั้น เป็นความเชื่อใจของโดเกียโดยแท้ และยอมเป็นความเชื่อเพียงแค่นี้ได้เห็นรูปร่างบุคลิกท่วงท่าของเล่าปีเท่านั้น แต่อาจยอมรับได้นั่นเป็น ความเชื่อที่มีเหตุผลของคนแบบโดเกียที่มีโรคหลายโรคครมร่าอยู่ ดีกว่าคนในยุคหลังที่มีพร้อมทั้งข้อมูลข่าวสารและความรอบรู้สารพัด กลับถูกนักการเมืองไร้อาชีพที่เพียงแค่ว่าพูดจาเหมือนมีหลักฐาน และหวานหูหลอกล่อกันจนเปื่อยทั้งเมือง เล่าปีได้ฟังคำโดเกียแล้วตกใจ รีบลุกขึ้น คำนับแล้วว่า "เรานี้เป็นเชื้อพระวงศ์ก็จริงแต่สติปัญญาน้อย ทำราชการยังหาความชอบ ขอใหญ่มิได้เป็นแต่เจ้าเมืองจัตวา เราก็คงคิดเกรงอยู่ว่าจักไม่ตรงกับสติปัญญา ซึ่งยกมาทั้งนี้เพราะมีน้ำใจหวังจะช่วยท่านรบโจโจ หรือ ท่านแคลงอยู่ว่าเราจะมาชิงเอาเมืองซีจีวัก ถ้าเราคิดดั่งนั้นก็ขออย่าให้เทพยดารักษาชีวิตเราเลย" นี่คือน้ำใจแท้ของเล่าปีที่ไม่เคยคิดอยากได้หรือโลภของคนอื่น ใดๆ ที่เขายกให้ด้วยความเต็มใจและเปี่ยมด้วยเหตุผล ใจเล่าปีนั้นเจียมตัวว่าเป็นเจ้าเมืองเล็ก สติปัญญาน้อย ความเป็นคนเจียมตัวและถ่อมตนนี้เป็นคุณสมบัติประจำตัวและฝังลึกอยู่ในใจไม่มีหนทางใดจะแก้ไขหรือลดหย่อนผ่อนลงได้ จึงทำให้เล่าปีต้องสูญเสียโอกาสหลายครั้งหลายหนจนบางครั้งแทบเอาตัวไม่รอด

น้ำใจเช่นนี้แม้จะเทียบไม่ได้กับพระเวสสันดรที่ทรงบำเพ็ญทานบารมีจนเปี่ยมล้น จนสามารถยกแม้กระทั่งบุตรและธิดาให้เป็นทานก็ตาม แต่ความมีคุณธรรมของเล่าปีในข้อที่ไม่ยอมหวังสิ่งใดจากใครอื่นก็ล้ำเลิศแล้วสำหรับปฤชชน ความเจียมเนื้อเจียมตัวของเล่าปียังเลยไปถึงขนาดที่คิดว่า การที่โดเกีย กระทำเช่นนั้น เพราะคิดว่าเล่าปีจะหวังชิงเอาเมือง โดเกียจะยินยอมให้เล่าปีรับเป็นเจ้าเมืองอีกหลายครั้งแต่เล่าปีก็ยังยืนยงเจตนาเดิม บิดักที่ปรึกษาของโดเกียเห็นเล่าปีจะไม่ยอม รับเป็นแม่มนั้น จึงเปลี่ยนหัวข้อหาหรือมาเป็นการรับมือกับกองทัพโจโจต่อไป

เล่าปีจึงว่า ข้าพเจ้านี้เคยปราบโจรโพกผ้าเหลืองร่วมกับโจโจในกองทัพของโลติดแม่ทัพใหญ่ ทั้งเคยร่วมในกองทัพปฏิบัติกับโจโจ และโจโจก็มีน้ำใจเมตตาเคยเอาหมูเห็ดเป็ดไก่ไปฝากไมตรีถึงในค่าย เมื่อไมตรีมีอยู่ ดั่งนี้ข้าพเจ้าจะทำหนังสือไปถึงโจโจขอให้เห็นแก่ไมตรี แล้วชี้แจงความจริงให้ปรากฏเชื่อว่าโจโจจะยอมถอนทัพกลับไป โดเกียและบิติกเห็นชอบกับความเห็นของเล่าปี ดั่งนั้นเล่าปีจึงแต่งหนังสือให้ทหารสิบสองนายถือไปยังค่ายโจโจ และให้ทหารลอบไปที่ค่ายของขงหยงและเตงไ้แจ้งว่าให้ตั้งค่ายมั่นไว้ก่อน โจโจเห็นหนังสือของเล่าปีแล้วก็โกรธ คิดระแวงว่าเล่าปีกำลังมีหนังสือมาหลอกให้ตายใจแล้วจะยกเข้าโจมตีในภายหลัง จึงสั่งให้ทหาร จับตัวทหารเดินสารของเล่าปีเพื่อจะเอาไปประหารเสีย

ยกแก่ที่ปรึกษาของโจโจจึงว่าเล่าปีนั้นเป็นคนสัตย์ซื่อ คงมีหนังสือมาโดยสุจริต การที่จะฆ่าทหารเดินสารเสีย นั้นไม่สมควรด้วย ธรรมเนียมศึก ควรจะหาทางตอบเอาใจผูกไมตรีไว้ก่อน แล้วค่อยชิงเอาเมืองซีจีวักในภายหลังก็ได้โดยง่าย โจโจเห็นชอบกับคำที่ปรึกษาจึงให้ต้อนรับขับสู้ทหารเดินสารเป็นอย่างดีแล้วบอกให้รอรับหนังสือตอบสักวันสองวัน ในระหว่างที่โจโจกำลังตรึกตรองหาวิธีตอบหนังสือเล่าปีอยู่นั้น เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น คือทหารจากเมืองกุนจี้รีบรุดมาแจ้งโจโจแล้วรายงานว่าบัดนี้กองทัพเมืองตันลิวได้ยก

กองทัพไปตีเมืองกุนจิว และเมืองกุนจิวเสียที่แก่ข้าศึกแล้ว คงเหลือแต่หัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองกุนจิวสามเมือง เท่านั้นที่ยังรักษาไว้ได้ คือเมืองเอียงเสีย, เมืองตองไฮ และเมืองฮวนกวน โจโจได้ฟังรายงานแล้วตกใจยิ่งนัก จึงสอบถามความเป็นมาจากการที่มาจากทหารที่มาจากเมืองกุนจิวนั้น ได้ความว่าหลังจากลิโป้ได้หนีลี้ภัย ภัยก็ ไปหาอ้วน สุดที่เมืองลำหยงแล้ว อ้วนสุดไม่ยอมรับลิโป้ไว้ในราชการ ลิโป้จึงไปขออยู่กับอ้วนเสี้ยว แต่ต่อมาลิโป้กำเริบ ก่อการวิวาทและสังหารทหารอ้วนเสี้ยวเสียหลายคน อ้วนเสี้ยวโกรธจะฆ่าลิโป้ ดังนั้นลิโป้จึงหนีไปอยู่กับเตียน เอียงที่เมืองเสียงตง

ครั้นลิโป้ไปอยู่กับเตียนเอียงแล้ว บังสิซึ่งเป็นขุนนางอยู่เมืองหลวง สนทนากับลิโป้ทราบข่าวจึงลอบพาครอบครัว ของลิโป้ไปส่งให้แก่ลิโป้ ลี้ภัย ภัยก็ ทราบความจึงฆ่าบังสิเสีย แล้วส่งเตียนเอียงให้จับลิโป้ส่งไปเมืองหลวง ลิ โป้รู้ข่าวจึงหนีไปอยู่กับเตียวเมียว เจ้าเมืองตันลิว สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ว่าลิโป้ไปอยู่กับเตียว เมียว เจ้าเมืองตันลิว ซึ่งน่าจะเป็นการแปลโดยสับสน เพราะเตียวเมียวถูกเล่าตายฆ่าเสียแล้วตั้งแต่กองทัพปฏิวัติ ไกล่ลสะลายตัว ดังนั้นเตียวเมียวน้องชายเตียวเมียวจึงเป็นเจ้าเมืองสืบต่อมาทหารนั้นรายงานต่อไปว่าเหตุ เกิดขึ้นเนื่องจากตันก่งซึ่งเคยมาขอรับรองให้โจโฉถอนทัพแต่ไม่สำเร็จ จึงไปอยู่กับเตียวเมียวเจ้าเมืองตันลิว และ ได้รับความไว้วางใจให้เป็นที่ปรึกษา ตันก่งคิดช่วยเหลือโตเกียวตามความคิดเดิมอย่างหนึ่งและเห็นเป็น โอกาสที่โจโฉยกกองทัพใหญ่ มาเมืองซีจิว มีทหารรักษาเมืองกุนจิวอยู่น้อยตัว จึงเสนอให้เตียวเมียว ยก กองทัพไปตีเมืองกุนจิวเตียวเมียวเห็นด้วยกับความคิดของตันก่งจึงให้ลิโป้เป็นแม่ทัพยก ไปตีเมืองกุนจิว โจ หยินรับมือลิโป้ไม่ได้จึงยกทหารหนีออกจากเมืองกุนจิว คงจะตามมาหาโจโฉในไม่ช้า

ครั้นลิโป้ได้เมืองกุนจิวแล้ว ได้ยกกองทัพไปตีหัวเมืองในบังคับเมืองกุนจิวอีกหลายเมืองไปจนสุดชายแดน เมืองปักเอียง คงเหลือแต่เพียงสามเมืองที่ขุนศึกและเทียหยกรักษาไว้ได้ โจโฉทราบความละเอียดแล้วจึงหา กุยกะมาปรึกษาหารือกันแล้วเห็นพร้อมกันที่จะต้องถอนทัพยกกลับไปยึดเมืองกุนจิวคืน กุยกะจึงเสนอว่าการ ถอนทัพครั้งนี้ต้องผูกไมตรีและเอาบุญคุณ ไว้กับเล่าปี่จึงเสนอให้โจโฉตอบหนังสือเล่าปี่ว่ายินดีถอนทัพ เพราะ เห็นแก่หน้าของเล่าปี่ โจโฉก็เห็นด้วย แล้วแต่งหนังสือตามคำกุยกะว่า ส่งให้กับทหารของเล่าปี่แล้วเลิกทัพยก กลับไปเมืองกุนจิว

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

ประชากรไปโดยแบบลิโป้ (ตอนที่ 60)

ทหารของเล่าปี่กลับจากค่ายของโจโฉแล้ว เอาหนังสือตอบของ โจโฉนำไปให้แก่เล่าปี่ ในขณะที่เล่าปี่กำลัง ปรึกษาการศึกษาอยู่กับโตเกียว ครั้นโตเกียวและเล่าปี่ทราบความตามหนังสือของโจโฉแล้วมีความยินดียิ่งนัก ด้วยไม่รู้เหตุผลที่แท้จริงในการถอนทัพของโจโฉ ครั้นทหารรักษาเชิงเทียนมารายงานว่าบัดนี้โจโฉได้เลิกทัพ กลับไปแล้ว ทั้งโตเกียว เล่าปี่ต่างก็โล่งอก ดังนั้นโตเกียวจึงให้เชิญบรรดาผู้มาช่วยเหลือจากเมืองต่างๆ เข้า มาในเมืองซีจิวและจัดงานเลี้ยงฉลอง และถือโอกาสที่ผู้คนมาชุมนุมหน้านั้นขอรับรองให้เล่าปี่รับเป็นเจ้าเมือง ซีจิวอีกครั้งหนึ่ง เล่าปี่ยังคงไม่ยอมรับ บรรดาผู้มาร่วมงานต่างช่วยกันพูดจาให้เล่าปี่ยอม รับเป็นเจ้าเมืองตาม คำขอรับรองของโตเกียว แต่เล่าปี่ยังคงยืนกรานปฏิเสธ

โตเกียวครั้นเห็นเล่าปี่ยืนกรานปฏิเสธอย่างแข็งขันจึงขอรับรองใหม่ ว่าในเมื่อไม่ยอมรับเป็นเจ้าเมืองซีจิว ก็ขอให้มา เป็นเจ้าเมืองเสียวฟาย ซึ่งเป็นหัวเมืองในบังคับของเมืองซีจิว โดยอ้างว่าถ้าหากมีราชการสำคัญและจำเป็น แล้วจะได้อาศัยเล่าปี่ได้โดยสะดวก เล่าปี่เห็นโตเกียวยืนยันมั่นคงต่อตัวโดยสุจริตเช่นนี้ก็เกรงใจ ดัดสินใจละ ตำแหน่งเจ้าเมืองเพงจวนกวนเสียแล้วยอมเป็นเจ้าเมืองเสียวฟายตามคำขอรับรองของโตเกียว โตเกียวยินดียิ่ง นึก สั่งทหารให้จัดเสบียงและเงินทองเป็นอันมากมอบ แก่เจ้าเมืองทั้งสองและเล่าปี่ เป็นการแสดงความ ขอบคุนที่มาช่วยเหลือ

ครั้นเสร็จงานเลี้ยง ขงหยงเจ้าเมืองปักไฮและเต็งไ่เจ้าเมืองเซียงจิว จึงขอลาโตเกียว ยกกองทัพกลับเมือง ของตน ฝ่ายจูลงก็เข้า ไปลาเล่าปี่กลับเมืองปักเป๋ง ทั้งเล่าปี่ จูลง ต่างร้องไห้อาลัยรักกันเป็นอันมาก แล้วจูลง จึงยกทหารมาสองพันที่เล่าปี่ยืมจากกองขุนจ้านกลับเมืองปักเป๋ง ด้านเล่าปี่ก็ไปรับตำแหน่งเจ้าเมืองเสียวฟาย พร้อมกับกวนอู เตียวหุย ราษฎรเมืองเสียวฟายรักติดคิฟที่เล่าปี่มาแต่ก่อน ก็มีน้ำใจรักเล่าปี่ และทำมาหากิน เป็นปกติสุขโดยทั่วกัน

ฝ่ายโจโฉเมื่อถอนทัพจากเมืองซีจิวแล้ว เดินทางมาถึงกลางทาง พบกับโจหยิน ซึ่งแตกทัพมาจากเมืองกุนจิว โจหยินได้รายงานการ ศึกให้โจโฉทราบมีเนื้อความตอกกับข้อความซึ่งทหารของโจโฉที่แตกทัพมาก่อนได้ รายงานให้โจโฉทราบแล้ว โจโฉจึงบอกกับโจหยินว่า "ลิโป้นั้นมีฝีมือกล้าหาญก็จริง แต่หาความคิดมิได้ ท่าน

อย่าเป็นทุกข์เลย" แล้วสั่งให้เคลื่อนกองทัพต่อไปถึงเมืองเต็งกวน ซึ่งเป็นเมืองกึ่งกลางระหว่างเมืองกุนจีกับเมือง ปักเอี้ยง และให้ตั้งค่ายมั่นไว้ คำพูดของโจโลดังกล่าวนั้นเป็นการพูดจากความที่รู้จักกับลิโป้ แต่มองข้ามคนแบบต้นก๋งไป อันต้นก๋งนั้นเป็นคนมีสติปัญญา รู้จักภูมิประเทศของภาคตะวันออกเป็นอย่างดี แต่โจโลไม่มีความข้อนี้ เนื่องจากเวลาที่อยู่ด้วยกันกับต้นก๋งเพียงชั่วสามวันเท่านั้น โจโลจึงเริ่มต้น ด้วยความประมาท และ "ไม่รู้เขา" ซึ่งเป็นปัจจัยหลักของการพลาดพลั้งเสียทีในการสงครามทั้งปวง เนื่องเพราะหลักการใหญ่ในการทำสงครามประการหนึ่งนั่นคือ "ต้องรู้เขา รู้เรา รบร้อยครั้ง บ่าย" "

การที่โจโลเลือกหยุดทัพที่เมืองเต็งกวนเกิดแต่เหตุผลสามประการคือ ข้อแรกจากเมืองเต็งกวนนี้โจโลสามารถเลือกที่จะเคลื่อน ทัพไปตีเมืองกุนจี หรือเมืองปักเอี้ยงก็ได้ ข้อสองการตั้งทัพในลักษณะนี้มีผลบังคับให้ลิโป้จำเป็นต้องแยกทหารออกเป็นสองกองเพื่อป้องกันทั้งเมืองกุนจีและเมืองปักเอี้ยง ทำให้กำลังทหารของลิโป้ถึงแม้จะมีมากก็ต้องถูกแบ่งแยกเหลือแต่ละเมืองเพียงครึ่งเดียว ทำให้ง่ายต่อการโจมตีช่วงชิงชัย และข้อสามเพื่อต้องการทราบความลึกให้กระจ่างเสียก่อนที่จะตัดสินใจว่าจะเลือกทางใดทางหนึ่ง การตั้งทัพในลักษณะนี้แสดงให้เห็นว่าโจโลและทีมที่ปรึกษาใน วันนี้ต่างกับโจโลเมื่อครั้งที่รวมในกองทัพปฏิวัติมากมายนัก แม้สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) จะมีได้มีข้อความใดระบุว่าเป็นความคิดอ่านของคณะที่ปรึกษา แต่เมื่อพิจารณาจากการกำหนดแผนการครั้งนี้แล้ว ย่อมมิใช่ความคิดของโจโลเพียงลำพัง และย่อมมิใช่ความคิดของขุนศึก หรือเทียหยก ซึ่งไม่ได้อยู่ในกองทัพ ดังนั้นจึงน่าจะเป็นความคิดของกุนซือที่ปรึกษาหนุ่มผู้นั้น

ฝ่ายลิโป้ครั้นทราบข่าวโจโลยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่เมืองเต็งกวน จึงปรึกษากับต้นก๋งว่าจะให้ลิซงและซิวหลัน ทหารเอกคุมทหารหมื่นหนึ่งรักษาเมือง กุนจี โดยตัวลิโป้เองจะคุมทหารไปรักษาเมืองปักเอี้ยง ซึ่งเป็นเมืองใหญ่กว่าเมืองกุนจี ต้นก๋งจึงว่าโจโลตั้งหลักในภาคตะวันออกที่เมืองกุนจี แม้ว่าจะเป็นเมืองเล็กกว่าเมืองปักเอี้ยง แต่เป็นเมืองยุทธศาสตร์ ดังนั้นเป้าหมายของโจโลในการยกทัพมาครั้งนี้คือยึดเมืองกุนจีคืน หาใช่เตรียมโจมตีเมืองปักเอี้ยงไม่ ดังนั้นการที่ท่านจะยกไปตีเมืองปักเอี้ยงจึงเป็นการเสียเที่ยวเปล่า และการให้ลิซง อกกับซิวหลันคุมทหารหนึ่ง หมื่นรักษาเมืองกุนจีนั้น ทั้งสองคนนี้สติปัญญาห่างชั้นกับโจโลมาก และทหารก็น้อย คงจะไม่สามารถรับมือกับโจโลได้เห็นทีจะเสียเมือง กุนจีเป็นแน่

ลิโป้ไม่เห็นด้วยกับความคิดต้นก๋ง อ้างว่าเมืองปักเอี้ยงเป็นเมืองใหญ่ โจโลน่าจะยกไปตีเมืองปักเอี้ยงมากกว่า ดังนั้นตัวเราจะไปร่วมมือกับโจโลที่เมืองปักเอี้ยงเอง นี่คือการคิดแบบโง่ๆ ของลิโป้ที่ยึดถือเอาแต่ความใหญ่ เล็กของเมืองเป็นสำคัญ ยิ่งกว่าฐานะสำคัญทางยุทธศาสตร์ของเมืองนั้น ทั้งไม่เข้าใจว่าเป้าหมายการศึกครั้งนี้ของโจโลคือการยึดเมืองกุนจีคืน หาใช่ยึดเมืองปักเอี้ยงไม่ ต้นก๋งเห็นว่าลิโป้ไม่ฟัง ต้นก๋งจะทำตามความคิดตัวก็เกรงว่าจะเสียทีแก่โจโลจึงเสนอแผนการขั้นที่สองว่า ตรงเขาไท่สั่นหรือภูเขา ไท่ซัว ซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองกุนจีประมาณแปดร้อยเส้น และไม่ไกลจากเมืองปักเอี้ยงนั้น เป็นชัยภูมิสำคัญเพราะเป็นทางลัดที่จะแยกไปยังเมืองกุนจีและเมืองปักเอี้ยง แต่เป็นทางทุรกันดารในซอกเขา ข้าพเจ้าคิดว่าโจโลจะยกไปตามทางนี้ ให้ท่านจัดทหารหมื่นหนึ่งไปซุ่ม อยู่สองข้างทางในซอกเขาขอให้กองทัพหน้าโจโลผ่านไปแล้วยิงเข้าตีกองทัพ หลวงพร้อมกัน ก็จะจับตัวโจโลได้โดยง่าย เพราะกองหน้าและกองหลังจะเข้าช่วยไม่ทันเนื่องจากเป็นทางจำกัด

ลิโป้ฟังความเห็นของต้นก๋งแล้ว ไม่ยอมใช้ความคิดว่าข้อเสนอ เช่นนี้เป็นข้อเสนอจากความกระฉับกระเฉงในภูมิประเทศ กลับเห็นไปว่าการเอาทหารไปซุ่มไว้ในซอกเขาเป็นความยากลำบากและเสียเวลาเปล่า เพราะถึงแม้จะเป็นทางลัดแต่โจโลน่าจะเลือกไปทางใหญ่ซึ่งสะดวกกว่า ดังนั้นลิโป้จึงไม่ยอมรับแผนการของต้นก๋งตัดสินใจสั่งให้ลิซงและซิวหลันคุมทหารหมื่นหนึ่งรักษาเมืองกุนจี ตัวลิโป้เอง ยกทหารไปเมืองปักเอี้ยง ตั้งค่ายไว้นอกเมืองทางด้านทิศใต้และทิศ ตะวันตก ซึ่งอยู่ใกล้ทางที่จะมาจากเมืองเต็งกวน ข้างโจโลเมื่อตั้งค่ายลงที่เมืองเต็งกวนแล้วให้ทหารสืบข่าวความ เคลื่อนไหวของลิโป้ ครั้นทราบข่าวดังนั้นแล้วก็ดีใจนัก เห็นว่าจะยึดเมืองกุนจีคืนได้โดยง่าย จึงกำหนดแผนการยุทธให้โจหลินคุมทหารจำนวนมากมายไปตีเมืองกุนจีทางหนึ่ง ส่วนโจโลจะไปยึดเมืองปักเอี้ยงเพื่อจัดการกับลิโป้ด้วยตนเองมั่นใจว่าจะชนะศึกได้ทั้งสองด้าน

นี่คือความประมาทของโจโลที่จับปลาพร้อมกันทีเดียวทั้งสองมือ หากโจโลยึดเมืองกุนจีให้เสร็จสิ้นเสียก่อนแล้วระดมทัพทั้งหมดไป ตีเมืองปักเอี้ยงก็จะได้โดยง่าย ความประมาทนี้เกิดจากการมองข้าม คนแบบต้นก๋งนั่นเอง จึงวางกำลังส่วนใหญ่ไว้ที่การยึดเมืองกุนจี จัดกำลังแต่น้อยไปยึดเมืองปักเอี้ยง กำหนดแผนการยุทธเสร็จแล้วจึงสั่งการกองทัพให้เคลื่อนทัพไปตามซอกเขาไท่สั่น เพื่อจะแยกไปโจมตีเมืองกุนจีและเมืองปักเอี้ยง ต่อไป ขณะเคลื่อนทัพใกล้จะถึงเขาไท่สั่น กุนซือได้ทักท้วงว่าภูมิประเทศเป็นทางจำเพาะหากข้าศึก จัดทหารมาซุ่มก็จะเสียทีโดยง่าย สมควรหยุดทัพไว้แล้วให้ทหารหน่วยลาดตระเวนไปสืบสภาพดูก่อน

โจโจหัวเราะแล้วว่า คนแบบลิโป้ไร้สติปัญญา คงจะไม่คิดจัดกำลังมาข่มและการที่ลิโป้ยกไปเมืองปักกิ่งแล้วยอมแสดงว่าไม่สนใจข่มโจมตี ว่าแล้วก็สั่งให้เคลื่อนทัพไปตามซอกเขาไท่สั่นนั้นแล้วแยกเดินทัพเป็นสองทางตามแผนการยุทธ์ที่วางไว้

ฝ่ายต้นก่งยังคงมั่นใจว่าโจโจต้องยกมาตามทางเขาไท่สั่น จึงให้ ทหารคอยลาดตระเวนหาข่าวความเคลื่อนไหวของกองทัพโจโจ ครั้นทราบข่าวว่าโจโจเคลื่อนทัพตั้งที่คาดการณ์ไว้จึงแจ้งแก่ลิโป้ว่า โจโจเคลื่อนทัพมาตามทางลัดที่ทุรกันดารยากลำบาก ดังนั้นทหารโจโจ จึงต้องอ่อนล้าอิดโรย ขอให้ลิโป้ยกกองทัพไปโจมตีโจโจ อย่าให้โจโจทันตั้งค่ายเสร็จ ก็จะเอาชนะได้โดยง่าย ข้อเสนอของต้นก่งนี้เป็นไปตามหลักพิชัยสงครามที่ให้เข้าตีเมื่อ ข้าศึกอ่อนล้าอิดโรยไร้เรี่ยวแรงและไม่ทันตั้งตัว แต่ลิโป้ไม่เห็นด้วยกลับคิดว่าการที่โจโจเดินทัพทางเขาไท่สั่นนั้นสมกับการคาดการณ์ของ ต้นก่งจึงรู้สึกเสียหน้า ครั้นต้นก่งเสนอแผนโจมตีโจโจไม่ให้ทันตั้งตัวจึงออกอาการตื้นทุ้งเอาจับต้นก่งว่า "เดิมเราตั้งตัวมาแต่ตัวผู้เดียว กับมาคิดทำการเที่ยวรบพุ่งมาจนได้ทหารมากขึ้นถึงเพียงนี้แล้ว เรา จะคิดย่อท้อโจโจนั้นหาไม่ได้ ให้โจโจตั้งค่ายมั่นลงแล้วเราจะหักเอาให้ได้" คำพูดของลิโป้นี้แสดงว่า ลิโป้ซึ่งเดิมอยู่กับเดียวเมื่อยเจ้าเมืองตันลิว รับคำสั่งให้ยกกองทัพไปตีเมืองกวนจิ๋วได้ทรยศหักหลังเดียวเมียว และตั้งตนเป็นอิสระแล้ว และยังทรงอยู่ในฝีมือตัวเอง ตกอยู่ในความประมาท เท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้โจโจตั้งหลักปักค่ายมั่นพักฟื้น กำลังเสียก่อน ซึ่งถือว่าเป็นความโง่เขลาที่สุดในทางการทหาร มิต่างกับสมิงนครินทร์ทหารเอกพระเจ้าราชาธิราช ที่บอกอุบายซึ่งกองทัพมอญวางกลจะสังหารพม่าเสียด้วยเกรงว่าการต่อสู้จะไม่เป็นไป โดยยุทธธรรมจะต่างกันบ้างตรงที่สมิงนครินทร์โง่ในการสงครามแต่ไม่หัวรั้น แต่ลิโป้โง่ทั้งวัน

โจโจครั้นเคลื่อนทัพผ่านช่องเขาไท่สั่นแล้วตรงไปยังเมืองปักกิ่ง เห็นลิโป้ตั้งค่ายอยู่นอกเมืองทางทิศใต้จึงปลงทัพลงแล้วตั้งค่ายประชิดกับค่ายลิโป้โดยสะดวกตายยิ่งนัก เพราะลิโป้ไม่ต้องการโจมตี ในขณะที่โจโจยังอิดโรยและไม่พร้อม จะรอให้โจโจพร้อมเสียก่อนจึง ค่อยยกออกมารบ นำที่จะโจโจจะได้มีหนังสือไปขอบคุณลิโป้ให้เป็นที่พอใจสักครั้งหนึ่ง

ครั้นรุ่งขึ้นทั้งสองฝ่ายจึงยกทหารออกมาประชันหน้ากัน ธงทิวปลิวไสวประสานกับเสียงกลองศึกให้สัญญาณแปรรูปขบวนเป็นระยะๆ โจโจเห็นลิโป้ยืนมาอยู่หน้าสุด ตามด้วยทหารเอกแปดนาย โจโจจึงเอาแสมาชี้หน้าลิโป้แล้วว่า "ตัวกับเราจะมีความผิดกันสิ่งใดหาไม่ได้ เป็นโจนตัวจึงยกทหารมาตีเอาเมืองเรา" ลิโป้จึงตอบโจโจเป็นสุนทรพจน์อันบันลือลั่นสนั่นโลก เป็นแบบอย่างของการแสดงเหตุผลแบบนักเลงโตที่นารักและนابخันว่า "เมืองเหล่านี้เป็นของพระเจ้าเหียนเติ๊กเหมือนหนึ่งของคนทั้งปวงซึ่งอยู่ในแผ่นดิน ถ้าผู้ใดมีบุญแลเข้มแข็งก็จะครอบครองเมืองได้เหมือนกัน เหตุใดท่านจึงว่าบ้านเมืองนี้เป็นของท่าน หามีความละเอียดไม" โจโจแม้ว่าจะเป็นคนเจ้ากลอุบายและเฉลียวฉลาด แต่ไม่เคยคาด คิดว่าจะมีเหตุผลเช่นนี้อยู่ในโลก และไม่คาดคิดว่าลิโป้จะยกเหตุผลอันพิสดารนี้มาแก้ตัว และด่าว่าตัวเองกลับมาเช่นนี้จึงจำนนต่อถ้อยคำ คิดไม่ออกว่าจะหาเหตุผลที่ไรเหตุผลยิ่งกว่านี้ไปตอบโต้ได้อย่างไร

หม่อมราชวงศ์ศึกฤทธิ์ ปราโมช ได้เขียนบทความประชดนักการเมืองที่ชอบอ้างประชาธิปไตย แต่ประพฤติตนเป็นทรราช และเป็นทั้งนักเลงอันธพาลว่าเป็น "นักประชาธิปไตยแบบลิโป้" นักประชาธิปไตยแบบลิโป้ เกิดขึ้นในประเทศไทยแต่บัดนั้นถึง บัดนี้ร่วมสามสิบปีแล้ว จึงยังพัฒนาไปกว่าครึ่งกระนั้นมากนัก กลายเป็นประชาธิปไตยที่ฉาบหน้าเป็นจุดขายแบบพระเอกลิเก ในขณะที่ภายในเต็มไปด้วยเผด็จการ การฉ้อราษฎร์บังหลวง นักเลงโต นักขายชาติ นักค้ายาเสพติด และเต็มไปด้วยนักปล้นประชาธิปไตย ประชาธิปไตยแบบที่เป็นอยู่ในปีพุทธศักราช 2543 นี้ จึงร้ายแรงเสียยิ่งกว่าประชาธิปไตยแบบลิโป้หลายเท่าตัว

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

ฤทธิ์เดชของคนที่ถูกมองข้าม (ตอนที่ 61)

ลิโป้เห็นโจโจจำนนต่อถ้อยคำที่พิสดารของตัวก็กระหยิ่มในความหลักแหลมแบบไรเหตุผลนี้ยิ่งนัก จึงสั่งให้จงบ้าทหารเอกออก ไปจับตัวโจโจ ฝ่ายโจโจก็สั่งให้จกจกอินออกรบด้วยลิโป้ รบกันได้สามสิบเพลงแฮหัวตันจึงขับม้าเข้าไปช่วยจกจก ฝ่ายเดียวเลี้ยวเห็น เช่นนั้นก็ขับม้าออกไปสกัดแฮหัวตันไว้ ทหารเอกทั้งสองคู่ของทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันเป็นสามารบ ลิโป้รู้สึกรำคาญใจจึงขับม้าเข้ารบด้วยแฮหัวตันและจกจก สองทหารเอกของโจโจสู้ลิ

ไปไม่ได้ก็ข่มม้าหนี ลิโป้จึงสั่งให้ทหารเข้าโจมตีกองทหาร ของโจโฉจนแตกพ่ายหนีเข้าค่ายไป ลิโป้จึงยกทหารกลับมาค่าย

ครั้นกลับมาถึงค่ายแล้วโจโฉจึงเรียกประชุมแม่ทัพนายกองว่า ลิโป้มีฝีมือเข้มแข็งผู้ใดจะอาสาเอาชนะลิโป้ได้บ้าง อีกทั้งทหารเอกของ โจโฉจึงว่าได้ขึ้นไปบนภูเขาตรวจดูภูมิประเทศและการตั้งค่ายของลิโป้แล้ว ปรากฏว่าค่ายด้านทิศตะวันตกของเมืองมีทหารประจำอยู่น้อย วันนี้ลิโป้รบชนะศึกยกแรกย่อมมีใจกำเริบ ทหารก็จะขาดความระมัดระวังในการรักษาค่าย ถ้าฝ่ายเรายกทหารเข้าปล้นค่ายตะวันตกคงจะได้โดยง่าย จากนั้นค่อยยึดค่ายด้านทิศใต้ของลิโป้ต่อไป

โจโฉเห็นชอบกับแผนการของอิ๊กิม จึงสั่งการให้โจทอง ลิเตียน ลียอย อิ๊กิม และเตียนอูย คุมทหารสองหมื่นเตรียมพร้อมไว้ คืนนี้จะยกเข้าปล้นค่ายตะวันตกของลิโป้ฝ่ายลิโป้ชนะศึกยกแรก และกลับเข้าค่ายด้านทิศใต้ของเมืองปักเอียงแล้ว เย็นลงก็จัดเลี้ยงแม่ทัพนายกอง ณ ค่ายนั้นเป็นการฉลองชัยชนะ ดันก่งเห็นดังนั้นจึงเสนอว่าโจโฉแพ้ศึกวันนี้คงคิดแค้นเป็นมันคง โจโฉรู้ว่าฝ่ายเราฉลองชัยแล้วจะประมาท เห็นที่จะยกมาปล้นค่ายเราในคืนนี้และเนื่องจากค่ายตะวันตกมีทหารอยู่น้อย โจโฉคงเข้าปล้นค่ายตะวันตกเป็นแน่แท้ ขอให้ท่านจัดทหารลอบยก ไปเสริมกำลังไว้ในค่ายตะวันตกโดยเร็ว หากโจโฉยกมาก็จะเสียทีแก่เราเป็นมันคง

ลิโป้จึงว่าโจโฉเพ่งพ่ายแพ้ไปไม่ทันข้ามวันคงจะขยายไม่กล้ายกมาโจมตีในคืนนี้ ดันก่งจึงยืนยันแย้งขึ้นว่าโจโฉมีสติปัญญาในการศึก เห็นโอกาสคืนนี้แล้วคงจะไม่ปล่อยให้ผ่านไป ท่านอย่าได้วางใจ ทั้งการส่งทหารไปเพิ่มเติมก็ไม่ได้เสียหายอะไร ลิโป้เห็นดันก่งยืนยันแย้งขึ้นก็ค่อยตาม จึงสั่งให้โกสั่น งุยชก และโฮเส่ง คุมทหารสองหมื่นเตรียมยกไปเสริมกำลังที่ค่ายด้านตะวันตก แต่ขอเวลาว่าให้ทหารได้เลี้ยงฉลองชัยชนะให้เสร็จเสียก่อนแล้วค่อยยกไป ดันก่งซึ่งเกลียดชังลิโป้ก็เผลอออกมาใจลิโป้ ลิโป้เลี้ยงฉลองชัยชนะอยู่จนเกือบสองยามเสร็จงานเลี้ยงแล้ว สามทหารเอกจึงยกทหารออกจากค่ายทิศใต้ของลิโป้ไปยังค่ายตะวันตก ถึงกลางทางพบทหารค่ายตะวันตกแตกตื่นหนีมาจึงทราบ ความว่าโจโฉลอบยกทหารไปปล้นค่ายตะวันตกและยึดค่ายไว้ได้แล้ว สามทหารเอกจึงให้ทหารที่แตกหนีมานั้นไปรายงานให้ลิโป้ทราบ แล้วรีบยกไปเพื่อจะยึดค่ายตะวันตกกลับคืนโจโฉรู้ว่าทหารลิโป้ยกมาก็ยกทหารออกมาตั้งรับหน้าค่ายทหารทั้งสอง

ฝ่ายรบพุ่งกันเป็นสามารบ ตั้งแต่สองยามจนถึงใกล้รุ่ง บาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก ขณะนั้นทหารโจโฉหน้าด่านเข้ามารายงานว่า ลิโป้กำลังยกทหารเป็นจำนวนมากมาสมทบ ขณะนี้ใกล้ถึงค่ายด้านตะวันตกแล้ว โจโฉได้ฟังเช่นนั้นก็ตกใจสั่งทหารให้ตีฝ่าเพื่อจะกลับไปค่ายเดิม สามทหารเอกของลิโป้จึงไล่ตามตีมาทางด้านหลัง โจโฉนำทหารหนีมา ระยะหนึ่งปะทะกับกองทหารซึ่งลิโป้ยกมาสมทบ จึงให้อิ๊กิมกับงักจิ้นสกัดลิโป้ไว้ ตัวโจโฉคุมทหารวกไปทางด้านทิศเหนือของเมืองปักเอียง เพื่อจะล้อมด้านตะวันออกไปยังค่ายของตัว อิ๊กิมกับงักจิ้นรบกับลิโป้อยู่ครู่หนึ่งลิโป้ไม่ได้จึงชักม้าหนีพา ทหารตามโจโฉไปทางทิศเหนือ ลิโป้และทหารไล่ฆ่าทหารโจโฉล้มตายลงเป็นอันมาก โจโฉ อิ๊กิม และงักจิ้น พาทหารหนีอ้อมไปทางด้านทิศเหนือของ เมืองปักเอียง ถึงเนินเขาแห่งหนึ่งปะทะกับเตียนอูยและจงป้า ทหารเอกของลิโป้ซึ่งคุมทหารมาสกัดอยู่จึงตีฝ่าออกไปหนีไปได้ระยะหนึ่งใกล้จะเลี้ยวไปทางด้านตะวันออกของเมืองได้ปะทะกับทหารเอกของ ลิโป้อีกสัคน ซึ่งคุมทหารมาสกัดอยู่อีก ทหารทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันเป็นสามารบ โจโฉเห็นจวนตัวเข้าจึงให้ทหารช่วยกันสกัดฝ่ายลิโป้ไว้ แล้วพาทหารสี่ห้าคนหนีฝ่าออกไปทางด้านทิศตะวันออกของเมืองปักเอียง

โจโฉและทหารสี่ห้าคนหนีมาได้ระยะหนึ่ง ถึงเนินเขาก็ได้ยินพลสัญญาณแล้วทหารลิโป้ได้ยิงเกาทัณฑ์ลงมาเป็นท่าฝนและยกทหารมา ล้อมไว้ทั้งสี่ด้าน โจโฉเห็นจะหนีไม่รอดจึงร้องขึ้นว่า "ผู้ใดมีกำลัง จง ช่วยชีวิตเราในครั้งนี้" เตียนอูย จึงว่าท่านอย่ากลัวเลย ข้าพเจ้าอยู่กับท่านจะพิทักษ์ให้ ท่านปลอดภัย แล้วจึงลงจากม้าเอาทวนคู่หนีไปข้างกายเปลี่ยนเอาหอกขัดเกือกยี่สิบเล่มมาถือไว้ สั่งทหารว่าถ้าข้าศึกตามมาในระยะห้าวาให้เรียกชื่อเตียนอูย จากนั้นจึงนำหน้ามาโจโฉตีฝ่าออกไป

ทหารลิโป้รายยี่สิบคนไล่ตามไปติดๆ คนไหนเข้ามาในระยะห้าวา ทหารโจโฉก็เรียกชื่อเตียนอูย เตียนอูยก็หยุดแล้วชดหอกไปถูกทหารที่ตามมาตายไปทีละคนจนหมดหอกขัด ทหารลิโป้ที่เหลืออีกสี่ห้า คนจึงไม่กล้าติดตามเข้ามาอีก เตียนอูยพาโจโฉหนีต่อไปเพื่อจะกลับเข้าค่ายจนใกล้ค่ายลิโป้ก็ยกทหารตามมาทัน โจโฉก็ตกใจ ทั้งอ่อนล้า หิวโหย ล้มเรียวแรง ทหารโจโฉที่ตามมาสี่ห้าคนจึงแยกย้าย กันวิ่งหนี เตียนอูยพาโจโฉหนีลิโป้ต่อไป พอได้แห้วคันคุมทหารตาม มาทันจึงเข้าสกัดลิโป้ไว้จนใกล้พลบค่ำ ฝนก็ตกหนักลงมาลิโป้จึงรีบ ยกทหารกลับไปค่าย

ฝ่ายโจโฉ เตียนอูย แห้วคันและทหารที่เหลือซึ่งเปียกปอนและอดโรยเต็มที่ หนีกลับเข้าค่ายได้เกือบยี่สิบยามสอง ถึงค่ายแล้วโจโฉจึงสั่งทหารปุนบำเหน็จรางวัลแก่เตียนอูยเป็นอันมาก การศึกยกที่สองระหว่างโจโฉ

กับลิโป้ตั้งแต่สองยามวันหนึ่งต่อเนื่องมาถึงค่ำอีกวันหนึ่ง สิ้นสุดลงโดยพระพิรุณประทานฝนมาห้ามทัพ และโจโลเป็นฝ่ายปราชัยอย่างย่อยยับแทบจะเอาตัวไม่รอดความปราชัยของโจโลในครั้งนี้ต้องถือว่าเป็นการปราชัยครั้งสำคัญที่สุดครั้งหนึ่งของชีวิต และเกิดขึ้นโดยที่โจโลคาดคิดไม่ถึง เนื่องจากมองข้ามเรื่องสำคัญไปสองเรื่อง

เรื่องสำคัญเรื่องแรกคือเรื่องต้นก่ง โจโลไม่รู้จักคนผู้นี้ดีพอ เนื่องจากอยู่ร่วมกันเพียงชั่วสองสามวัน คิดว่าต้นก่งเป็นเพียงเจ้าเมือง ธรรมดาที่ไม่เอาไหนเหมือนกับบรรดาเจ้าเมืองอื่นๆ ที่เอาแต่เสพสุข คอร์รัปชัน รีดไถ และข่มเหงราษฎร โดยหารู้ไม่ว่าต้นก่งนั้นคือนักยุทธศาสตร์ทั้งการเมืองและการทหาร เรื่องสำคัญเรื่องที่สองคือความสัมพันธ์ระหว่างลิโป้กับต้นก่ง ซึ่ง โจโลรู้จักลิโป้ดีว่าเป็นคนมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ แต่หารู้ว่าโลกและไรสติปัญญาจึงเชื่อว่าจะสามารถกำจัดลิโป้ได้โดยง่าย ดังนั้นโจโล จึงประมาทคิดจับปลาที่เดียวพร้อมกันสองมือจะยึดเอาทั้งเมืองกุนจีว และเมืองปักเอี้ยงพร้อมกันในคราวเดียว มิหนำซ้ำยังวางกำลังหลักไว้ที่การยึดเมืองกุนจีว ตัวเองยกกำลังส่วนน้อยมาเมืองปักเอี้ยงหวังเอาชนะลิโป้ด้วยสติปัญญา

โจโลมองข้ามความสัมพันธ์ระหว่างลิโป้ซึ่งสุดยอดเชิงบู๊ว่าไร้สติปัญญา มองข้ามต้นก่งซึ่งนับว่าเป็นยอดคนทางนุ่ว่าเป็นเพียงขุนนางตัวเล็กๆ ที่ไร้ความหมาย ครั้นสุดยอดทางบู๊กับยอดคนทางนุ่มารวมตัวกัน โดยที่โจโลไม่รู้ความข้อนี้และมองข้ามความข้อนี้จึง เป็นเรื่องที่น่าตระหนกอย่างยิ่ง เพราะสภาพเช่นนี้คือสภาพที่ไม่ใช่เพียงโจโล "ไม่รู้เขา" เอาเสียเลยเท่านั้น หากยังเข้าใจสภาพการศึกที่ ผิดพลาดอย่างมหันต์อีกด้วย

ดังนั้น ความปราชัยของโจโลจึงเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดขึ้นอย่างแน่นอนแล้วภายใต้กฎแห่งสงคราม แต่ทว่าความสัมพันธ์ระหว่างต้นก่งกับลิโป้นั้นมิใช่จะปกติถึงซึ่งกระไรนัก เพราะต้นก่งมิได้สมัครใจอยู่กับลิโป้หากทำราชการอยู่กับเมืองต้นลิว ที่มาด้วยลิโป้ก็เพราะเจ้าเมืองต้นลิวมอบหมายให้ช่วยเหลือ โดเกียม ซึ่งสอดคล้องกับความประสงค์ของต้นก่งสถานหนึ่ง และเพื่อป้องกันเมืองต้นลิวอันเป็นผลประโยชน์ของเจ้าเมืองต้นลิวอีกสถานหนึ่ง ในขณะที่ลิโป้ก็ได้เชื่อถือศรัทธาต้นก่ง แต่ทั้งสองคนนี้ก็กลับต้องมาร่วมกันทำศึก ดังนั้นความเห็นของต้นก่งจึงไม่สามารถแปลงอานาภาพได้เต็มที่

ลิโป้พอใจจะเชื่อกับปฏิบัติตาม ไม่พอใจจะเชื่อถือเอาความคิด ตนเป็นใหญ่ ด้วยเหตุนี้โอกาสกำจัดโจโลตอนเดินทัพตามซอกเขาไท่สัน และการโจมตีโจโลในขณะที่เพิ่งยกถึงเมืองปักเอี้ยง ซึ่งทั้งอ่อนล้า และยังไม่ทันตั้งค่ายจึงไม่ได้รับการปฏิบัติจากลิโป้ แม้ในการสงครามครั้งที่สอง ซึ่งโจโลปราชัยย่อยยับก็เช่นเดียวกัน ถ้าหากลิโป้ปฏิบัติตามคำต้นก่งส่งทหารไปเสริมไว้ที่ค่ายตะวันตกก่อน แล้วค่อยยกไปตีกระหนาบ โจโลก็จะย่อยยับกว่านี้ แม้กระนั้นอานาภาพของฝีมือทางบู๊ของลิโป้กับมันสมองอันเลิศทางนุ่ของต้นก่งก็ได้ทำให้โจโลเกือบเอาตัวไม่รอด

การที่โจโลหนีลิโป้ที่ค่ายตะวันตกแล้วถูกทหารลิโป้ออกสกัดโจมตีตลอดแนวทางด้านทิศเหนือ ด้านทิศตะวันออก เรื่อยมาจนเกือบจะถึงค่ายโจโลทางด้านทิศใต้ถึงสามครั้งสามครานั้นมิใช่เกิดขึ้นโดย บังเอิญหรือจากความคิดอ่านของลิโป้ เพราะสติปัญญาของลิโป้นั้นเป็นไปไม่ได้ที่จะคาดการณ์ถึงการหนีของโจโลได้แม่นยำถึงปานนั้น และโดยความรู้ของลิโป้ก็ไม่ได้รู้จักภูมิประเทศของเมือง ปักเอี้ยง ต้นก่งต่างหากที่รู้จักสภาพภูมิประเทศเป็นอย่างดี ครั้นลิโป้ยกทหารออกไปช่วยค่ายตะวันตกยามใกล้รุ่งก็ได้มอบหมายให้ต้นก่งรักษาค่ายทิศใต้ของตนไว้ ดังนั้นเมื่อ ลิโป้ยกทหารออกไปแล้ว ข้างภายในค่ายของลิโป้จึงมีต้นก่งเป็นผู้บังคับบัญชาแทนลิโป้ ต้นก่งจึงอาศัยอำนาจและโอกาสนี้บัญชาการให้จัดทหารเป็นสามกองยกไปตั้งสกัดโจโล ซึ่งต้นก่งคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าแล้วว่าเมื่อลิโป้ยกออกไปช่วยค่ายตะวันตก โจโลจะต้องแตกหนีไปอ้อมเมืองปักเอี้ยงทางด้านทิศเหนือ แล้ววกกลับมาทางด้านตะวันออกจึงจะกลับเข้าค่ายได้

เมื่อคาดการณ์เส้นทางที่โจโลจะหนีแล้ว จึงวางกำลังไปสกัดถึงสามกอง เพื่อให้มั่นใจว่าคราวนี้โจโลต้องตายแน่นอน ความคิดของต้นก่งครั้งนี้ก็พอจะเห็นได้ว่าโจโลคงจะเอาตัวรอดได้โดยยาก แต่ทว่า "ความคิดเป็นของคน แต่ความสำเร็จเป็นของฟ้า" ปาฏิหาริย์จึงเกิดขึ้นเพราะความเก่งกล้าสามารถของเตียนอุย องค์รัชชประจักษ์ตัวของโจโลที่สามารถพาโจโลตีฝ่าทหารที่สกัดหลุ่รอดไปได้

แม้เมื่อลิโป้ไล่ตามมาทันก่อนจะถึงค่ายทางทิศใต้ โจโลมีเพียงแสงหัว둔เท่านั้นที่สกัดลิโป้ไว้ ลำพังฝีมือของแสงหัว둔คงจะสกัดไว้ได้ไม่นาน แต่ฝนกลับตกหนักลงมา ลิโป้ซึ่งคงจะเป็นคนกลัวฝน กลัวเปียก ดังที่จะเห็นได้ตลอดมาว่าถ้าฝนตกลงมาคราวใด ลิโป้มีอันต้องยกทหารกลับเข้าเมืองหรือกลับเข้าค่ายทุกครั้ง ดังนั้นถ้าหากโจโลรู้มาก่อนว่าต้นก่งไม่ใช่เจ้าเมืองธรรมดาเหมือน กับบรรดาเจ้าเมืองที่เคยพบ โจโลย่อมหาหนทางเอาตัวต้นก่งมาทำราชการด้วยเป็นแน่แท้ และคงไม่ต้องเสียหายยับเยินถึงปานนี้ นี่คือฤทธิ์เดชของสิ่งที่โจโลมองข้ามไป

ยังไม่จบเพียงเท่านี้ มันสมองของต้นก๋งยังคงคิดอ่านแผนการกำจัดโจโลออกมาอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นเมื่อต้นก๋งทราบข่าวว่าเจ้าเมืองปักเอียงเกิดรักตัวกลัวตายจากสงคราม จึงทิ้งเมืองปักเอียงเสีย แล้วพาครอบครัวหลบหนีไปตั้งแต่คืนที่โจโลเข้าปล้นค่ายตะวันตกแล้ว ต้นก๋งจึงรีบไปหาลิโป้รายงานเรื่องนี้ให้ทราบรายงานแล้วต้นก๋งได้เอาข่าวคราวเรื่องนี้กำหนดขึ้นเป็นแผนกำจัดโจโลต่อไป และต้องถือว่าเป็น "แผนพิฆาต" อย่างแท้จริง เพราะแผนการพิฆาตนี้คือแผนการใช้พลังจักรวาลเข้าทำสงครามเป็นครั้งแรกในสามก๊ก

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

แผนเพลิงพิฆาต (ตอนที่ 62)

ต้นก๋งได้เสนอแผนการศึกษาที่สามระหว่างกองทัพของลิโป้กับกองทัพของโจโลให้แก่ลิโป้ว่า "ในเมืองนั้นมีเศรษฐีคนหนึ่งชื่อเตียนซี มีใจสัดยี่ซื่อเป็นที่นับถือแก่ชาวเมืองทั้งปวง ถ้าเตียนซีจะว่าประการใดชาวเมืองก็ทำตาม ขอให้หาเตียนซีออกมาว่ากล่าวให้มี หนังสือไปถึงโจโลว่า ท่านมีชัยแก่โจโลแล้ว บัดนี้ให้โกส่นอยู่รักษาเมืองปักเอียง ท่านยกทหารไปตีเอาเมืองลิหยง ให้โจโลยกทหาร เข้าปล้นเอาเมืองปักเอียง เตียนซีจะคุมชาวเมืองออกรบกระหนาบ เราจึงลอบยกทหารเข้าไปอยู่ในเมืองปักเอียง แล้วเอาปืนมากองประตูทั้งสี่ด้าน ถ้าโจโลเข้ามาแล้วเราจึงจุดเพลิงเผาเมือง และกองปืน ทั้งสี่ประตูขึ้น ถึงโจโลจะมีความคิดแก้ไขประการใดก็เห็นจะไม่พ้นมือเรา"

แผนการครั้งนี้ของต้นก๋งคือแผนการใช้ธาตุไฟ ซึ่งเป็นหนึ่งในพลังจักรวาลเข้าสังหารข้าศึก นับเป็นความคิดอ่านวางแผนการรบด้วย การใช้พลังจักรวาลเป็นครั้งแรกในสามก๊ก อันเพลิงนั้นเป็นพลังแห่งจักรวาลชนิดหนึ่งที่มีอานุภาพทำลายล้างสูงสุดในยุคนั้น ไม่ต่างกับระเบิดนาปาล์มในยุคปัจจุบัน เป็นพลังที่สามารถทำลายล้างข้าศึกได้เป็นจำนวนมากยิ่งกว่าทหารเอกที่มีฝีมือหรืออาวุธชนิดอื่น ทวน จ้าว หอกและเกาทัณฑ์ ใช้เป็นอาวุธสังหารข้าศึกได้อย่างจำกัด ขึ้นอยู่กับกำลังและฝีมือของผู้ใช้ ดังนั้นในการสงครามจึงไม่เคยปรากฏว่าอาวุธเหล่านี้จะใช้สังหารข้าศึกได้ครั้งละถึงหมื่น ต่างกันกับเพลิงที่สามารถทำลายล้างข้าศึกกว่าครั้งละสิบหมื่นได้โดยนัยนี้ เพลิงจึงเป็นพลังแห่งจักรวาลที่อาจมีอานุภาพมากกว่าทหาร สิบหมื่น แต่เพลิงอันเป็นพลังจักรวาลนี้จะมีอานุภาพปานใดย่อมขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของการใช้เพลิงและสติปัญญาความคิดอ่านของผู้บัญชาการทัพเป็นสำคัญ สามก๊กดำเนินมาถึงตอนนี้จึงพึงปรากฏว่ามียอดคนที่สามารถคิดอ่านวางแผนใช้พลังจักรวาลในการยุทธคือต้นก๋งผู้นี้

แต่ทว่ารายละเอียดของแผนการกลับทำให้การใช้พลังจักรวาลครั้งนี้ไม่อาจบรรลุอานุภาพสูงสุดได้ เนื่องจากในรายละเอียดของแผนการนั้น ต้นก๋งยังเสนอให้ ลิโป้จัดวางกองทหารขุมไว้ในเมืองเพื่อจะเข้าโจมตีโจโลในขณะที่ถูกเพลิงคลอก ในลักษณะเช่นนี้จึงบีบบังคับฝ่ายลิโป้อยู่ในตัว ทำให้ไม่สามารถเผาเมืองทั้งเมืองเพื่อเผาทหารโจโลให้หมดสิ้นไปได้ เพราะทหารของลิโป้เองก็ยังคงติดอยู่ในเมืองนั้น นี่คือจุดอ่อนที่ทำให้ความคิดที่จะใช้พลังจักรวาลในการศึกของ ต้นก๋งไม่สามารถก่อเกิดอานุภาพอันยิ่งใหญ่ได้ ในที่สุดแผนทั้งหมดนี้จึงถูกลดทอนพลังทำลายล้างลง เหลือเพียงระดับที่เป็นแผนปิดประตูตีแมวเท่านั้น

แต่กระนั้นแผนการนี้ก็ยังมีนัยว่ารัดกุมและยากที่โจโลจะเอาตัวรอดได้ และต้องถือว่าเป็นแผนการครั้งนี้ของต้นก๋งเป็นแผนที่ยอดเยี่ยมอีกแผนหนึ่งในการสงครามตั้งแต่เริ่มต้นมาจนถึงวันนี้ ลิโป้ได้ฟังแผนการของต้นก๋งแล้วเห็นชอบกับแผนการดังกล่าว จึงให้หาเตียนซีออกมาที่ค่ายแล้วเกลี้ยกล่อมให้เตียนซีปฏิบัติตามแผนการของต้นก๋งทุกประการ

เตียนซีรับคำลิโป้แล้วก็มีหนังสือให้คนสนิทถือไปให้โจโลเป็นใจความว่า ลิโป้เป็นคนโหดร้ายทารุณ ไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของราษฎร นับตั้งแต่ยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่เมืองปักเอียงแล้วราษฎรได้รับความเดือดร้อนยิ่งนัก ข้าพเจ้าส่งสารราษฎรนัก จึงคิดจะกำจัดลิโป้เสีย บัดนี้ชาวเมืองมีความยินดีที่ท่านได้ยกกองทัพมาเพื่อจะปลดปล่อยเมืองปักเอียงให้พ้นจากอำนาจเถื่อนของลิโป้ ตัวข้าพเจ้าเองมีความเคารพและศรัทธาในตัวท่านเป็นยิ่งนัก หวังเอาบารมีของท่านมาดับร้อนทุกข์เข็ญของราษฎรเมืองปักเอียงนี้ จึงขอให้ท่านยกทหาร เข้าชิงเอาเมืองปักเอียง โดยข้าพเจ้าและชาวเมืองจะเปิดประตูเมืองทางด้านตะวันตกต้อนรับท่านในเพลาดันของคืนนี้ และจะปี่กรธจารึก คำว่า "คุณธรรม" ไว้เป็นสำคัญ เมื่อท่านยกเข้ามาแล้วข้าพเจ้าและชาวเมืองจะได้ช่วยกันตีกระหนาบช่วยท่านยึดเมืองปักเอียงจาก ลิโป้ให้จงได้

โจโลได้รับหนังสือของเตียนซีแล้วมีความยินดี กล่าวกับคนของเตียนซีว่านี่เป็นเพราะสวรรค์บันดาล ท่านจงไปบอกเตียนซีให้เถิดว่าเรา จะทำการตามคำของเตียนซี ท่านอย่ารังฆาชาวเมืองให้มีความสุขสืบไป ว่าแล้วโจโลก็สั่งให้

จัดเตรียมทหารเตรียมเข้ายึดเมืองปักเอียงในคืนวันนี้ เล่าหัวที่ปรึกษาของโจโจได้ท้วงขึ้นว่า การครั้งนี้อาจเป็นกลอุบายของลิโป้ก็เป็นได้ โจโจแย้งว่าคนแบบลิโป้ย่อมไม่สามารถคิดกลอุบาย เช่นนี้ออกมาได้ แต่เล่าหัวยังคงดึงว่าแม้ว่าลิโป้จะไร้สติปัญญาแต่มีที่ปรึกษาอยู่เป็นจำนวนมาก ทั้งต้นกังกก็เป็นคนมีสติปัญญาสูง ดังนั้นถึงแม้ท่านจะเชื่อคำของเตียนซี แต่ต้องเตรียมการให้พร้อมเพื่อจะได้ ไม่เสียทีหากว่าเป็นกลอุบาย โจโจถามว่าจะให้เตรียมการอย่างไร เล่าหัวชี้แจงว่าในการเข้าโจมตียึดเมืองปักเอียงครั้งนี้ควรจัดทหารออกเป็นสามกอง กองหนึ่ง ให้เข้าไปดูลาดเลาในเมืองตามคำของเตียนซี ส่วนอีกสองกองให้ตั้งคุมเชิงอยู่นอกเมืองจะได้ช่วยเหลือกันและกันได้ หากแม้เป็นอุบายก็คงจะไม่เสียทีแก่ข้าศึก โจโจเห็นชอบด้วยจึงมีคำสั่งให้แบ่งทหารที่เตรียมไว้นั้นแบ่งออกเป็นสามกองตามคำของเล่าหัว ครั้นกำลังเพลารกผ่านไปแล้ว โจโจจึงให้ยกทหารทั้งสามกองวกอ้อมไปทางด้านประตูเมืองตะวันตก เห็นธงสีขาวมีข้อความว่า "คุณธรรม" ปักอยู่ตรงตามคำของเตียนซีก็หยุดทหารรอฟังสัญญาณจากข้างในเมือง

ครั้นใกล้เที่ยงคืน ทหารของลิโป้คือโฮเส่งและโกสั่นได้คุมทหาร เป็นสองกองยกออกจากประตูเมืองด้านตะวันออกมาทางด้านตะวันตกปะทะเข้ากับทหารของโจโจที่ชุมรอสัญญาณอยู่ โจโจสั่งให้ เตียนอุยออกรบ ทหารของลิโป้สู้ไม่ได้ก็แตกหนีเข้าประตูเมืองทางด้านตะวันออก การยกทหารสองกองนี้ออกมารบด้วยโจโจเป็นเรื่องที่ไม่ระบู้ไว้ในแผนการ แต่กระนั้นก็ได้เห็นได้ว่าเป็นมาตรการลงที่ทำให้ฝ่ายโจโจตายใจว่ากรณีเตียนซีมีหนังสือมานั้นไม่ใช่กลอุบาย คือทำเรื่องที่หลอกลวงให้กลายเป็นเรื่องที่น่าเชื่อถือมากขึ้น

ในขณะนั้นมีคนของเตียนซีถือหนังสือมาถึงโจโจทางด้านประตูทิศตะวันตกว่า ก่อนเที่ยงคืนวันนี้จะพาชาวเมืองฆ่าทหารรักษาประตูเมืองเสียแล้วเปิดประตูเมืองรับโจโจ เมื่อเข้าทำการแล้วจะจุดพลุสัญญาณเป็นสำคัญให้โจโจรีบยกเข้ายึดเมืองโจโจรับหนังสือของเตียนซีแล้วยิ่งตายใจจึงสั่งให้แฮหัวตุ้นคุมทหารป้องกันกองหนึ่งอยู่ทางด้านซ้ายของประตูเมือง ให้โจหองคุมทหารป้องกันอีกกองหนึ่งอยู่ทางด้านขวาของประตูเมือง ส่วนโจโจพร้อมแฮหัวเอี้ยน ลิเตียน จักจิ้น และเตียนอุยคุมทหารเป็นกองกลาง เตรียมยกเข้าไปในเมือง คืนนั้นเป็นคืนเดือนมืด โจโจคุมทหารชุมรอสัญญาณอยู่จน ถึงใกล้เที่ยงคืนก็ได้ยินเสียงพลสัญญาณ และประตูเมืองด้านตะวันตกเปิดออก โจโจจึงสั่งให้เคลื่อนกำลังเข้าประตูเมืองด้านตะวันตก ลิเตียนฟังคำสั่งแล้วท้วงโจโจว่าตัวท่านเป็นแม่ทัพ การครั้งนี้ยังไม่แนชัดว่าเป็นกลอุบายหรือไม่ จึงไม่ควรที่ท่านจะนำทหารบุกเข้าไปด้วยตนเอง ข้าพเจ้าจะขออาสาทหารเข้าไปดูลาดเลาก่อนหากเห็น เป็นการสุจริตแล้วท่านจึงค่อยยกตามเข้าไป

โจโจจึงว่าตัวเรานั้นเป็นผู้นำทัพ หากเรานำหน้าทหารเข้าไปก็จะทำให้ทหารเห็นว่าเราซื่อสัตย์ และจะไม่พร้อมใจกันทำการ การครั้งนี้คงไม่มีกลอุบาย หากเป็นการกระทำโดยสุจริตของชาวเมือง ว่าแล้วก็รีบขี้นำนำทหารเข้าประตูเมืองไป โจโจนำทหารจากประตูเมืองด้านตะวันตกตรงเข้าไปจนถึงศาลาว่าราชการที่กลางเมืองแต่ไม่เห็นผู้คนเดินไปมา ทุกอย่างเงียบสงัดโจโจ จึงพรั่นใจว่าต้องกลอุบายของต้นกังกแล้ว จึงรีบสั่งทหารให้รีบถอยกลับออกจากเมือง ลั่นเสียงสั่งของโจโจพลสัญญาณ ม้าล่อ กลองศึก และเสียงโห่ร้องของทหารลิโป้ก็ดังก้องกระหึ่มขึ้น แสงเพลิงโชติช่วงขึ้นทางด้านประตูเมืองทั้งสี่ทิศ และบ้านเรือนราษฎรหลายแห่งก็เกิดเพลิงลุกไหม้ ในทันใดนั้นโจป้าทหารเอกของลิโป้ได้คุมทหารยกออกมาแต่ด้านตะวันออกสกัดหน้าโจโจไว้ในขณะที่เตียวเลี้ยวทหารเอกของลิโป้คน หนึ่งคุมทหารออกมาสกัดด้านหลังของโจโจทางด้านตะวันตกโจโจเห็นเช่นนั้นก็ตกใจรีบชักม้าพาทหารจะหนีออกทางประตูด้านทิศเหนือ ปะทะเข้ากับหลันเป้งและโจเส่งคุมทหารสกัดไว้ โจโจจึงชักม้าพาทหารเลี้ยวกลับตรงไปยังประตูเมืองด้านทิศใต้ พบโกสั่น โฮเส่ง คุมทหารมาสกัดไว้อีก

สภาพของโจโจจึงตกอยู่ในท่ามกลางของทหารลิโป้ทั้งสี่ทิศ จึงมีความตกใจเป็นอันมาก เสียงโห่ร้องของทหารลิโป้ ครวน์ไฟและแสง เพลิงทำให้ทหารที่มาจากด้วยโจโจแตกตื่นพากันวิ่งหนี แต่เตียนอุยทหารองครักษ์ของโจโจนั้นคุมสติมั่นนำโจโจตีฝ่าทหารของโกสั่นและโฮเส่ง ไปทางด้านประตูเมืองทิศใต้ และฝ่าออกนอกประตูเมืองไปได้ ครั้นเตียนอุยพ้นออกไปจากประตูเมืองแล้วเลี้ยวกลับมาไม่เห็น โจโจก็ตกใจ จึงรีบฝ่าเข้าไปในประตูเมืองด้านทิศใต้อีกครั้งหนึ่งพบเข้ากับลิเตียน ต่างคนต่างถามหาโจโจ ดังนั้นเตียนอุยจึงบอกให้ลิเตียนรีบออกนอกประตูเมืองไปนำทหารเข้ามาช่วย ส่วนเตียนอุยนั้นจะตีฝ่าเข้าไปในเมืองอีกครั้งหนึ่ง เตียนอุยตีฝ่าเข้าไปในเมืองแล้วเที่ยวตระเวนหาโจโจก็ไม่พบ ครั้นฝ่าออกไปถึงคูเมืองด้านทิศเหนือจึงพบเข้ากับจักจิ้น ต่างคนต่างถามหาโจโจ แต่ไม่ทราบความจึงจะพากันกลับเข้ามาในเมืองอีกครั้งหนึ่ง ครั้นมาถึงประตูเมืองทหารลิโป้ซึ่งอยู่บนเชิงเทินได้เอาเพลิงพะเนียงจุดชนวนโยนลงมา จักจิ้นตกใจชักม้าถอยกลับจึงเข้าเมืองไปไม่ได้ คงมีแต่เตียนอุยขับม้าฝ่าไฟพะเนียงไปตามหาโจโจในเมืองอีกครั้งหนึ่ง

ข้างโจโจเมื่อพลัดกับเตียนอุยแล้วได้ขับม้าฝ่าเพลิงไปทางประตูด้านทิศเหนือเพียงผู้เดียว พลันได้ยินเสียงลิโป้ขับม้าไล่ตามหลังมา เอาทวนเคาะหมวกโจโจแล้วถามว่าเห็นโจโจหรือไม่ โจโจรู้ว่าคำถามเช่นนี้แสดงว่าลิโป้จำตัวเองไม่ได้ จึงตั้งสติมั่นเอามือซ้ายจับบังเหียนม้า ยกมือขวาชี้ไปข้างหน้าบ่งบอกหน้าตัวเองไว้ แล้วว่าโจ

โจโลไปทางข้างหน้า ลีโปไม่ทันสังเกตเข้าใจว่าโจโลเป็นทหารของตัวเองก็เชื่อคำแล้วข้ามมาผ่านหน้าโจโลไป โจโลจึงรีบชักม้ากลับไปทางด้านประตูตะวันออก จึงพบเข้ากับเตียนอูย ดังนั้นเตียนอูยจึงนำหน้ามาโจโลตีฝ่าทหารของ ลีโปออกไปถึงประตูเมือง เห็นเพลิงลุกไหม้ประตูเมืองอยู่ เตียนอูยก็ เอาทวนเขี่ยเพลิงให้แยกออกเป็นทางแล้วข้ามนำหน้าโจโลออกประตูเมืองไป

โจโลจึงข้ามมาตามเตียนอูยออกไป พอถึงประตูเมืองคานประตูที่ใหญ่ไฟอยู่ได้หล่นลงมาทับเอาม้าของโจโลล้มลงในกองเพลิงถึงแก่ความตาย "แต่โจโลนั้นดินออกจากกองเพลิงได้ แต่เสื้อแลผนกับหนวดนั้นไหม้ โจโลฉีกเสื้อทิ้งเสีย แล้วเอามือซ้ายขวาจับเพลิงซึ่งไหม้หนวดแลผนนั้นดับแล้ว ก็ออกมาจากประตูเมืองได้" เตียนอูยเหลียวหลังมาเห็นโจโลอยู่ในสภาพเช่นนั้นก็ตกใจรีบกระโจนลงจากหลังม้า พอดีแสหัวเอียนมาทันก็รีบช่วยกันประคองโจโล ให้นั่งม้าของแสหัวเอียน ในขณะที่ทหารลีโปได้ยกไล่ตามตีมาเป็นจำนวนมาก เตียนอูยกับแสหัวเอียนได้รบป้องกันโจโลจนกระทั่งกลับเข้าค่ายได้

ครั้นรุ่งเช้าขึ้นโจโลจึงให้สำรวจทหาร ปรากฏว่าทหารของโจโลได้ ล้มหายตายจากไปในการรบครั้งนี้เป็นจำนวนมาก แต่ทหารอีกสองกองที่ตั้งระวังอยู่นอกประตูเมืองส่วนใหญ่ยังอยู่ครบ บรรดานายทหารและที่ปรึกษาได้พากันเข้ามาเยี่ยมโจโล ซึ่งบาดเจ็บจากถูกไฟคลอกถึงในค่าย โจโลเห็นบรรดาแม่ทัพนายกองเข้ามาเยี่ยมก็หัวเราะขึ้นว่า ครั้นนี้เราเสียรู้ต้นก่ง เสียทหารไปเป็นจำนวนมาก หากไม่ตายก็ต้อง แก่แค่นลีโปให้จงได้

ฝ่ายหนึ่งคิดแผนการอย่างละเอียดถี่ถ้วน หวังเอาโจโลถึงตายใน ครั้นนี้แต่โจโลกลับหนีรอดออกมาได้ นี่แสดงว่าความคิดของคนไม่อาจ ฝ่าฝืนลิขิตของฟ้าได้ อีกฝ่ายหนึ่งแทนที่จะโคกเศร้าเสียใจกลับหัวเราะ นันยอมเป็นการหัวเราะเยาะตัวเองที่หลงกลข้าศึกอย่างหนึ่ง และหัวเราะเยาะลีโปที่สวรรค์ยังเข้าข้างตนจึงรอดตายมาได้ อีกอย่างหนึ่ง

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทย์าคม

แผนยิงนกสามตัวด้วยกระสุนนัดเดียว (ตอนที่ 63)

โจโลเสียที่ลีโปถึงสามครั้งสามคราจนแทบเอาตัวไม่รอด แต่โจโลก็ยังคงหัวเราะเยาะโศกนาฏของตัวที่ต้องกลข้าศึกถึงเพียงนี้แล้ว ชะตายังแข็งแกร่งสามารถเอาตัวรอดได้ทุกครั้ง นี่คือความเป็น ผู้มีเลือดนักสู้ที่ไม่ยอมท้อถอยต่ออุปสรรคและความยากลำบากใดๆ และนี่คือลักษณะผู้นำที่ยอดเยี่ยม ประการหนึ่งของโจโลอันยากที่จะหาผู้ใดมาเทียมเทียมเปรียบได้ยุคแก่ได้เสนอต่อโจโลว่า บัดนี้ท่านเพิ่งเสียที่ข้าศึกมา ข้าศึกย่อมคาดคิดว่าท่านต้องใช้เวลามากมายจึงจะสามารถทำการแก้แค้น ดังนั้นในสถานการณ์ที่ข้าศึกสำคัญความดังนี้ ท่านควรรีบคิดอ่านทำ การซึ่งจะมีผลทำให้ทหารไม่เสียขวัญกำลังใจอีกด้วย

โจโลเห็นชอบกับความคิดของกุกแกจึงว่า เราบาดเจ็บจากถูกไฟคลอกครั้งนี้เป็นที่รู้กันในฝ่ายทหารของลีโป ดังนั้นเราจะคิดอ่าน เอาความเจ็บป่วยนี้วางกลจับตัวลีโปให้จงได้ แล้วโจโลจึงเสนอแผนการให้คณะที่ปรึกษาพิจารณาว่า เราจะปล่อยข่าวไปถึงทหารลีโปว่าเราถูกไฟคลอกป่วยหนัก กลับมาถึงค่าย แล้วค่าลงก็สิ้นใจ ให้ทหารหนุ่มชาวเข้มขาวไว้ทุกข์ร้องไห้ ขวั้นเมื่อรู้ไป ถึงลีโปคงจะยกมาปล้นค่ายเรา และยอมยกมาทางด้านหลังของค่าย เราผ่านเขามาแล้ว ซึ่งมีทางเดินในซอกเขาเป็นที่จำกัด เราจะแต่งทหารไปซุ่มไว้ในซอกเขา ครั้นกองหน้าลีโปผ่านไปแล้วจึงค่อยโจมตีสู่ที่ทัพหลวง คงจะจับลีโปได้โดยง่าย

คณะที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเห็นด้วยกับแผนการนี้ แล้วพากันสรรเสริญความคิดอ่านของโจโลเป็นอันมาก โจโลครั้นเห็นว่าแผนการดังกล่าวเป็นที่เห็นชอบพร้อมกันทุกฝ่ายแล้วจึงสั่งให้ดำเนินการตามแผนการนี้ทุกประการ แผนการครั้งนี้มิใช่แผนการใหม่อะไรเลย ต้นก่งเคยเสนอแผนการอย่างเดียวกันนี้ให้กับลีโปเมื่อครั้งที่โจโลจะเดินทัพผ่านเขาไท่ฮันไปตีเมืองปักเอียง แต่ลีโปไม่ยอมรับแผนดังกล่าว ครั้นนี้โจโลวางอุบายเป็นแผนการเดียวกัน แต่สร้างสถานการณ์ปล่อยข่าวว่าถูกไฟคลอกตาย ครั้นข่าวนี้รู้ไปถึงทหารลีโปจึงเข้าไปรายงานให้ลีโปทราบครั้นลีโปได้ทราบข่าวนี้แล้วสมกับข่าวคราวที่โจโลถูกไฟคลอกก็เชื่อว่าเป็นเรื่องจริง จึงตัดสินใจตามล้าพังความคิดตัวเองโดยไม่สนใจ ที่จะปรึกษากับต้นก่งอีกต่อไป เพราะอีกเหิมในชัยชนะที่ได้มาอย่างต่อเนื่องถึงสามครั้ง สั่งทหารให้เตรียมการยกไปปล้นค่ายโจโลครั้นค่าลง ลีโปก็ยกทหารไปตามซอกเขามาแล้ว เพื่อจะลอบไปปล้นค่ายโจโล พอกองหน้าของลีโปผ่านจุดซุ่มไปใกล้จะถึงปากทาง ทัพหลวงของลีโปก็เคลื่อนมาถึงจุดซุ่มพอดี โจโลจึงให้จุดพลุสัญญาณและให้ทหารให้ร้องดังสนั่นทั้งหุบเขา กองซุ่มของโจโลจึงเอาเกาทัณฑ์ยิงทหารของลีโปตายเป็นอันมาก

พอทหารลิโป้แตกตื่นคุมกันไม่ติด ทหารของโจโฉก็ยกออกมา ล้อมลิโป้กับทหารไว้ ทั้งสองฝ่ายตะลุมบอนกัน อย่างดุเดือด ลิโป้เห็นต้องกลบเข้าศึกและทหารแตกตื่นล้มตายลงเป็นอันมากก็รีบตีฝ้ายอน กลับมาทางด้านหลัง รีบพาทหารที่เหลือถอยกลับเข้าเมืองปักเอียง โจโฉได้ชัยชนะแก่ลิโป้แล้วก็พาทหารกลับเข้าค่าย แต่ตั้งทัพอยู่ได้ไม่กี่วันก็ขาดเสบียงลงเนื่องจากเกิดโรคแมลงระบาดหนักทั้งภาคตะวันออก ผลผลิตทางการเกษตรทั้งไรนา ราษฎรเสียหายจนหมดสิ้น ดังนั้นโจโฉจึงจำเป็นต้องส่งให้กองทัพถอนไปตั้งอยู่ที่เมืองเอียนเสีย ฝ่ายลิโป้ เห็นโจโฉถอนทัพไปก็จัดทหารออกไปรักษาด่านต่างๆ นอกเมืองปักเอียงเพื่อระแวดระวังเหตุการณ์จนทั่วถ้วน ทุกด้าน

ข้างเมืองชีจิวนั้น โดเกียมถูกโรคหลายโรคครมร่าจึงล้มป่วยลง มีอาการหนัก จึงสั่งให้หาเล่าปี่เพื่อจะมอบเมือง ชีจิ๋วให้ แต่เล่าปี่ไม่ยอมรับ ขุนนางเมืองชีจิ๋ว กวนอู เตียวหุย ช่วยกันอ้อนวอน แต่เล่าปี่ ก็ยืนกรานไม่ยอมรับ เกียงให้โดเกียมยกเมืองให้แก่บุตรคนใดคนหนึ่ง โดเกียมรู้จักบุตรของตัวเองดีว่าไร้สติปัญญา จึงสั่งกำชับว่า หาก มีอันเป็นไปห้ามยกเมืองชีจิ๋วให้แก่บุตรโดยเด็ดขาด และให้เล่าปี่รับเป็นเจ้าเมืองจงได้ทั้งนี้ได้ทำเป็น หนังสือขึ้นกราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋เพื่อเสนอแต่งตั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋วไว้พร้อมแล้ว และส่งเสียว่า เมื่อเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋วแล้วให้บิดัก และขุนเขียนช่วยเป็นที่ปรึกษาของเล่าปี่ในการบริหารบ้านเมืองต่อไป

โดเกียมส่งเสียไม่สิ้นความ ลมก็ปะทะขึ้นมาแน่นในอก พุดจาดต่อไปอีกไม่ได้แต่ยังคงมีสติอยู่จึงเอามือชี้เข้าที่ อกตัว เป็นนัยว่าขอให้เล่าปี่เห็นใจคนกำลังใกล้ตายที่หวงใยราษฎรรับเป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว ตามความประสงค์ แล้วมือโดเกียมก็พลัดลงเป็นอันสิ้นใจ ณ อายุได้ 63 ปี

บรรดาขุนนางและทหารเมืองชีจิ๋วจึงพร้อมกันเอาตราสำหรับเมืองมามอบแก่เล่าปี่ บรรดาชาวเมืองรูข่าวว่าโด เกียมตายแล้วก็พากันมาร้องให้ที่จวนเจ้าเมืองและอ้อนวอนขอให้เล่าปี่รับเป็นเจ้าเมืองแทนโดเกียม กวนอู เตียวหุย เห็นเช่นนั้นก็มีใจส่งสารชาวเมืองจึงช่วยพูดอ้อนวอนเล่าปี่อีกครั้งหนึ่ง เล่าปี่เห็นคนทั้งปวงมีน้ำใจนับ ถือตัวโดยสุจริตก็มีใจส่งสารจึงรับเป็นเจ้าเมืองชีจิ๋วแล้วตั้งบิดักและขุนเขียนเป็นที่ปรึกษาตามคำสั่งเสีย และให้ กวนอู เตียวหุย ไปรับทหารจากเมืองเสียวพายเข้ามาอยู่เมืองชีจิ๋ว เล่าปี่สั่งให้จัดพิธีศพของโดเกียมอย่าง สมเกียรติตามธรรมเนียม แล้วเชิญศพไปฝังไว้ที่ริมแม่น้ำสวงโห ครั้นเสร็จจากพิธีศพแล้วจึงได้ ส่งหนังสือ กราบบังคมทูล พระเจ้าเหียนเต๋ซึ่งโดเกียมได้ทำเตรียมไว้เข้าไปยังเมืองหลวง พระเจ้าเหียนเต๋ทอดพระเนตร หนังสือของ โดเกียมแล้วมิได้ตรัสประการใด

ฝ่ายโจโฉเมื่อทราบข่าวโดเกียมตายแล้วและเล่าปี่ได้เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋วก็โกรธ เพราะความแค้นเรื่องสังหารบิดา และครอบครัวยังไม่ได้ชำระสะสาง แต่โดเกียมกลับมาชิงตายเสียก่อน ส่วนเล่าปี่นั้นมิได้เสีย ทหารสักคนหนึ่ง ไม่ได้เสียแก่ทัพแต่สักดอกหนึ่งกลับได้เมืองชีจิ๋วไปครอง โจโฉยังคิดก็ยังไม่แค้นจึงให้เรียกคณะที่ปรึกษามา ประชุมหารือว่า จะยกกองทัพไปตีเมืองชีจิ๋ว ขูดศพโดเกียมเอามาสับเป็นชิ้น ๆ และจับเล่าปี่ประหารเสีย แต่ขุน สกที่ปรึกษาได้ห้ามว่า ขณะนี้เกิดทุกข์ภัย ข้ายากหนาแก่ง แสบียงอาหารก็ขาดแคลน ทั้งกองทัพก็เพิ่ง เสร็จศึกกับลิโป้จำเป็นต้องพักฟื้นสักระยะหนึ่ง ขุนสกได้แสดงเหตุผลว่าเมืองชีจิ๋วบัดนี้ชาวเมืองรักเล่าปี่เป็นอัน มาก หากท่านจะยกกองทัพไปก็คงจะพร้อมใจกันรักษาเมืองไว้เป็น สามารถเมืองชีจิ๋วมีผู้คนมาก ทหารก็พร้อม ก่าแพงเมืองก็สูงใหญ่ ข้าวปลาอาหารก็ยังบริบูรณ์ คงจะยึดเมืองชีจิ๋วไม่ได้โดยง่าย และหากท่านยกไปเมืองชี จิ๋ว ลิโป้รู้ข่าวเข้าก็คงจะยกกองทัพมายึดเอาเมืองเอียน เสียและหัวเมืองอื่นๆ ในภาคตะวันออก "ท่านยกไปข้าง โนนก็จะไม่สมความคิด จะกลับมาข้างนี้ก็จะเสีย ทัพทหารก็จะน้อยลง กว่าหาที่ตั้งตัวขึ้นได้ก็ช้านานไป ซึ่ง ท่านจะทิ้งที่กว้างไปหาที่แคบนั่นขอท่านดำริดูแต่ควร"

โจโฉฟังคำขุนสกแล้ว บริบูรณ์ด้วยเหตุผลจึงเห็นชอบกับความคิดของขุนสก แต่วิตกว่าจะตั้งทัพอยู่เฉยๆ เช่นนี้เสบียงอาหารก็ยิ่งลดน้อยถอยลง กองทัพก็จะลำบาก จึงหาวิธีว่าจะแก้ไขปัญหานี้ประการใด ขุนสกจึงว่า ขณะนี้โจรโจกผ้าเหลืองกลุ่มของโฮสีกับอุยเซียง ได้ตั้งฐานที่มั่นขึ้นในเขตเมืองเอ็งจิ๋ว เทียวแย่งชิงเสบียง อาหารจากราษฎร ไว้เป็นอันมาก ถ้าหากท่านยกไปปราบปรามโจรโจกผ้าเหลืองกลุ่มนี้แล้วจะได้ผลดีถึงสาม สถานคือ เป็นการสร้างความชอบไว้กับแผ่นดินทางเมืองหลวงรับทราบแล้วคงจะบำเหน็จความชอบแก่ท่าน สถานหนึ่ง ในขณะที่กองทัพของเราที่ขาดแคลนเสบียง หากปราบปรามโจรโจกผ้าเหลืองกลุ่มนี้แล้วก็จะยึด เเสบียงอาหารจากโจรโจกผ้าเหลืองได้เป็นจำนวนมาก ได้ข่าวข้าศึกมาหนึ่งถึงดีกว่ากินข้าวตัวเองถึงสิบถึง ทำ ให้ปัญหาเสบียงอาหารของกองทัพหมดสิ้นไปสถานหนึ่ง และการปราบโจรโจกผ้าเหลืองครั้งนี้ท่านจะได้รับความ เคารพจากราษฎร และจะได้กำลังพลกองทัพเพิ่มขึ้นอีกสถานหนึ่ง

โจโฉฟังคำของขุนสกแล้วเห็นเป็นแผนการที่ยอดเยี่ยม ยิ่งกระสุนนัดเดียวได้นกถึงสามตัว จึงยกย่องความคิด ของขุนสกเป็นอันมาก แล้วสั่งให้เรียกโจหยินกลับมารักษามืองร่วมกับแฮหัวตุ้น ส่วนตัวโจโฉจัดทหารยกไป เมืองเอ็งจิ๋ว เพื่อปราบปรามโจรโจกผ้าเหลืองตามแผนการของขุนสก โจรโจกผ้าเหลืองกลุ่มของโฮสี และอุย

เขียงนั้น ถึงอย่างไรก็เป็น เพียงกองกำลังอาวุธของชาวบ้าน ขาดประสบการณ์ในการศึก โดยเฉพาะการรบแบบแผน ดังนั้นเมื่อประจันหน้ากับกองทัพของโจโจไม่ ทนไร อุยเขียงก็ถูกลิเตียนทหารเอกของโจโจจับได้ โจโจพกผ้าเหลือง จึงแตกพ่ายไป กองทัพโจโจได้ยึดเอาเสบียง อาวุธยุทธโธปกรณ์ไว้เป็น จำนวนมาก ส่วนโฮฮี้แกนนำของโจโจพกผ้าเหลืองอีกคนหนึ่งคุมพรรคพวก ได้ส่งรอยเศษจึงพากันหนีทหารของโจโจไปถึงเนินเขาสูงหนึ่งก็ปะทะกับกองทัพโจโจอีกกองหนึ่ง ซึ่งมีเคาฑูเป็นหัวหน้า ต่อสู้กันไม่กี่เพลง โฮฮี้ก็ถูกเคาฑูจับตัวได้ พร้อมกับทหารโจโจพกผ้าเหลืองทั้งหมด แล้ว เคาฑูสั่งให้พรรคพวกควบคุมไปขังไว้ในถ้ำ โจโจเห็นโฮฮี้หนีไปได้จึงสั่งให้เตียนอุยไล่ติดตามเพื่อปราบปราม ให้สิ้นซาก เตียนอุยประจันหน้ากับเคาฑูจึงเรียกร้องให้ส่งมอบพวกโจโจมาให้ แต่เคาฑูไม่ยอม ทั้งสองฝ่ายจึงต่อสู้กันเป็นสามารตตั้งแต่เช้า ถึงเที่ยงก็ไม่แพ้ชนะกัน พักเที่ยงแล้วเริ่มต่อสู้กันใหม่จนถึงค่ำ ม้าที่ทั้งสองฝ่ายขี่ก็หมดกำลังลง ทั้งสองฝ่ายจึงตกลงพักรบและนัดมาต่อสู้ใหม่ในวันรุ่งขึ้น

เตียนอุยกลับมาถึงค่ายจึงรายงานให้โจโจทราบ โจโจฟังรายงาน แล้วแปลกใจในฝีมือของโจโจปาที่สามารถต่อสู้กับเตียนอุยได้ทั้งวันโดยไม่เพลียงพล้า น้ำใจรักคนมีฝีมือพล่งขึ้นในความคิดของโจโจไม่อาจทนรอจนล่วงพ้นราตรีได้ จึงพาเตียนอุยและทหารส่งรอยไปที่หน้าถ้ำของเคาฑูตั้งแต่คืนนั้น ครั้นรุ่งขึ้นโจโจจึงให้ตีกลองศึกเป็นสัญญาณให้เตียนอุยรบกับเคาฑูตามที่นัดหมาย เคาฑูก็ออกมาประจันหน้ากับเตียนอุย โจโจเห็นเคาฑู "รูปร่างเคาฑูใหญ่โต สูงประมาณหกศอก" จึงมีใจใคร่จะได้ตัวเคาฑูมารับราชการด้วย โจโจยื่นม้าดูเตียนอุยรบกับเคาฑูตั้งแต่เช้าจนพักเที่ยง แล้วเริ่มการต่อสู้ในภาคบ่ายจนถึงค่ำอย่างสนุกสนาน และมีความพอกพอกใจ ในฝีมือสองทหารเสือที่ต่อสู้กันเป็นยิ่งนัก ครั้นพักรบหลังเวลาค่ำแล้วเคาฑูก็กลับเข้าถ้ำ เตียนอุยก็กลับมาที่ค่าย โจโจจึงวางแผนจับตัวเคาฑู และสั่งให้ชุดหลุมห่างจากบริเวณลานรบห้าเส้น เป็นหลุมกว้างยาวด้านละสองวา ลึกสองวา เอาบ่วงซ่อนไว้ที่ปากหลุมแล้วเอาหญ้าเกลี่ยปิดปากหลุมไว้จนดูเสมือนหนึ่ง เป็นเนื้อเดียวกัน แล้วสั่งเตียนอุยว่าพรุ่งนี้เมื่อออกรบด้วยเคาฑูให้ทำเป็นหนีแล้วหลอกล่อให้เคาฑูมาตกหลุมซึ่งขุดไว้ นั้น

วันรุ่งขึ้นเตียนอุยจึงไปทาบกับเคาฑู แล้วทำเป็นหนีไปข้างหลุม ที่ขุดไว้ เคาฑูไม่รู้กลก็ไล่ตามไปและตกลงไปในหลุมถูกบ่วงรัดไว้ ทหารโจโจจึงจับเอาตัวเคาฑูมัดเข้าไปให้โจโจ โจโจเป็นคนรักคนมีฝีมือ มีความพอใจอย่างสูงในฝีมือและบุคลิกสมทหารเอกของเคาฑูตั้งแต่ครั้งแรก ครั้นรู้ว่าแผนการจับตัวเคาฑูบรรลุผลแล้ว โจโจจึงเริ่มผูกน้ำใจเคาฑูทันทีด้วยการแกล้งทำเป็นตกใจแล้ว เข้าไปแก้มัดเคาฑูด้วยตนเอง และสั่งทหารให้นำเสื้อผ้าวางดีมาให้ เคาฑูเปลี่ยน เสรีแล้วจึงจูงมือเคาฑูมานั่งใกล้ๆ ถามสารทุกข์สุขดิบราว กับเป็นญาติสนิท ครั้นเคาฑูบอกกล่าวประวัติส่วนตัวและความเป็นมาแล้ว โจโจ จึงว่าเคยได้ยินกิตติศัพท์เคาฑูมานานแล้ว บัดนี้มาพบตัวนับเป็นวาสนาของเราทั้งสองที่ได้สร้างสมมาแต่ปางก่อน เมื่อบุญบันดาลดังนี้แล้วจึงขอเชิญท่านให้มาทำราชการด้วยเราเถิด

เคาฑูเผชิญกับไม้เท้าของโจโจเข้าก็ตกลงใจรับราชการด้วยโจโจ ลูกขึ้นคำนับคารวะขอบคุณแล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นแต่ชาวป่า ท่านให้ความกรุณาครั้งนี้เป็นพระคุณหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้าตกลงใจที่จะทำราชการสนองคุณท่านสืบไป โจโจมีความยินดีเป็นอันมากจึงให้เคาฑูเป็นทหารเอก และมอบเงินทองเป็นรางวัลบำเหน็จรับขวัญเป็นอันมาก เคาฑูจึงให้พรรคพวกไปเอาพวกโจโจที่จับไว้มามอบแก่โจโจ โจโจจึงสั่งให้ทหารโฮฮี้และอุยเขียงและตัดศีรษะเสียบประจานไว้ ไม่ให้ใครเอาเป็นเยี่ยงอย่าง แล้วยกกองทัพกลับเมืองเอียนเสีย

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทยาคม

โจโจครองอำนาจภาคตะวันออก (ตอนที่ 64)

ครั้นกองทัพกลับเมืองเอียนเสียแล้ว โจโจได้รับรายงานว่าเมือง กุนจิว ซึ่งลิโป้สั่งให้สองทหารเอกคุมทหารหมื่นหนึ่งไปรักษาอยู่นั้นขาดแคลนเสบียงอาหาร ทหารอดอยากถึงกับต้องปล้นสะดมชาวบ้านแย่งชิงเอาอาหาร จึงเห็นเป็นโอกาสที่จะชิงเอาเมืองกุนจิวคืนตามความคิดเดิม ดังนั้นโจโจจึงสั่งให้เตรียมกองทัพยกไปเมืองกุนจิว ฝ่ายลิซ่งและซีหลันสองทหารเอกของลิโป้ ซึ่งรักษาเมืองกุนจิวนั้น ครั้นทราบว่าโจโจยกกองทัพมาจึงยกทหารออกไปรบด้วยโจโจ ปะทะกับเคาฑูได้สามเพลง เคาฑูเอาทวนแทงลิซ่งตกม้าตาย ซีหลัน เห็นเช่นนั้นก็ตกใจรีบพาทหารหนีจะกลับเข้าเมือง โจโจคาดการณ์ไว้ก่อนแล้วว่าทหารลิโป้จะต้องแตกหนีกลับเข้าเมือง จึงสั่งให้ลิเตียนคุมทหารไปเตรียมสกัดไว้ที่หน้าคูเมือง ครั้นซีหลันพาทหารหนีมาจึงเข้าเมืองไม่ได้ ซีหลันจึงชักม้าหนีกลับไปอีกทางหนึ่ง ลียอยทหารโจโจจึงเอาเกาทัณฑ์ยิงถูกซีหลันตกม้าตาย ทหารที่เหลือก็แตกหนีไป

โจโลเห็นได้ทีจึงสั่งทหารหักเข้าตีเมืองกุนจิว ทหารในเมืองเหลือ อยู่เพียงไม่กี่คนรับมือทหารของโจโลไม่ได้ จึงยอมแพ้ เป็นความพ่าย แพ้ของลิโป้ ครั้งสำคัญสมดังที่ดังกังได้อาคตการณ์ไว้ล่วงหน้าแล้วว่า ทหารเอกสอง คนนี้ไร้สติปัญญาไม่สามารถรับมือโจโลได้และจะต้อง เสียเมืองกุนจิวแก่โจโล การที่โจโลยึดเมืองกุนจิว กลับคืนมาได้ครั้งนี้ส่งผลให้โจโลได้ยึด กุมจุดยุทธศาสตร์ของภาคตะวันออกไว้ในมือ ดังนั้นเป้าหมายต่อไป คือ การกวาดล้างลิโป้ทำให้ภาคตะวันออกอยู่ภายใต้การยึดครองโดย สมบูรณ์

โจโลจัดแจงการปกครองเมืองกุนจิวให้เข้าที่เข้าราวดังเดิมแล้ว จึงสั่งให้เตรียมกองทัพเพื่อยกไปตีเมืองปัก เถียง โดยตั้งความหวังว่า การยกไปครั้งนี้จะต้องบรรลุผลสถานเดียวเท่านั้น ดังนั้นการจัดเตรียมทัพไปตีเมือง ปักเถียงจึงให้จัดกระบวนทัพอย่างทัพกษัตริย์ โจโลสั่งการให้เคาทุและเตียนอุยคุมทหารเป็นกองหน้า ให้แฮ หัวตันและแฮหัวเอียนเป็นปีกขวา ให้ลิเตียนกับจกจิ้นเป็นปีกซ้าย โจโลเป็นกองทัพลอง และให้อี้กิมและลิ ยองเป็นกองหลัง เคลื่อนขบวนทัพยกไปเมืองปักเถียง นับเป็นการเคลื่อนทัพครั้งใหญ่ในลักษณะเป็นขบวน พยหะ ตามลักษณะทัพกษัตริย์เป็นครั้งแรกของโจโล

ฝ่ายลิโป้ทราบข่าวศึกก็สั่งให้เตรียมทหารจะยกออกไปรบกับโจโลที่นอกเมือง ดันกัทรบข่าวจึงเข้าไป ทักท้วงว่า กองทัพของลิโป้ ยังไม่พร้อมรบ เพราะบรรดาทหารเอกที่สั่งให้ไปล่าเสียดเสียด ณ เมืองอื่นยัง กลับมาไม่ถึง ทั้งกองทัพโจโลยกมาครั้งนี้มีลักษณะเป็นทัพกษัตริย์ หากยกออกไปรบนอกเมืองก็จะเสียที่แก่ ข่าศึก สมควรที่ลิโป้จะตั้งรับอยู่ในเมือง รอจนกว่าบรรดาทหารเอกที่ไปล่าเสียดเสียดกลับมาอย่างน้อยหนึ่ง และรอจนกองทัพโจโลขาดเสียดแล้ว จึงค่อยโจมตีในภายหลังจะได้ชัยชนะ แต่คนหัวรั้นแบบลิโป้นั้นไม่รู้ การควรไม่ควร ไม่ประมาณในการศึก คิดแต่จะรบทำเดี๋ยวด้วยมันใจในฝีมือของตัวเอง ไม่คำนึงว่าคน น้อยหรือจะสู้คนมากได้ และไม่คำนึงถึงผลแพ้ชนะว่าจะเกิดผลประการใด ค่าทักท้วงของดันกัซึ่งเปรียบ ประดุจดั่งยันต์อันศักดิ์สิทธิ์ที่ป้องกันเมืองปักเถียงจึงไร้ผล ลิโป้ไม่ฟังคำดันกัสั่งให้ยก ทหารออกไปนอกเมือง เพื่อจะรบด้วยโจโล

ลิโป้ยกออกไปแล้วปะทะกับเคาทุกองทัพหน้าของโจโล ลิโป้และเคาทุต่อสู้กันด้วยสิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน โจโลเห็นเช่นนั้นจึงสั่งให้เตียนอุยและทหารเอกทั้งปีกซ้าย ปีกขวาเข้ารุมล้อมลิโป้ อันโจโลนั้นทำศึกหวังชัย ชนะเป็นสำคัญ หาได้คิดว่าการใช้คนมากมายน้อยจะเป็นการเอาเปรียบหรือทำให้การต่อสู้ไม่เป็นไปโดย ยุติธรรม เพราะโจโลตระหนักดีว่า "ไม่มีธรรมะในสงคราม" วิธีการใดก็ตามที่จะเอาชนะข้าศึกได้ วิธีการนั้นย่อม นำมาใช้ได้ทั้งสิ้น ลิโป้ตกอยู่ในวงล้อมของทหารเอกโจโลถึงหกคน สู้ไม่ได้จึงขมขื่นจะเข้าเมือง แต่การ ข้างในเมืองนั้นไม่เข้าข้างลิโป้เสียแล้ว เพราะในระหว่างที่ลิโป้ครองเมืองปักเถียงอยู่นั้นได้กดขี่ข่มเหง รังแก ขุนนางและราษฎร เตียนซีและชาวเมืองไม่พอใจลิโป้ ครั้นรู้ข่าว ลิโป้ยกออกไปรบกับโจโลจึงช่วยกันปิดประตู เมืองเสียแล้วชักชวนทหารที่รักษาเมืองให้เข้าด้วยโจโล

ลิโป้ขมขื่นพาทหารมาถึงประตูเมือง เห็นประตูเมืองปิดก็เรียกให้เปิดประตู แต่เตียนซีได้ร้องบอกไปว่าบัดนี้ เมืองปักเถียงไม่ต้อนรับคน แบบลิโป้ต่อไปแล้ว ลิโป้เห็นเช่นนั้นจึงร้องด่าว่าเตียนซีว่าเป็นคนทรยศ พอดิตทหาร ของโจโลไล่ตามมาลิโป้จึงพาทหารหนีกลับไปหาเตียวเมียว ที่เมืองตันลิว ดันกัเห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงลอบ พาดูรอบครัวของลิโป้หนีออก จากเมืองตามลิโป้ไป โจโลจึงยกทหารเข้าเมืองปักเถียง ซึ่งเตียนซีและบรรดา ขุนนาง ได้ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี โจโลเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นจึงเรียกเตียนซีเข้ามาพบแล้วว่า เมื่อครั้งก่อน ท่านมีหนังสือไปลงเรา ทำให้ เราต้องกลของลิโป้เกือบเอาชีวิตไม่รอด เป็นความผิดฉกรรจ์ โทษ ถึงประหาร แต่มาครั้งนี้ท่านทำคุณไว้กับบ้านเมือง มีความชอบเป็น อันมาก ดังนั้นจึงตัดสินให้โทษทัณฑ์กับความชอบลบ ล้างกันไป

นี่คือลักษณะความเป็นนักปกครองของโจโลที่แม้จะมีความขุ่น แค้นเตียนซี ซึ่งสมคบกับลิโป้วางกลอุบายจน ตัวเองแทบถึงแก่ชีวิต แต่เมื่อเตียนซีมีความชอบก็จำแนกชัดเจนให้เอาความชอบและความ ผิดมาหักลบกลบ ล้างกัน เมื่อประกอบเข้ากับการที่เตียนซีเป็นที่นับถือของชาวเมืองแล้ว การปฏิบัติต่อเตียนซีเช่นนี้จึงเท่ากับ เป็นการผูกน้ำใจชาวเมือง ทำให้การจัดระเบียบบริหารและการปกครองเมือง ปักเถียงเป็นไปโดยเรียบร้อย ราบรื่นอย่างรวดเร็ว นักปกครองแบบโจโลจึงหาได้ยาก แม้ว่าการเมืองการปกครอง ในระยะหลังจะพัฒนา ก้าวหน้าไป แต่จิตใจของนักการเมืองและนักปกครองในยุคหลังนั้นกลับเลวทรามต่ำช้า ไม่คิดถึงความสงบ สันติของบ้านเมือง คิดถึงแต่อำนาจและตัวเอง จึงเอาแต่หลอกลวงปลิ้นปล้อนราษฎรเพื่อให้ได้อยู่ในอำนาจไป วันหนึ่งๆ เท่านั้น

โจโลยึดได้เมืองปักเถียงแล้ว เลื่อนนามในภาคตะวันออกจึงคงเหลือแต่เมืองตันลิวเมืองเดียวเท่านั้น ครั้น ทราบว่าลิโป้หนีไปอยู่กับเตียวเมียวเจ้าเมืองตันลิว โอกาสจึงเปิดช่องให้แก่โจโลที่จะยกขึ้น กล้าอ้างเอา ความชอบธรรมในการกำจัดลิโป้ศัตรูสำคัญ และยึดเมืองตันลิวต่อไป เล่าหวัที่ปรึกษาจึงเสนอต่อโจโลว่า ซึ่งลิ

โป่หนีไปอยู่เมืองตันลิวครั้งนี้หากละไว้นานลิโป้ก็จะตั้งหลักปักฐานเดิมกล้าขึ้นมาอีก จึงขอเสนอให้โจโฉยกกองทัพไปตีเมืองตันลิว กำจัดลิโป้เสีย ทำให้การยึดครองภาคตะวันออกบรรลุผลอย่างสมบูรณ์

ข้อเสนอของเล่าห้วตรงกับความคิดยุทธศาสตร์ของโจโฉอยู่แล้ว โจโฉจึงเห็นชอบและสั่งให้เล่าห้วคุมทหารส่วนหนึ่งอยู่รักษาเมืองปักเคี้ยง ตัวโจโฉและแม่ทัพนายกองอื่นๆ ไปเมืองตันลิว ฝ่ายลิโป้เมื่อหนีโจโฉมาถึงเมืองตันลิวแล้วก็เข้าไปหาเตียวเมียว ขอกลับเข้าทำราชการอยู่กับเมืองตันลิวดังเดิม เตียวเมียวเป็นคนไม่รู้รอบรู้หนาวและไม่ประมาณในการศึก ทั้งๆ ที่ลิโป้เคยคิดแยกตัวเป็นอิสระมาแล้ว แต่พอลิโป้กลับมา ก็รับลิโป้ไว้ว่าราชการดังเดิม โดยไม่ได้คำนึงว่าการรับลิโป้ไว้ครั้งนี้เป็นการ "ชักนำเข้าล่อลวง ชักศึกเข้าบ้าน"

ครั้นเตียวเมียวทราบข่าวโจโฉยกกองทัพมาตั้งประชิดเมืองตันลิว จึงสั่งให้ตั้งรับอยู่แต่ในเมือง ให้ทหารรักษาเชิงเทิน หอรบไว้ โจโฉล้อมเมืองตันลิวอยู่เกือบครึ่งเดือนก็ขาดเสบียงลง ประกอบกับเป็นฤดูกาลเก็บเกี่ยวข้าวสาละ ดังนั้นโจโฉจึงสั่งให้ถอนทัพถอยไปสักระยะหนึ่ง ให้ตั้งค่ายลงใกล้ป่าริมแม่น้ำ และให้ทหารออกไปเก็บเกี่ยวข้าวสาละของราษฎรมาเข้าคลังเสบียง ราษฎรจึงแจ้งความไปยังเมืองตันลิว เตียวเมียวเจ้าเมืองจึงสั่งให้ลิโป้ยกทหารออกไปขับไล่ทหารโจโฉไม่ให้แย่งเกี่ยวข้าวสาละของราษฎร ลิโป้คุมทหารออกมาไล่จับและขับทหารโจโฉซึ่งเกี่ยวข้าวสาละอยู่นั้น ทหารของโจโฉสู้ลิโป้ไม่ได้ก็พากันหนีเข้าค่ายลิโป้จึงยกทหารไล่ตามไปถึงบริเวณใกล้หน้าค่ายโจโฉ เห็นทางซ้ายมือ เป็นป่ารกเกรงว่าโจโฉจะซุ่มทหารไว้โจมตี จึงรีบยกทหารกลับเข้าเมืองตันลิว

โจโฉได้รับรายงานเหตุการณ์โดยตลอดแล้ว จึงว่ากับที่ปรึกษาว่า ลิโป้ยกกลับไปเพราะระแวงว่าฝ่ายเราจะซุ่มทหารไว้ในป่า ดังนั้นในวันพรุ่งนี้ลิโป้คงยกทหารมาเผาป่าแล้วโจมตีค่ายเราเป็นมั่นคง เราจะวางกลอุบายจับลิโป้ให้จงได้ โจโฉทำการศึกในระยหลังนี้จะใช้แนวทางการเมืองเป็นหลักนำ และใช้กลอุบายเป็นมาตรการหลักในการศึก ผิดกับโจโฉในครั้งที่ร่วม อยู่ในกองทัพปฏิวัติราวกับเป็นคนละคน แล้วโจโฉจึงว่าเราจะให้ทหารเอาธงไปปักไว้ในป่า หลอกล่อลิโป้ให้หลงว่าเราซุ่มทหารไว้ในป่าข้างทางนั้น และจะให้ทหารรักษาค่ายไว้แต่น้อยเพียงสี่ห้าสิบนาย นอกนั้นให้ยกไปซุ่มอยู่หลังค่ายด้านริมแม่น้ำ ครั้นลิโป้เผาป่าแล้วคงยกพลเข้ามายึดค่าย ให้ทหารซึ่งซุ่มอยู่นั้นยกออกมาล้อมจับคงจะได้ตัวลิโป้โดยง่าย

ขณะที่ปรึกษาและบรรดาแม่ทัพนายกองฟังแผนการของโจโฉแล้ว ต่างสรรเสริญความคิดอ่านของโจโฉเป็นอันมาก โจโฉเห็นเช่นนั้นจึงสั่งการให้จัดเตรียมกำลังไว้ให้พร้อม รุ่งขึ้นจะได้ยกไปทำการครั้นรุ่งเช้าลิโป้จึงเสนอเตียวเมียวขอยกทหารออกไปตีค่ายโจโฉ ดันกองอยู่ในที่นั้นด้วยจึงทักท้วงว่า ขณะนี้โจโฉขาดเสบียงไปตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำ ก็เพียงพอให้ทหารได้เกี่ยวข้าวสาละเข้าคลังเสบียง ดังนั้นถ้าเรายกทหารออกไปเพียงแต่ขับไล่ทหารโจโฉไม่ให้เกี่ยวข้าวได้ สำเร็จ หรือเผาข้าวในนาเสีย กองทัพโจโฉก็จะขาดเสบียงลง และคงจะต้องถอยทัพกลับไป การที่จะเข้าตีค่ายโจโฉครั้งนี้จะเป็นอันตราย เพราะโจโฉนั้นมีความคิดและสติปัญญาในการศึกมาก ไหนเลยจะไม่คิดป้องกันรักษาค่ายไว้เป็นอย่างดี หรือมิฉะนั้นก็อาจวางกลอุบาย ไว้อย่างใดอย่างหนึ่ง เรา ก็จะเสียที่แก่โจโฉ

ลิโป้ไม่เห็นด้วยกับตันก่ง อ้างว่าในสถานการณ์ที่โจโฉขาดเสบียง เช่นนี้ควรที่จะต้องรีบโจมตี เตียวเมียวเห็นดีเห็นงามไปกับลิโป้ ดังนั้นจึงอนุญาตให้ลิโป้ยกทหารไปตีค่ายโจโฉ ลิโป้ยกทหารไปถึงเขตป่า ด้านซ้ายทางข้างหน้าค่ายโจโฉ พอเข้าไปใกล้เห็นธงปักอยู่ในป่าเป็นจำนวนมาก สำคัญผิดคิดว่าทหารโจโฉซุ่มอยู่ในป่า จึงให้ทหารเข้าล้อมป่านั้นไว้แล้วเอาไฟเผาป่าพร้อมกันทั้งสี่ด้าน ลิโป้เห็นค่ายโจโฉเจียบอยู่ก็เข้าใจผิดต่อไปว่าทหารโจโฉยกออกจากค่ายมาซุ่มอยู่ในป่าทั้งหมด จึงสั่งให้ทหารบุกเข้ายึดค่ายโจโฉ แต่ขณะที่ลิโป้ยกทหารไปถึงหน้าค่าย โจโฉก็ให้ทหารจุดพลสัญญาณขึ้น ทหารของโจโฉก็โหมร้องดังสนั่นจากข้างหลังค่าย ทหารเอกของโจโฉก็ยกทหารออกจากด้านหลังค่ายเป็นสองกอง เข้ามาสกัดหน้าลิโป้ไว้ทางหนึ่ง และสกัดทางถอยไว้ อีกทางหนึ่ง ตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน แล้วฆ่าฟันทหารลิโป้ล้มตายลงเป็นอันมาก ลิโป้รู้ตัวว่าต้องกลโจโฉก็ตกใจ จึงรีบชักม้ากลับทางด้านหลังตีฝ่าออกไป พาทหารที่รอดมาได้เพียงไม่กี่คนหลบหนีจะเข้าเมือง แต่ทหารโจโฉยกตามไปติดๆ ในเมืองจึงไม่สามารถเปิดประตูเมืองรับ ลิโป้ กลับเข้าเมืองได้ ลิโป้จึงรีบหนีต่อไปทางด้านซ้ายทะเล ไปพบกับเตียวเลี้ยว จงป้า โฮเส่ง โกสั่น ซึ่งเป็นทหารเอกที่ลิโป้สั่งให้ไปล่าเลี้ยงเสบียงเพิ่งกลับมา จึงพากันยกไปทางชายทะเลเมืองตันลิว

ฝ่ายตันก่งอยู่ในเมืองตันลิวคาดการณ์ว่าลิโป้ยกไปครั้งนี้คงจะเสีย ที่แก่โจโฉเป็นแน่ จึงคอยเฝ้าติดตามสถานการณ์ ครั้นทราบข่าวว่าทหาร โจโฉล้อมลิโป้ไว้ที่หน้าค่ายจึงคาดการณ์ว่าในที่สุดลิโป้คงหนีเข้าเมืองไม่ได้ และโจโฉคงยกเข้ามายึดเมืองตันลิวได้โดยเร็ว หากจะอยู่ในเมือง ต่อไปจะไม่ปลอดภัย และทางหนีที่ปลอดภัยก็คือทางด้านชายทะเล ดังนั้นตันก่งจึงพาครอบครัวของลิโป้หนีออกจากเมืองไปทางด้านชาย ทะเล

ชายแดนเมืองตันลิว และในระหว่างทางได้พบกับลิโป้และทหาร ที่แตกหนีมานั้น จึงพากันไปตั้งหลักอยู่ที่ ชายทะเลชายแดนเมืองตันลิว

ฝ่ายโจโจเมื่อได้ชัยชนะแล้วจึงสั่งให้เคลื่อนทัพเข้าโจมตีเมืองตันลิวอย่างดุเดือด ทหารของโจโจได้ยิง เกาทัณฑ์เพลิงเข้าไปในเมืองเป็นอันมาก เพลิงลุกไหม้ในเมืองตันลิวหลายแห่ง ทหารเมืองตันลิวรักษาเมือง ไว้ไม่ได้ จึงพากันหลบหนี โจโจจึงยกทหารเข้ายึดเมืองตันลิวได้สำเร็จ แต่ตัวเดียวเมื่อนั้นหนีรอดไปได้แล้ว ไปอาศัยอยู่กับอ้วนสุดที่เมืองสาหยง โจโจยึดเมืองตันลิวได้แล้วได้เกลี้ยกล่อมราษฎรให้ทามาทิ้งตามปกติ แล้วจัดระเบียบการปกครองเมืองตันลิวเสียใหม่ จากนั้นรับสมัครชายฉกรรจ์เข้าเป็นทหารในกองทัพเป็นจำนวนมาก เป็นอันว่าโจโจได้ยึดหัวเมืองในภาคตะวันออกไว้ในอำนาจได้อย่างราบคาบและสมบูรณ์ ทำให้กำลัง กองทัพของโจโจเพิ่มขึ้นอีกเป็น จำนวนมาก และยังได้เกณฑ์นครพิงค์มอติมาเป็นทหารเอกอีกคนหนึ่งบัดนี้โจโจ ได้ตั้งตัวเป็นใหญ่ขึ้นแล้วอย่างสมบูรณ์ในภาคตะวันออก และนับเป็นขุมกำลังใหญ่ที่สุดในบรรดากำลังของขุน ตีงทั้งปวงในแผ่นดินปัจจุบัน

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

แผนเผาบ้านไล่หนู (ตอนที่ 65)

ฝ่ายลิโป้เมื่อยกไปตั้งหลักที่ชายทะเลชายแดนเมืองตันลิวแล้ว ทราบข่าวว่าโจโจยึดเมืองตันลิวได้ จึงปรึกษากับตันก่งว่าจะยกทหาร ไปรบกับโจโจยึดเมืองตันลิวกลับคืน ตันก่งจึงว่าบัดนี้โจโจยึดหัวเมืองภาคตะวันออกไว้ในอำนาจหมดสิ้นแล้ว มีกำลังทหารเป็นอันมาก ในขณะที่ฝ่ายเรามีทหารอยู่น้อย ไม่พอกับการสู้รบในสงคราม หากท่านยกไปคงจะเสียทีแก่โจโจ สถานการณ์ยามนี้จึงกำหนดให้ฝ่ายเราต้องพักรบตั้งหลักปักฐานพักฟื้น สร้างสมกำลังก่อนแล้วค่อยคิดการสืบไป

ลิโป้สิ้นความฮึกเหิมจากชัยชนะสามครั้งก่อนเพราะพ่ายแพ้โจโจจนต้องมาติดอยู่ที่ชายทะเล ทิฐิमानะจึงอ่อนลง จึงเห็นด้วยกับตันก่ง แล้วปรึกษาวาดินแดนในภาคตะวันออกนี้คงจะอาศัยอยู่นานไม่ได้ เพราะเมื่อโจโจทราบข่าวคงยกทหารมาที่ชายทะเลเราก็จะอันตราย และเห็นว่าควรไปขออาศัยอยู่กับอ้วนเสี้ยวที่เมืองกี้จิว ตันก่งจึงว่าจะตอนผลิผลามในทันทียอมไม่ชอบเพราะเป็นการสุ่มเสี่ยง เนื่องจากก่อนหน้านี้อ้วนเสี้ยวโกรธและคิดจะสังหารท่านเสีย ท่านจึงหนีมาอยู่กับเตียวเมียวที่เมืองตันลิว หากคิดจะกลับไปอาศัยอ้วนเสี้ยวอีก อันตรายก็อาจเกิดแก่ตัวท่าน สมควรให้ทหารไป สืบลาดเลาดูเสียขั้นหนึ่งก่อน ลิโป้เห็นชอบกับความคิดตันก่งจึงให้ทหารไปสืบลาดเลาทางด่าน เมืองกี้จิว ทหารกลับมารายงานว่า อ้วนเสี้ยวทราบข่าวโจโจยกมาทำศึกกับท่านที่เมืองปักเอียงจึงให้ส่งเสียงทหารเอกยกทหารหกหมื่นจะไปช่วยโจโจ บัดนี้จึงเหลือทหารว่าโจโจยึดได้เมืองปักเอียงแล้ว จึงยกทัพกลับไป ลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจรีบปรึกษากับตันก่งว่าจะคิดอ่านประการใดต่อไป ตันก่งจึงว่าบัดนี้เมื่อไม่สามารถไปอาศัยอ้วนเสี้ยวได้แล้ว จึงคงเหลือเมืองซีจิวซึ่งเป็นเมืองใหญ่ขณะนี้โด่ดงาม เจ้าเมืองตายแล้ว ยกเมืองให้แก่เล่าปี่ แต่เล่าปี่นั้นเป็นเชื้อพระวงศ์มีน้ำใจกว้าง ขวางโอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวง หากท่านไปขออาศัยเล่าปี่คาดว่าเล่าปี่คงเต็มใจ ไม่ละไมตรีต่อท่าน ลิโป้เห็นด้วยจึงพาทหารและครอบครัวไปเมืองซีจิว และให้ทหาร เข้าไปส่งข่าวแก่เล่าปี่ว่าจะมาขออาศัยอยู่ด้วย

เล่าปี่ทราบข่าวแล้วจึงปรึกษาด้วยบิ๊ตักและขุนเขียนพร้อมด้วย ขุนนางทั้งปวงของเมืองซีจิว บรรดาขุนนางไม่เห็นด้วยที่จะรับลิโป้ไว้ โดยแสดงเหตุผลว่าลิโป้นั้นเป็นคนเนรคุณจะทำอันตรายต่อท่าน ในภายหลังทั้งการรับลิโป้ไว้จะเป็นการชักศึกให้โจโจยกกองทัพมา ตีเมืองซีจิว เล่าปี่ฟังคำที่ปรึกษาแล้วแย้งว่าเดิมทีนั้นโจโจยกมาตีเมืองซีจิว แต่ลิโป้ได้ช่วยเหลือไว้ด้วยการยกไปตีเมืองกุนจิว ทำให้โจโจต้องถอน ทัพกลับไป เมืองซีจิวจึงพ้นจากอันตราย เท่ากับลิโป้ได้ทำคุณไว้แก่เมืองซีจิว มาครั้งนี้ลิโป้เดือดร้อนหากไม่รับลิโป้ไว้ก็จะได้ชื่อว่าไม่รู้จักคุณ คนและเป็นการไร้น้ำใจไมตรีต่อผู้ยาก

บรรดาที่ปรึกษา และขุนนางเห็นเล่าปี่ยืนกรานจะรับลิโป้ไว้เห็น จะทัดทานไม่ได้ จึงพร้อมกันว่าท่านจะรับลิโป้ไว้ก็ตามใจท่านเถิด แต่ต้องระมัดระวังตัวไว้ให้จงดี เล่าปี่ฟังคำที่ปรึกษาเช่นนั้นก็ยินดี แล้วพากันออกมารับลิโป้ที่นอกเมือง แล้วเชิญลิโป้มาที่จวน ของเจ้าเมือง น้ำใจของเล่าปี่ครั้งนี้สะท้อนถึงคุณธรรมและความมีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่อผู้อื่นโดยไม่ได้หวังใยถึงอันตรายของตนเอง และไม่คำนึงว่าจะชักพาศึกใหญ่มาถึงตัว จิตใจของเล่าปี่เป็นดังนี้ใครจะว่าผิด ใครจะว่าถูกก็ย่อมเป็นเรื่องที่วากันไปตามอัธยาศัยและน้ำใจของแต่ละคน โดยที่ไม่มีความที่จะเปลี่ยนแปลงความคิดและจิตใจของเล่าปี่ ให้เป็นอื่นไปได้

ลิโป้มาถึงจวนของเจ้าเมืองแล้วคารวะเล่าปี่ แล้วเล่าความตั้งแต่ ร่วมคิดอ่านกับ อ้องอุ้นกำจัดตั้งโต๊ะศัตรูราชสมบัติเสีย ต่อมาลิจุย กุยก็ ได้ครองอำนาจในเมืองหลวงคิดล้างแค้นให้กับตั้งโต๊ะจึงต้องหนี ไปหลายที่หลาย

เมือง ในที่สุดได้ไปพึ่งเดียวเมียว ที่เมืองตันลิว ครั้นโจโฉยกทัพมาตีเมืองซีจิ่วจึงได้นำกองทัพยกไปตีเมืองกุนจิ่วเพื่อ ช่วยเหลือเมืองซีจิ่วไว้ บัดนี้เสียที่แก่โจโฉจึงต้องมาขอพึ่งเล่าปี่เพื่อจะได้คิดการใหญ่สืบไป ความจริงลิโป้ยกทัพไปตีเมืองกุนจิ่วนั้นเป็นไปตามคำสั่งของเดียวเมียวเจ้าเมืองตันลิว โดยค่าปรึกษาของตันก่ง เพื่อยึดเอาเมืองกุนจิ่วไว้ในอำนาจอย่างหนึ่ง เพื่อความปลอดภัยของเมืองตันลิวอีกอย่างหนึ่ง แต่การทำให้โจโฉต้องถอนทัพจากเมืองซีจิ่วนั้นเป็นเพียงผลพลอยได้ แต่ลิโป้กลับยกเอาเป็นบุญคุณว่าเป็นการช่วยเมืองซีจิ่ว เป็นการใจดำของเล่าปี่โดยตรง

แล้วลิโป้จึงชวนเล่าปี่ให้ร่วมกันคิดการใหญ่ เพื่อกำจัดลิฉุย กุยกี และโจโฉต่อไป และถามเล่าปี่ว่าจะพร้อมใจร่วมทำการด้วยหรือไม่ เล่าปี่จึงว่าโตเกียวเจ้าเมืองซีจิ่วเพิ่งถึงแก่ความตาย ปลงธุระเมืองซีจิ่วไว้กับข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้านี้มีสติปัญญาน้อยเกรงว่าจะทำการไปไม่ตลอด ดังนั้นเมื่อท่านคิดอ่านทำการใหญ่ จงรับธุระเป็นเจ้าเมืองซีจิ่วแทนข้าพเจ้าเถิด ว่าแล้วก็ให้ทหารไปเอาตราสำหรับเมืองจะมอบแก่ลิโป้ ลิโป้ยินเล่าปี่ว่าจะยกเมืองซีจิ่วให้ก็ขยับมือจะรับเอาตราเจ้าเมือง แต่ข้าเลื่องไปเห็นกวนอู เดียวหุย ซึ่งยืนอยู่ข้างหลังเล่าปี่นั้นแสดงอาการไม่พอใจก็ชะงักมือไว้ แล้วกลับทำเป็นหัวเราะและว่า ตัวข้าพเจ้านี้เป็นทหารอาชีพไม่ถนัดการบ้านการเมืองทั้งเป็นเพียงผู้มาขออาศัยในบุญของท่านอยู่ ไม่ชอบที่จะรับเอาเป็นเจ้าเมืองซีจิ่ว ตัวท่านนั้นเป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหียนเต๋ ได้ครองเมืองซีจิ่วยอมเป็นการเหมาะสมทุกประการแล้ว

ตันก่งเห็นเหตุการณ์ก็เข้าใจว่าเล่าปี่ระแวงว่าลิโป้จะมาแย่งเมือง จึงว่าพวกเราเป็นแขกมาขออาศัยท่านจะคิดชิงเอาเมืองนั้นหาได้ ท่านอย่าได้ระแวงสงสัยเลย เล่าปี่จึงว่าความคิดที่จะระแวงสงสัยลิโป้ หรือผู้ใดไม่เคยมีอยู่ในใจของข้าพเจ้า แต่เมื่อลิโป้ไม่เต็มใจไปแล้วกันไปเถิด เล่าปี่จึงจัดให้ลิโป้และคณะพักที่เรือนรับรองแขกเมือง ค่ำลงก็เชิญลิโป้มากินโต๊ะ ในระหว่างกินโต๊ะกันนั้นลิโป้เรียกบุตร ภรรยา มาคารวะเล่าปี่ แต่เล่าปี่เกรงใจและว่าข้าพเจ้าเป็นผู้น้อยท่านอย่าได้คำนับเลย ลิโป้เห็นดังนั้นจึงว่า "น้องเรา! จงให้บุตรภรรยาเราคำนับเถิด" เดียวหุยได้ยินคำลิโป้เรียกเล่าปี่เป็นน้องจึงคิดว่าลิโป้เป็นคนอาศัยมา กระทำการจ้วงจาบเล่าปี่ว่าเป็นเพียงน้องหรือลูกน้องจึงโกรธ ลิโป้ ลูกขึ้นคำลิโป้ว่าไม่รู้คุณคน และทำลิโป้ออกไปสู่กัน เล่าปี่เห็นเดียวหุยโกรธจึงห้ามเดียวหุยไว้และให้กวนอูพาเดียวหุยออกไปข้างนอก แล้วขอโทษลิโป้ที่เดียวหุยเสียมารยาทต่อแขกเมืองเช่นนี้ ลิโป้สั่นศีรษะแต่ไม่ตอบคำประการใด

เสร็จงานเลี้ยงแล้วเล่าปี่และลิโป้ก็แยกกันกลับที่พัก เล่าปี่มาถึง กลางทางเหลียวไปไม่เห็นเดียวหุย เกรงว่าเดียวหุยจะหวนกลับไปวิวาทด้วยลิโป้ จึงสั่งให้กวนอูรีบไปตามเดียวหุยกลับมา กวนอูตามไปถึงหน้าเรือนรับรองแขกเมืองเห็นเดียวหุยขี่ม้าราทวนทำลิโป้ให้ออกมารบ กวนอูจึงพาเดียวหุยกลับไปที่พัก

รุ่งขึ้นเข้าลิโป้จึงไปพบเล่าปี่แล้วว่า ข้าพเจ้านี้ร้อนมาพึ่งเย็นขออาศัยอยู่กับท่าน ตัวท่านก็ให้ความเกรงใจอนุญาตให้ข้าพเจ้าได้อาศัย แต่เดียวหุยน้องท่านดูหมิ่นข้าพเจ้านัก ไม่สามารถทนอยู่ที่นี่ต่อไปได้ จำเป็นต้องขอลาท่านไปอาศัยที่อื่น เล่าปี่จึงขอโทษลิโป้แล้วว่า ซึ่งเดียวหุยล่วงเกินท่านนั้นข้าพเจ้าขอภัยต่อท่าน แล้วจะพาเดียวหุยไปขอขมาในภายหลัง แต่ลิโป้ยินกรานจะลาไปอยู่ที่อื่น เล่าปี่จึงว่าถ้าเช่นนั้นให้ท่านไปอยู่เมืองเสียวพายเถิด ข้าพเจ้าจะจัดส่งเสบียงอาหารให้แก่ท่านมิให้อนาทรเลย ลิโป้ได้ฟังเช่นนั้นก็ยินดี ขอบคุณเล่าปี่แล้วพาครอบครัวกับทหารที่ติดตามมายกออกจากเมืองซีจิ่วไปอยู่เมืองเสียวพาย

ฝ่ายโจโฉครั้นได้ครองอำนาจในหัวเมืองภาคตะวันออกปราบคาบแล้ว จึงทำหนังสือกราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋รายงานสถาน การณทั้งปวงให้ทรงทราบ ครั้นหนังสือเข้าไปถึงเมืองหลวง เจ้าหน้าที่จะนำหนังสือไปเสนอกับลิฉุย ลิฉุยเห็นความในหนังสือแล้วก็เก็บเสีย ไม่นำความขึ้นกราบบังคมทูล แต่ให้เลื่อนตำแหน่งโจโฉเป็นพระยาพิทักษ์คุณธรรม การข้างในราชสำนักในขณะนั้น ลิฉุย กุยกีได้จำเริญรอยดั่งโต๊ะ ยึดอำนาจบริหารบ้านเมืองของสองเต๋ไว้ทั้งสิ้น กระทำการหยามข้าต่อสองเต๋และขุนนาง ข้าราชการเหมือนกับยุคสมัยของตั้งโต๊ะทุก ประการ ขณะนั้นเฮี้ยวปิวและจูฮี ขุนนางผู้ใหญ่มีความจงรักภักดีต่อราชวงศ์ฮั่น เห็นลิฉุย กุยกีประพฤติตนเป็นทรราชเหมือนกับตั้งโต๊ะ จึงร่วมคิดปรึกษากันจะกำจัด ลิฉุย กุยกีเสีย พริกกษากันแล้วสองขุนนางจึงลอบไปเข้าเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋ถึงในพระตำหนัก กราบบังคมทูลว่าบัดนี้ลิฉุย กุยกีเป็นทรราช ประพฤติตนเป็นศัตรูราชสมบัติ ขุนนางในเมืองหลวงไม่มีผู้ใดสามารถกำจัดลิฉุย กุยกีได้ แล้วว่าบัดนี้โจโฉปราบปรามโจรโพกผ้าเหลืองภาคตะวันออกปราบคาบแล้ว มี ทหารอยู่ในมือถึงสามสิบหมื่น ขอเสนอให้มีรับสั่งให้หาโจโฉมาทำราชการในเมืองหลวงและกำจัดทรราชเสีย

พระเจ้าเหียนเต๋ทรงฟังสองขุนนางแล้วทรงพระเกษมสำราญ และมีพระราชดำรัสว่าแผ่นดินทุกวันนี้สิทธิขาดอยู่ที่ลิฉุย กุยกีสั้น เราหาไม้อำนาจที่จะเรียกโจโฉเข้ามาไม่ ผู้ใดมีสติปัญญาก็จะคิดอ่านกำจัดศัตรูแผ่นดินเถิด สองขุนนางได้ฟังกระแสพระราชดำรัสแล้ว รู้สึกสงสารยุวกษัตริย์ที่ถูกทรราชกดขี่ข่มเหงจึงพากันร้องไห้ แล้วเฮี้ยวปิวจึงกราบบังคมทูลว่าข้าพระพุทธเจ้าขออาสากำจัดทรราชให้สำเร็จจงได้ พระเจ้าเหียนเต๋สนพระทัย

ความคิดของเอียวปิว ที่จะกำจัดศัตรูราชสมบัติ จึงรับสั่งถามว่าแผนการความคิดของท่านเป็นประการใด เอียวปิวกราบบังคมทูลว่าลิจู ฤกษ์มีความสนิทสนมแน่นแฟ้น ไปมาหาสู่กันเป็นประจำทุกวัน บางวันถึงขนาดนอนค้างอยู่บ้านเดียว กัน ถ้าสองเสือนี้อย่างคงมีความสามัคคีกันเป็นอันดียอมยกที่จะกำจัด ดังนั้นข้าพระพุทธเจ้าจะคิดการให้สองเสือนี้นัดหมายหักล้างกันเอง จากนั้นจึงค่อยหาโจโฉเข้ามากำจัดเสีย

พระเจ้าเหียนได้รับสั่งถามต่อไปว่า ทำอย่างไรสองเสือนี้นឹងจะกัดกันเองจนบาดเจ็บล้มตาย เอียวปิวถวายความเห็นต่อไปว่า ฤกษ์ก็ยังมีภรรยาที่มีจิตริษยาชิงหวงมากกว่าสตรีทั้งปวง ข้าพระพุทธเจ้าจะคิดอ่านยุยงทางด้านภรรยาของฤกษ์ ทำให้ฤกษ์กับลิจูระแวงสงสัยกันก่อนแล้วค่อยยุยงให้ประหัดประหารกันต่อไป พระเจ้าเหียนได้ฟังคำกราบบังคมทูลดังนั้นก็ทรงเห็นชอบด้วย จึงทรงพระอักษรลับให้เอียวปิวถือไว้ เมื่อใดที่ลิจู ฤกษ์ แดกกันเห็นเป็นที่แล้วจึงให้เอาพระราชหัตถเลขาที่เรียกโจโฉเข้ามากำจัดสองเสือเสีย

แผนการครั้งนี้ดูประหนึ่งเป็นแผนการที่ยอดเยี่ยม เพราะทำให้พระราชแตกความสามัคคี ล้างผลาญกันเอง แต่กลับเป็นแผนการที่ขาดความรอบคอบรอบด้านเพราะมิได้คำนึงว่าสองพระราชอยู่ใกล้ชิดกับสองเต้ เสมือนหนึ่งอยู่ในบ้านเดียวกัน หากสองเสือฟาดฟันกันในบ้าน ทรัพย์สินสิ่งศฤงคารภายในบ้านย่อมถูกผลแห่งการล้างผลาญของสองเสือนั่นต้องตกอยู่ในอันตราย นับเป็นแผนการที่เสี่ยงภัยต่อผู้เป็นเจ้าบ้านคือสองเต้มากที่สุด ไม่ต่างอะไรกับการจุดไฟในบ้านเพื่อขับไล่หนู พลาดพลั้งลงไฟก็ไหม้บ้านจนหมดสิ้น มิหนำซ้ำหนูก็หนีรอดไปได้อีก

แผนการนี้อาจจะได้ผลถ้าหากเชิญเสด็จพระเจ้าเหียนเต้ไปประพาสต่างเมืองเสียก่อน แต่กระนั้นก็คงยากจะสำเร็จเพราะสองเสือ ย่อมระมัดระวังควบคุมสองเต้ไว้ จึงไม่อาจนับเป็นแผนการที่ดี แผนการที่ดีเป็นอย่างไร ย่อมต้องสอดคล้องกับสถานการณ์ภายในราชสำนักเอง ปมเงื่อนอยู่ที่การแสวงหาคนดีมีฝีมือ ทั้งทางสติปัญญา ความคิด และกำลังฝีมือ ตลอดจนกำลังทหารเพื่อเป็นกำลังในการกำจัดพระราชกำลังเหล่านี้พร้อมบริบูรณ์ขึ้นแล้วนั้นแหละจึงจะกำจัดพระราชยี่ได้สำเร็จ

เมื่อครั้งพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระเยาว์ ก็ตกอยู่ในสภาพการณ์อย่างเดียวกันนี้ แต่ด้วยพระปรีชาสามารถสมเป็นมหาราช ดังนั้นจึงทรงคิดอ่านทั้งด้านสร้างเสริมกำลังทุกด้านของราชสำนัก และลดอำนาจบทบาทของฝ่ายอื่นลงอย่างเป็นขั้นตอน จึงทำให้พระราชอำนาจค่อยๆ เพิ่มขึ้นจนเต็มบริบูรณ์ และทำให้การบ้านเมืองเป็นไปอย่างราบรื่นสันติ จนประสบความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ ในภูมิภาคในยุคหนึ่ง

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

อุบายเลี้ยงสองเสือ (ตอนที่ 66)

เอียวปิวกับจูฮุยออกจากพระตำหนักที่ประทับแล้ว ก็พากันไปที่บ้านของเอียวปิวเพื่อปรึกษาหารือในรายละเอียดของอุบายเลี้ยงสองเสือ จูฮุยได้ถามเอียวปิวว่า ซึ่งท่านมีความคิดที่จะวางอุบายตามที่กราบบังคมทูลนั้นจะหาประการใด เอียวปิวจึงบอกจูฮุยว่า ภรรยาของข้าพเจ้ามีความสนิทคุ้นเคยและไปมาหาสู่กับภรรยาของฤกษ์ก็อยู่เสมอ เพราะภรรยาของฤกษ์ก็นับชอบเล่นไฟ เช่นเดียวกับภรรยาของขุนนางอีกหลายคน จึงมักเรียกหาภรรยาข้าพเจ้าไปร่วมวงไฟเป็นประจำ ดังนั้นข้าพเจ้าจะให้ภรรยาไปยุภรรยาของฤกษ์ ทำให้ฤกษ์กับลิจูแตกค่อแล้วล้างผลาญกันให้จงได้ ท่านจงวางใจในสุหรณี้ ข้าพเจ้าจักคิดอ่านทำการไม่ให้เกิด ความเสียหายขึ้นเป็นอันขาด จูฮุยฟังคำเอียวปิวแล้วก็เห็นลู่ทางที่จะเลี้ยงสองเสือให้ล้างผลาญกันเอง จึงเป็นที่พอใจ แล้วลาเอียวปิวกลับไปบ้านเอียวปิวจึงเรียกภรรยามาปรึกษาและอธิบายความทุกซอกซอญของ พระเจ้าเหียนเต้ที่ถูกพระราชขมเหงย่ายีตลอดจนแผนการที่จะยุยง ภรรยาของฤกษ์ให้ภรรยาฟังโดยละเอียด ภรรยาของเอียวปิวมีใจรักดีมั่นคงในราชสำนักจึงเต็มใจทำการสนองพระเดชพระคุณ

วันรุ่งขึ้นภรรยาเอียวปิวจึงพาไปเยี่ยมภรรยาฤกษ์ตามปกติ ครั้นหักทลายปราศรัยกันประสาคนคุ้นเคยแล้ว ภรรยาเอียวปิวจึงว่า บัดนี้ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญจำเป็นต้องบอกกล่าวให้ท่านทราบ เพราะหากเสียแล้วข้าพเจ้าก็จะได้อีกว่าไม่เชื่อตรงต่อมิตร เห็นภรรยานรายที่จะเกิดขึ้นแก่มิตรผู้เป็นที่รักเคารพแล้วทั้งสุหรณเสีย แต่เนื่อง จากเรื่องนี้เป็นเรื่องลับเกี่ยวกับชื่อเสียงเกียรติคุณของฤกษ์ก็สามิท่าน ไม่อาจกล่าวในที่แจ้งได้ ภรรยาฤกษ์ก็ได้ฟังดังนั้นก็ประหวั่นใจว่าเป็นเรื่องร้ายของสามิตัว จึงรีบพาภรรยาเอียวปิวเข้าไปที่ข้างใน แล้วเร่งเร้าให้ภรรยาเอียวปิวรีบบอกความตามที่ทราบมา ภรรยาเอียวปิวจึงแจ้งแต่พอได้ยินว่า ระยะนี้ฤกษ์ก็กลับมาค้างคืนที่บ้านทุกคืนหรือไม่ ภรรยาฤกษ์จึงว่าระยะหลังๆ มาในฤกษ์ก็ไม่ค่อยได้กลับบ้าน บอกว่าค้างที่บ้านของลิจูเพื่อปรึกษาราชการ ภรรยาเอียวปิวจึงกล่าวด้วยความห่วงใยว่าท่านใจซื่ออยู่แต่ในบ้าน มิรู้ความนัย บัดนี้มีกิดตีดพิพทชบซบกันว่า ฤกษ์ก็สามิท่านไปติดพันด้วยภรรยาของลิจู ดังนั้นถ้าหากลิจูทราบเรื่องเข้าวันใดคง จะ

สังหารสามิท่านเสียในวันนั้น ข้าพเจ้าเ็นดูว่าท่านจะเป็นหม้าย จึงนำความลับมาบอกให้ท่านคิดอ่านป้องกัน แก้วไขเสียให้ทันการณ์

ภรรยาเอียวปิวอ้างเอาความสงสารเห็นแก่ภรรยาถูกก็ว่าจะเป็นหม้าย ปกปิดเจตนาที่แท้จริงมิให้เกิดความสงสัย โดยกล่าวความซำม เรื่องความหึงหวงของอิสตรีไป แต่ภรรยาถูกก็ฟังความแล้วจิตใจหึงหวงหนักหน่วงกว่า จิตใจหึงหวงใหญ่ก็ กระทบเข้ากับแก่นใจถนัดนี้ อารมณ์หึงหวงจึงพุ่งประดังเข้าครองใจภรรยาถูก ครั้นหวนรำลึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาเห็นสมจริงตามคำของภรรยาเอียวปิว มิได้เกิดความระแวงสงสัยใดๆ กลับรู้สึกขอบใจภรรยาเอียวปิวที่กักต่อน้ำมิตรแห่งวงไฟ จึงบอกกับภรรยาเอียวปิวว่ามิว่าเล่าถูกก็จึงไม่ค่อยกลับมาค้างคืนที่บ้าน ตัวเรารู้ว่าเราเป็นขุนนางผู้ใหญ่มีราชการบ้าน เมืองเป็นอันมากจึงมิได้คิดสงสัย บัดนี้มาไตร่ตรองดูแล้วจะมีราชการ อะไรหนักหนาจึงถึงกับต้องค้างคืนที่บ้านลิจยุเป็นประจำ การณสมจริง ตามคำซุบซิบนั้นหาเป็นแน่นอน แล้วภรรยาถูกก็จึงกล่าวขอบใจภรรยาเอียวปิวเป็นอันมาก จึงว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องลับของสามิเรา อาจกระทบต่อหน้าที่การงาน ชื่อเสียง และเกียรติคุณ ขอท่านอย่าได้แพร่พรายให้ผู้อื่นได้อีก เป็นอันขาด เพราะถ้าหากล่วงรู้ถึงลิจยุ สามิเราก็จักเป็นอันตราย

ภรรยาเอียวปิวจึงกล่าวว่าท่านจงวางใจเถิด ข้าพเจ้าไม่มีวันเห็นอื่นไกล ยิ่งไปกว่าท่านซึ่งเป็นมิตรที่เคารพแล้ว ส่วนตัวท่านก็เช่นเดียวกัน ขอจงอย่าแพร่พรายความที่ข้าพเจ้านำมาบอกให้ผู้อื่นได้ล่วงรู้เป็นอันขาด มิฉะนั้นแล้วข้าพเจ้าก็จะไม่สามารถสืบหาข่าวคราวมารายงานท่านได้อีกต่อไป ภรรยาถูกก็จึงว่าต่อไปนี้จะหาทางห้ามปรามและกีดกันมิให้ถูกก็ไปบ้านลิจยุ ถ้าหากท่านมีข่าวคราวความคืบหน้าประการใด ก็ให้รับมาแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ จักไม่ลืมพระคุณเลย ภรรยาเอียวปิวทำการสำเร็จดังประสงค์แล้วก็ขอลากลับบ้าน

อันอารมณ์หึงหวงของสตรีนั้นมิอยู่ประจำทั่วทุกคน เป็นแต่ระดับจะมีมากบ้างน้อยบ้างตามอัธยาศัยของแต่ละคน ไม่ว่าจะเป็นฐานะตำแหน่งเป็นเมียเดียว หรือเมียหลวง หรือเมียน้อยก็ตามที ถ้าหากภรรยาถูกก็นั้นเป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของบุคคลอื่นแล้วถูกก็ไปแย่งเอามารอง ก็ย่อมยากที่จะอ้างหรือแสดงความหึงหวงสตรีอื่นให้ปรากฏได้อย่างเต็มที่ เพราะสตรีอื่นย่อมมีสิทธิที่จะโต้แย้งได้ว่าเรามีสิทธิประการใดไม่ เนื่องจากฐานะตัวเป็นเพียงซุ้ของถูกก็ เท่านั้น และถ้าหากเกิดการโต้แย้งขึ้นดังนี้แล้ว หน้ากากของถูกก็ที่พยายามแสดงต่อสาธารณชนโดยตลอดมาว่าเป็นคนมีคุณธรรมก็จะเสื่อมเสียไปสิ้น

แต่ภรรยาของถูกก็นั้นเป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมาย จึงหึงหวงถูกก็ได้โดยไม่มีสิ่งใดกีดกันให้เป็นที่ครหาทั้งไม่ต้องห่วงใยว่าจะมีหญิงใดเที่ยวโพยพอนหาเรื่องหาใบยาให้เป็นที่ยุ่งยากลำบากใจ หลังจากนั้นวันสองวัน ลิจยุให้คนมาเชิญถูกก็ไปกินโต๊ะที่บ้าน ถูกก็รับคำเชิญตามปกติ ภรรยาถูกก็ทราบความจึงห้ามถูกก็ว่าบ้านเมืองทุกวันนี้อำนาจสิทธิขาดอยู่ที่ลิจยุกับท่านเพียงสองคน ตัวลิจยุนั้นคิดอ่านจะครองอำนาจไว้แต่เพียงผู้เดียว หากหากจัดท่านอยู่ การที่ท่านจะไปกินโต๊ะที่บ้านลิจยุ ถ้าหากท่านเมาสุราแล้วลิจยุเอายาพิษ ให้ท่านกิน หรือสั่งให้ทหารมาก่อวิวาทกับท่านแล้วสังหารท่านเสีย ท่านก็จักได้รับอันตราย ตัวข้าพเจ้าเป็นสตรีจะพึงพาผู้ใดได้เล่า ถูกก็เป็นคนกลัวเมีย ฟังคำเมียปรามด้วยเหตุและผลดังนี้จึงอ้างว่าป่วยนอนอยู่ที่บ้าน ถึงเวลาก็ไม่ไปกินโต๊ะที่บ้านลิจยุ ฝ่ายลิจยุรอถูกก็อยู่ ครั้นทราบว่าการป่วยมากินโต๊ะไม่ได้จึงให้คนส่งอาหารที่จะเลี้ยงโต๊ะนั้นไปให้ถูกก็ถึงที่บ้าน

ภรรยาถูกก็เห็นดังนั้นจึงลอบเอายาพิษใส่ไว้ในอาหาร แล้วเตรียมรอถูกก็ ครั้นได้เวลาถูกก็และภรรยาก็มาพร้อมกันที่ห้องอาหาร ภรรยาถูกก็ได้ปรารภขึ้นว่าลิจยุเชิญท่านไปกินโต๊ะที่บ้าน ครั้นท่านไม่ไปยังอดสาหัสถึงโต๊ะมาให้ถึงบ้าน ข้าพเจ้าสงสัยว่าเหตุใดลิจยุจึงอยากให้ท่านกินโต๊ะนั้น ดังนั้นเราควรพิสูจน์อาหารที่ลิจยุส่งมานี้เสียก่อน ถูกก็ทำตามใจภรรยา ภรรยาถูกก็จึงแบ่งเอาอาหารนั้นให้สุนัขกิน สุนัขกินแล้วก็ตาย ถูกก็เห็นเช่นนั้นก็ตกใจคิดไม่ถึงว่าอาหารที่ลิจยุส่งมาจะใส่ยาพิษ ภรรยาถูกก็จึงสั่งทาดกใจตามไปด้วยแล้วว่าเดชะบุญท่านยังไม่สิ้น ดังนั้นเทพยดาจึงบันดาลให้ท่านพบเหตุเสียก่อน ถูกก็ฟังคำภรรยา แล้วก็เห็นจริงจึงเกิดความคิดระแวงลิจยุตั้งแต่บัดนั้น

รุ่งขึ้นอีกสองวันหลังจากออกจากที่เฝ้าแล้ว ลิจยุก็ชวนถูกก็ไปปรึกษาาราชการที่จวน เสร็จแล้วก็ชวนกินโต๊ะ ครั้นกลับมาถึงบ้านถูกก็ มีอาการปวดท้อง ภรรยาถูกก็จึงถามว่าออกจากที่เฝ้าวันนี้แล้วท่านไปที่ไหนมา ถูกก็จึงเล่าความที่ลิจยุชวนไปบ้านแล้วเลี้ยงโต๊ะ ภรรยาถูกก็ทำเป็นตกใจแล้วเอาถาดอาหารมาบอกปากถูกก็ ครั้นถูกก็กินยาถอนพิษซึ่งมีคุณสมบัติที่ทำให้คนอาเจียนแล้ว ถูกก็ก็อาเจียนออกมาเป็นอันมาก อาการปวดท้องก็หาย ถูกก็จึงเชื่อโดยสนิทใจว่าลิจยุมุ่งร้ายวางยาพิษคิดสังหารตัวเพื่อครองอำนาจไว้แต่เพียงผู้เดียวสมจริงตามที่ภรรยาได้ตักเตือนมาตั้งแต่ต้นก็โกรธลิจยุ แล้วคิดว่าเมื่อลิจยุคิดอ่านกำจัดเราเช่นนี้แล้ว หากละไว้รอนไปความคิดของลิจยุก็คงสัมฤทธิ์ผลขึ้นสักวันหนึ่ง จำเป็นที่เราจะต้องสังหารลิจยุเสียก่อน คิดดังนี้แล้วจึงสั่งให้จัดทหารเตรียมจะยกไปล้อมบ้านลิจยุเพื่อ จับลิจยุฆ่าเสีย

ขณะนั้นเอียวปิวและจูสีเฝ้าติดตามสถานการณ์อยู่อย่างใกล้ชิด ครั้นทราบเหตุการณ์ที่กุกก็สั่งให้จัดเตรียมทหารเพื่อจะยกไปบ้านลิฉุย จึงให้คนรีบลอบไปบอกแก่ลิฉุยว่ากุกก็กำลังเตรียมการยึดอำนาจแผ่นดินไว้แต่ผู้เดียว ขณะนี้กำลังเตรียมทหารเพื่อจะยกมาจับลิฉุยฆ่าเสีย ลิฉุยได้ทราบดังนั้นก็โกรธ คิดว่าตัวเราไม่เคยคิดร้ายต่อกุกก็ ไม่ได้ทำผิดต่อกุกก็แม้แต่หน่อย แต่กลับถูกกุกก็คิดทรยศ จะยึดอำนาจ แล้วฆ่าตัวเราเสีย จำเป็นที่เราจะต้องฆ่ากุกก็เสียก่อนแล้วจึงสั่งให้ลิเซียมผู้เป็นหลานยกทหารกองหนึ่งไปอารักขาพระเจ้าเหียนเต๋ ตัวลิฉุยเองยกทหารอีกกองหนึ่งจะไปที่บ้านของกุกก็ ครั้นลิฉุยยกมาถึงกลางทางพบกับกุกก็ยกทหารมา ลิฉุยก็ยังไม่แน่ใจว่ากุกก็คิดทรยศต่อตัวเอง จึงสั่งทหารให้เข้าตีทหารของกุกก็จับตัวกุกก็ให้ได้ไม่ว่าเป็นหรือตาย ทหารทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามารภ ครั้นอ่อนล้าลงทั้งสองฝ่ายจึงต่างถอยทหารออกมา กุกก็ถอยทหารมาแล้วคิดขึ้นได้ว่าพระเจ้าเหียนเต๋เป็นกลไกสำคัญแห่งอำนาจรัฐ ใครยึดสองได้ไว้ได้ก็จะมีควบคุมที่ครองและใช้อำนาจรัฐต่อไป จึงสั่งทหารให้เคลื่อนไปทางพระราชวัง พอตีสวนกับลิเซียมหลานกุกก็และกาเซียง คมขบวนเสด็จพระเจ้าเหียนเต๋ พระมเหสี พระสนมและขันทีทั้งปวงจะหนีออกจากพระราชวังไปที่กองทหารของลิฉุย กุกก็จึงสั่งทหารให้ระดมยิงเกาทัณฑ์ใส่ขบวนเสด็จทหารของลิเซียม พระสนม นางกำนัลและขันทีหลายคนถูกเกาทัณฑ์ของทหารกุกก็ล้มตายลง พระเจ้าเหียนเต๋ทอดพระเนตรเห็นเหตุการณ์นั้นก็ทรงตกพระทัยมิรู้ที่จะทำประการใด

ฝ่ายลิฉุยครั้นได้รับรายงานว่ากุกก็ถอนทหารแล้วกลับไปล้อมขบวนเสด็จ จึงยกทหารไล่ตามมาและล้อมทหารกุกก็ไว้ ทหารของทั้งสองฝ่ายได้หันเข้าต่อสู้กันอีกครั้งหนึ่ง กุกก็เห็นว่าสู้ไม่ได้ก็ยกทหาร เข้าไปในพระราชวัง ลิฉุยจึงเข้าถวายการอารักขาพระเจ้าเหียนเต๋และนำขบวนไปตั้งพลับพลาที่ประทับชั่วคราวอยู่นอกพระราชวัง และให้ทหารไปสืบข่าวในพระราชวังว่ากุกก็ได้ทำประการใด ด้านกุกก็เมื่อยกทหารเข้าไปในพระราชวังแล้วยึดเอาทรัพย์สิน เงินทองในท้องพระคลังหลวง จับเอาสาวสนมนางกำนัลและข้าราชการสำนักไว้เป็นจำนวนมาก แล้วให้ทหารเอาไฟเผาพระราชวังเสียทั้งสิ้น กุกก็แม้ยังมีตำแหน่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ แต่บัดนี้กระทำการเยี่ยงโจรไปเสียแล้ว แต่การตัดสินใจเผาพระราชวังนั้นเป็นเรื่องไร้เหตุ ผลสิ้นเชิง แต่จะหวังเอาเหตุผลกับคนไร้เหตุผลแบบกุกก็นั้นย่อมหวังอะไรไม่ได้ เหมือนกับการที่จะหวังเอาความสำนึกรับผิดชอบจาก นักการเมืองที่ทุจริต ไร้คุณธรรมก็ย่อมหวังอะไรไม่ได้

บรรดาขุนนางข้าราชการที่เหลือต่างพากันหนีเอาตัวรอด บ้างก็พากันไปตามเสด็จพระเจ้าเหียนเต๋ บ้างก็หนีกลับภูมิลำเนาเดิม ฝ่ายกุกก็ครั้นรู้ข่าวว่าลิฉุยได้ถวายการอารักขาพระเจ้าเหียนเต๋อยู่ นอกพระราชวังก็ยกทหารตามไปเพื่อจะชิงเอาพระเจ้าเหียนเต๋มาไว้ใน อารักขาเสียเอง ทหารของกุกก็ปะทะกับทหารของลิฉุยแต่สู้ทหารของ ลิฉุยไม่ได้ จึงถอยออกมาตั้งค่ายคุมเชิงกันอยู่ ฝ่ายลิฉุยครั้นเห็นไฟไหม้พระราชวังจนหมดสิ้น จึงให้อัษฎาเชิญขบวนเสด็จไปยังเมืองหลวงแห่งที่สองที่ตั้งได้สร้างไว้ แต่เนื่องจากเมืองหลวงแห่งที่สองก็ทรุดโทรมและเสบียงไม่พอเพียง ดังนั้นลิฉุยจึง กำชับลิเซียมผู้หลานไม่ให้ส่งอาหารแก่บรรดาพระสนม นางกำนัลและขันที คงให้ส่งถวายเฉพาะพระเจ้าเหียนเต๋และพระมเหสีเท่านั้น

อุบายเลี่ยมสองเสือให้กักกันในบ้านตัวเองได้ส่งผลให้เสือกักกันก็จริงอยู่ แต่จากการที่สองเสือฟาดฟันกันเองนั้น ย่อมทำให้บรรดา ทรัพย์สินข้าวของภายในบ้านฉิบหายวอดจนหมดสิ้น แม้กระทั่งเจ้าบ้านก็ต้องไร้ที่อยู่ ตกเป็นผู้ร่อนเร่รอนตั้งแต่บัดนั้น ถึงขณะนี้อุบาย เลี่ยมสองเสือจึงกลายเป็นแผนการเผาบ้านตัวเองเพื่อไล่หนุที่ไม่เพียง แต่จะกำจัดหนุไม่ได้เท่านั้น ไฟกลับเผาผลาญบ้านจนวอดวายไปหมด สิ้น ทำให้เดือดร้อนและตกอยู่ในความเสี่ยงแห่งหายนะเพิ่มขึ้น

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิหยาคม

มังกรน้อยระหว่างปากหมี ปากเสือ (ตอนที่ 67)

พระเจ้าเหียนเต๋ทอดพระเนตรเห็นข้าราชการบริพารอดอยากก็มีน้ำพระทัยสงสาร จึงมีรับสั่งให้ลิฉุยจัดอาหารมอบแก่ข้าราชการบริพาร ลิฉุยทราบความตามรับสั่งแล้วก็โกรธหาว่าพระเจ้าเหียนเต๋ไม่เห็น ใจทหาร ทรงเอาพระทัยใส่แต่เฉพาะข้าราชการบริพาร จึงไม่ดำเนินการ ตามรับสั่ง มีหน้าซ้ำยังให้เอาอาหารบูดขึ้นไปถวาย พระเจ้าเหียนเต๋เห็นลิฉุยดูหมิ่นพระบรมเดชานุภาพก็ทรงพระพิโรธแต่ก็ไมรู้ที่จะทำประการใด เอียวปิวเห็นเช่นนั้นจึงกราบบังคมทูลว่าในสถานการณ์เช่นนี้ขอ จงทรงอดออมพระทัยไว้ก่อน พระเจ้าเหียนเต๋ทรงฟังแล้วก็กินแสงแต่มิได้ตรัสประการใด

ฝ่ายกุกก็ครั้นทราบข่าวลิฉุยคุมขบวนเสด็จพระเจ้าเหียนเต๋ยกไป เมืองหลวงแห่งที่สองก็ยกทหารตามมา ลิฉุยรู้ว่าการยกทหารมาจึงสั่งให้ยกทหารออกไปรบด้วยกุกก็ ทั้งสองฝ่ายต่างต้าวใจมิดกันและกันแล้วลิฉุยจึงทำ

กุกก็รีบกันตัวต่อตัวเพื่อมิให้ยากลำบากแก่ทหาร ทั้งสองฝ่ายรบกันได้สิบเพลงก็พอดีเอียวปิวและขุนนางเกือบหกสิบคนได้ออกมาห้ามทั้งสองฝ่ายให้หยุดรบกัน ลิจญจึงยกทหารกลับเข้าเมืองหลวงแห่งที่สอง บรรดาขุนนางก็พากันไปหากุกก็เพื่อ เจรจาให้กุกก็ถอนทหารกลับไป

กุกก็เห็นขบวนขุนนางมาพบเพื่อจะเกลี้ยกล่อมจึงสั่งให้จับบรรดาขุนนางทั้งนั้นไว้เป็นตัวประกันเพื่อต่อรองกับลิจญ เอียวปิวจึงถามกุกก็ว่าบัดนี้ลิจญคุมเอาพระเจ้าเหียนเต๋และข้าราชการสำนักไว้ ส่วน ฝ่ายท่านจับเอาบรรดาขุนนางไว้เช่นนี้ท่านจะคิดอ่านประการใด กุกก็ได้ฟังก็โกรธที่เอียวปิวรู้ทันจึงชักกระบี่จะฆ่าเอียวปิวเสีย แต่ เอียวปิวปิดทวารเอกของกุกก็ ซึ่งเป็นคนแซ่เดียวกับเอียวปิวได้ห้ามไว้อ้างว่าเอียวปิวเป็นขุนนางผู้ใหญ่ จะฆ่าเสียย่อมไม่สมควร เพราะจะเกิดคำครหาว่าท่านไม่รู้ธรรมเนียม คนทั้งปวงก็จะดูหมิ่นท่าน กุกก็ซึ่งบัดนี้เป็นโจรไปแล้วแต่มีปมด้อยเรื่องการศึกษาอยู่ในใจว่าผู้คนทั้งปวงจะหาว่าไม่มีความรู้ในขนบธรรมเนียมจึงอ่อนลง

เอียวปิวจึงว่าควรจะปล่อยเอียวปิวและลิจญซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสองคน เพื่อให้เป็นเหตุในการเจรจาระหว่างท่านกับลิจญ กุกก็ เห็นชอบด้วยจึงสั่งให้ปล่อย เอียวปิวและลิจญเสีย แต่ขุนนางนอกจากนี้ให้จับขังไว้ เอียวปิวและลิจญสองขุนนางเจ้าของแผนเผาบ้านเพื่อกำจัดหนู ครั้นถูกปล่อยออกมาแล้วเกิดความละอายแก่ใจที่ความคิดตัวได้ก่อ ให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายกับสองเต๋ ไม่กล้ากลับเข้าไปในเมืองหลวงแห่งที่สองเพื่อเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋อีก จึงชวนกันกลับไปบ้าน ระหว่างทางปรึกษากันแล้วหาทางออกไม่ได้ต่างสำนึกกว่าที่พระเจ้าเหียนเต๋ทรงตกอยู่ในสภาพพระกำล่ำบากและเสี่ยงตายเช่นนี้เป็นเพราะความคิดของเราทั้งสองคนจึงกอดคอกันร้องไห้จนสลับลงทั้งคู่ แต่ลิจญนั้นอาการโรคหัวใจกำเริบ และถึงแก่ความตายในที่นั้น

ฝ่ายเอียวกิกขุนนางในพระเจ้าเหียนเต๋เห็นพระเจ้าเหียนเต๋ตกอยู่ในความทุกข์ระกำลำบากจึงเข้าเฝ้าแล้วกราบทูลว่า ลิจญ กุกก็ ได้ยกทหารไปรบกันทุกวัน ติดต่อกันถึงสองเดือนเศษแล้ว ทหารของทั้งสองฝ่ายบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก และบัดนี้กาเซียงที่ปรึกษาของลิจญไม่พอใจลิจญที่ไม่ฟังคำปรึกษาดังแต่ก่อน หันไปเชื่อพอมด หมอผี จึงขอถวายคำแนะนำว่าให้โปรดเกล้าฯ เรียกกาเซียงมาเฝ้าเพื่อปรึกษาราชการ ถ้าหากกาเซียงเข้าสวามิภักดิ์ต่อราชสำนักแล้วก็จะได้คิดอ่านกำจัดศัตรูราชสมบัติต่อไป นี่ก็อีกคนหนึ่งที่ไม่รู้ความสัมพันธ์ระหว่างกาเซียงกับลิจญที่ผูกพันลึกซึ้งกันมายาวนานแล้วเลือกถวายคำปรึกษาให้สองเต๋เรียกคนชนิดนี้เข้ามาปรึกษา จึงกลายเป็นว่าอาศัยความคิดของศัตรูมาขึ้นทาง ไม่เพียงแต่จะไม่เกิดผลสำเร็จใดๆ เท่านั้น หากจะต้องเสี่ยงต่อการเผชิญกับวิกฤติที่ร้ายแรงต่อไปอีก

เหมือนกับรัฐบาลบางรัฐบาลที่มองข้ามคนของตัวเองไปหลงเอาพรรคพวกของศัตรูมาทำการ ในที่สุดก็ต้องตกจากอำนาจไปในเวลาไม่ช้าไม่นาน พระเจ้าเหียนเต๋ทรงพระเยาว์นัก ทรงฟังคำเอียวกิกแล้วก็เห็นชอบจึงโปรดให้กาเซียงเข้าเฝ้าเป็นการสวนพระองค์ ทรงพระกันแสง แล้วตรัสกับกาเซียงว่าบัดนี้เราได้ทุกขเวทนานัก เห็นว่าท่านมีน้ำใจ สดชื่นและมีสติปัญญาจึงขอให้ช่วยคิดอ่านหาหนทางช่วยเหลือ เราให้พันทุกซ์ด้วย กาเซียงฟังรับสั่งแล้วกราบบังคมทูลว่า ทุกวันนี้ข้าพระพุทธเจ้าก็คิดอ่านที่จะสนองพระเดชพระคุณอยู่ แต่ขณะนี้สถานการณ์ยังไม่กระจ่าง จึงขอเวลาคิดอ่านวางแผนแล้วจะกราบบังคมทูลในภายหลัง ขอพระองค์อย่าได้แปร่งพรายความทรงนี้ให้ผู้อื่นทราบ พระเจ้าเหียนเต๋ ทรงฟังคำกาเซียงแล้วก็ทรงเบาพระทัยลง

ต่อมาลิจญได้เข้ามาเฝ้าแล้วกราบบังคมทูลว่าบัดนี้กุกก็เป็นขบถ จะชิงเอาราชสมบัติ แต่บุญบารมีในใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทยังมีมากอยู่ ดังนั้นข้าพระพุทธเจ้าจึงอัญเชิญเสด็จออกมาได้ทันท่วงทีจึงไม่เป็นอันตราย พระเจ้าเหียนเต๋ทรงขอบใจลิจญแล้วลิจญก็ถวายบังคมลากลับออกไป ถัดจากนั้นหองฮูเหียบ ขุนนางมาขอเข้าเฝ้า พระเจ้าเหียนเต๋ทรงเห็นว่าเป็นคนบ้านเดียวกับลิจญและเป็นผู้ที่กุกก็ให้ความเกรงใจ จึงทรงมีพระราชหัตถเลขาให้หองฮูเหียบนำไปมอบแก่ลิจญ กุกก็ให้เลิกรบกัน แล้วร่วมกันทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขสืบไป

หองฮูเหียบรับพระราชหัตถเลขาแล้วจึงไปหากุกก็ แจ้งความตามพระราชประสงค์ให้ทราบ ครั้นกุกก็ทราบความตามพระราชหัตถเลขาแล้วตอบตกลงที่จะเลิกรบกับลิจญ แต่ขอฟังความข้างลิจญก่อน และขอให้หองฮูเหียบบอกลิจญให้ปล่อยสองเต๋และข้าราชการบริวารเสีย ตัวเองจะปล่อยขุนนางที่กักขังไว้จากนั้นจะได้ร่วมกันทำนุบำรุงแผ่นดินตามพระราชประสงค์ต่อไป หองฮูเหียบมีความยินดียิ่งนัก จึงออกมาและไปยังค่ายลิจญ มอบพระราชหัตถเลขาและแจ้งความตามที่ได้พบกับกุกก็ให้ลิจญทราบทุกประการ ลิจญจึงว่าเราทำความชอบทำนุบำรุงแผ่นดินมากกว่าสี่ปีแล้ว แต่กุกก็นั่นเป็นแค่คนเลี้ยงม้า เราสู้สุดสาหัสส่งเสริมจนได้ดีถึงเพียงนี้ กลับมาคิดทรยศต่อเรา ดังนั้นเราจะฆ่ากุกก็เสียให้ได้ หองฮูเหียบเห็นลิจญมีท่าทีแข็งกร้าวจึงว่าแผ่นดินนับถึงบัดนี้ยังไม่ปกติสุขจะถือเอาความชอบข้างใดนั้นยังไม่ได้ก่อน หากควรถือเอาการสร้างความสุขของบ้านเมืองให้บังเกิดขึ้นนั้นแล้วจึงจะถือเอาความชอบ ตัวท่านและบรรดาญาติพี่น้องได้รับพระมหากรุณาธิคุณให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ แต่ตัวท่านกลับจับเอาพระเจ้าเหียนเต๋และข้าราชการบริวารกักขังไว้ กุกก็จึงจับเอาบรรดาขุนนางไว้เป็น ตัวประกันบ้างต่างคนต่างผิดเสมอ กัน บัดนี้กุกก็ยอมปฏิบัติตามพระราชประสงค์แล้ว ขอให้ท่านใคร่ครวญจงดี ลิจญฟังคำหอง

สุเหียบก็โกรธชกกระป๋องจะฆ่าหงสุเหียบเสีย แต่ถูกบรรดาแม่ทัพนายกองห้ามไว้ว่าหงสุเหียบเป็นผู้ถือรับสั่งจะประหารเสียย่อมไม่ชอบ ลิจยฟังคำทัดทานแล้วก็ปล่อยหงสุเหียบกลับไป

หงสุเหียบทำการไม่สำเร็จดังที่ใ้ได้รับมอบหมายจึงโกรธลิจยเป็นอันมาก ขณะออกมาที่ร้องด่าลิจยเป็นข้อร้ายแรง บรรดาทหารก็ห้ามไม่ให้หงสุเหียบร้องด่าอีกต่อไป ด้วยเกรงว่าลิจยจะตามมาฆ่าเสียแล้วรีบพาหงสุเหียบออกมาจากค่ายของลิจย พระเจ้าเหียนเต๋ทรงทราบความก็เป็นห่วงหงสุเหียบจะเป็นอันตราย จึงโปรดให้หงสุเหียบเดินทางไปอยู่เมืองซีหลง หงสุเหียบ รับรับสั่งแล้วก็กราบถวายบังคมลาออกมา แต่จิตใจนั้นยังคมแค้นลิจยอยู่เป็นอันมาก จึงไปชักชวนทหารของลิจยซึ่งเป็นคนบ้านเดียวกันว่าลิจยเป็นกบฏต่อราชสำนัก หากขึ้นอยู่ด้วยลิจยก็จะมีอันตราย ผู้ใดมีความจงรักภักดีต่อราชวงศ์ให้ตามเราไปอยู่เมืองซีหลงหรือกลับบ้านเดิมเสียเถิด

บรรดาทหารของลิจยฟังแล้วก็เชื่อตามหงสุเหียบจึงพากันหนี ทหารติดตามหงสุเหียบไปเป็นจำนวนมาก ศัตรูลของลิจยซึ่งเป็นเพียงหนูตัวเล็กๆ แบบหงสุเหียบนี้ได้ทำให้กำลังทหารของลิจยอ่อนแอลงเป็นอันมาก ครั้นลิจยทราบความที่หงสุเหียบชวนทหารให้หนีไปก็โกรธ สั่งให้อ่องเจียงยกทหารไล่ตามไปฆ่าบรรดาคนเหล่านั้นเสีย อ่องเจียง รับคำสั่งแล้วก็ยกทหารออกจากค่าย แต่มาได้พักหนึ่งก็คิดขึ้นว่าหงสุเหียบเป็นข้าแผ่นดิน ถือความสัตย์สุจริตต่อราชสำนัก บัดนี้ต้องตกทุกข์ได้ยากไปจากเมืองหลวง หากเราฆ่าเสียความผิดก็จะตกอยู่กับตัวเรา หรือหากจะจับไปมอบแก่ลิจยก็คงจะถูกลิจยประหารเสีย เราก็จะได้ชื่อว่าทรยศต่อแผ่นดิน อ่องเจียงคิดดังนั้นแล้ว จึงแสวงยกทหารเบนไปเสียอีกทางหนึ่ง จึงไม่พบกับหงสุเหียบ ครั้นทำที่ติดตามไประยะหนึ่งแล้วจึงพาทหาร กลับมารายงานให้ลิจยทราบว่าตามไปไม่พบหงสุเหียบ ลิจยก็ไม่ได้ว่าประการใด ฝ่ายกาเซียงรู้ว่าทหารของลิจยหนีราชการเป็นจำนวนมาก จึงเข้าเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋กราบทูลว่า ขอให้เอาใจลิจยตั้งเป็นอัครมหา เสนาบดีแล้วค่อยคิดการต่อไป

ข้อเสนอของกาเซียงดังนี้ไม่เห็นที่จะเป็นประโยชน์ใดๆ เพราะคนแบบลิจยนั้นไม่รู้จักบุญคุณคน และไม่อึดในยศศักดิ์วาสนา ฐานะและตำแหน่งในปัจจุบันก็สูงส่งแต่ยังคงประพฤติตนเยี่ยงโจร ถึงจะให้ตำแหน่งยศศักดิ์เพิ่มขึ้นอีกก็ไม่เห็นที่จะเปลี่ยนความคิดจิตใจของ ลิจยให้กลับมาจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ได้ ไม่ต่างกับการสุ่มพิน เข้าไปในกองไฟ ย่อมไม่อาจทำให้ไฟดับลงได้ มีแต่จะทำให้เพลิงลุกโชนช่วงเผาผลาญรุนแรงยิ่งขึ้น นี่จึงเป็นข้อเสนอของนกสองหัวที่เอาใจทั้งลิจยและสร้างความหวังให้กับสองเต๋ โดยหวังประโยชน์ของผู้เสนอเป็นสำคัญ ดังนั้นใคร มีที่ปรึกษาแบบนี้จึงหาคุณประโยชน์ใดๆ ไม่ได้ มีแต่จะสร้างความฉิบหายให้เกิดขึ้นเท่านั้น แต่พระเจ้าเหียนเต๋ทรงฟังคำกาเซียงแล้วทรง หวังว่าจะเปลี่ยนความคิดจิตใจคนแบบลิจยได้ จึงโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งตามเสนอ

แต่ความคิดที่จะเอาความชอบของกาเซียงกลับไม่บรรลุผล เพราะเมื่อลิจยได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นอัครมหาเสนาบดีแล้ว แทนที่จะคิดว่าเป็นเพราะข้อเสนอของกาเซียง แล้วคิดตอบแทนบุญคุณปุนบำเหน็จให้กาเซียงกลับคิดร้ายศุราบรรดาศักดิ์ที่ได้มานั้นเป็นผลมาจากพิธีกรรมของพอมดมอผี ซึ่งเป็น ที่ปรึกษาส่วนตัวอีกกลุ่มหนึ่ง จึงเอาทรัพย์สินเงินทองเป็นอันมากไปกราบไหว้ตอบแทนที่ปรึกษาพอมดมอผีเหล่านั้น

ฝ่ายเอียวสองและชองโกสองนายทหารของลิจยเห็นลิจยได้มีตำแหน่งสูงขึ้นแล้วแทนที่จะให้รางวัลความชอบกับทหารที่ยากลำบากเป็นตายมาด้วยกัน กลับไปให้รางวัลความชอบกับพวกพอมดมอผีก็โกรธลิจย ปรึกษากันแล้วเห็นว่าขึ้นอยู่กั้เจ้านายแบบนี้หาไม่มีความเจริญอันใดไม่ ควรจะกำจัดลิจยเสีย ทำความชอบไว้ในพระเจ้าเหียนเต๋จะดีกว่า ปรึกษากันแล้วจึงวางแผนกันว่าให้ชองโกเข้าไปสังเอดการณ์อยู่ข้างในเมือง ตัวเอียวสองจะคุมทหารไว้ให้พร้อมที่นอกเมือง ถ้าปลอดคนดีแล้วให้ชองโกจุดพลุสัญญาณ เอียวสองจะยกทหารเข้าไปจับเอา ลิจยฆ่าเสีย วางแผนกันเสร็จแล้วทั้งสองนายทหารก็แยกย้ายกันไปดำเนินการ ในขณะที่เอียวสองจัดเตรียมทหารอยู่ที่นอกเมืองนั้น ทหารของเอียวสองคนหนึ่งซึ่งภักดีต่อลิจยเห็นเอียวสองจะทรยศจึงลอบนำความ ที่เอียวสองกับชองโกคบคิดกันไปแจ้งให้ลิจยทราบ ลิจยทราบความก็โกรธสั่งทหารให้ไปจับตัวชองโกซึ่งอยู่ในเมืองไปประหารแล้วรีบยกทหารออกไปยังที่เอียวสองเตรียมทหารอยู่นอกเมืองนั้น ทหารของทั้งสองฝ่ายปะทะตะลุมบอนกันอย่างดุเดือด เอียวสองเห็นว่าจะสู้ลิจยไม่ได้ก็พาทหารหนีไป ตั้งมั่นอยู่ที่เขาหลูหนึ่ง

ลิจยและกุกก็ยังคงชิงอำนาจกันต่อไปอย่างดุเดือด และยกทหารออกมารบกันทุกวันจนทหารของทั้งสองฝ่ายบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก แต่ละฝ่ายเหลือทหารไม่ถึงหมื่นคน ในขณะที่ทหารของลิจย กุกก็กำลังรบกันอย่างบ้าคลั่งในวันหนึ่ง ก็เห็นทหารเดียวแยกทหารจำนวนมากมาจากเมืองสองหลง มาตั้งค่ายอยู่ใกล้กับ

เมืองหลวงแห่งที่สองนั้น แล้วส่งทหารมาแจ้งแก่ลิฉุย กุยกี้ให้เลิกรบต่อกัน หากฝ่ายใดไม่ฟังคำเดียวเจก็จะเข้าด้วยกันอีกฝ่ายหนึ่ง แล้วจะโจมตีฝ่ายที่ไม่เชื่อฟังนั้นให้พินาศไป

สามก๊กฉบับคนขายชาดี: เรื่องวิทยาคม

โจรปล้นควายไม่ร้ายเท่าโจรขายชาดี (ตอน 68)

เดียวเจแม้จะเป็นหนึ่งในสี่ทหารเอกของตงโต๊ะที่ร่วมการรัฐประหารกับลิฉุย กุยกี้มาตั้งแต่ต้น และถูกลิฉุย กุยกี้แย่งชิงอำนาจในเมืองหลวงไว้แต่เพียงสองคน มิหนำซ้ำยังขับไล่ไสส่งให้ออกไปอยู่ เมืองสองหลง แต่เดียวเจนั้นยังเป็นคนเห็นแก่พวก ไม่ผูกใจเจ็บถือ พยาบาทเอากับเพื่อนร่วมการ ยอมทำตามใจพวก โดยไม่เคยปริปาก ครั้นเดียวเจทราบข่าวลิฉุย กุยกี้ บาดเจ็บมาลงผลาญกันเองจนเกิดเป็นจลาจลขึ้นในบ้านเมืองจึงยกทหารมาจากเมืองสองหลงห้ามทัพของลิฉุย กุยกี้ ไม่ให้รบกันอีกต่อไปหวังจะสร้างความปรองดองให้เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง แต่เดียวเจย่อมรู้ว่าคนแบบลิฉุย กุยกี้ นั้นจะพูดกันแต่ปากเปล่าย่อมไม่ได้ผล อันคนเรานั้น บ้างสามารถพูดจាកันด้วยเหตุด้วยผล บ้างสามารถตกลงกันได้ด้วยผลประโยชน์ บ้างพูดจากรู้เรื่องโดยอาศัยสุราเมรัยหรือสตรี แต่กับบางคนบางกลุ่มก็ต้องพูดกันด้วยกำลังและต้องเป็นกำลังอาวุธ และคนแบบลิฉุย กุยกี้ นั้นไม่อาจใช้วิธีพูดจាកันให้รู้เรื่อง ด้วยประการอื่นนอกจากด้วยกำลังทหารเท่านั้น

ดังนั้นเมื่อจะพูดจาให้ลิฉุย กุยกี้ เลิกรบกัน เดียวเจจึงต้องยกกำลังทหารจำนวนมากมาด้วย และแจ้งต่อทั้งสองคนว่าถ้าหากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ทำตาม เดียวเจก็จะเข้าข้างอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้นแล้วการพูดจากับคนแบบลิฉุย กุยกี้ จึงจะไม่เป็นการเสียเวลาเปล่า ฝ่ายลิฉุยและกุยกี้ ครั้นได้ทราบความที่เดียวเจแจ้งให้เลิกรบกันแล้ว ก็เกรงกำลังทหารของเดียวเจจึงยินยอมเลิกรบกันแต่โดยดี และปล่อยขุนนางที่กักขังไว้นั้น ดังนั้นเดียวเจจึงสั่งทหารให้รักษาค่ายไว้นอกเมืองให้มั่นคง แล้วทำหนังสือกราบบังคมทูล พระเจ้าเหียนเต๋ กราบทูลถวายรายงานให้ทรงทราบทุกประการ

พระเจ้าเหียนเต๋ทรงทราบความตามคำกราบบังคมทูลแล้วทรง มีพระทัยยินดียิ่งนัก และทรงเห็นว่าเดียวเจหาความชอบไว้กับแผ่นดิน จึงโปรดเกล้าแต่งตั้งให้เดียวเจเป็นขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร เดียวเจรับพระบรมราชโองการแต่งตั้งแล้วจึงเข้าเฝ้ากราบบังคมทูลว่า เมืองหลวงแห่งที่สองนี้ไม่เหมาะสมกับพระเกียรติของพระมหากษัตริย์ เพราะสิ่งก่อสร้างต่างๆ ที่ตั้งโต๊ะได้ทำขึ้นนั้นบัดนี้ทรุดโทรม จึงขออัญเชิญเสด็จไปประทับชั่วคราวที่เมืองสองหลง เพื่อบูรณะเมืองเดียวนั้นเป็นเมืองหลวงใหม่ต่อไป พระเจ้าเหียนเต๋ทรงเห็น ชอบและโปรดฯ ให้เดียวเจยกทหารไปเมืองเดียวนั้นเพื่อทำการบูรณะ ให้สมบูรณดังเดิม แล้วพระเจ้าเหียนเต๋จะเสด็จตามไปในภายหลัง

เดียวเจรับสั่งแล้วก็ออกมายกทหารไปเมืองเดียวนั้น ฝ่ายขุนนางต่างๆ ครั้นได้รับการปล่อยตัวแล้วก็พากันไปเข้าเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋กราบทูลว่าถ้าขึ้นอยู่ในเมืองนี้ต่อไปก็จะเป็นอันตราย เพราะลิฉุย กุยกี้ สองคนนี้ความคิดอ่านไม่อยู่กับร่องกับรอย และเชื่อถือนัดใดไม่ได้ วันหนึ่งคิดอย่างหนึ่งทำอย่างหนึ่ง เปลี่ยนแปลงไปทุกวันเวลา ดังนั้นหากเปลี่ยนความคิดขึ้นในวันเวลาใด อันตรายก็จะเกิดขึ้นอีก บรรดาขุนนางเหล่านั้นจึงร่วมกันกราบบังคมทูลอัญเชิญเสด็จพระเจ้าเหียนเต๋ให้ไปประทับที่เมืองสองหลงก่อนเป็นการชั่วคราว พระเจ้าเหียนเต๋ฟังคำกราบบังคมทูลแล้วก็ทรงเห็นตาม จึงรับสั่งให้ จัดขบวนเสด็จ แล้วเสด็จออกจากเมืองหลวงแห่งที่สองจะไปยังเมือง สองหลงพร้อมด้วยขุนนางข้าราชการทั้งปวง

ครั้นขบวนเสด็จเคลื่อนมาถึงเชิงสะพานแห่งหนึ่งก็ถูกทหารของ กุยกี้สกัดไว้ เนื่องจากได้รับคำสั่งจากกุยกี้ให้มาตั้งมั่นรักษาสะพาน เพื่อป้องกันมิให้ทหารกองอื่นๆ ของลิฉุยยกเข้ามาช่วยลิฉุยได้ บรรดาขุนนางเห็นทหารของกุยกี้คุมสะพานกันขบวนเสด็จไว้จึง เข้าไปเจรจาแจ้งความให้ทราบว่านี่เป็นขบวนเสด็จของสองเต๋ พวกเจ้ามาขัดขวางไว้จะเป็นกบฏหรือ ความจริงบรรดาขุนนางเหล่านั้นเห็นทหารมาสกัดอยู่บนสะพานข้างหน้าต่างก็มีความตกใจ แต่ทำใจดีสู้เสือเพราะเห็นว่าเป็นทหารชั้นผู้น้อย ย่อมมีความยำเกรงในพระบารมี จึงใช้วิชาเจรจาของขุนนางกล่าวความใหญ่ขู่ว่าการขบวนเสด็จเป็นการกบฏทหารของกุยกี้ซึ่งรักษาสะพานอยู่นั้นได้รับคำสั่งมาแต่เพียงให้มา สกัดกองทหารอื่นๆ ของลิฉุย ไม่คิดว่าจะมีขบวนเสด็จผ่านมาทางนี้ ก็เกิดความลังเลแต่ด้วยความเป็นทหารอาชีพและเกรงในพระบารมีของสองเต๋ แต่ไม่แน่ใจว่าจะเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องลวงจึงถามว่าถ้าเช่นนั้นสองเต๋อยู่ที่นี่ พระเจ้าเหียนเต๋ประทับอยู่ในรถพระที่นั่ง ทรงสดับคำโต้ตอบของทหารกุยกี้แล้วจึงทรงเปิดมู่ลี่รถพระที่นั่งแล้วโบกพระหัตถ์ให้กับทหารของกุยกี้ ฝ่ายทหารของกุยกี้เห็นพระเจ้าเหียนเต๋ประทับอยู่ในรถพระที่นั่งก็ตกใจ รีบคุกเข่าลงถวายบังคมแล้วถอยลงมาจากสะพานเปิดทางให้ขบวนเสด็จผ่านไป แล้วไปตีค่ายของกุยกี้รายงานความให้กุยกี้ทราบ

กุยกีทราบความแล้วก็โกรธหาว่าทหารของตัวไม่ฟังคำสั่ง ทั้งๆ ที่ไม่ได้มีคำสั่งให้สกัดขบวนเสด็จแต่ประการใด จึงสั่งประหารทหารที่รักษาสะพานนั้นเสีย แล้วรีบยกทหารตามขบวนเสด็จไป ฝ่ายเอียวสองซึ่งหนีจากลิฉุย เพราะคบคิดกับขงโกสังหารลิฉุยไม่สำเร็จ แล้วไปตั้งมั่นอยู่ที่เนินเขาแห่งหนึ่ง ครั้นได้ทราบข่าวพระเจ้าเหียนเต๋เสด็จออกจากเมืองหลวงแห่งที่สองจะไปยังเมือง สองหลง ก็ยกทหารมาเพื่อถวายเป็นการอารักขาเอียวสองและทหารยกมาใกล้ขบวนเสด็จก็เห็นทหารของกุยกียกไล่ตามขบวนเสด็จมาจึงเข้าสกัดไว้ ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามารภ ชีหลงทหารของเอียวสองเห็นขุยงยกทหารของกุยกีรีบฝ่าเข้ามาหาเอียวสองจึงชักม้าเข้าสกัดขุยงไว้ รบกันได้สามเพลงชีหลงก็ใช้ขวานฟันขุยงตมกม้ายาย ทหารของเอียวสองได้ทีก็ไล่โจมตีทหารของกุยกีแตกพ่ายไป เอียวสองจึงพาชีหลงและทหารมาเข้าเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋ ถวายบังคมกราบทูลรายงาน แล้วพระเจ้าเหียนเต๋ทรงขอบใจ และรับสั่งให้เอียวสอง ชีหลง และทหารที่ยกมานั้นอารักขาขบวนเสด็จ ครั้นรุ่งเช้ากุยกีได้รวบรวมทหารจำนวนหนึ่ง จึงยกตามมาอีกหวังจะจับตัวพระเจ้าเหียนเต๋ กุยกียกทหารทันขบวนเสด็จ จึงให้เข้าล้อมขบวนเสด็จไว้

ในขณะนั้นตั้งสินขุนนางในพระเจ้าเหียนเต๋ได้รวบรวมทหารที่มีความจงรักภักดีต่อราชสำนักได้จำนวนหนึ่งได้ทราบข่าว การเสด็จของพระเจ้าเหียนเต๋จึงยกทหารตามมา ครั้นเห็นทหารของกุยกีล้อมขบวนเสด็จอยู่ จึงสั่งทหารให้ล้อมทหารของกุยกีไว้อีกชั้นหนึ่ง เอียวสอง ชีหลงและทหารซึ่งอารักขาขบวนเสด็จและตกอยู่ในวงล้อมชั้นใน ครั้นเห็นตั้งสินและทหารล้อมทหารกุยกีไว้อยู่ชั้นนอก จึงตีกระหนาบทหารของกุยกีออกมา ในขณะที่ทหารของตั้งสินก็ตีกระหนาบเข้าไป ทหารของกุยกีถูกตีกระหนาบพร้อมกันทั้งสองด้าน จึงแตกพ่ายไปอีกครึ่งหนึ่ง ตั้งสิน เอียวสอง และชีหลง จึงพากันไปเข้าเฝ้า พระเจ้าเหียนเต๋ ทอดพระเนตรเห็นตั้งสินซึ่งเป็นขุนนางที่ทรงสนิทสนมก็ทรงพระกันแสง และทรงเล้าความยากลำบากให้ตั้งสินฟังทุกประการ

ตั้งสินกราบบังคมทูลว่ากุยกีแตกไปครั้งนี้คงจะไปรวบรวมทหารยกตามมาอีก และตีร้ายลิฉุยก็อาจจะยกตามมาเช่นเดียวกัน จึงกราบ บังคมทูลให้รีบเสด็จพระราชดำเนิน พระเจ้าเหียนเต๋ทรงเห็นชอบด้วย จึงมีรับสั่งให้เคลื่อนขบวนเสด็จรีบเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืนจน ถึงเมืองสองหลง ครั้นถึงเมืองสองหลงแล้วบรรดาขุนนางที่ตามมาในขบวนเสด็จ เห็นสภาพเมืองสองหลงแล้วก็เปลี่ยนความคิด และพากันเข้าไปกราบบังคมทูลว่าเมืองสองหลงเป็นเมืองเล็กนัก ทหารรักษาเมืองก็น้อย เกรงว่าถ้าหากลิฉุย กุยกี ยกตามมาก็จะไม่สามารถรับมือกับลิฉุย กุยกีได้ และเสนอให้เสด็จไปประทับที่เมืองเตียงอัน ความคิดของเหล่าขุนนางชี้ขาดเหล่านี้เกิดจากความชี้ขาดตาขาวโดยแท้ เพราะเมืองสองหลงถึงจะเป็นเมืองเล็ก แต่ก็มีความแข็งแรงเมือง ทหารที่พอมืออยู่บ้างก็พอที่จะรักษาเมืองเอาไว้ได้ และสามารถออกหมายรับสั่งเรียกเจ้าเมืองอื่นๆ ให้มาช่วยป้องกันและกำจัดลิฉุย กุยกีได้ แต่กลับไม่คิด โรคกลัวตายขึ้นสมอง ปิดบังสติปัญญาไว้สิ้น คิดแต่จะหนีท่าเดียว พระเจ้าเหียนเต๋ฟังคำขุนนางชี้ขาดเหล่านั้นแล้ว ทรงเห็นชอบ จึงเคลื่อนขบวนเสด็จออกจากเมืองสองหลงจะไปเมือง เตียงอัน

ฝ่ายลิฉุยครั้นทราบว่าพระเจ้าเหียนเต๋เสด็จไปเมืองสองหลงและกุยกียกทหารไล่ตามไปก็เกรงว่าถ้าหากกุยกีควบคุมพระเจ้าเหียนเต๋แล้วยึดอำนาจเหมือนกับที่ตัวเคยกระทำมาก่อน จึงรีบยกทหารมาเมืองสองหลง มาพบเข้ากับกุยกีและทหารที่แตกหนีมา กุยกีจึงเล้าความให้ลิฉุยฟังทุกประการ สองเสือที่เคยรบกันอย่างบ้าคลั่ง มาบัดนี้เห็นว่าการที่เอียวสอง ตั้งสินได้เข้าถวายเป็นการอารักขาขบวนเสด็จทำให้อำนาจรัฐหลุดลอยจาก น้ำมือตัวและถ้าหากปล่อยให้ขบวนเสด็จไปถึงเมืองเตียงอัน ก็จะสมทบเข้ากับทหารของเตียวเจ พระเจ้าเหียนเต๋ก็จะตั้งหลักได้ อันตรายก็จะเกิดแก่ทั้งสองคน ผลประโยชน์จึงกลับมาสมกันอีกครั้งหนึ่งที่จะต้องชิงเอาพระเจ้าเหียนเต๋จากการถวายเป็นการอารักขาของเอียวสองและตั้งสิน

ดังนั้นทั้งสองเสือจึงทำความตกลงกันว่าจะร่วมกันทำการอีกครั้งหนึ่ง โดยจะจับพระเจ้าเหียนเต๋ฆ่าเสียผลประโยชน์และทรัพย์สินสมบัติที่ได้มาก็จะแบ่งกันฝ่ายละครึ่ง ข้อตกลงของลิฉุย กุยกีในครั้งนี้เป็นข้อตกลงที่ไม่คำนึงถึงฐานะตำแหน่งขุนนางอีกต่อไป และเป็นข้อตกลงของโจรที่จะปล้นชิง เอาทรัพย์สินสมบัติต่างๆ มาแบ่งปันกัน ไม่ต่างอะไรกับนักการเมืองในปัจจุบันที่บริหารบ้านเมืองโดยมิได้คำนึงถึงประโยชน์สุขของประเทศชาติและราษฎร คิดแต่จะขายชาติ ปล้นชาติและราษฎร แบ่งผลประโยชน์กันเท่านั้น

คนถ้อยทั้งสองทำความตกลงกันแล้วก็ร่วมมือกันยกทหารตามขบวนเสด็จไป ยกไปถึงตำบลใดก็เข้าปล้นสะดมชิงเอาทรัพย์สินของ ราษฎรตำบลนั้น แล้วแบ่งปันส่วนกันฝ่ายละครึ่ง กองโจรของ ลิฉุย กุยกี ได้ปล้นราษฎรราบคาบไปตลอดทาง จึงทำให้การไล่ตามขบวนเสด็จล่าช้าลง ฝ่ายตั้งสิน เอียวสอง ครั้นได้ทราบข่าวว่าลิฉุย กุยกี ยกทหารไล่ตามมาอีก จึงจัดทหารจำนวนหนึ่งให้รับนำขบวนเสด็จรีบเคลื่อนไป ส่วนตั้งสินและเอียวสองหยุดกองทหารไว้เตรียมสกัดลิฉุย กุยกี ครั้นกองทหารของลิฉุย กุยกี ตามมาถึง ทั้งสองฝ่ายได้รบพุ่งกันเป็นสามารภ ทหารของตั้งสิน เอียวสองน้อยกว่าก็ถอยร่น ตั้งสินและเอียวสองเห็นเช่นนั้นจึงให้ทหารรบถ่วงเวลาไว้ ส่วนตั้งสินกับเอียวสองรีบตามขบวนเสด็จไป ทันขบวนเสด็จแล้วนำขบวนเสด็จยกไปทางด้าน

เหนือ ทหารของดั่งสิน เอียวสอง รมถ่วงเวลาไว้จนค่าก็พากันหนีตามขบวนเสด็จไป ทหารของลิฉุย กุยกี้เห็นเวลาค่าลงแล้วก็ยกทหารเข้าไปในเมืองสองหลง แย่งกันปล้นทรัพย์สินของราษฎรเมืองสองหลงแล้วแบ่งกันฝ่ายละครึ่งตามข้อตกลง รุ่งเช้าก็รีบตามขบวนเสด็จไป

ฝ่ายดั่งสินกับเอียวสองนำขบวนเสด็จมาระยะหนึ่งแล้วปรึกษากันว่าการจะหนีอย่างเดียวคงจะไปไม่ตลอด จะต้องเกลี้ยกล่อมลิฉุย กุยกี้อีกครั้งหนึ่ง และต้องเสริมกำลังอารักขาขบวนเสด็จเพิ่มขึ้นทั้งสองขุนนางเห็นชอบพร้อมกันและได้ทราบข่าวว่าในท้องถิ่นนี้มีกลุ่มโจรสลัดกลุ่มคือกลุ่มของหันเซียม, ลิงก และโซจาย มีกำลังเป็นจำนวนมาก จึงให้ทนายรับสั่งเรียกนายโจรทั้งสามให้เข้ามาถวาย อารักขาและนิรโทษกรรมความผิดที่มีมาแต่ก่อน และให้แต่งหมายรับสั่งเกลี้ยกล่อมลิฉุย กุยกี้ให้ร่วมกันบริหารบ้านเมืองอีกครั้งหนึ่ง

นายโจรทั้งสามกลุ่มครั้งได้รับหมายรับสั่งแล้วมีความปลาบ ปลื้มในพระมหากรุณาธิคุณ จึงพากันยกกำลังมารับเสด็จ พระเจ้าเหียนเต๋จึงโปรดฯให้โจรกลับใจทั้งสามกลุ่มถวายการอารักขา ตรงกันข้ามกับลิฉุย กุยกี้ ได้รับหนังสือรับสั่งแล้วไม่ยอมทำตาม เพราะบัดนี้ทั้งลิฉุย กุยกี้หมดสิ้นความสำนึกในความเป็นขุนนางแล้ว มีแต่ใจโจรโหดเข้าสิงใจ จนไม่สามารถเปลี่ยนความคิดจิตใจได้อีกต่อไป เหมือนกับนักการเมืองที่ขายชาติและปล้นชาติจนเสียสติ ไม่สามารถ ยังคิดหรือสำนึกในความผิดชอบชั่วดีอีกต่อไปส่วนโจรกลับใจนั้นเล่าใครจะหยิ่งคาคิดใจโจรได้ แต่ยามสิ้นท่าจนตรอกจำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับด้วยแล้ว คบกับโจรท้องถิ่นที่กลับใจ ก็ยังดีเสียกว่าที่จะคบหรือเป็นพวกพ้องกับนักการเมืองที่ขายชาติ หรือปล้นชาติ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

ในวังวนของคนอัปมงคล (ตอนที่ 69)

ขบวนเสด็จยกออกจากเมืองสองหลงหนีการไล่ล่าโจมตีของลิฉุย กุยกี้มาหลายหนจนตรอกเข้าถึงกับดักหันฟิงกลุ่มโจรท้องถิ่น และพระเจ้าเหียนเต๋ได้โปรดเกล้าฯ ให้นายโจรและกลุ่มโจร ทั้งสามกลุ่มเข้าถวายการอารักขา ครั้นขบวนเสด็จเคลื่อนมาถึงตำบลดั่งกั้ง ความคิดที่จะไปเมืองเตียนอันก็ได้เปลี่ยนแปลงอีกครั้งหนึ่ง ทั้งๆ ที่ในสถานการณ์เช่นนั้นจำเป็นต้องตั้งหลักให้ได้ก่อนแล้ว เรียกให้บรรดาหัวเมืองยกทหารมาช่วย แต่ดั่งสินขุนนางคนสนิท กลับเรียกนายโจรทั้งสามคนมาปรึกษาว่า การเดินทางไปเมืองเตียนอันเป็นระยะทางไกล ควรยกเข้าตีเอาเมืองสองหลงแล้วตั้งหลักที่เมือง สองหลงเสียก่อน นายโจรทั้งสามคนไม่เคยมีความคิดอ่านในเรื่องการบ้านการเมืองและการศึกสงคราม ครั้นถูกปรึกษาเรื่องนี้จึงเออออตามดั่งสินไป

ดั่งสินดั่งสินจึงสั่งให้เคลื่อนขบวนเสด็จย้อนกลับ回去เพื่อจะยึดเมืองสองหลง ครั้นเคลื่อนมาถึงตำบลเอี้ยงก็ปะทะกับกองทหารของลิฉุย กุยกี้ ต่างฝ่ายต่างยืนกัน ลิฉุยจึงปรึกษากุยกี้ว่าการที่ขบวน เสด็จต้องพึ่งกำลังโจรท้องถิ่นเช่นนี้ หากเราเจอต่อสู้กับพวกโจรซึ่งหน้า ก็จะเปลืองกำลังเสียเปล่า และวิสัยโจรนั้นถึงจะกลับใจก็ยอมมีน้ำใจ ฝ่ชอบทรัพย์สินติดอยู่ในกมลสันดาน ดังนั้นถ้าหากเราเอาทรัพย์สินเสื้อผ้าเข้าส่อ พวกโจรคงไม่มีใจสู้รบด้วยคิดแต่จะเอาทรัพย์สินคงจะเสียที่เราเป็นมันคง

กุยกี้เห็นชอบด้วยจึงว่าถ้าเช่นนั้นเราจงเอาทรัพย์สินและเสื้อผ้า ที่ปล้นมาจากราษฎรคนละครึ่งมารวมกันแล้วเอาไปทิ้งตามสองข้างทาง แล้วรบล่อพวกโจรมาถึงที่ทิ้งทรัพย์สินล่อไว้ นั้น พวกโจรคงขมุนแย่งทรัพย์สินกัน เราจึงค่อยยกทหารเข้าโจมตีคงจะได้ชัยชนะโดยง่าย สองเสือปรึกษาเห็นชอบในการลงขันเอาทรัพย์สินเสื้อผ้าล่อโจร แล้วต่างฝ่ายต่างสั่งให้สมนของตนนำทรัพย์สินและเสื้อผ้าคนละครึ่ง มารวมไว้เป็นกองกลาง แล้วสั่งทหารให้เอาไปทิ้งไว้ตามข้างทาง และยกทหารออกไปรบด้วยทหารที่คุ้มกันขบวนเสด็จ ครั้นทหารทั้งสองฝ่ายปะทะกันได้ครู่หนึ่ง ทหารของลิฉุย กุยกี้ ก็ทำทีถอยหนีมาตามทางที่เอาทรัพย์สินเสื้อผ้าไปทิ้งไว้ นั้น ทหารของ ดั่งสินไล่ตามมาเห็นทรัพย์สินเสื้อผ้าทิ้งเกลื่อนกลาดอยู่ตามรายทางเป็นอันมากก็หยุดไล่ตาม ต่างคนต่างพากันแย่งชิงเอาทรัพย์สินเสื้อผ้า ซึ่งทิ้งไว้ นั้นเกิดอลหม่านขึ้น ลิฉุย กุยกี้เห็นทหารดั่งสินต้องกลจึงให้จุดประทัดสัญญาณแล้วยกทหารเข้าล้อมตีกระหนาบทหารของดั่งสิน ฝ่ายทหารของดั่งสินมีหัวหลงเพลินแย่งชิงทรัพย์สินกันไม่ทันระวังตัว จึงถูกทหารของลิฉุย กุยกี้ฆ่าตายเป็นจำนวนมาก ที่เหลืออยู่ทั้งชาวของแล้วพากันหนีไปตามขบวนเสด็จ

ทหารของลิฉุย กุยกี้ไล่ตามตีไปไม่ลดละ ด้านดั่งสินและเอียวสอง เห็นเช่นนั้นจึงรีบพาขบวนเสด็จหนีไปทางด้านเหนือ ลิงกนายโจรอีกคนหนึ่งเห็นเหตุการณ์จึงรวมบังคมทูลให้พระเจ้าเหียนเต๋รีบลงจากรถพระที่นั่งประทับบนหลังม้ารีบหนีไป แต่พระเจ้าเหียนเต๋ทรงสงสารข้าราชการ จึงมีพระดำรัสว่าในยามอันตรายเช่นนี้เราจะทอดทิ้งพวกท่านไปได้อย่างไรกัน เป็นอะไรก็ขอให้ไปด้วยกัน บรรดาขุนนางและนายโจรใต้ยิพระราษกระแสดั่งนั้น ก็ซาบซึ้ง ในน้ำพระทัยพากันร้องไห้ แล้วช่วยกันป้องกันขบวนเสด็จไว้หน้า

หนีต่อไป หนีมาได้ระยะหนึ่งทหารของลิฉุย กุยกี้ก็ติดตามใกล้เข้ามา ดังสินเห็นว่าถ้าจะหนีในลักษณะเช่นนี้ก็จะไม่ทันการณ จึงกราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋และสองเฮาเชิญเสด็จประทับบนหลังม้า และรีบขับหนีไปจนถึงริมฝั่งแม่น้ำฮวงโห ลิงกนายโจรหาเรือได้ลำหนึ่งจึงอัญเชิญเสด็จพระเจ้าเหียนเต๋และสองเฮาลงเรือข้ามแม่น้ำฮวงโหไปพร้อมกับข้าราชการบริพารจำนวนหนึ่ง ส่งเสด็จข้ามฝั่งแล้วก็นำเรือกลับมารับขุนนางและทหารได้อีกหลายเที่ยว แต่ยังไม่ทันหมดทหารของลิฉุย กุยกี้ก็ตามมาถึงริมแม่น้ำ ฮวงโห แล้วจับเอาบรรดาขุนนางและข้าราชการบริพารที่ค้างอยู่นั้นไว้ทั้งสิ้น

ดังสิน เอียวฮอง ได้จัดหาเกรียนเป็นพระราชพาหนะของพระเจ้าเหียนเต๋และสองเฮาแล้วนำเสด็จหนีต่อไปจนถึงชายแดนเมือง ไทเอียงเป็นเวลาค่ำ เห็นบ้านราษฎรอยู่ใกล้ๆ เป็นโรงกระเบื้องจึงพากันไปขออาศัยค้างคืน เจ้าของโรงกระเบื้องรู้ว่า เป็นขบวนเสด็จก็ดีใจ จัดเตรียมอาหารมาถวายแล้วเลี้ยงดูพวกที่ตามเสด็จนั้น รุ่งขึ้นเอียวปิวกับฮันหยงขุนนางผู้ใหญ่ติดตามมาพบก็พากันเข้าเฝ้าแล้วร้องให้ส่งสารพระเจ้าเหียนเต๋สำหรับเอียวปิวนั้นละลายใจตัวเองยิ่งนักที่เสนอแผนยุบสองเสื่อให้กีดกันจนพระเจ้าเหียนเต๋ต้องตกอยู่ในความทุกข์ยากลำบากถึงเพียงนี้ ฮันหยงหยุดร้องไห้ก่อนจึงกราบทูลว่า ข้าพระพุทธเจ้ากับลิฉุย กุยกี้ นั้นมีความสนิทสนมกัน ทั้งสองคนมีความเคารพยำเกรงเป็นอันมาก จึงขออาสาไปเกลี้ยกล่อมอีกครั้งหนึ่งและขออัญเชิญเสด็จประทับอยู่ที่โรงกระเบื้องนี้เพื่อฟังข่าวก่อน

พระเจ้าเหียนเต๋ครั้นได้เห็นทางรอดตามคำกราบบังคมทูลของ ฮันหยงจึงมีพระราชดำริว่าตามใจท่านเกิดฮันหยงรับพระบรมราชานุญาตแล้วจึงกราบบังคมลาออกไปหาลิฉุย กุยกี้ พอฮันหยงออกไปแล้ว ลิงกจึงกราบทูลว่าการประทับอยู่ที่โรงกระเบื้องนี้ไม่เหมาะสมเพราะไม่มีรั้วกำแพงป้องกันอันตรายทั้งทหาร ก็ไม่เพียงพอต่อการอารักขา จึงขออัญเชิญเสด็จต่อไป พระเจ้าเหียนเต๋ก็ทรงเออออตามลิงก ขบวนเสด็จได้เคลื่อนออกจากโรงกระเบื้องไปถึงตำบลอันฮิบเป็นเวลาค่ำ จึงขออาศัยบ้านราษฎรเป็นที่ประทับแรม โดยพวกที่ตามเสด็จหาหน้าที่ถวายการอารักขาอยู่รอบบ้านที่ประทับนั้น

ฮันหยงรับอาสาพระเจ้าเหียนเต๋แล้วเดินย้อนกลับไปถึงริมแม่น้ำ ฮวงโห ข้ามแม่น้ำไปพบกับลิฉุย กุยกี้ ทักทายคารวะกันตามธรรมเนียม แล้วจึงว่าบัดนี้พระเจ้าเหียนเต๋ทรงตกทุกซะกำลำบากนัก ทั้งสองท่าน อย่าได้ติดตามพระองค์อีกเลย เพราะเพียงเท่าที่เป็นอยู่นี้หากราษฎร ทั้งปวงรู้ความเข้าก็จะพลอยนิินหาว่าท่านคิดร้ายต่อพระมหากษัตริย์ แต่ถ้าจะเสียไว้แต่เพียงนี้ ความสรรเสริญก็จะบังเกิดมีแก่ท่านทั้งสอง ไปจนชั่วกัลปาวสานสองโจรโหด ใจหนึ่งเคารพยำเกรงฮันหยงมาแต่เดิม ครั้นได้ ยินคำล่อว่าการปล่อยพระเจ้าเหียนเต๋จะได้รับค่าสรรเสริญและมาคิด ว่าแม้หากจะยกทหารข้ามแม่น้ำไปก็ไม่ได้แล้ว จึงตกลงทำตามคำขอ ของฮันหยง แล้วปล่อยบรรดาขุนนางและข้าราชการบริพารที่จับตัวไว้นั้นเสีย

ฝ่ายเดียวเฮียง ซึ่งบัดนี้ได้เป็นที่เจ้าเมืองให้หลายสืบต่อจากกองของและสองฮิบเจ้าเมืองโฮตอง ครั้นได้ทราบข่าวว่าพระเจ้าเหียนเต๋เสด็จลี้ภัยมาประทับอยู่ที่บ้านราษฎรที่ตำบลอันฮิบ จึงจัดแจงเสบียงอาหารและพาเจ้าหน้าที่มาเข้าเฝ้า น้อมเกล้าถวายเสบียงอาหารทั้งนั้น พระเจ้าเหียนเต๋ทรงรับมอบเสบียงจากสองเจ้าเมืองแล้วทรงขอบใจแต่มิได้ตรัสความเมืองอื่นต่อแต่ประการใด สถานการณ์มาถึงขั้นนี้พอจะแลเห็นได้ว่าขบวนเสด็จน่าจะปลอดภัยและเริ่มตั้งหลักได้ เพราะเพียงแค่นี้เสด็จไปประทับที่เมืองใดเมืองหนึ่งเป็นการชั่วคราวและให้หัวเมืองต่างๆ ส่งทหารมาช่วยเพียงเมืองละห้าพันถึงหมื่นคนเพื่อรักษาเมืองแล้ว จึงค่อยคิดอ่านบูรณะเมืองหลวง ความสงบสุขสันติก็อาจฟื้นคืนมาได้โดยเร็ว แต่เป็นโชคร้ายของราชวงศ์ฮั่นเพราะหาผู้ใดมีความคิดสติปัญญามิได้ ผู้คนทั้งปวงในที่นั้นล้วนแล้วแต่เป็นพวกอับจนปัญญาทั้งสิ้น

ดังสินและเอียวฮองปรึกษากับพวกอับจนปัญญาด้วยกันเปลี่ยน เป้าหมายในการเดินทางใหม่อีกครั้งหนึ่งว่าจะให้ทหารไปทำการบูรณะเมืองลกเอียง ราชธานีเก่าที่ถูกตั้งโต๊ะเผ่าลาญจนวอดวายขึ้นมาใหม่ แล้วอัญเชิญเสด็จพระเจ้าเหียนเต๋ไปอยู่เมืองลกเอียง ลิงกนายโจรไม่เห็นด้วย อ้างว่าเมืองลกเอียงถูกเผ่าลาญหมดสิ้นแล้วทั้งสถานการณ์ในขณะนี้ยังไม่มีความปลอดภัย ควรตั้งหลักอยู่ที่เดิม ไปก่อนจนกว่าจะมีทหารจากหัวเมืองต่างๆ มาช่วยเหลือ

ดังสินและเอียวฮองไม่ฟังคำทัดทานของลิงก ดังนั้นลิงกจึงไม่ ยอมติดตามไปด้วย ฝ่ายดังสินและเอียวฮองจึงกราบบังคมทูลอัญเชิญ เสด็จพระเจ้าเหียนเต๋ สองเฮาและข้าราชการบริพารจะยกไปเมืองลกเอียง พระเจ้าเหียนเต๋ก็เห็นชอบตามคำกราบบังคมทูลนั้น ลิงกครั้นเห็นดังสินไม่ฟังคำจึงมีใจคิดออกห่าง และส่งคนนำความไปแจ้งแก่ ลิฉุย กุยกี้ว่าบัดนี้ดังสินและเอียวฮองกำลังนำขบวน เสด็จไปเมืองลกเอียง ขอให้คิดการชิงเอาพระเจ้าเหียนเต๋มาฆ่าเสีย ตัวเราจะยกไปสมทบและแบ่งปันทรัพย์สินกันเป็นสามส่วน

ลัญญ กุยกีทราบความแล้วมีความยินดีตกลงที่จะยกทหารไปชิง เอาพระเจ้าเหียนเต๋ ฝ่ายลี้กครั้นใช้คนไปแจ้งความแก่ลัญญ กุยกีแล้ว กลับมาคิดใหม่ว่าเรื่องอะไรที่เราจะให้ลัญญ กุยกีช่วงชิงพระเจ้าเหียนเต๋ เราจะจัดการเสียเองมิดีกว่าหรือ เปลี่ยนใจดังนี้แล้วจึงพาพรรคพวกโจรรับตามขบวนเสด็จไป ครั้นยามสามก็ทันขบวนเสด็จ ณ เขากีสาน ลี้กจึงร้องเรียกขบวนเสด็จให้หยุดก่อนอ้างว่าลัญญ กุยกีกำลังยกทหารตามมา พระเจ้าเหียนเต๋ได้ยินเสียงไล่ตามขบวนเสด็จมาก็ดกพระทัย เอี้ยวสองจึงกราบบังคมทูลว่านั่นเป็นลี้กพาพรรคพวกโจรติดตามมาคาดว่าคงจะมาร้ายเป็นแน่ แต่เห็นจะไม่เป็นอันตรายเพราะลี้กนั้นไร้ฝีมือและพรรคพวกก็ไม่มากนัก กราบทูลแล้วเอี้ยวสองจึงสั่งให้ชีหลงคุมทหารถอยมาเป็นกองหลัง จึงปะทะกับพรรคพวกของลี้ก ชีหลงต่อสู้กับลี้กได้สามเพลง ก็เอาขวานฟันลี้กตกม้าตายแล้วไล่ฟันพวกโจรแตกหนีไป

ขบวนเสด็จเคลื่อนมาทั้งคืน ครั้นสว่างก็เข้าเขตเมืองลกเอี้ยง ขณะนั้นเดียวเอี้ยนได้นำอาหารมาทูลเกล้าถวาย พระเจ้าเหียนเต๋ทรงขอบใจและโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เดียวเอี้ยนเป็นขุนนาง ขบวนเสด็จได้เคลื่อนเข้าไปในเมืองลกเอี้ยง แล้วหยุดขบวนที่ประตูพระราชวังเดิม พระเจ้าเหียนเต๋เสด็จพระราชดำเนินพร้อมทั้งขุนนางและข้าราชการบริพารเข้าไปในพระราชวัง ทอดพระเนตรพระตำหนักและอาคารสิ่งก่อสร้างต่างๆ ซึ่งถูกเพลิงเผาผลาญเหลือแต่ฐานราก มีต้นไม้และหญ้าขึ้นรกชัฏโดยทั่วไป พระเจ้าเหียนเต๋ทรงรำลึกถึงเมื่อครั้งแต่ก่อนที่เคยประทับในพระราชวังก็สลดพระทัยลง ทรงพระก่นแสง บรรดาขุนนางและข้าราชการเห็นสภาพการณ์เช่นนั้น ก็สงสารพากันร้องไห้ระงมเมืองร้างนั้น

ยุวกษัตริย์และข้าราชการบริพารพากันดูบริเวณพระราชวังโดยรอบแล้ว ตั้งสัจใจให้ทหารตัดต้นไม้และต้นไม้ที่ปกคลุมพระตำหนักที่ประทับ แล้วปลูกโรงชั่วคราวสำหรับเป็นที่ประทับและให้ปลูกโรงชั่วคราวสำหรับข้าราชการบริพารฝ่ายหน้าอีกหลังหนึ่ง เสร็จแล้วจึงเชิญเสด็จพระเจ้าเหียนเต๋ประทับที่พระตำหนักชั่วคราว บรรดาขุนนางข้าราชการบริพารเข้าเฝ้าถวายบังคมตามธรรมเนียม บรรดาราชบุรุษที่หลบหนีไปอยู่นอกเมืองครั้นได้ทราบข่าวว่าพระเจ้าเหียนเต๋เสด็จกลับมาประทับที่เมืองลกเอี้ยงก็พากันอพยพกลับเข้ามาในตัวเมือง ตั้งครอบครัวขึ้นใหม่หลายร้อยหลังคาเรือน

ฝ่ายเอี้ยวปิวรำลึกขึ้นได้ว่าพระราชหัตถเลขาซึ่งพระเจ้าเหียนเต๋ พระราชทานไว้สำหรับเรียกโจโลเข้ามารับราชการในเมืองหลวงตั้งแต่ครั้งวางแผนร่วมกับจูฮุยสองเสือให้ก่อกันแต่ยังไม่ได้จัดการส่งให้แก่โจโล จึงนำความกราบบังคมทูลให้ทรงทราบ ดังนั้นพระเจ้าเหียนเต๋จึงมีรับสั่งให้เอี้ยวปิวรับส่งพระราชหัตถเลขานั้นให้แก่โจโล และทรงกำชับให้รีบยกมาเมืองลกเอี้ยงแต่โดยไว เอี้ยวปิวรับกระแสพระราชดำรัสแล้วจึงรีบถวายบังคมลาออกมา แล้วสั่งทหารให้รับนำพระราชหัตถเลขาและอัญเชิญพระราชดำรัสของพระเจ้าเหียนเต๋ไปมอบให้แก่โจโล

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

ฟ้าย่อมประทานโอกาสแก่ผู้มีความพร้อม (ตอนที่ 70)

รับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋ผู้เป็นโอรสแห่งสวรรค์ที่ให้เรียกหาตัวโจโลเข้ามาช่วยราชการในเมืองหลวงเป็นโอกาสสำคัญที่ฟ้าประทานแก่โจโล เนื่องจากโจโลนั้นมีความพร้อมยิ่งกว่าขุนนางและขุนศึกใดๆ ในแผ่นดิน ความพร้อมสถานที่หนึ่งก็คือ ความมีผู้สนับสนุนที่อยู่ใกล้ชิดสองเต๋ ในครั้งนั้นได้แก่จูฮุย ซึ่งโจโลเคยร่วมงานในกองทัพปราบโจรโพกผ้าเหลือง และความพร้อมอีกสถานที่หนึ่งคือการที่โจโลได้ครองอำนาจในภาคตะวันออก มีทหารเอก แม่ทัพ นายกอง และทหารเลว ถึงสามสิบหมื่น มีศักยภาพที่จะช่วยราชการในเมืองหลวงได้ เพราะความพร้อมสองประการนี้โอกาสจึงเปิดให้แก่โจโล ในทางตรงกันข้ามถ้าหากว่าโจโลไม่มีความพร้อม ถึงแม้ฟ้าจะเปิดโอกาสแล้วแต่ย่อมยากหรือยอมไม่อาจกุมโอกาสนั้นเอาไว้ได้ ครั้นโจโลได้รับพระราชหัตถเลขาของพระเจ้าเหียนเต๋และรับสั่งให้รีบ เข้าไปช่วยราชการในเมืองหลวงแล้ว สอบถามกับทหารที่อัญเชิญพระราชหัตถเลขามานั้นได้ความว่า บัดนี้พระเจ้าเหียนเต๋เสด็จประทับอยู่ที่เมืองลกเอี้ยง โจโลจึงมีความยินดียิ่งนัก รีบเรียกประชุม บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงโจโลได้แจ้งข้อรับสั่งให้บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองฟังแล้วขอความเห็นว่ามีสมควรดำเนินการประการใด ทั้งๆ ที่ในใจโจโลเองนั้นปกใจมานานอยู่แล้วว่าจะต้องรีบยกเข้าไปเมืองหลวงกุมโอกาส นี้ไว้ให้มั่นคง แต่เป็นวิสัยของผู้หน้าที่มีการใดเป็นข้อสำคัญย่อมร่วมกันคิดอ่านปรึกษาแล้วแบ่งภาระหน้าที่กันทำ การใหญ่จึงจะสำเร็จดังประสงค์

ขุนศึกที่ปรึกษาจึงว่า ในสมัยเลียดก๊กนั้นพระเจ้าโจวของอ๋องโจ้ว เสวยราชย์แผ่นดินเป็นจลาจลจึงโปรดเกล้าให้จินบุนก่งเข้าไปรับราชการในเมืองหลวง จินบุนก่งเป็นผู้มีสติปัญญา จัดการบริหารราชการแผ่นดินไม่ทันนานก็เข้ารูปเข้ารอย สามารถครองใจบรรดาขุนนาง ข้าราชการทั้งปวงได้ สืบต่อมาจินบุนก่งก็ได้ครองราชสมบัติโดยง่าย และว่าสถานการณ์บ้านเมืองขณะนี้คล้ายกับเมื่อครั้งเลียดก๊กนั้น แผ่นดินเป็นจลาจล ราษฎรได้รับ

ความทุกข์เข็ญทุกหย่อมหญ้า บรรดาขุนศึกต่างแย่งชิงอำนาจกัน การที่มีรับสั่งเรียกหาท่านเข้าไปรับราชการในเมืองหลวงครั้งนี้ นับว่าสวรรค์ได้ประทานโอกาสแก่ท่าน แล้ว ขอให้ท่านรีบยกทหารเข้าไปยังเมืองลกเอี้ยงโดยเร็ว หากละไว้เข้าไปบรรดาหัวเมืองอื่นทราบความก็จะชิงโอกาสเข้าไปก่อน ราชการ สิทธิขาดก็จะตกอยู่แก่หัวเมืองอื่นนั้น เพราะสถานการณ์เช่นนี้ผู้ใดยกเข้าไปช่วยราชการ sooner ได้ก่อน อำนาจสิทธิขาดในราชการย่อมตกอยู่แก่ผู้นั้น ท่านก็จะเสียการไป

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งนั้นเห็นพ้องกับความคิด ของขุนสกล โจโจจึงว่าความคิดของท่านทั้งปวงต้องด้วยความคิดของเรา ดังนั้นเราจะรีบยกไปในทันที จึงสั่งให้เตรียมทหารทั้งสิ้น ยกออกจากที่ตั้งไปเมืองลกเอี้ยงทั้งกลางวัน กลางคืน โจโจตั้งปณิธานตั้งแต่ยังเด็กที่จะต้องครองอำนาจเป็นใหญ่ในแผ่นดิน บัดนี้กำลังพลทั้งฝ่ายปุน ฝ่ายบูพรั่งพร้อม เมื่อโอกาสเปิดช่องให้เช่นนี้ โจโจจึงรีบเข้ากุมเอาโอกาสนั้นโดยไม่ลังเลหมายเอา การเข้าเมืองหลวงครั้งนี้เข้าสู่อำนาจรัฐอย่างเต็มตัว ดังนั้นบรรดาสรรพกำลังที่มีอยู่ จึงได้รับคำสั่งให้ยกไปเมืองหลวงทั้งสิ้น

ทางด้านเมืองลกเอี้ยง พระเจ้าเหียนเต๋และบรรดาขุนนางข้าราชการยังคงปรับปรุงที่ประทับและที่พักต่างๆ เพื่อให้มีความสะดวกสบายยิ่งขึ้น ขณะนั้นทหารลาดตระเวนได้ถวายรายงานว่า บัดนี้ลิฉุย กุยกียกกองทัพมาใกล้ถึงเมืองลกเอี้ยง พระเจ้าเหียนเต๋ทรงทราบรายงานดังนั้นก็ตกพระทัย เพราะเมืองลกเอี้ยงถูกเพลิงเผาผลาญจนหมดสิ้น ค่ายคู ประตูเมือง และหอรับต่างๆ ก็ยังไม่พร้อม จึงรับสั่งให้เรียกบรรดาขุนนางข้าราชการต่างๆ มาปรึกษาบรรดาขุนนางข้าราชการ ตลอดจนข้าราชการบริหารครั้นทราบความก็ตกใจ แต่เอียวฮองและหันเซียมได้กราบทูลว่าขออย่าทรงพระวิตก ข้าพระพุทธเจ้าทั้งสองจะขออาสาไปโจมตีขับไล่กองทัพของลิฉุย กุยกีเอง ดังนั้นแม้ว่าทหารฝ่ายเรามีน้อยกว่าทหารของลิฉุย กุยกีมากนัก ทั้งไม่สามารถอาศัยกำแพงเมืองค่ายคู หอรบตั้งรับเข้าศึกได้ ดังนั้นถ้าหากอยู่ที่นี้ต่อไปคงจะเป็นอันตราย จึงขอกราบบังคมทูลอัญเชิญเสด็จหนีไปทางภาคตะวันออก ตีรายก็อาจจะสวนทางกับกองทัพของโจโจ ซึ่งคงจะยกมาช่วยราชการ

พระเจ้าเหียนเต๋ทรงฟังคำดังสินแล้วเห็นชอบ จึงโปรดให้จัดขบวนเสด็จแล้วยกออกจากเมืองลกเอี้ยงมุ่งไปทางภาคตะวันออก ขบวนเสด็จเคลื่อนไปได้ประมาณยี่สิบเส้น เห็นกองทหารจำนวนมาก ยกสวนทางมาแต่ไกล มีธงประจำตัวแม่ทัพบ่งบอกว่าเป็นกองทัพของโจโจ พระเจ้าเหียนเต๋ก็คลายพระทัย ครั้นเข้ามาใกล้ปรากฏว่าเป็นทหารผู้ถือรับสั่งไปเรียกโจโจรวมมา ในขบวนกองทัพหน้านั้น ทหารผู้ถือรับสั่งได้เข้ามาเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋ที่รถพระที่นั่ง กราบบังคมทูลว่าบัดนี้โจโจได้รับพระราชหัตถเลขาแล้ว กำลังยกกองทัพมาตามรับสั่ง แต่พอมายังกลางทางได้ทราบว่าลิฉุย กุยกียกกองทัพมาเมืองลกเอี้ยง โจโจจึงสั่งให้แห้วตัน เคาทู และเตียนอูย คุมทหารม้าห้าหมื่นเป็นกองหน้ารีบยกมาถวายอารักขาพระองค์ก่อน

พระเจ้าเหียนเต๋ทรงฟังคำกราบบังคมทูลแล้วก็ดีพระทัยโปรด ให้สามทหารเอกของโจโจเข้าเฝ้า แห้วตัน เคาทู และเตียนอูย จึงนำทหารทั้งนั้นเข้ามาถวายบังคมพระเจ้าเหียนเต๋ ทันใดนั้นทหารรักษาการณ์ได้เข้ามาเฝ้ากราบบังคมทูลว่า บัดนี้มีกองทหารยกมาทางด้านตะวันออกอีกกองหนึ่ง พระเจ้าเหียนเต๋จึงโปรดให้แห้วตันไปดูสถานการณ์ว่าเป็นกองทัพของผู้ใดยกมา ครั้นแห้วตันพาโจโฮง ลีเตียน และจ๊กจิ้น เข้ามาเฝ้าแล้วกราบบังคมทูลว่าโจโจได้สั่งให้ทหารเอกอีกสามคนรีบคุมทหารยกหนุนตามมา จึงขอเบิกตัวเข้าเฝ้า นายทหารของโจโจที่เพิ่งมาใหม่ทั้งสามนายจึงถวายบังคมพระเจ้าเหียนเต๋ พระเจ้าเหียนเต๋ทรงเห็นสถานการณ์มีความปลอดภัยจึงตรัสชม ว่าโจโจมีสติปัญญารอบคอบมาก ทั้งมีความจงรักภักดี เห็นแก่ราชการ เป็นการด่วนสมควรจะได้ช่วยท่านบำรุงแผ่นดิน

ขณะนั้นทหารรักษาการณ์ได้เข้ามาเฝ้าอีกครั้งหนึ่งแล้วกราบบังคมทูลว่าบัดนี้กองทัพลิฉุย กุยกียกใกล้เข้ามาแล้ว พระเจ้าเหียนเต๋ จึงตรัสกับแห้วตันว่าท่านจะคิดอ่านรับศึกครั้งนี้ประการใด แห้วตัน จึงกราบบังคมทูลว่าขออย่าทรงพระวิตกต่อไปเลย ข้าพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นกองทัพนหน้าของโจโจขออาสาไปกำจัดลิฉุย กุยกี ณ บัดนี้ แล้ว กราบทูลถวายบังคมลาออกมา แห้วตัน โจโฮง จัดกองทหารมาเป็นกองหน้าซ้ายขวาและให้ทหารราบเป็นกองหนุน ยกไปสกัดกองทัพของลิฉุย กุยกี ทหารม้ากองหน้าทั้งซ้ายขวาได้บุกทะลวงเข้าตีกองทัพของลิฉุย กุยกีอย่างดุเดือด ทหารราบก็หนุนเนื่องตามเข้าไปฆ่าฟันทหารของ ลิฉุย กุยกีล้มตายลงกว่าหมื่น กองทัพของลิฉุย กุยกี จึงแตกพ่ายไป

แห้วตัน และโจโฮงจึงยกทหารกลับมาที่ขบวนเสด็จ แล้วอัญเชิญเสด็จพระเจ้าเหียนเต๋กลับเข้าเมืองลกเอี้ยงถวายที่ประทับ ณ ที่ประทับชั่วคราวดังเดิม แล้วจัดทหารตั้งค่ายอารักขาไว้โดยรอบกำแพงพระนคร รุ่งขึ้นโจโจยกกองทัพมาถึงเมืองลกเอี้ยง ให้ทหารตั้งค่ายไว้นอกกำแพงพระนคร ตัวโจโจและทหารเอกที่ติดตามมาได้พากันไปเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋ โจโจคุกเข่าลงกับพื้นถวายบังคม แล้วพระเจ้าเหียนเต๋ โปรดให้ลุกขึ้นนั่งแล้วมีพระราชกระแสว่า บัดนี้ลิฉุย กุยกีเป็นกบฏ เผาทำลายเมืองหลวงแล้วไล่ล่า คิดจะทำร้ายเราจนต้องระหกระเหินไป

หลายที่ บัดนี้ได้มาอยู่ที่เมืองลกเอียง ลิจญ กุยกี้ก็ยังยกกองทัพไล่ตามมาอีก เป็นโชคดีที่ท่านยกกองทัพมาช่วยไว้ทันสถานการณ์ จึงขอขอบใจท่านที่ช่วยราชการในครั้งนี้ โจโลกราบบังคมทูลว่า ข้าพระพุทธเจ้าได้รับพระมหากรุณาธิคุณชุบเลี้ยงมาแต่ก่อน มีความซาบซึ้งและสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้นคิดอยู่เสมอที่จะสนองพระเดชพระคุณ ซึ่งลิจญ กุยกี้เป็นกบฏนั้นขออย่าทรงพระวิตกอีกต่อไป ข้าพระพุทธเจ้าจะคิดอ่านกำจัดลิจญ กุยกี้เสียให้ได้ พระเจ้าเหียนเต๋ทรงพอพระทัยโจโลยิ่งนักจึงโปรดเกล้าแต่งตั้งให้โจโลเป็นผู้บัญชากองกำลังรักษาพระนคร มีอำนาจบังคับบัญชาฝ่ายทหารทั้งสิ้น และพระราชทานขวานโบราณและตราสำคัญสำหรับตำแหน่งมีอำนาจประหารผู้กระทำความผิดได้ และโปรดเกล้าพระราชทานตำแหน่งราชเลขาธิการมีอำนาจบังคับบัญชาฝ่ายพลเรือน อีกตำแหน่งหนึ่ง

โจโล ณ บัดนี้แม้ยังมีตำแหน่งสูงสุดทั้งฝ่ายทหารและฝ่ายพลเรือนแต่โดยสภาพที่เป็นจริงนั้นตำแหน่งสูงสุดที่ลิจญ กุยกี้ครองอยู่ไร้ความหมายสิ้นเชิงแล้วเพราะกลายเป็นกบฏและเป็นโจร เทียวปล้นชิงวิ่งราวทรัพย์สินราษฎร ดังนั้นอำนาจทั้งทางทหารและพลเรือนที่แท้จริงจึงอยู่ที่โจโลทั้งสิ้น ฝ่ายลิจญ กุยกี้ ครั้นแตกพ่ายไปได้ของสมกำลังทหารขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง แล้วปรึกษากันว่าบัดนี้โจโลยกกองทัพใหญ่มาตั้งอยู่ที่เมืองลกเอียง และได้เข้าถวายเป็นการอารักขาสองเต๋ไว้ หากนานไปอำนาจสิทธิขาดในราชการจะตกได้แก่โจโล และโจโลจะเติบกล้าขึ้นจนยากที่จะกำจัด ดังนั้นจำเป็นต้องรีบกำจัดโจโลเสียอย่าให้ทันได้ตั้งตัว กาเซียงที่ปรึกษาจึงว่า โจโลตั้งหลักขึ้นในภาคตะวันออก มีทหารเอก ทหารรองและกำลังทหารเป็นอันมาก บัดนี้เข้ามาช่วยราชการในเมืองหลวงตามรับสั่งของสองเต๋ โจโลจึงมีอำนาจโดยธรรมเนียม การปกครองสถานที่หนึ่งและมีกำลังทหารมากกว่าฝ่ายเราอีกสถานที่หนึ่งหากรีบยกไปรบด้วยโจโลในสถานการณ์เช่นนี้ "อุปมาดังเนื้อไป สู่เสือ" คงจะเสียที่แก่โจโลเป็นมั่นคง กรณีสมควรคิดอ่านผ่อนปรน เข้าสวามิภักดิ์ด้วยโจโลจะปลอดภัยกว่าที่จะคิดอ่านทำสงครามกัน

ลิจญ กุยกี้ยินคำกาเซียงก็โกรธ หว่ากาเซียงเอาใจออกห่าง กล่าวความให้เสียขวัญทหาร จึงชักกระบี่จะฆากาเซียงเสีย แม่ทัพนายกอง เห็นดังนั้นจึงช่วยกันขอร้อง ลิจญ กุยกี้ ขอชีวิตกาเซียงไว้ ลิจญ กุยกี้ จึงไล่กาเซียงออกไปจากที่ประชุม กาเซียงคนมีสติปัญญาคิดอ่านจนลิจญ กุยกี้ได้ครองอำนาจรัฐ มาครั้งนี้ถึงมากด้วยสติปัญญาก็แทบจะเอาชีวิตไม่รอด เหตุผลมิใช่อื่นใดหากอยู่ที่การคบคนผิด เลือกนายผิดนั่นเอง กาเซียงเห็นว่า ลิจญ กุยกี้หยาบช้าต่อตัวถึงเพียงนี้ก็น้อยใจรีบออกมาจัดเตรียมข้าวของ ค่ำลงก็ขับม้าหนีกลับไปอยู่ภูมิลำเนาเดิม

รุ่งเช้าขึ้นลิจญ กุยกี้จึงสั่งให้ลิเซียม ลิเป็ก เป็นกองทัพหน้ายกไป รบด้วยโจโล ฝ่ายโจโลครั้งนี้ได้ทราบความจึงสั่งให้เคาทุ ลิเตียน โจหยิน คุมทหารม้าสามร้อยยกออกไปรบด้วยกองทัพหน้าของลิจญ กุยกี้ ทหารทั้งสองฝ่ายปะทะกันไม่ทันไร เคาทุก็เอาทวนแทงลิเซียมตกม้าตาย ลิเป็กเห็นดังนั้นก็ตกใจจะชักม้าหนี เคาทุขับม้าปราดเข้าไปเอาทวนแทงลิเป็กตกม้าตายอีกคนหนึ่งทหารของลิเซียม ลิเป็ก จึงพากันแตกหนีไป เคาทุจึงตัดศีรษะของลิเซียมและลิเป็กเอาไปมอบแก่โจโล

โจโลเห็นเช่นนั้นก็ยินดีโอบไหล่เคาทุแล้วชื่นชมว่าสมเป็น ทหารเอก แต่สามก๊กฉบับสมบุรณ์ว่า "ท่านนั้นนับเป็นสวามิภักดิ์ของข้าจริง ๆ" สวามิภักดิ์คือทหารเอกของพระเจ้าฮั่นโกโจ ดังนั้นการที่โจโลกล่าว เช่นนี้ย่อมสะท้อนถึงความมักใหญ่ใฝ่สูง เปรียบเทียบตัวเองเสมอด้วย ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น ครั้นได้รับชัยชนะในศึกยกแรกแล้ว โจโลจึงคิดกวาดล้างลิจญ กุยกี้ให้สิ้นซาก ดังนั้นจึงสั่งให้แฮหัวตุ้นคุมทหารเป็นกองทัพหน้า โจหยินคุมทหารเป็นปีกขวา โจโลเองเป็นกองทัพหลวง เคลื่อนขบวนเรียง หน้ากระดานเข้าโจมตีกองทหารของลิจญ กุยกี้อย่างรวดเร็ว ฆ่าทหาร ลิจญ กุยกี้ล้มตายลงเป็นอันมาก ลิจญ กุยกี้สู้ไม่ได้ก็พากันชักม้าหนี โจโลไล่ตามไปตลอดทั้งคืนจับทหารลิจญ กุยกี้ได้เป็นอันมาก และที่เข้าสวามิภักดิ์ด้วยก็มีเป็นจำนวนมาก ลิจญ กุยกี้เหลือทหารอยู่ไม่กี่คนก็หมดกำลังใจสู้รบ จึงพากันหนีไปทางภาคตะวันตก กลายเป็นโจรป่าไปอีกครึ่งหนึ่ง โจโลครั้งนี้ได้รับชัยชนะอย่างเด็ดขาดต่อกองทัพของลิจญ กุยกี้แล้ว จึงยกทหารกลับเมืองลกเอียง ตัวโจโลเองเข้าเฝ้ากราบทูลรายงานสถานการณ์ให้ทรงทราบ แล้วถวายบังคมลากลับมา ณ ค่ายนอกเมือง

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**ปรากฏการณ์แห่งฟ้าดิน (ตอนที่ 71)**

ฝ่ายเอียวฮองและหันเซียม ครั้นได้ทราบข่าวโจโจ้ดีทัพลี้ภัย ก็แตกพ่ายไปและยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่เมืองลกเอี้ยง มีอำนาจสิทธิขาด ทั้งฝ่ายทหารและพลเรือน จึงปรึกษากันว่า "โจโจ้ทำการครั้งนี้ใหญ่ หลวงนิกนานไปราชการในเมืองหลวงก็จะสิทธิขาดอยู่แก่เขา เราทั้งสองก็จะอยู่ในเงื้อมมือโจโจ้" ขุนนางโหลที่ ได้รับแต่งตั้งในยามที่พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงระเห่ร่อนจากการไล่ตามตีของลี้ฉุย ก็เคยมีบทบาทในครั้งนั้น มาครั้งนี้เห็นโจโจ้เรื่องอำนาจขึ้นก็คิดว่าตัวจะหมดบทบาทและความหมาย และจะต้องตกอยู่ใต้อำนาจของโจโจ้ ความคิดจึงจมไม่ลง ดังนั้นจึงคิดจะหนีออกจากเมืองหลวงตามประกาศนไ้สดีปัญญา ปรึกษากันแล้วตกลงวางแผนว่าจะอ้างเหตุยกไปกำจัดลี้ฉุย ก็ยก แล้วค่อยหนีไปอยู่เมืองไต้เหลียง ดังนั้นจึงพากันไปเข้าเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้กราบบังคมทูลขออาสายกทหารไปกำจัดลี้ฉุย ก็ยก ล้างเสี้ยนหนามแผ่นดินให้สิ้นซากต่อไป พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงฟังคำอาสาแล้วโปรดเกล้าอนุญาต เอียวฮองและหันเซียมจึงกราบถวายบังคมลาออกมาจัดเตรียมทหาร ข้าวของ เงินทอง และพาพรรคพวกออกจากเมืองลกเอี้ยง

ในขณะนั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้โปรดให้ตั้งเจียวข้าหลวงคนใหม่ไปพบโจโจ้ เพื่อเรียกเข้าเฝ้าปรึกษาข้อราชการ โจโจ้ครั้นทราบข่าวตั้งเจียว ข้าหลวงในพระเจ้าเหี้ยนเต้ก็รับสั่งมาจึงออกไปต้อนรับแล้วเชิญเข้า มาในค่าย โจโจ้เห็นบุคลิกลักษณะของตั้งเจียว "พวงพีผิวเนื้อสดใส จักษุอันโดกมล คิ้วสุดหางตา" ก็ประหลาดใจเพราะยามนี้ข้าวยากหมากแพง อาหารไม่บริบูรณ์ ขุนนางข้าราชการทั่วไปซุบซิดพอมโซ โฉนคนผู้นี้จึงมีบุคลิกสมบูรณ์ สดใสดังนี้ จึงถามว่าบ้านเมืองยามทุกข์เชิญ ข้าवलอาหารไม่บริบูรณ์ แต่ตัวท่านสมบูรณ์ผ่องใสยิ่งนัก ท่านบำรุงร่างกายหรือมีโอสภทิพย์ประการใด ตั้งเจียวจึงว่าข้าพเจ้านี้ไม่เคยต็มกินอาหารทิพย์หรือโอสภทิพย์ แต่ประการใด ในระยะสามสิบปีมานี้ข้าพเจ้ากินแต่อาหารธรรมดา ไม่ปรุงรสชาติ ไม่ว่าเค็ม เปรี้ยว เผ็ด หวาน มัน คงกินแต่อาหารที่มีรสจัดหรือไร้รสเท่านั้น อาหารเป็นปัจจัยสำคัญของชีวิต เป็นทั้งเครื่องหล่อเลี้ยงชีวิตให้เจริญเติบโต และเป็นทั้งยาบำบัดรักษาโรค เนื่องจากอาหารนั้นเป็นต้นกำเนิดของเลือด เลือดเป็นต้นกำเนิดของความเจริญเติบโตและโรคภัยไข้เจ็บ โดยนัยนี้อาหารจึงมีทั้งคุณและโทษ อาหารที่ไร้รสจัดเป็นยาอายุวัฒนะอย่างหนึ่งที่มาแต่โบราณกาล สามก๊กในตอนนี้ได้เปิดเผยถึงการใช้อาหารเป็นยาอายุวัฒนะที่น่าสนใจทดลองยิ่ง

โจโจ้ฟังแล้วพยักหน้าเป็นเชิงยอมรับแล้วถามต่อไปว่า ท่านรับราชการอยู่ที่ไหนมาก่อนและบัดนี้มีตำแหน่งอะไร ตั้งเจียวจึงว่าเดิม ข้าพเจ้ารับราชการอยู่กับอ้วนเสี้ยว เคยได้รับเลือกเป็นบุคคลตัวอย่างในฐานะบุตรยอดกตัญญู ครั้นได้ทราบข่าวพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จมาประทับที่เมืองลกเอี้ยงจึงมาขอเข้าเฝ้า ทรงโปรดเกล้าแต่งตั้งให้เป็นทั้งข้าหลวงมีหน้าที่ถวายคำปรึกษา โจโจ้ครั้นได้ยินว่าตั้งเจียวเป็นที่ปรึกษาใกล้ชิดพระเจ้าเหี้ยนเต้และสังเกตเห็นท่วงท่าเจรจาเฉลียวฉลาด จึงกล่าวผู้น่าใจไมตรีว่าข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ของท่าน มีความเลื่อมใสมานานแล้ว บัดนี้มาพบตัวโดยบังเอิญนับว่าเป็นวาสนาที่ร่วมกันมาแต่ปางก่อน ดังนั้นเพื่อแสดงความคารวะต่อท่าน ข้าพเจ้าขอเชิญท่านอยู่กินโต๊ะด้วยข้าพเจ้าสักมื้อหนึ่ง

ตั้งเจียวเพลินใจในถ้อยร่ายวาจาอันเจริญโสดของโจโจ้จึงลืมนพระราชมารชชะเสียสิ้น ตอบรับคำเชิญแล้วกินโต๊ะด้วยโจโจ้ในคายนั้ ยังไม่ทันได้เริ่มกินโต๊ะทหารเข้ามารายงานว่า ขณะนี้มีทหารกองหนึ่งกำลังออกเดินทางจากเมืองลกเอี้ยงจะไปทางด่านตะวันออก โจโจ้จึงสั่งให้ทหารไปสืบดูว่าเป็นกองทหารของผู้ใดและจะยกไปที่ใด ตั้งเจียวซึ่งเป็นข้าหลวงทราบความที่เอียวฮองและหันเซียมเข้าเฝ้ากราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้จึงว่า ท่านไม่จำเป็นต้องไปสืบข่าวดอก เพราะนั่นเป็นเอียวฮองทหารเก่าของลี้ฉุย และหันเซียมหัวหน้าโจรที่กลับใจเข้ารับราชการ สองคนนี้เห็นท่านมีอำนาจในเมืองหลวงจึงคิด จะไปอยู่เมืองไต้เหลียง โจโจ้ไม่มีความเกี่ยวกับสองคนนี้มาก่อนก็สงสัย จึงถามตั้งเจียว ว่าทั้งสองคนนี้มีความหวาดระแวงข้าพเจ้าด้วยเหตุใด ตั้งเจียวเฉลย ว่าทั้งสองคนนี้ไม่มีความคิดสติปัญญา หาได้มีความคิดระแวงสงสัยอะไรในตัวท่านไม่ เพียงแต่เห็นบทบาทตัวเองลดลงก็ยากไปอยู่ที่อื่นเสียเท่านั้น

โจโจ้ลงอุกมิตั้งเจียวต่อไปอีกว่า ทั้งสองคนนี้เมื่อไปอยู่เมืองไต้เหลียง แล้วจะคิดอ่านประการใด ตั้งเจียวจึงว่าทั้งสองคนนี้ไม่มีน้ยา "อุปมาเหมือนเสือไม่มีเขี้ยว แลนกหาปีกมิได้" คงจะไม่คิดการอันใดให้เป็นอันตรายต่อท่าน โจโจ้สนทนากับตั้งเจียวก็ยิ่งเห็นความหลักแหลม รอบรู้การบ้านเมือง และเห็นว่ามิได้ริสนองตอบชัดเจนแล้วจึงปรึกษาต่อไปว่า บัดนี้เมืองลกเอี้ยงถูกเพลิงเผาผลาญหมดสิ้น จะคิดอ่านประการใดจึงจะควร ตั้งเจียวจึงว่าตั้งโต๊ะเป็นพระราชเฝ้าเมืองลกเอี้ยงนี้เสียแล้วเชิญเสด็จไปประทับที่เมืองเตียงอันตั้งเป็นเมืองหลวงขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง ล้นตั้งโต๊ะแล้วลี้ฉุย ก็ยกครองอำนาจเป็นพระราชเฝ้าเมืองเตียงอันเสียแล้วกระทำย่ายึดสองเต้และขุนนางทั้งปวงจนพระเจ้าเหี้ยนเต้ต้องหนีมาประทับที่เมืองลกเอี้ยงนี้ บัดนี้ท่านเข้ามา

ช่วยราชการในเมืองหลวง พระเจ้าเหียนเต้และขุนนางทั้งปวงจึงค่อยมีความสุขขึ้น ความชอบจึงมีแก่ท่านเป็นอันมาก แต่ทว่าเมืองลกเอี้ยงนี้ซาร์ตทรโทรมไม่สามารถบูรณะฟื้นฟูให้คืนดีได้ดังเดิม ทั้งประตูเมือง ค่ายคูหอรบก็ถูกทำลายสิ้น หากมีศึกเหนือเสียได้ยกมาก็จะทำการรบศึกไม่สะดวก

โจโฉฟังคำดังเจียวชอบด้วยเหตุและผลต้องด้วยใจตัวจึงชักใช้ ต่อไปว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ท่านมีความคิดเห็นประการใดสืบไปจึงจะท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขได้ ดังเจียวจึงว่าเมืองสุโตอยู่ไม่ไกลจากเมืองลกเอี้ยง ข้าวปลาอาหาร ก็บริบูรณ์ ขอให้ท่านกราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต้ให้ย้ายเมืองหลวง ไปอยู่เมืองสุโต เท่ากับท่านได้เนรมิตเมืองหลวงใหม่แล้วนุ่มเกล้าถวาย ความชอบจะมีแก่ท่านเป็นอันมาก ขอท่านจงพิจารณาโดยควรเกิด โจโฉฟังดังเจียวอธิบายความเมืองโดยกว้าง โดยลึกแล้วประทับใจดังเจียวเป็นอันมาก ลุกขึ้นแล้วเข้ามาจับเอามือทั้งสองของดังเจียวกุมไว้ แล้วว่าความคิดอ่านของท่านช่างกว้างไกลยิ่งนัก ต้องด้วยความคิดของข้าพเจ้า แผ่นดินจะเป็นสุขสงบครั้งนี้ด้วยความคิดอ่านของท่านนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะรีบทำตามคำปรึกษาของท่าน แต่วิตกว่าถ้าเรายกไปจากเมืองลกเอี้ยงแล้ว เหยื่อสองและหันเซียมจะไม่ยก มาทำร้ายเอาหรือ นอกจากนี้บรรดาขุนนางข้าราชการจะพร้อมใจย้าย ไปเมืองสุโตพร้อมกันแล้วละหรือ ดังเจียวจึงว่าการทั้งปวงนั้นจะหวังเอาความพร้อมใจจากทุกคนย่อมไม่ได้ เพราะไม่ว่าเรื่องราวจะดีร้าย ประการใด ก็ย่อมมีทั้งผู้เห็นด้วยแลคัดค้านควบคู่ไปแทบทั้งสิ้น ขอเพียงการนั้นเป็นประโยชน์ต่อคนส่วนใหญ่ในแผ่นดิน และผู้คนหม่มากเห็นพ้องด้วยแล้วย่อมพึงกระทำ และย่อมเป็นการดีที่จะได้รู้อย่างแจ่มชัดว่าใครใดเห็นพ้องเข้าร่วมด้วยความคิดท่านใครใด ทักท้วงขัดขวางอยู่ ดังนี้แล้วสภาพความเมืองทั้งสิ้นก็ย่อมกระจ่างแจ้ง คนทั้งปวงก็จะยำเกรงท่านเป็นอันมาก ส่วนเหยื่อสองและหันเซียมแม้จะคิดทำร้ายท่านแต่ขาดกำลัง ทั้งกำลังสติปัญญาและกำลังทหาร ย่อมคิดทำการไปไม่ตลอด แต่เพื่อ ไม่ให้ท่านต้องวิตกกังวลในสองคนนี้เพียงแต่เกลี้ยกล่อมเอาไว้ก็จะไม่คิดทำอันตรายต่อท่าน

โจโฉจึงว่าท่านอธิบายมานี้กระจ่างแจ้งยิ่งนัก ประดุจท่าของคว่าอยู่ให้หายขึ้น ปัญหาจึงคงเหลือแต่เพียงว่าจะทำประการใดจึงจะชักจูงใจให้คนส่วนใหญ่เห็นพ้องในการย้ายเมืองหลวงไปอยู่เมืองสุโตดังเจียวจึงว่าบัดนี้ในเมืองลกเอี้ยงข้าวปลาอาหารก็ขาดแคลน เกิดความอดอยากแก่ทุกคน ให้ท่านประกาศแก่คนทั้งปวงว่าพระเจ้าเหียนเต้มีพระราชประสงค์จะย้ายเมืองหลวงไปอยู่เมืองสุโต เพื่อมิให้ราษฎรต้องอดอยากก็จะต้องด้วยความปรารถนาของทุกคน โจโฉฟังคำชี้แจงโดยตลอดเห็นการช่างหน้าสว่างไสว จึงมีความยินดีเป็นอันมาก แล้วว่านับแต่นี้เป็นต้นไปขอท่านช่วยเอ็นดูข้าพเจ้าให้คำปรึกษา ในการต่างๆ เพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของบ้านเมืองแลราษฎรเกิด ข้าพเจ้ามีข้อราชการสิ่งใดก็จะขอคำปรึกษาท่าน ดังเจียวขอบคุณโจโฉที่ไว้วางใจแล้วขอลากลับ จากนั้นโจโฉจึงเชิญคณะที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเข้ามาปรึกษาเรื่องย้ายเมืองหลวงและให้เตรียมการเพื่อย้ายเมืองหลวงไปอยู่เมืองสุโตต่อไป

ขณะนั้นองหลิบขุนนางในพระเจ้าเหียนเต้ ผู้เชี่ยวชาญด้านดาราศาสตร์ มีหน้าที่บันทึกจดหมายเหตุการแผ่นดิน ได้ปรึกษากับเล่างายเชื้อพระวงศ์ ซึ่งมีหน้าที่เป็นนายทะเบียนทำเนียบราชินิกุลว่า ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นดาวประจำเมืองตั้งแต่ช่วงฤดูฝนเป็นต้นมา ถึงบัดนี้เป็นเวลาสามเดือนแล้ว เห็นปรากฏการณ์บนภากาศประหลาดกว่าที่เคยเป็นมา เล่างายจึงถามว่าปรากฏการณ์บนท้องฟ้าที่ว่าเป็นเช่นใด และจะเกิดผลดีร้ายต่อบ้านเมืองประการใด องหลิบจึงว่าช่วงเวลานี้ดาวพระศุกรีได้โคจรเข้าบังดาวประจำเมืองตรงบริเวณกลุ่มดาวไถซึ่งเป็นระยะเชิงมุมบังชี้ว่าตรงกับเมืองเหียนสิน ซึ่งถือว่าเป็นท่าข้ามระหว่างเมืองมนุษย์กับเมืองสวรรค์ ขณะเดียวกันดาวอังคารได้โคจรถอยหลังเข้ามาใกล้กับดาวพระศุกรีตรงจุดที่เป็นประตูสวรรค์ ปรากฏการณ์ทั้งนี้แสดงว่าบ้านเมืองจะเปลี่ยนแปลงผู้ครองอำนาจรัฐ ข้าพเจ้าพิเคราะห์แล้วเห็นว่าราชวงศ์ฮั่นใกล้จะดับสูญแล้ว ดินแดนอันเป็นนุยกักจะรุ่งเรืองไพบูลย์

อนึ่งดาวอังคารอันโคจรเข้ามา ณ ประตูสวรรค์นั้นหมายถึงขุนศึกผู้มีกำลังกองทัพเข้มแข็งเกรียงไกร ดังนั้นผู้ครองอำนาจรัฐใหม่จึงเป็นแม่ทัพ และจะตั้งต้นแห่งอำนาจ ณ ดินแดนอันเป็นแคว้นนุยกั้น เล่างายจึงว่าความเรื่องนี้เป็นภาระใหญ่ของแผ่นดินสมควรที่ท่านจะกราบบังคมทูลให้ทรงทราบ องหลิบก็รีบคำ และเข้าเฝ้าพระเจ้าเหียนเต้กราบบังคมทูลให้ทรงทราบเป็นการส่วนพระองค์ พระเจ้าเหียนเต้ทรงฟังคำกราบบังคมทูลแล้วมิได้ตรัสประการใด ในขณะที่ยองหลิบสนทนากับเล่างายนั้น คนรับใช้ในบ้านได้ ยินความก็คิดขานนายเอาความชอบจึงลอบไปแจ้งข้อความนั้นให้โจโฉทราบ โจโฉครั้นทราบความอันเป็นที่ประหลาดนัก ครั้นใจว่าความจะแพร่พรายไปแล้วจะเกิดผลร้ายแก่ตัว ค่าลงก็ให้คนไปว่ากล่าวตักเตือนองหลิบว่า ปรากฏการณ์แห่งฟ้าดินยังหาเป็นที่แน่นอนไม่ อย่าเพิ่งพูดจาให้แพร่พรายจะเป็นที่ตระหนกต่อผู้คนในแผ่นดิน องหลิบ ฟังคำเตือนแล้วก็มีได้ว่ากล่าวประการใด โจโฉให้ทหารตามขุนศึกที่ปรึกษามาพบแล้วเล่าความตามที่ องหลิบสนทนากับเล่างายให้ฟังทุกประการ แล้วถามว่าท่านมีความเห็นเป็นประการใด ขุนสกลจึงว่าสรรพสิ่งย่อมหมุนเวียนเปลี่ยนไปตามธรรมชาติ และความสัมพันธ์ของฟ้าดิน ธาตุทั้งหลายย่อมหมุนเวียนเปลี่ยนแปรไปตามเหตุปัจจัยของกันและกัน ธาตุไฟให้กำเนิดธาตุดิน ธาตุดินให้กำเนิดธาตุทอง ธาตุทอง ให้กำเนิดธาตุน้ำ ธาตุน้ำให้

กำเนิดธาตุไม้ และธาตุไม้ให้กำเนิดธาตุไฟเป็นวัฏจักรดังนี้ อันพระเจ้าเหียนเต๋นั้นเป็นธาตุไฟ ตัวท่านเป็นธาตุดิน ครั้นเหตุการณ์หมุนเวียนสิ้นปฐมแห่งธาตุไฟแล้ว ยุคสมัยใหม่ย่อมผันสุมุ ธาตุดินอันเป็นปฐมธาตุประจำตัวท่าน ทั้งเมืองสุโตซึ่งอยู่ในดินแดนอันเป็นนัยกักก็อยู่ในภูมิธาตุดินสมกับธาตุของท่าน สอดคล้องกับการบนนภา กาศ ดังนั้นปรากฏการณ์ของฟ้าดินสมควรต้องกันแล้ว การย้ายเมืองหลวงไปอยู่เมืองสุโตครั้งนี้เห็นที่ท่านจะเรืองอำนาจขึ้นดังคำของอองหลิบเป็นมั่นคง ขอท่านจงรีบดำเนินการโดยไวเถิด

โจโจฟังคำชวนชักแล้วตัดสินใจขั้นสุดท้ายในการย้ายเมืองหลวงไปอยู่เมืองสุโต ครั้นรุ่งเช้าก็เข้าเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋กราบบังคมทูลให้ย้ายเมืองหลวง โดยอ้างว่าเมือง ลกเอียงชำรุดทรุดโทรมหากมีศึกเหนือเสียได้ยกมา ทำอันตรายก็จะไม่สามารถป้องกันรักษาไว้ได้ ทั้งเสบียงอาหารก็ไม่สมบูรณ์ แต่เมืองสุโตซึ่งอยู่ไม่ไกลมีความพร้อมทุกอย่าง พระเจ้าเหียนเต๋ฟังคำกราบบังคมทูลแล้วทรงเห็นชอบด้วย และรับสั่งให้ดำเนินการตามที่เห็นสมควร โจโจจึงกราบบังคมทูลต่อไปว่า ถ้าเป็นเช่นนั้นข้าพระพุทธเจ้าจะได้รับดำเนินการตามพระบรมรา ชานุญาตโดยเร็วแล้วกราบบังคมลาออกมา

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

การสถาปนาอำนาจรัฐใหม่ของโจโจ (ตอนที่ 72)

โจโจออกจากที่เฝ้าแล้วสั่งให้เตรียมการย้ายเมืองหลวงไปอยู่เมืองสุโต ครั้นพร้อมแล้วจึงอัญเชิญเสด็จพระเจ้าเหียนเต๋และสองเสนาประจักษ์พระที่นั่ง ข้าราชการบริวารและขุนนางข้าราชการทั้ง ปวงโดยเสด็จอย่างพร้อมเพรียงกัน แล้วเคลื่อนขบวนออกจากเมือง ลกเอียง โดยมีกองทัพของโจโจเป็นกองระวังหน้าหลังตามขบวน พยุหยาตราทางสถลมารค ครั้นขบวนเคลื่อนมาประมาณหกสิบเส้น ถึงเขตเขาอันเป็นที่ฝังพระบรมศพอดีต พระมหากษัตริย์ เอียวสองและหันเซียมได้คุมทหารมาสักดขบวนไว้ โจโจครั้นทราบความจึงขับม้าออกไปหน้า ทหาร แล้วแจ้งว่าเป็นขบวนเสด็จ ผู้มาสักดขวางจะเป็นกบฏต่อแผ่นดินหรือ ชีหลงทหารของเอียวสองและ หันเซียมไม่ต่อคำ ขับม้าตรงเข้ามา หาโจโจ เคาทูเห็นดังนั้นจึงขับม้าเข้าสัดชีหลงไว้ สองทหารต่อสู้กันอย่าง ดเดือดได้ห้าสิบเพลง โจโจจึงให้ตีระฆังเป็นสัญญาณให้เคาทูถอยกลับมา ชีหลงเห็นเคาทูถอยไปก็กลับไป ค่ายโจโจเชิญบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมาปรึกษาว่าเอียวสองและหันเซียมเป็นกบฏต่อแผ่นดิน จ่า จะจับฆ่าเสียให้จงได้ แต่ชีหลงนั้นมีฝีมือกล้าแข็ง ข้าพเจ้าใครได้ตัวมาใช้ในราชการ ทั้งหากได้ตัวชีหลง มาแล้วก็จะจับตัวเอียวสองและหันเซียมได้โดยง่าย ดังนั้นจะมีผู้ใดอาสาไปเกลี้ยกล่อมชีหลงได้บ้าง หมันทอง ขุนนางเมืองลกเอียงซึ่งโดยเสด็จมาในขบวนยืนคำโจโจ แล้วขออาสาไปเกลี้ยกล่อมชีหลงเพราะเป็นชาวบ้าน เดียวกัน สนทนกันมาตั้งแต่ยังเด็ก โจโจเห็นชอบและอนุญาตให้หมันทองไปดำเนินการ ครั้นคำนงหมันทองจึง ปลอมตัวเป็นทหารเลวลอบไปยังค่ายของ ชีหลง เห็นชีหลงในชุดออกศึกจุดเทียนนั่งดูหนังสืออยู่จึงเข้าไป คารวะแล้วทักทายชีหลงว่า ไม่ได้พบกันนานปี ท่านมีความสุขสบาย ดีหรือ ชีหลงเห็นทหารเลวเข้ามาในค่ายก็ ประหลาดใจเขม่นมองโดย พิณจก็จำได้ว่าเป็นหมันทองเพื่อนแต่วัยเด็ก จึงเชิญให้นั่งลงเจรจาแล้ว ถามว่าเหตุ ไດจึงมาหาข้าพเจ้าถึงที่นี่ หมันทองจึงว่าข้าพเจ้านี้รับราชการอยู่กับโจโจ วันนี้เห็นท่านต่อสู้กับเคาทูจึงรีบลอบ มาเยือนในฐานะเพื่อนเก่าเพื่อบอกความเห็นอันเป็นประโยชน์ต่อมิตร แล้วว่าตัวท่านมีฝีมือกล้าแข็ง อนาคตกล้า หาย สมควรรับราชการในพระมหากษัตริย์ เหตุใดจึงมางอมืองอเท้า อยู่กับคนไร้ความคิดแบบเอียวสองและ หันเซียมนี้ จะหาความก้าวหน้า หรือความเจริญรุ่งเรืองใดๆ ไม่ได้อย่างมากก็เป็นได้แค่หัวหน้าโจร ข้าพเจ้า เสียตายยิ่งนักจึงมาเตือนสติท่านให้คิดดูตามที่ควร

ชีหลงฟังคำหมันทองแล้วนิ่งอยู่ เป็นท่าที่ที่จ้านตอถ้อยคำของ หมันทอง ดังนั้นหมันทองจึงรีบรุกต่อไปว่า บัดนี้โจโจก็รับสั่งสองเต๋ นำขบวนเสด็จไปเมืองสุโต โจโจนั้นเป็นผู้หน้าที่ปรึกษาสามารถ มีน้ำ ใจรักผู้มีฝีมือกล้า แข็ง ความซื่อนี้ท่านคงได้ยินกิตติศัพท์มาบ้างแล้ว เป็นแน่ วันนี้ในขณะที่ท่านต่อสู้กับเคาทูนั้น โจโจมีความ พื่อใจในฝีมืออันแกร่งกล้าของท่านจึงมีไมตรีจิตเมตตา สั่งห้ามทหารเกาทัณฑ์มิให้ทำอันตรายท่านแล้วให้ ข้าพเจ้าออกมาเชิญท่านไปทำราชการด้วย

ชีหลงฟังดังนั้นจึงทอดถอนใจใหญ่แล้วว่าข้าพเจ้าก็รู้อยู่แล้วว่าเอียวสองและหันเซียมไร้ความคิดแลสติปัญญา แต่ ติดขัดอยู่ตรงที่อยู่ด้วยกันมานาน หากละทิ้งเสียในยามนี้ก็จะถูกเขานินทาได้ หมันทองเห็นชีหลงมีน้ำใจ โน้มไปในทางที่ไม่สมัครใจอยู่กับเอียวสอง และหันเซียม จึงกล่าวว่า "อันธรรมดานกจะทำรังก็ย่อมแสวงหาซึ่ง พุ่มไม้ชุก จะไต่ทำรังอยู่เป็นสุข ถึงลมพายุใหญ่จะพัดมา รังนั้นก็มิได้เป็นอันตราย ประการหนึ่งเป็นชายชาติ ทหาร จะหาแม่ทัพก็ให้พิเคราะห์ดูผู้ใจโอบอ้อมอารีแลชำนาญในการสงคราม ถึง ข้าศึกจะยกมามากมาย เท้าใดก็มีไต่หวาดไหว คิดอ่านป้องกันทหารทั้งปวงมิให้เป็นอันตราย ถ้าผู้ใดพบพานผู้มีสติปัญญาหมายจะพึง ได้แล้ว ไม่เข้าทำราชการด้วย อย่าให้คนทั้งปวงนับถือความคิดผู้้นเลย" ชีหลงฟังคำหมันทอง ทั้งเหตุผลแล ความแหวดล่อมอันบริบูรณ์ดังนี้จึงเห็นด้วยตกลงใจจะไปทำราชการด้วยโจโจ หมันทองจึงว่าถ้า เช่นนั้นท่านจง

ตัดศีรษะเอียวสองและหันเชื่อมเอาไปค่านับโจโจพร้อมกันเกิด ท่านจะมีความชอบเป็นอันมาก ชีหลงจึงว่า "ธรรมดาเป็นบ่าวได้กินข้าวแดงของท่านแล้ว ถ้ามีพอใจอยู่ด้วยและข้าทำร้ายแก่นายก็เป็นคนหากตัญญูมิได้" แล้วปฏิเสธรื้อข้อเสนอดังกล่าวของหมั่นทองว่าข้าพเจ้าทำตามข้อเสนอของท่านมิได้ หมั่นทองฟังคำปฏิเสธแล้วสรรเสริญ ชีหลงเป็นอันมากว่าเป็นคนมีกตัญญูรู้คุณคน แล้วว่าถ้าเช่นนั้นก็จะไปแต่ตัวพร้อมกันเกิด

ชีหลงรับคำแล้วจัดแจงข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวและพาพรรคพวกที่สนิทสนมกันสามสิบคนตามหมั่นทองหนีออกจากค่ายไปหาโจโจในคืนนั้น ฝ่ายเอียวสองทราบข่าวชีหลงพาพรรคพวกหนีออกจากค่ายจะไปอยู่ด้วย โจโจก็โกรธ ยกทหารพันหนึ่งออกไปไล่ตามชีหลง ครั้นมาถึงเนินเขาเห็นมีกองทหารสมไฟสว่างอยู่ หันไถ้นั้นโจโจยกทหารออกมาล้อมเอียวสองไว้ แล้วว่าเรามาคอยท่านอยู่เกือบสองชั่วยามแล้ว ท่านหนีไปไม่รอดดอก ว่าแล้วให้ทหารบุกเข้าไปเพื่อจะจับตัวเอียวสอง เอียวสองพยายามจะตีฝ่าออกไป ขณะนั้นหันเชื่อมทราบข่าวเอียวสองยกทหารออกติดตามชีหลงจึงรีบยกทหารตามมา ครั้นเห็นทหารโจโจล้อมเอียวสองอยู่ จึงตีฝ่าเข้ามาช่วยเอาเอียวสองออกจากวงล้อมทหารโจโจไปได้ ทหารโจโจได้ฆ่า ฟันทหารเอียวสองและทหารหันเชื่อมล้มตายลงหลายคน ส่วนที่เหลือ ก็เข้าสวามิภักดิ์ด้วยโจโจสิ้น แต่เอียวสองและหันเชื่อมนั้นเมื่อหนีมาได้แล้วเห็นทหารเหลืออยู่ไม่กี่คนก็เสียใจ หมดกำลังใจที่จะต่อสู้อีกต่อไปจึงพากันไปหาอ้วนสุด ณ เมืองลำหยง

โจโจก็ยกทหารกลับมายังขบวนเสด็จ หมั่นทองจึงพาชีหลงเข้า มาค่านับโจโจ ครั้นโจโจเห็นหน้าหมั่นทองและชีหลงก็มีความยินดียิ่งนัก สั่งทหารให้เอาเสื่อกระเบื้องอย่างดีและเงินทองจำนวนมากมารับขวัญชีหลง แล้วแต่งตั้งให้เป็นนายทหารประจำกองทัพของโจโจ รุ่งขึ้นโจโจจึงสั่งให้เคลื่อนขบวนเสด็จยกไปเมืองสุโต แล้วอัญเชิญเสด็จพระเจ้าเหียนเต๋ประทับที่เรือนรับรองแขกเมือง ซึ่งจัดเป็นที่ประทับชั่วคราว และให้ใช้จวนเจ้าเมืองเป็นท้องพระโรงสำหรับว่าราชการชั่วคราว พระเจ้าเหียนเต๋ทรงมีพระบรมราชโองการให้สถาปนาเมืองสุโตเป็นราชธานี แล้วโปรดให้สร้างพระราชวัง ท้องพระโรง พระตำหนักและอาคารต่างๆ ตามธรรมเนียมการสร้างเมืองหลวง และให้ขยายเขตเมืองใหม่ให้กว้างขวางกว่าเดิม ก่อสร้างกำแพงเมืองใหม่ ก่อสร้างค่ายคูประตูเมืองหอรบพร้อมสรรพเนื่องจากบรรดาขุนนางแต่ครั้งเมืองหลวงเก่าตั้งแต่ลิฉุย กุยก็ลงมาบ้างก็เป็นกบฏ บ้างก็ล้มหายตายจาก ครั้นสถาปนาเมืองหลวงใหม่จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าแต่งตั้งข้าราชการขุนนางครั้งใหญ่ตั้งแต่ระดับสูงสุดลงมาดังนี้

แต่งตั้งโจโจเป็นอัครมหาเสนาบดี, ตั้งสินและขุนนางในพระเจ้า เหียนเต๋รวมสามสิบเอ็ดคนเป็นขุนนางชั้นเสนาบดี, ขุนสกลเป็นราชเลขาธิการ และที่ปรึกษาอัครมหาเสนาบดี, ขุนฮิวเป็นขุนนาง ที่ปรึกษา ด้านกิจการทหาร, กุยกแเป็นเสนาธิการทหารสูงสุด, เล่าหัวเป็นเสนาบดีประจำสำนักอัครมหาเสนาบดี, "มอกาย เล็กโจ๋ ยิบจุ่น สาม คนนี้ได้กำกับคลังและฉางข้าว", เทียหยกเป็นเจ้าเมืองดงเป้ง, ฮวนแสง กับตั้งเจี๋ยเป็นเจ้าเมืองลกเอี้ยง, หมั่นทองเป็นที่เจ้าเมืองสุโต, แสหัวตัน แสหัวเอียน โจหยิน โจทอง สี่คนนี้เป็นทหารเอก, ลียอย ลีเตียน จักจั้น อิกิม ชีหลง ทั้งห้าคนนี้เป็นทหารโท, เคาทูกับเตียนอวยเป็นทหารตรี และบรรดาทหารมีฝีมือทั้งนั้นก็ตั้งเป็นขุนนางสิ้นการแต่งตั้งขุนนางใหม่ในครั้งนี้มีลักษณะเหมือนการตั้งรัฐบาลใหม่ เป็นการประนีประนอมระหว่างฝ่ายราชสำนักกับฝ่ายของโจโจ ดังนั้นรัฐบาลใหม่นี้จึงเป็นรัฐบาลผสมระหว่างขุนนางข้าราชการเก่ากับทีมงานของโจโจ โดยคณะรัฐมนตรีมีทั้งสิ้นสามสิบหกคน เท่ากับจำนวนคณะรัฐมนตรีตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ในจำนวนคณะรัฐมนตรีสามสิบหกคนนี้มีโจโจเป็นนายกรัฐมนตรี มีขุนนางข้าราชการสำนักเก่าเป็นรัฐมนตรีสามสิบเอ็ดคน โดย มีตั้งสินเป็นหัวหน้า ทีมงานของโจโจเป็นรัฐมนตรีเพียงสี่คน คือ มอกาย เล็กโจ๋ ยิบจุ่น และเล่าหัวเท่านั้น แต่เป็นรัฐมนตรีที่รับผิดชอบ งานสำคัญคือรับผิดชอบงานการคลังและฉางข้าวอันเป็นคลังเสบียง รวมทั้งงานบัญชาการภายในประเทศซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบ ของสำนักอัครมหาเสนาบดี หรือสำนักนายกรัฐมนตรีในปัจจุบันนั่นเอง

รัฐบาลผสมชุดนี้มีผู้ประสานงานระหว่างสถาบันพระมหากษัตริย์กับรัฐบาลคือขุนสกล ซึ่งเป็นทั้งราชเลขาธิการและที่ปรึกษาอัครมหาเสนาบดี ทำให้งานของฝ่ายบริหารกับของสถาบันพระมหากษัตริย์เป็นเอกภาพ แต่ในด้านการทหารนั้น โจโจได้วางคนของตัวเองในตำแหน่งสำคัญจนหมดสิ้น ดังนั้นแม้ว่าจะเป็นรัฐบาลผสมที่ฝ่ายโจโจมีรัฐมนตรีเป็นเสียงข้างน้อย แต่ทว่าโดยเนื้อหาแห่งอำนาจกลับตกอยู่กับโจโจทั้งสิ้น เพราะตัวโจโจเองเป็นอัครมหาเสนาบดีว่าราชการสิทธิขาดทั้งด้านการทหารและพลเรือน โดยเฉพาะตำแหน่งสำคัญทางฝ่ายทหารนั้นยังมีตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการกองกำลังรักษาพระนคร ซึ่งเป็นตำแหน่งสำคัญอยู่เดิมอีกตำแหน่งอีก มีอำนาจ สิทธิขาดในราชการประจำ รวมทั้งการบัญชาการสำนักพระราชวัง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) จึงว่าไว้ว่า "ถ้าผู้ใดจะว่าราชการสิ่งใดๆ ก็เอามาแจ้งแก่โจโจก่อน จึงกราบทูลพระเจ้าเหียนเต๋ได้" นั่นคือสายงานระหว่างฝ่ายบริหารกับสถาบันพระมหากษัตริย์จะผ่านจากโจโจซึ่งเป็นอัครมหาเสนาบดีไปทางขุนสกลราชเลขาธิการ เพื่อนำความกราบบังคมทูลทางหนึ่ง และจากพระมหากษัตริย์ผ่านราชเลขาธิการลงมาถึงอัครมหาเสนาบดีอีกทางหนึ่ง การทั้งนี้จะเป็นไปเพราะโจโจมีจิตใจคิดกำเริบยอม

ไม่ได้ เพราะระบบบริหารราชการแผ่นดินในขณะนั้นเป็นดังที่กล่าวแล้วมาตั้งแต่ยุครัชกาลก่อนๆ และดูไปแล้ว อำนาจของพระเจ้าแผ่นดินในยุคนั้นคล้ายๆ กับระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข เป็นแต่เป็นประชาธิปไตยที่มีอัครมหาเสนาบดีเป็นผู้มีอำนาจเด็ดขาดในการบริหารอย่างหนึ่งและโดยไม่มี การเลือกตั้งอีกอย่างหนึ่ง โครงสร้างแห่งอำนาจแบบนี้ประจักษ์ชัดว่าโจโฉได้เห็นความสำคัญของ อำนาจในยุคนั้น ว่าอยู่ที่กองทัพ เป็นหลักการเดียวกับความคิดของเหมาเจ๋อตงที่ว่า "อำนาจรัฐเกิดจากกระบอกปืน" โจโฉได้ อาศัยกองทัพเป็นฐานอำนาจทางการเมืองของรัฐบาล ซึ่งมีโจโฉเอง เป็นหัวหน้ารัฐบาล ดังนั้นแม้ว่าจะมีเสียง ข้างน้อยในคณะรัฐมนตรี แต่อำนาจแท้จริงกลับมีได้อยู่ที่คนเหล่านั้นหากอยู่ที่โจโฉ ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบทาง นโยบายสูงสุด

ความล้มเหลวที่ฉกรรจ์ของนายปรีดี พนมยงค์ หนึ่งในคณะราษฎรคนสำคัญและอดีตหัวหน้าขบวนการเสรีไทย คือการไม่ให้ความสำคัญแก่การก่อกำเนิดอำนาจทางทหาร ดังนั้นอำนาจรัฐของนายปรีดี พนมยงค์ ในยุคหลัง เปลี่ยนแปลงการปกครองจึงต้องหลดมือไป ทำให้การอภิวัฒน์ต้องถอยหลังแม้กระทั่งตัวเองก็ต้องลี้ภัยออกไป อยู่ในต่างประเทศจนวาระสุดท้ายแห่งชีวิต แม้ว่ายุคสมัยจะได้พัฒนาไปจนสงครามกำลังกลายเป็นเรื่องล้าสมัย แต่อำนาจรัฐก็ยังคงอยู่ที่กระบอกปืนอยู่นั่นเอง เป็นแต่ว่ากระสุนปืนนั้นได้แปรเปลี่ยนไปตามยุคสมัย และกระสุน เงินได้เข้ามามีบทบาทมากขึ้นโจโฉผู้ใฝ่ฝันเป็นใหญ่ในแผ่นดินมาตั้งแต่เด็ก บัดนี้ความใฝ่ฝันของโจโฉปรากฏ เป็นจริงขึ้นแล้ว และเมื่อโจโฉครองอำนาจรัฐก็เห็น ได้ชัดอีกประการหนึ่งว่าบรรดาภคินีสำคัญแห่งอำนาจได้ ถูกวางตัวโดยบุคคลที่เป็นคนเก่า เคยร่วมทุกข์ร่วมสุข ร่วมเป็นร่วมตายกันมาก่อน ทั้งสิ้น โจโฉไม่ยอมรับเอา บุคลากรภายนอกจำพวก "ปลาหมอ" ที่วิ่งเต้นแสวงหาตำแหน่งจากผู้มีอำนาจ หรือประเภท "มืออาชีพ" ที่ใคร โหนชนะก็เอาด้วยช่วยกระพือ หรือจำพวก "ภาพลักษณ์ดีแต่ใส่ในกลวง" เข้ามาอยู่ในกลไกอำนาจรัฐแม้เพียง คนเดียว

บทเรียนนี้มีมานับพันปี แต่นายกรัฐมนตรีบางคนซึ่งดูประหนึ่งเฉลียวฉลาดแต่กลับไม่รู้จักบทเรียนนี้ หลงเลือก เอาคนแบบ "ปลาหมอ" คนแบบ "มืออาชีพ" และคนแบบ "ภาพลักษณ์ดีแต่ใส่ในกลวง" เข้ามาร่วมรัฐบาล โดยทิ้งขว้างผู้คนเก่าของตนที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขมาด้วย กันอย่างไม่ใยดี จึงทำให้รัฐบาลนั้นต้องอายุสั้นอย่างน่า เสียหาย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบายลิดกังเอวลำตัน (ตอน 73)

ในขณะที่โจโฉครองอำนาจรัฐอย่างเต็มเปี่ยมแล้วนั้น เล่าปียังคงเป็นแค่เจ้าเมืองซีจิ๋ว อันเป็นหัวเมืองเอก แต่ ชุนเซ็กกลับดกระกำลังบากและถดถอยลงจากเมื่อครั้งที่เพิ่งสิ้นชุนเกี้ยน ในครั้งนั้นบรรดาแม่ทัพนายกองและ ทหารของชุนเกี้ยนพร้อมใจกันยกให้ ชุนเซ็กเป็นเจ้าเมืองเตยงสา แต่ทางเมืองหลงไม่รับรองฐานะของชุน เซ็ก ดังนั้นชุนเซ็กจึงต้องพาพรรคพวกออกจากเมืองเตยงสาไปอยู่เมืองกังหนำ ซึ่งเป็นหัวเมืองจัตวา ขึ้นกับ เมืองซีจิ๋ว

ต่อมางอเก้งซึ่งเป็นเจ้าเมืองตันเอี้ยง และเป็นน้าของชุนเซ็ก ได้พิพาทกับโตเกี่ยมเจ้าเมืองซีจิ๋ว ชุนเซ็กอาศัย อยู่ในเมืองกังหนำต่อไปไม่ได้เพราะต้องถือว่าเป็นปรีกษากับโตเกี่ยมไปด้วย ดังนั้นชุนเซ็กจึงต้องพามารดา และครอบครัวไปฝากอาศัยอยู่ที่ตำบลชยกโอะ ทางตอนใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง ใกล้กับเมืองตันเอี้ยง แต่ตัว ชุนเซ็ก และบรรดาทหารลูกน้องเก่าของชุนเกี้ยนได้พากันไปรับราชการอยู่ กับอ้วนสุดที่เมืองลำหยง และ กลายเป็นลูกน้องของอ้วนสุดตั้งแต่บัดนั้น

ในสถานการณ์ที่กล่าวนี้ โจโฉจึงเป็นขุนนางในพระเจ้าแผ่นดิน ที่มีตำแหน่งสูงที่สุด และมีอำนาจมากที่สุด ใน แผ่นดิน โดยที่บรรดาหัวเมืองต่างๆ นั้นยังไม่ปรากฏว่าเมืองใดตั้งตนเป็นปรีกษากับโจโฉ คงมีแต่ลิโป้ คนเดียวที่เป็นศัตรูคู่อาฆาตและบัดนี้แตกทัพหนี ไปอาศัยเล่าปี่อยู่ที่เมืองเสียวฟ่าย โดยนัยที่กล่าวนี้ถ้าโจโฉ เป็นผู้นำและนักปกครองที่แท้จริงแล้ว ย่อมใช้อำนาจรัฐที่มีอยู่นั้นสร้างเอกภาพ สร้างความสงบสุขสันติขึ้นใน แผ่นดินได้ หรืออย่างน้อยก็ต้องไม่แย่งกว่าที่เป็นมาแต่เดิม ด้วยเหตุนี้การที่สถานการณ์ไม่เกิดความสุขสันติ แต่กลายเป็นสงครามขุนศึกอย่างยาวนานจนกลายเป็นสามก๊ก จึงต้องกล่าวว่าเป็นผลมาจากความผิดพลาด ของโจโฉทั้งสิ้น และย่อมกล่าวได้ว่าด้วยว่าบรรดาที่ปรึกษา ตลอดจนแม่ทัพนายกองของโจโฉคือผู้ร่วมขบวนการ ที่ก่อความเดือดร้อนทุกข์เข็ญแก่แผ่นดินและราษฎรร่วมกับโจโฉ ซึ่งต้องรับผิดชอบในความผิดพลาดล้มเหลว นั้นด้วย

ในฐานะรัฐบาลของพระเจ้าเหียนเต๋ แทนที่โจโจจะเริ่มงานของรัฐบาลใหม่ด้วยการทำนบารุงแผ่นดินและราษฎร แก้ไขปัญหาความพิพาทบาดหมางระหว่างหัวเมืองต่างๆ ที่หากจะพึงมี สร้างสันติสุขและสันติภาพให้เกิดขึ้นในแผ่นดิน แต่กลับปรากฏว่าโจโจได้เริ่มต้น ด้วยความคิดก่อสงคราม และทำให้สงครามขยายตัวลุกลามไปทั่วประเทศ โจโจเริ่มงานของรัฐบาลใหม่ด้วยการพิจารณาว่าใครเป็นศัตรูที่ต้องรีบกำจัดบ้าง แล้วตั้งเอาลิโป้เป็นศัตรูตัวสำคัญที่ต้องกำจัดเป็นคนแรก ดังนั้นโจโจจึงแต่งโต๊ะเลี้ยงบรรดาขุนนาง แม่ทัพนายกอง และข้าราชการทั้งปวง แล้วปรึกษาว่าบัดนี้ลิโป้ศัตรูตัวสำคัญของเราได้ไปอาศัยเล่าปี่อยู่ที่เมืองเสียวฟาย ดังนั้น หากจะไว้นานทั้งลิโป้และเล่าปี่ก็อาจคบคิดกันมาทำอันตรายแก่เรา ข้าพเจ้าจึงปรารถนาที่จะกำจัดศัตรูเสียตั้งแต่ไม่ทันตั้งตัว ท่านผู้ใดจะคิดอ่านช่วยการนี้ให้สัมฤทธิ์ผลได้บ้าง

เคาหูจึงลุกขึ้นคารวะโจโจแล้วขออาสายกทหารห้าหมื่นไปกำจัดลิโป้ และเล่าปี่ให้จงได้ ขุนสกลที่ปรึกษาอำครมหาเสนาบดีได้หักท้วงขึ้นว่าเคาหูเป็นทหาร มีกำลังฝีมือมากก็จริงอยู่ แต่การทั้งนี้จะอาศัยกำลังฝีมืออย่างเดียวไม่ได้ หากต้องอาศัยกำลังสติปัญญาเป็นธงชัยชี้ทิศทาง ซึ่งต้องเริ่มต้นด้วยปัญหาทางการเมืองก่อนว่าสถานการณ์ ณ บัดนี้สมควรรบหรือไม่ หากว่าสมควรรบแล้วจึงไปสู้ปัญหาวารรบแล้วจะชนะหรือไม่ จากนั้นจึงเป็นปัญหาทางการเมืองการทหารว่าจะรบกันอย่างไร

โจโจจึงว่าข้าพเจ้าเห็นด้วยกับกระบวนการทางความคิดของท่าน จงแสดงให้ประจักษ์ว่าด้วยกระบวนการทางความคิดนี้เราพึงกระทำการสถานใด จึงจะบรรลุความปรารถนาของข้าพเจ้า ขุนสกลจึงว่า "ในเมืองสุโถ้นี่ท่านพึงยกมาซ่อมแปลงขึ้นใหม่ บ้านเมืองยังมีพันปรกติ ซึ่งจะยกไปนั้นข้าพเจ้ายังไม่เห็นด้วย แลเล่าปี่กับลิโป้นั้นอุปมาดังเสือสองตัว ข้าพเจ้าจะคิดให้ชิงอาหารกันกิน เห็นเล่าปี่กับลิโป้จะเกิดรบพุ่งกันจนตายข้างหนึ่ง แล้วจึงคิดการต่อไป" แล้วว่าตามความคิดของข้าพเจ้านั้น ขอท่านจงนำความกราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋ว่าบัดนี้โตเกี่ยมเจ้าเมืองซีจิ่วตายแล้ว ได้ทำพินัยกรรมไว้แต่ก่อนตายยกเมืองซีจิ่วแก่เล่าปี่ และเล่าปี่ได้ส่งหนังสือกราบบังคมทูลมาตามพินัยกรรมนั้น แต่เรื่องราวยังไม่เรียบร้อย ขอทรงพระกรุณาโปรดเกล้าแต่งตั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองซีจิ่วตามทางราชการ ดังนี้แล้วเล่าปี่ก็จะเต็มใจทำราชการสนองพระเดชพระคุณ ต่อจากนั้นให้ท่านมีหนังสือไปถึงเล่าปี่อีกฉบับหนึ่งแจ้งแสดงความยินดีที่พระเจ้าเหียนเต๋ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าแต่งตั้งเป็นเจ้าเมืองซีจิ่ว โดยการเพ็ดทูลของท่าน แต่ลิโป้นั้นเป็นศัตรูราชสมบัติแลมักเนรคุณคน ให้เล่าปี่คิดอ่านวางแผนกำจัดลิโป้เสีย ลิโป้ไปแล้วเล่าปี่คงจะไม่แข็งข้อต่อท่านสืบไป

แผนการของขุนสกลครั้งนี้คืออุบายลิดกิ้งเอาลาตัน เป้าหมายที่แท้จริงคือการยึดเมืองซีจิ่ว บังคับให้เล่าปี่เข้าสวามิภักดิ์แต่โดยดี แต่ดันไม้ใหญ่แบบเล่าปี่นั้น ขณะนี้ยังมีลิโป้เป็นกิงก้านสาขาอยู่ จึงต้องลิดกิ้งก้านสาขาเสียก่อน แล้วค่อยเอาลาตันต่อภายหลัง เป็นอุบายทางการเมืองที่เป็นอย่างเดียวกับกลยุทธ์ทางการเมืองการทหารที่ว่า "กินข้าวที่ละคำจนหมดจาน" นั่นเอง

โจโจและบรรดาแม่ทัพนายกองฟังคำขุนสกลแล้วต่างสรรเสริญความคิดสติปัญญาขุนสกลเป็นอันมาก โจโจจึงนำความกราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋เพื่อโปรดเกล้าแต่งตั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองซีจิ่วตามคำของ ขุนสกล และทำหนังสือลับอีกฉบับหนึ่งถึงเล่าปี่แล้วสั่งให้ข้าหลวงอัญเชิญพระบรมราชโองการและเอาหนังสือลับนั้นไปมอบแก่เล่าปี่ที่เมือง ซีจิ่ว และสั่งกำชับข้าหลวงว่าให้สังเกตการณ์ความเคลื่อนไหวของเล่าปี่ ว่าจะยินดีปฏิบัติตามหนังสือลับนั้นหรือไม่

เล่าปี่ครั้นทราบว่ามีข้าหลวงอัญเชิญพระบรมราชโองการมาแต่เมืองหลวง จึงให้จัดพิธีรับพระบรมราชโองการอย่างธรรมเนียม ครั้นได้ทราบความตามพระบรมราชโองการแล้วก็มี ความยินดี สั่งให้ แต่งโต๊ะเลี้ยงข้าหลวงและบรรดาขุนนางข้าราชการเมืองซีจิ่วในคำวันนั้น กินโต๊ะเสร็จแล้วข้าหลวงจึงมอบหนังสือลับของโจโจให้แก่เล่าปี่ ครั้นเล่าปี่ได้ทราบความตามหนังสือลับที่ว่าโจโจเป็นผู้เพ็ดทูลให้ทรงโปรดเกล้าแต่งตั้งเป็นเจ้าเมืองซีจิ่วและให้กำจัดลิโป้เสีย ก็เข้าใจความคิดและแผนการของโจโจ ดังนั้นจึงผลัดผ่อนกับข้าหลวงว่าขอเวลาตรีกดรองอีก 2-3 วัน ข้าหลวงก็รับคำเล่าปี่ แล้วลากลับไปพักที่บ้านพักรับรองแขกเมือง เสร็จงานเลี้ยงแล้วเล่าปี่จึงให้เชิญบิณฑก ขุนเชียน สองที่ปรึกษา พร้อมด้วยกวนอู เดียวหุย มาปรึกษาเกี่ยวกับหนังสือของโจโจว่าจะจัดการประการใด คนทั้งนั้นเห็นว่าสมควรฆ่าลิโป้เสียตามที่โจโจ ได้มีหนังสือมาเพราะเป็นการกำจัดคนเนรคุณที่เลวทรามเสียคนหนึ่งทั้งไม่ต้องขัดใจเป็นศัตรูกับโจโจ แต่เล่าปี่ไม่เห็นด้วย และแสดงเหตุผลว่า "ลิโป้ได้บากหน้ามาพึ่งแล้ว ครั้นเราจะทำอันตรายเสียบัดนี้ก็เห็นไม่สมควร นานไปใครจะมาอยู่ด้วยเล่า" เดียวหุยยังคงยืนยันว่า การทำต่อคนชั่วนั้นไร้ผล มีแต่จะเป็นอันตรายในภายหน้า แต่เล่าปี่ไม่ฟังคำเดียวหุย คงยืนยันตามความเห็นเดิม

วันรุ่งขึ้นไม่ทันที่เล่าปี่จะได้แจ้งผลการตัดสินใจแก่ข้าหลวงทหาร ก็มารายงานว่าบัดนี้ลิโป้มาขอพบเพื่อแสดงความยินดี เล่าปี่จึงออกไปต้อนรับลิโป้ ปฏิสันถารกันตามธรรมเนียมแล้วจึงเชิญมาที่จวนเจ้าเมือง ลิโป้ได้แสดง

ความยินดีพร้อมกับมอบของขวัญจำนวนมากแก่เล่านี่ ขณะนั้นเดียวหุยถือกระบี่เข้ามาในจวนจะฆ่าลิโป เล่านี่เห็นดังนั้นก็ตกใจขวางเดียวหุยไว้แล้วชิงกระบี่จากมือเดียวหุย และต่อว่าเดียวหุยว่าโจนไม่ฟังคำเราผู้เป็นพี่แล้วมากระทำเสียมารยาทต่อลิโปดังนี้ ลิโปจึงว่า เดียวหุยนี้มีความแค้นผูกพยาบาทข้าพเจ้าด้วยเรื่องสิ่งใดหรือจึงพยายามฆ่าข้าพเจ้าหลายครั้งหลายหนแล้ว เดียวหุยยื่นคาลิโปก็โกรธร้องดวาดด้วยเสียงอันดังว่าเป็นเพราะลิโปเป็นคนเนรคุณ แม้โจโลก็ยังมีหนังสือมาให้พี่ๆฆ่ามันเสีย เล่านี่ได้ยินเดียวหุยเอาความเมืองอันเป็นเรื่องลับมาพูดกับลิโป โดยไม่ยั้งคิดจึงดวาดเอากระบี่เดียวหุยแล้วสั่งทหารให้พาเดียวหุยออกไปจากจวน จากนั้นจึงพาลิโปเข้าไปที่ห้องหนังสือแล้วเอาหนังสือลับของโจโลให้ลิโปอ่านดู และบอกความตามที่โจโลแจ้งมากับข้าหลวงให้ลิโปฟังทุกประการ

ลิโปเห็นหนังสือของโจโลที่ให้เล่านี่จับตัวฆ่าเสียก็ร้องไห้ รับผิดชอบเล่านี่แล้วว่าข้าพเจ้าขอขอบใจในพระคุณท่านที่ชื่อตรงต่อมิตรในยามยาก การที่โจโลคิดอ่านทำการทั้งนี้หวังจะให้ท่านกับข้าพเจ้า หวาดระแวงสงสัยแล้วกลายเป็นศัตรูกัน เมื่อล้างผลาญกันเองแล้ว โจโลย่อมฉวยโอกาสกำจัดฝ่ายชนะได้โดยง่าย แต่น้ำใจท่านงดงาม ชื่อตรงนัก จึงเอาความทั้งนี้ให้ข้าพเจ้าได้ทราบ ดังนั้นจึงขจัดความหวาดระแวงสงสัยระหว่างเราสอง ทำลายแผนการลิดกิ่งเอาลำต้นของ โจโลให้พินาศไปด้วยน้ำใจแห่งคุณธรรมของท่านครั้งนี้

คำพูดของลิโปครั้งนี้ไม่ว่าจะพูดออกมาเพราะความกลัวภัย หรือด้วยบังเอิญก็ตามที แต่แสดงให้เห็นว่าลิโปได้เข้าใจแผนการของโจโล ซึ่งย่อมตรงกับความเข้าใจของเล่านี่เป็นอย่างดีด้วยกัน เล่านี่ฟังคาลิโปแล้วจึงว่าข้าพเจ้าคบหากับท่านด้วยความสุจริต จะไม่คิดสังหารท่าน ตามความต้องการของโจโลเป็นอันขาด ดังนั้นถึงแม้ผู้ใดจะมาว่ากล่าว ยุยงประการใด ข้าพเจ้าก็จะไม่ทำร้ายท่าน อย่าได้วิตกกังวลต่อไปเลย

ลิโปจึงว่าข้าพเจ้าได้ฟังคำท่านแล้วก็เบาใจ ตัวข้าพเจ้านี้ก็จะรักษาไมตรีและระลึกถึงคุณท่านตลอดไป เมื่อเข้าใจกันเช่นนี้แล้วทั้งเล่านี่และลิโปจึงนั่งกินโต๊ะกันต่อไปจนถึงเวลาเย็น ลิโปจึงขอลาเล่านี่กลับไปเมืองเสียวฟาย กวนอู เดียวหุย เห็นเล่านี่ปล่อยลิโปลอยหายกลับไปแล้วจึงพากันเข้าไปถามเล่านี่ว่าเหตุใดจึงไม่ฆ่าลิโปเสีย เล่านี่จึงว่าโจโลคิดอุบาย จะให้เราจับลิโปกินแห่งแควลงใจกันล้างผลาญกันเองก่อน แล้วจึงกำจัดฝ่ายที่ชนะในภายหลัง ถ้าหากเรากำจัดลิโปเสียแล้ว โจโลก็จะทำศึกปราบปรามฝ่ายที่ชนะแต่เพียงด้านเดียว ไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลังอีกต่อไป การฆ่าลิโปคือการต้องกลโจโล และเรานั้นแหละที่จะตกอยู่ในอันตรายต่อไป กวนอู ฟังคำเล่านี่แล้วเห็นด้วย แต่เดียวหุยยังคงคุมความโกรธแค้นซึ่งลิโปอยู่จึงว่าไม่ว่าประการใดข้าพเจ้าจะฆ่าลิโปเสียให้จงได้ เล่านี่เห็นเดียวหุยดื้อรั้น ไม่ฟังเหตุผล จึงตำหนิเดียวหุยว่าการที่น้องเล็กเจ้าคิดเช่นนี้เหมือนกับคนไม่มีความคิด เราได้อธิบายความเมืองอันเป็นอุบายให้เจ้าฟังทั้งนี้ชัดเจนอยู่แล้ว โจนเล่านี่จึงต้องไม่ฟังเหตุและผล เดียวหุยเห็นเล่านี่ไม่พอใจก็เกรงใจเล่านี่แล้วยอมสงบท่วงทำทักิริยาลงเป็นปรกติ

ฝ่ายข้าหลวงรอฟังคำตอบจากเล่านี่ว่าจะเต็มใจปฏิบัติตามหนังสือของโจโลหรือไม่อยู่หลายวัน ก็ไม่มีคำตอบว่าประการใด ทั้งได้รู้ข่าวว่าลิโปเดินทางมาเมืองซีจิ๋วเพื่อแสดงความยินดีกับเล่านี่ แต่เล่านี่ยังคงปล่อยให้ลิโปกลับไปอย่างปลอดภัย ก็รู้ว่าเล่านี่ไม่เต็มใจปฏิบัติตามหนังสือของโจโล ดังนั้นจึงขอลาเล่านี่กลับเมืองหลวง เล่านี่ก็ไม่ได้ว่ากล่าวประการใด คงอวยพรแต่ให้ข้าหลวงเดินทางกลับโดยสวัสดิ์

ครั้นข้าหลวงเดินทางกลับถึงเมืองสุโตแล้ว ได้เข้าไปรายงานให้ โจโลทราบว่าเล่านี่ไม่ปฏิบัติตามหนังสือของท่าน โจโลได้ฟังดังนั้นก็โกรธ แล้วสั่งให้เชิญบรรดาที่ปรึกษา และแม่ทัพนายกองมาปรึกษา เพื่อจะกำจัดลิโปและเล่านี่ต่อไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

อุบายเลือกสินไหม (ตอน 74)

โจโลได้แจ้งให้บรรดาคณะที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองได้ทราบว่า เล่านี่ไม่ยอมปฏิบัติตามหนังสือที่แจ้งไปให้ฆ่าลิโปเสีย ดังนั้นจึงขอปรึกษาว่าท่านทั้งปวงจะคิดอ่านประการใดต่อไป ขุนสกลที่ปรึกษาอัศวมหาเสนาบดีจึงเสนอว่า "ข้าพเจ้าจะขอคิด กลอุบายอีกข้อหนึ่งเรียกว่าเลือกสินไหม" ทำให้ลิโปกับเล่านี่ประหัดประหารกันให้จงได้ โจโลสงสัยจึงถามขุนสกลว่าอุบายเลือกสินไหมนี้เป็นประการใด ขุนสกลจึงอธิบายต่อไปว่า "น้ำใจลิโปนั้นมีได้ชื่อต่อผู้ใด ขอท่านแต่งคนไปบอกอ้วนสุดเจ้าเมืองลำหยงว่า บัดนี้เล่านี่มีหนังสือขึ้นมาให้กราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่าจะขอยกทหารไปตีเมืองลำหยง ถ้าอ้วนสุดรู้ดังนั้นก็โกรธเห็นจะยกทหารชิงมารบเมืองเล่านี่ก่อน ท่านให้มีหนังสือรับสั่งไปให้เล่านี่ยกไปรบเมืองอ้วนสุด เมื่อเล่านี่กับ อ้วนสุดรบกันอยู่นั้น ถ้าผู้ใดเพลี่ยงพล้ำ ลิโปก็จะฆ่าเอาเป็นมั่นคง ท่านจึงคิดการต่อไป"

แผนการอันเป็นอุบายที่เรียกว่าเลือกสินไหมนี้ อาศัยหนังสือรับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋อย่างหนึ่ง และหลอกอ้วนสุดให้ยกมารบกับเล่าปี่อีกอย่างหนึ่ง จึงพอแลเห็นได้ว่าเล่าปี่กับอ้วนสุดจะต้องทำศึกชิงเมืองกัน แต่ที่ขุนสกลไม่ได้คำนึงถึงก็คือรัฐบาลของพระเจ้าเหียนเต๋นั้นมีหน้าที่สร้างความสงบสุขและสันติภาวะให้เกิดขึ้นในบ้านเมือง ไม่ได้มีหน้าที่สร้างความแตกแยก ก่อสงครามหรือทำให้สงครามขยายตัวไป การดึงเอาอ้วนสุดเจ้าเมืองลำหยง ซึ่งเป็นหัวเมืองใหญ่เข้ามาเกี่ยวข้องกับยอมทำให้การรบพุ่งฆ่าฟันขยายตัว กลายเป็นสงครามระหว่างเมืองซีจิ๋วกับเมืองลำหยง เป็นที่เดือดร้อนแก่ทหาร และราษฎรทั้งปวง

โดยนัยนี้ยอมประณามได้ว่าแผนการและความคิดของขุนสกลทั้งนี้ เป็นแผนการของคนกระหายเลือด และกระหายสงคราม อันเป็นการทำผิดหน้าที่ของรัฐบาล และผิดหน้าที่ของที่ปรึกษาอำมหิตหาเสนาบดี ซึ่งจะก่อผลร้ายอย่างใหญ่หลวงตามมาในภายหลัง แต่โจโฉนั้นมีอหังการฝังใจในการสงครามเหมือนๆ กับฮิตเลอร์ ครั้นได้ฟังคำขุนสกลแล้วก็ต้องด้วยความรู้สึกนึกคิดเป็นยิ่งนัก ตกลงทำตามความเห็นของขุนสกล ดังนั้นโจโฉจึงแต่งคนไปหาอ้วนสุดที่เมืองลำหยง แล้วแจ้งแก่ อ้วนสุดว่าบัดนี้เล่าปี่มีหนังสือกราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋กล่าวหาว่าท่านเป็นกบฏ จึงขอพระบรมราชานุญาตยกกองทัพมากำจัดท่านเสีย แต่อัครมหาเสนาบดีเมตตาท่านจึงเก็บหนังสือนั้นไว้ยังไม่นำความกราบบังคมทูล และรีบให้ข้าพเจ้านำความมาแจ้งให้ท่าน ทราบอ้วนสุดได้ทราบความแล้วก็เชื่อตาม และโกรธเล่าปี่เป็นอันมาก ต่ว่าเล่าปี่เป็นไฉยจากทอเสื่อขาย พอได้ดีเป็นที่เจ้าเมืองซีจิ๋วแล้วคิดอ่านกำเริบ จะยกมาตีเมืองเรา เราจะนั่งอยู่ให้เล่าปี่ยกมานั้นไม่สมควรจำจะเหยียบเมืองซีจิ๋วเสียก่อน ว่าแล้วก็สั่งตั้งกิเหลง ทหารเอกเป็นแม่ทัพคุมทหารสิบหมื่นยกไปตีเมืองซีจิ๋ว

โจโฉครั้นแต่งคนไปหาอ้วนสุดแล้ว จึงทำหนังสือรับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋ไปถึงเล่าปี่ว่า บัดนี้อ้วนสุดเป็นกบฏต่อแผ่นดินตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้า ดังนั้นพระเจ้าเหียนเต๋จึงโปรดให้เล่าปี่จัดกองทัพยกไปปราบอ้วนสุดให้ราบคาบ เล่าปี่รับหนังสือรับสั่งแล้วแจ้งแก่ผู้เชิญหนังสือว่า ท่านจงกลับไปกราบบังคมทูลเถิดว่าข้าพเจ้าเล่าปี่น้อมรับคำสั่ง จะยกกองทัพไปกำจัดอ้วนสุดตามพระราชประสงค์ ผู้เชิญหนังสือก็ขอลากลับเมืองหลวง แล้วแจ้งให้โจโฉทราบ

เล่าปี่ได้เชิญบิณฑกและขุนเขียนสองที่ปรึกษา พร้อมด้วยกวนลว เตียวหุย มาปรึกษาเตรียมการยกกองทัพไปเมืองลำหยง แต่บิณฑกนั้นเมื่อได้ทราบความแล้วก็แจ้งในอุบายของโจโฉจึงว่า การครั้งนี้จะไม่ใช้รับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋ แต่เป็นอุบายของโจโฉที่จะทำให้เรากับอ้วนสุดรบกัน แล้วโจโฉจะคิดการกำจัดฝ่ายที่ชนะต่อภายหลัง บิณฑกอ่านสถานการณ์ได้อย่างทะลุปรุโปร่งว่านี่คือกลอุบายของ โจโฉ จึงมีหรือที่คนระดับเล่าปี่จะอ่านสถานการณ์ไม่ออก แต่เล่าปี่กลับกล่าวขึ้นว่าการครั้งนี้เป็นรับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋ เราเป็นข้าแผ่นดินยอมมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามหมายรับสั่งนั้น ไม่ว่าจะเป็นอุบายของโจโฉหรือไม่ก็ตามที่ ดังนั้นเล่าปี่จึงสั่งให้จัดเตรียมทหาร รอดุษดีแล้วจะยกไปตีเมืองลำหยง ความอันน่าสังเกตอยู่ตรงที่เมื่อเล่าปี่รู้ว่าเป็นอุบายแล้วโฉนเล่า ก็ยังคงดำเนินการต้องตามกลอุบายนั้น หรือแม้หากว่าเล่าปี่ไม่แจ้งในกลอุบายแต่ เมื่อบิณฑกได้แสดงให้เห็นแล้วก็ยอมเห็นตามได้โดยง่าย ดังนั้นการตัดสินใจยกไปตีเมืองลำหยงจึงน่าจะมีเหตุผลที่เป็นไปได้อีกประการคือข้อแรก เล่าปี่ต้องการลดความขัดแย้งกับโจโฉ ต้องการเอาใจโจโฉเพื่อลบเลือนการขัดแย้งไม่พอใจไปในครั้งก่อน ข้อสอง เล่าปี่เองก็ต้องการหาโอกาสขยายอิทธิพลอำนาจอยู่ แต่ยังไม่หาเหตุความชอบธรรมไม่ได้ ดังนั้นเมื่อมีหมายรับสั่งมาดังนั้นจึงมีข้ออ้างที่ชอบด้วยกฎหมายและชอบธรรมในการยกไปตีเมืองลำหยง

แต่ไม่ว่าในทางใดยังคงแสดงว่าทั้งบิณฑก และเล่าปี่ต่างก็คาดไม่ถึงในอุบายเลือกสินไหม ซึ่งซ่อนอยู่อีกชั้นหนึ่งในอุบายลิดกิ่งเอาลำต้น เพราะต่างไม่ได้คำนึงถึงลิโป้ที่จ้องฉวยโอกาสเข้าเติมในภายหลัง ฝ่ายขุนเขียนเป็นนครนบคอบ ครั้นได้ฟังว่าเล่าปี่ตัดสินใจจะยกไปตีเมือง ลำหยงจึงเสนอว่าท่านจะยกไปก็ตามใจเถิด แต่เมือง ซีจิ๋วนี้เป็นเมืองสำคัญ เป็นฐานกำลังของฝ่ายเรา จำต้องคิดอ่านป้องกันรักษาไว้ให้ปลอดภัย กวนลวจึงขึ้นอาสาว่าจะอยู่รักษาเมืองซีจิ๋ว แต่เล่าปี่แย้งว่าน้องรองเจ้าเป็นทั้งที่ปรึกษาและขุนพลของเราจะอยู่รักษาเมืองยอมไม่เหมาะ เพราะสมควรที่จะไปด้วยเรามากกว่า

เตียวหุยเห็นดังนั้นว่าในเมื่อพร้อมต้องไปเมืองลำหยงกับพี่ใหญ่ ข้าพเจ้าก็จะอาสาเป็นผู้รักษาเมืองซีจิ๋วเอง เล่าปี่ได้ติงว่าน้องเล็กเจ้ามักเสพสุรา และแรงด้วยโทสะ ชอบเบียดเบียนทหาร ทั้งเป็นคนใจร้อนใจร้ายไม่ฟังเหตุผลใครเห็นจะให้รักษาเมืองซีจิ๋วนี้ไม่ได้ เตียวหุยจึงว่าข้าพเจ้าขอให้สัญญาว่าในระหว่างรักษาเมืองซีจิ๋ว นี้จะไม่เสพสุราเป็นอันขาด หากการสิ่งใดจะปรึกษาหารือผู้มีสติปัญญาก่อน และถ้าทำการใดแล้วมีผู้ทักท้วงห้ามปรามก็จะเชื่อฟังโดย เคารพคำสั่งของเตียวหุย แม้จะเป็นหลักฐานแต่เป็นคำสั่งสัญญาแบบเด็กๆ ที่ให้สัญญาอะไรง่ายๆ เพียงแค่ขอให้ได้สิ่งที่ต้องการเท่านั้น และสิ่งที่ต้องการนั่นก็คือการได้เป็นผู้รักษาเมืองซีจิ๋ว การให้สัญญาอย่างง่าย แบบนี้จึงเชื่อถืออันใดไม่ได้ บิณฑกฟังคำเตียวหุยแล้วท้วงว่า ความที่ท่านให้สัญญานี้ดีอยู่ แต่เกรงว่าการปฏิบัติจะไม่เหมือนคำที่ให้สัญญาไว้ เตียวหุยฟังคำท้วงของบิณฑกก็โกรธ ล้ำลึกขึ้นว่าข้าพเจ้านี้ได้ทำการ

ด้วยเล่าปีที่เรามาที่ชานาน ไม่เคยถูกผู้ใดหมิ่นค่าว่าเชื่อถือไม่ได้ บิดักท่านดูแลคน ข้าพเจ้านัก หาคะรแก่ คำพูดของขุนนางผู้ใหญ่ไม่

เล่าปีเห็นเดียวหุยพาลโกรธเช่นนั้นจึงห้ามว่าอย่าเพิ่งด่วนตำหนิบิดัก เพราะแม้แต่ตัวเราก็กหาได้วางใจไม่แต่เอา เกิดเมื่อน้องเล็ก เจ้าได้ให้สัญญาแล้วเช่นนี้ ก็จงอยู่รักษาเมืองให้ปลอดภัย แต่จะขอให้ตั้งอยู่ด้วยเจ้าเพื่อ ช่วยปรึกษาทั่วถึง และห้ามปรามมิให้เจ้าเสพสราจนมากเกินไป เดียวหุยฟังคำเล่าปีแล้วดีใจ ย้ำคำว่าจะรักษา สัญญาอย่างมั่นคง เพื่อให้เมือง ชีจิวปลอดภัยไร้เหตุร้ายทั้งปวง ตั้งตั้งก็รับคำเล่าปีว่าจะอยู่ช่วยเหลือเดียวหุย จนกว่าเล่าปีจะยกทัพกลับมา

เมื่อมอบหมายภาระหน้าที่รักษาเมืองชีจิวเสร็จแล้ว เล่าปีก็สั่ง ให้เคลื่อนทัพจะยกไปเมืองลำหยง ครั้นยกมาถึง ชายแดนเมืองอู่ก็พบกับกองทัพของกิเหลง ทั้งสองฝ่ายจึงตั้งค่ายยันกันไว้รุ่งขึ้นทั้งสองฝ่ายก็ยกทหารออกจากค่ายยกมาประจันหน้ากัน หลังจากได้วาทะถ้อยคำกันตามธรรมเนียมแล้ว กิเหลงแม่ทัพของอ้วนสุดจึงขับ ม้าร่าจาวหนักห้าสิบชั่งตรงเข้าหาเล่าปี กวนอูเห็นเช่นนั้น จึงขับม้าออกมาสกัดกิเหลงแล้วตวาดขึ้นด้วยเสียงอัน ดัง ม้ากิเหลงตกใจชะงักลง พอตั้งตัวได้กิเหลงก็ชักม้าเข้ามารบด้วยกวนอู ทั้งสองฝ่ายรบกันได้สามสิบเพลง ม้ากิเหลงอ่อนกำลังลง กิเหลง จึงบอกกวนอูว่าขอพักรบชั่วคราวก่อน กวนอูก็ยินยอม กิเหลงจึงขับม้ากลับเข้า ค่าย แล้วสั่งให้ขุนเจ๋งทหารรองออกไปรบด้วยกวนอู กวนอูยืนม้ารออยู่ไม่เห็นกิเหลงยกออกมา เห็นแต่ขุนเจ๋ง ยกทหารตรงเข้ามาจึงถามว่ากิเหลงหลบหนีไปเสียที่ไหน จึงให้คนต่ำฝีมืออย่างเจ้าออกมารบหาคู่ควรแก่เราไม่ ขุนเจ๋งฝีมือระดับสุนัขจิ้งจอก ไม่รู้จักพญาเสือโคร่ง ขาดความยังคิดว่าที่ตัวได้ออกมารบเพราะกิเหลงผู้เป็นนาย รักตัวกลัวตาย เห็นว่าสู้ไม่ได้จึงขอพักรบ แล้วส่งลูกน้องออกมาตายแทน จึงทำท่ายกวนอูว่าฝีมือท่านนั้นไม่ คู่ควรกับกิเหลงเจ้านายเรา เอาแค่ระดับทหารรองอย่างเรา เจ้าก็จงรักษาศีรษะบนบ่าไว้ให้จงดีเถิด

เมื่อเป็นเช่นนั้นกวนอูจึงจำต้องรบด้วยขุนเจ๋ง เพลงแรกไม่ทันสิ้นเสียง กวนอูก็เอาจ้าวฟันขุนเจ๋งตม้ตาย เล่าปี เห็นดังนั้นจึงสั่งทหารเข้าโจมตีทหารของกิเหลงที่ยกมากับขุนเจ๋ง ทหารขุนเจ๋งเห็นฝีมือกวนอูถากถางก็แตก พายพากันวิ่งหนีจะเข้าค่าย เล่าปี กวนอู จึงยกทหารไล่ตามตี แล้วยึดค่ายกิเหลงได้ กิเหลงเห็นเสียที่แก่เล่าปี จึงถอยทัพพาทหารไปตั้งค่ายใหม่อยู่ริมแม่น้ำเมืองชวหยิน แล้วแต่งทหารเข้าปล้นค่ายเล่าปีหลายครั้ง แต่ถูก ทหารเล่าปีตีโต้แตกพ่ายกลับไปทุกครั้ง จนทหารของกิเหลงซึ่งตอนยกมามีจำนวนมากกว่าทหารของเล่าปี ค่อยๆลดจำนวนลงจนมีจำนวนใกล้เคียงกัน ดังนั้นกิเหลงจึงไม่ยอมออกรบ ทั้งสองฝ่ายตั้งค่ายคุมเชิงกันอยู่ ฝ่ายเดียวหุยอยู่รักษาเมืองชีจิว ระยะเวลาๆ ก็รักษาสัญญาที่ให้ไว้กับเล่าปี และได้แบ่งหน้าที่ให้ตั้งตั้ง รับผิดชอบว่าราชการฝ่ายพลเรือน ตัวเดียวหุยว่าราชการฝ่ายทหาร แต่นานวันเข้าก็อยากเสพสราตามนิสัยเดิม จึงสั่งให้แต่งโต๊ะแล้วเชิญบรรดาขุนนางข้าราชการเมืองชีจิวมากินโต๊ะ เดียวหุยเสพสราแล้วเดินไปตามโต๊ะ ต่างๆ เชิญชวนขุนนางข้าราชการชวนจอกไปโดยลำดับ จนเดียวหุยเริ่มเมาสรา ครั้นมาถึงโต๊ะของโจป้า โจป้า ไม่ยอมดื่มสรา เดียวหุยก็บังคับให้ดื่ม โจป้าขัดไม่ได้ก็ดื่มไปจอกหนึ่ง เดียวหุยก็เดินชวนจอกตามโต๊ะต่างๆ ต่อไป จนอาการเมาสรามากขึ้นโดยลำดับ มาถึงโต๊ะโจป้าอีกครั้งหนึ่งก็บังคับโจป้าอีก แต่โจป้าไม่ยอมดื่ม เดียวหุยโกรธจึงสั่งทหารให้โบยโจป้าหนึ่งร้อยที

ตั้งตั้งเห็นดังนั้นจึงเข้าห้าม แต่เดียวหุยกลับอ้างว่าตั้งตั้งรับผิดชอบด้านพลเรือน แต่โจป้าเป็นทหารจึงไม่ควร มายุ่งเกี่ยว ตั้งตั้ง เห็นเดียวหุยเมาก็ไม่ยอมดอแยะด้วย คนเมาจึงนั่งเสีย โจป้าเห็น ดังนั้นจึงว่า ข้าพเจ้าอายุ มากแล้ว เพียงแค่ไม่ดื่มสราขออย่าได้ลงโทษข้าพเจ้าเลย แม้ไม่เกรงใจข้าพเจ้าก็ขอให้เห็นแก่หน้าลูกเขย ของข้าพเจ้า เดียวหุยจึงถามว่าผู้ใดเป็นลูกเขยของท่าน โจป้าจึงว่าคือลิโป้เจ้าเมืองเสียวฟาย ลั่นคำว่าลิโป้ เลือดโทสะก็ฉ็ดพลุ่งครอบงำความคิดจิตใจเดียวหุย แรงโทสะโหมเข้าใส่โจป้าโดยตรง เดียวหุยจึงว่าเดิมเรา ล้อท่านเล่น แต่บัดนี้เมื่อท่านอ้างลิโป้มาชมเรา เราก็จะโบยท่านจริงๆ แล้วสั่งทหารให้เอาโจป้าไปโบยร้อยที โบยไปได้เพียงห้าสิบทีโจป้าก็สลบลง บรรดาขุนนางข้าราชการเห็นเช่นนั้นก็ตกใจ เข้าไปช่วยอ้อนวอนเดียว หุยให้หยุดโบย เดียวหุยก็สั่งให้หยุดตามคำขอของขุนนางข้าราชการนั้น

โจป้าฟื้นจากสลบแล้วก็โกรธแค้นเดียวหุยเป็นอันมาก จึงแต่งหนังสือเล่าความที่เดียวหุยชมเหงรังแกให้ได้เจ็บ อาศัยต่อหน้าบรรดาขุนนางข้าราชการ แล้วให้ทหารผู้ใดบังคับบัญชาไปส่งให้กับลิโป้ ณ เมืองเสียวฟาย ตั้งแต่วันนั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**ผลของการตั้งอยู่ในความประมาท (ตอน 75)**

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบัญญัติเบญจศีลเพื่อคุ้มครองบุคคล และสังคมให้ปลอดภัยและเป็นสุข ในเบญจศีลนั้น บทว่าด้วยการห้าม เสพสหายาเมา เป็นบทสุดท้าย แต่มีความสำคัญสูงสุด เพราะเป็นบทที่ป้องกันมิให้ตั้งอยู่ในความประมาท เมื่อตั้งอยู่ในความประมาทแล้ว ในทางกาย วาจา ก็สามารถล่วงศีลได้ทุกข้อ ในทางจิตก็ทำให้สติเฟื่องเหว ไม่ตั้งมั่น ไม่บริสุทธิ์ และไม่สามารถใช้การงานอันใดได้ ดังนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสว่า ในบรรดาธรรมทั้งปวงไม่เห็นธรรมข้อใดจะเป็นใหญ่เป็นประธานเสมอด้วยความไม่ประมาท และทรงตรัสถึงผลร้ายของการตั้งอยู่ในความประมาทว่า เป็นหนทางที่จะเผชิญกับพญามัจจุราช แม้ยามใกล้จะดับขันธปรินิพพานก็ทรงย้ำเป็นปัจฉิมวาจาว่า "ท่านทั้งหลายจงยังการทั้งปวงให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด"

พลันที่เดียวหุยคิดละคำสัญญาที่ให้ไว้กับเล่าปี่ และเริ่มดื่มสุรา ย่อมได้ชื่อว่าตั้งอยู่ในความประมาทแล้ว เพราะความประมาทนั้นจึงขาดสติ และปัญญาถูกปิดบังไป จึงคิดสัญญาที่ให้ไว้กับเล่าปี่ทั้งสามข้อที่ว่าจะไม่เสพสุราก่อนที่เล่าปี่จะกลับมา ทำการสิ่งใดจะปรึกษาด้วยผู้มีสติปัญญา และถ้าทำการสิ่งใดมีผู้ทัดทานก็จะรับฟังเดียวหุยทำผิดสัญญาทั้งสามข้อแล้วสั่งโง่ป้า เพียงเท่านั้นก็นับว่าผิดหนักหนาสาหัสแล้ว แต่การมิได้จบลงเพียงเท่านี้ เพราะเมื่อลิโป้ได้รับหนังสือของโจป้าผู้เป็นพ่อตา เล่าความที่ถูกเดียวหุยข่มเหงรังแก ทำให้เจ็บอายต่อหน้าบรรดาขุนนางข้าราชการเมืองซีจิ๋ว และยังกล่าวจ้วงจูดุหมิ่นมาถึงลิโป้อีกด้วย ลิโป้จึงโกรธเคืองเดียวหุยเป็นอันมาก ให้หาต้นก่งมาพบเล่าความทั้งปวงให้ต้นก่งฟัง แล้วปรึกษาว่าจะต้องล้างแค้นเดียวหุยให้จงได้

ต้นก่งจึงว่าอันตัวท่านนั้นเปรียบประดุจจะเข้าใหญ่ มาอยู่เมืองเสียวฟาย ซึ่งประหนึ่งเป็นหนองน้ำน้อยหาสมควรไม่ จำต้องแสวงหา แม่น้ำใหญ่อาศัยจึงจะทำการใหญ่ได้ บัดนี้เล่าปี่ยกไปตีเมืองลำหยง ให้เดียวหุยอยู่รักษาเมือง ทหารก็น้อยตัวนัก การที่เดียวหุยทำหยาบช้าต่อพ่อตาท่าน และยังจ้วงจูดุหมิ่นมาทั้งนี้เป็นที่แล้วที่จะยกไปยึดเอาเมืองซีจิ๋ว ทำการใหญ่สืบไป ขอท่านจงเร่งยึดเมืองซีจิ๋วโดยเร็วเถิด ลิโป้ฟังคำต้นก่งแล้วเห็นชอบกับข้อเสนอ จึงสั่งให้จัดทหารเป็น สองกอง ลิโป้ยกทหารมาเป็นกองหน้ารีบรุดไปเมืองซีจิ๋วก่อน และให้ต้นก่งกับโกส่นระดมทหารทั้งสิ้นจากเมืองเสียวฟายรีบยกตามไป

ลิโป้ ต้นก่ง และโกส่นจัดเตรียมทหารแล้ว ลิโป้ก็รีบยกกำลังทหารเข้าไปเมืองซีจิ๋วตั้งแต่นั้น ล่วงยามสามก็ถึงกำแพงเมืองซีจิ๋ว จึงร้องให้ทหารเปิดประตูเมืองแจ้งว่ามิชราชาการสำคัญจะปรึกษากับเดียวหุย ขณะนั้นทหารของโจป้ารักษาเชิงเทียนและประตูเมืองอยู่เห็นเป็นลิโป้จึงเอาความไปรายงานให้โจป้าทราบ โจป้ารับมาที่เชิงเทียนเห็น ลิโป้จึงสั่งทหารให้เปิดประตูเมืองรับลิโป้เข้ามา ทหารของลิโป้ก็โห่ร้องและพากันยกเข้าไปในเมืองซีจิ๋ว ทหารเดียวหุยเห็นทหารลิโป้ยกมาก็ตกใจ รีบวิ่งเข้าไปหาเดียวหุย แต่เดียวหุยเมาสุราหลับใหลอยู่ทหารจึงรีบปลุกให้ตื่นแล้วรายงานเหตุการณ์ให้ทราบ เดียวหุยทราบความก็ตกใจ รีบคว้าทวนออกไปยืนหน้าบ้านพัก เห็นทหารลิโป้ล้อมอยู่ เห็นว่าจะต่อสู้ไม่ได้เพราะมีกำลังน้อย ทั้งยังมีเมาสุราอยู่ จึงวิ่งไปที่โรงม้าชั้นม้าพาหนะติดตามเพียงสิบแปดคนหนีออกจากเมืองซีจิ๋ว ทั้งครอบครัวเล่าปี่และข้าของทั้งสิ้นไว้ในเมืองซีจิ๋ว ทหารลิโป้เห็นเดียวหุยพาทหารหลบหนีออกจากประตูเมืองก็ไปรายงานให้ลิโป้ทราบ ลิโป้เห็นว่ายึดเมืองซีจิ๋วได้โดยง่ายเช่นนี้แล้ว และเดียวหุยก็มีฝีมือกล้าแข็ง จึงไม่ติดตามเดียวหุยต่อไป แต่โจป้าพ่อตาลิโป้นั้นยังคุมแค้นเดียวหุยอยู่เป็นอันมาก เห็นเดียวหุยหนีไปทั้งๆ ที่เมาสุราจึงรีบคุมทหารร้อยเศษติดตามเดียวหุยไป เดียวหุยหนีออกจากเมืองไปไม่ไกลนัก ได้ยินเสียงทหารไล่ตาม มากี่หยุดดูว่าเป็นทหารของผู้อยู่ใด ครั้นเห็นเป็นโจป้าจึงชักม้ากลับมาเผชิญหน้ากับโจป้า โจป้าเห็นเดียวหุยขับม้าเข้ามาก็เร่งฝีเท้ามาเข้ารบด้วยเดียวหุย ต่อสู้กันได้สามเพลงโจป้าเห็นว่าสู้เดียวหุยไม่ได้จึงขับม้าหนี เดียวหุยขับม้าไล่ตามไปถึงริมแม่น้ำหันเข้ากับโจป้า จึงเอาทวนแทงโจป้าตกม้าตาย

ครั้นสว่างทหารเดียวหุยที่หลบหนีออกจากเมืองติดตามมาทันจึงพากันไปหาเล่าปี่ตามเส้นทางที่จะไปเมืองลำหยง ครั้นมาถึงเมืองอุไถก็พบกองทัพเล่าปี่ เดียวหุยจึงเข้าไปหาเล่าปี่ เล่าความให้เล่าปี่ฟังทุกประการ บรรดาทหารของเล่าปี่ครั้นได้ทราบความต่างพากันเสียใจและห่วงใยครอบครัวที่อยู่ในเมืองซีจิ๋วนั้น เล่าปี่เห็นคนทั้งปวงตกใจ จึงปลอบว่า "ธรรมดาเกิดมาเป็นชาติทหารแล้ว ถ้าจะเสียที่ก็อย่าเป็นทุกข์ ถึงจะได้ที่ก็อย่ายินดี" กวนอูสังเกตเห็นเดียวหุยมาแต่ตัว มิได้เห็นครอบครัวเล่าปี่ตาม มาด้วย จึงถามว่าครอบครัวพี่ใหญ่ของเราขณะนี้อยู่ที่ใด เดียวหุย จึงว่าข้าพเจ้ารีบหนีมา ดังนั้นครอบครัวของพี่ใหญ่จึงยังคงค้างอยู่ในเมืองซีจิ๋ว เล่าปี่ได้ยินก็เจ็บใจไม่ว่ากล่าวประการใด แต่กวนอูฟังแล้วก็โกรธ กระทั่งเท่าแล้วเดียวหุยว่า ก่อนที่พี่ใหญ่จะยกมา น้องเล็ก เจ้าให้สัญญาไว้ว่าอย่างไร แล้วไหนจึงละสัญญานั้นเสีย ทำให้พี่ใหญ่ ต้องเสียทั้งเมืองและเสียทั้งครอบครัว เจ้าจะรับผิดชอบเรื่องนี้อย่างไรกัน เดียวหุยได้ยินกวนอูตำหนิดังนั้น หันไปมองเล่าปี่เห็น

ขริมอยู่ สำนักรับผิดชอบก็ประดังเข้ามาเต็มหัวใจ ทั้งรู้สึกอับอายขายหน้ายิ่งนัก ประกอบกับเสียใจอย่างสุดซึ้ง ที่ทำให้พี่ใหญ่ของตัวต้องเสียทั้งเมือง และเสียทั้งเมีย เดียวหุยจึงกระชากกระบี่ออกจากฝักจะเชือดคอตาย เล่าปีเห็นดังนั้นก็ตกใจ ปราดเข้าถึงตัวเดียวหุย มือหนึ่งกอดเดียวหุยไว้ อีกมือหนึ่งชิงกระบี่จากมือเดียวหุยแล้ว จึงว่า "คำโบราณ กล่าวไว้ว่า ธรรมดาภรรยาอุปมาเหมือนอย่างเสื้อผ้า ขาดแลหายแล้ว ก็จะได้ใหม่ พี่น้อง เหมือนแขนซ้ายขวา ขาดแล้วยากที่จะต่อได้ แล้ว เราก็ได้สาบานไว้ต่อกันว่า ถ้าจะตายก็จะตายด้วยกัน ซึ่งเสีย เมืองชีจิ๋วและภรรยาเราไปทั้งนี้เป็นการภายนอก จะฆ่าตัวเสียมันใจของ ทั้งนี้จะคืนมาก็หาไม่ได้ ถ้าเรายังมีชีวิตอยู่ก็จะได้อ่านทำการสืบไป จะมาตายเสียเปล่าๆ ไม่ควรเลย"

คำพูดจากใจของเล่าปีครั้งนี้สะเทือนใจผู้คนยิ่ง บรรดาทหารที่อยู่ ณ ที่นั้นยินคำเล่าปีแล้วพากันร้องไห้สงสาร และเลื่อมใสศรัทธาเล่าปีเป็นยิ่งนัก เล่าปีเห็นทหารทั้งนั้นร้องไห้ก็พลอยร้องไห้ตาม ไปด้วย กวนอู เดียวหุย เห็นเล่าปีร้องไห้จึงพากันร้องไห้ตาม ฝ่ายลิโป้ครั้นได้เมืองชีจิ๋วแล้วใจยังเกรงเล่าปีอยู่ จึงจัดทหารร้อยหนึ่งไป คุ่มครองครอบครัวเล่าปีแล้วจัดการดูแลเลี้ยงดูเป็นอันดี มิให้ขาดตกบกพร่อง

ฝ่ายอ้วนสุดเจ้าเมืองลำหยง ครั้นได้ทราบข่าวว่าลิโป้ยึดได้เมือง ชีจิ๋วแล้ว จึงให้ทหารถือหนังสือไปให้ลิโป้ ขอให้ลิโป้ยกมาช่วยรบด้วยเล่าปี โดยสัญญาว่าจะตอบแทนการครั้งนี้แก่ลิโป้ด้วยข้าวหมื่นถัง ม้าห้าร้อย ทอง เงินหมื่นตำลึง แพรพันพัน ลิโป้เป็นคนโลภเห็นรางวัลที่อ้วนสุดตั้งไว้เป็นจำนวนมากก็ตกลงที่จะยกไปรบด้วย เล่าปีลิโป้จึงสั่งให้โกสั่นคุมทหารห้าหมื่นยกไปตีกระหนาบหลังเล่าปี ฝ่ายเล่าปีตั้งค่ายมั่นอยู่กับกิเหลง ครั้น ทราบว่าลิโป้ให้โกสั่นยกทหาร มาตั้งค่ายกระหนาบหลังอยู่ เห็นว่ากำลังทหารน้อยกว่าข้าศึก จึงปรึกษาด้วยแม่ทัพนายกองว่ากองทัพรามีกำลังน้อย ทั้งอยู่ระหว่างถูกกระหนาบตั้งนี้เห็นจะสู้ไปไม่ตลอด สมควรถอนทัพไป ตั้งในที่ปลอดภัยเสียก่อน ทุกคนเห็นพ้องกับเล่าปี

ครั้นค่ำลง ฝนตกหนัก เล่าปีจึงใช้สหายออกกลยุทธ์ "หนีในเมื่อต่อสู้ไม่ชนะ" สั่งให้ถอนทัพยกหนีจะไปเมืองกองเหลง ครั้นรุ่งขึ้นโกสั่นทหารลิโป้ทราบข่าวว่าเล่าปีถอยทัพหนีไปจึงไปพบกิเหลง แล้วทวงถามของตอบแทนตาม สัญญา แต่กิเหลงปฏิเสธว่าไม่ทราบเรื่องข้อสัญญานี้ โกสั่นจึงเลิกทัพกลับเมืองชีจิ๋ว ส่วนกิเหลงก็เลิกทัพกลับ เมืองลำหยง แจ้งให้อ้วนสุดทราบความที่โกสั่นมาทวงของตอบแทนตามสัญญา โกสั่นกลับถึงเมืองชีจิ๋วก็ รายงานให้ลิโป้ทราบข่าว กิเหลงปฏิเสธ ไม่รับรู้เรื่องสัญญา พอตีอ้วนสุดให้ทหารถือหนังสือมาถึงลิโป้ว่ากองทัพ โกสั่นยกไปไม่ทันได้รับกับเล่าปี ดังนั้นจึงทวงข้าวของตามสัญญายังไม่ได้ ต้องรอให้ได้ตัวเล่าปีก่อนจึงจะส่ง ข้าวของตามสัญญามาให้ ลิโป้ได้ยินดังนั้นก็โกรธคิดจะยกไปรบด้วยอ้วนสุด จึงให้ทหารมาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมาปรึกษา ดันก่งฟังความจากลิโป้แล้วเสนอว่า ขณะนี้ยังไม่สมควรรบด้วยอ้วนสุด เพราะฝ่ายเรา เพิ่งตั้งตัวขึ้นมาใหม่ เหตุการณ์ยังไม่ปกติดีนัก แต่อ้วนสุดของสมผู้คนและเสบียงไว้เป็นอันมาก หากทำศึกต่อกันในสถานการณ์เช่นนี้เห็นจะเสียทีแก่อ้วนสุด ทั้งโจโฉก็อาจฉวยโอกาสยกมาซ้ำเติมก็จะเสียการไป

ลิโป้จึงถามว่าถ้าเช่นนั้นควรดำเนินการต่อไปอย่างไร ดันก่งจึงว่าขณะนี้เล่าปียกหนีไปเมืองกองเหลง หากไป เข้าด้วยโจโฉ หรืออ้วนสุด เราก็จะเสียเปรียบ ดังนั้นจึงควรเกลี้ยกล่อมเล่าปีเข้ามาเป็นพวกให้อยู่ที่เมืองเสียวฟ่ายเสียก่อน หากจะทำการศึกกับอ้วนสุดต่อไปก็จะได้อาศัยเล่าปี กวนอู เดียวหุย เป็นกำลัง ลิโป้เห็นด้วยกับ ข้อเสนอของดันก่ง จึงให้ทหารถือหนังสือไปเชิญเล่าปีมาอยู่เมืองเสียวฟ่าย ในขณะนั้นเล่าปีตั้งค่ายพักทหาร อยู่ที่เมืองกองเหลง อ้วนสุดทราบข่าวจึงจัดกองทัพยกไปตี เล่าปีเห็นทหารอ้วนสุดยกมาเป็นจำนวนมากก็พา ทหารหนีออกจากเมืองกองเหลง และได้พบกับทหารของลิโป้ที่ถือหนังสือมาเชิญนั้น เล่าปีทราบความตาม หนังสือของลิโป้แล้ว จึงปรึกษาด้วยกวนอูว่า ลิโป้มีหนังสือมาทั้งนี้เจ้ามีความเห็นเป็นประการใด กวนอูจึงว่าลิโป้เป็นคนเนรคุณ ไม่ควรข้องแวะด้วย เพราะการคบคนพาลเป็นอัปมงคล ทั้งลิโป้เพิ่งยึดเอาเมืองชีจิ๋ว แล้ว กลับมาเชิญไปอยู่เมืองเสียวฟ่ายเช่นนี้ น่าจะเป็นการเชิญโดยไม่สุจริต โดยจะคิดทำร้ายในภายหลัง แต่เล่าปี เห็นว่าลิโป้มีหนังสือมาเชิญโดยสุจริต สมควรที่จะตอบรับแล้วไปอยู่เมืองเสียวฟ่าย

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็ตามใจเล่าปี ดังนั้นเล่าปีจึงสั่งให้ทหารยกไปเมืองเสียวฟ่าย ครั้นมาถึงกลางทางพบทหาร ของลิโป้เชิญนางกำสุทัย นางบิสุทัย และผู้คนในครอบครัวของเล่าปีเข้ามาแล้วรายงานข่าวลิโป้เชิญท่านไป อยู่เมืองเสียวฟ่ายโดยสุจริต ดังนั้น จึงใช้ให้ข้าพเจ้านำครอบครัวของท่านมาส่งเพื่อจะได้นำไปเมืองเสียวฟ่าย พร้อมกันเล่าปีถามภรรยาทั้งสองว่า ระหว่างที่ลิโป้ยึดเมืองชีจิ๋วได้ปฏิบัติต่อพวกเจ้าอย่างไร ภรรยาทั้งสอง ของเล่าปีตอบว่าลิโป้ได้ปฏิบัติต่อพวกเราด้วยดี ไม่มีบกพร่อง ได้ให้ทหารพิทักษ์อารักขาปลอดภัยทุกประการ ทั้งได้จัดส่งข้าวปลาอาหารอย่างดีมิได้ขาดเลย เล่าปีได้ฟังเช่นนั้นจึงว่ากับกวนอู เดียวหุยว่า คำที่สะใจทั้งสอง ของเจ้าเห็นได้ว่าลิโป้ยังคงมีใจศรัทธาต่อเรา การเชิญไปอยู่เมืองเสียวฟ่ายจึงน่าจะเป็นไปโดยสุจริต ดังนั้นเรา จำเป็นที่จะต้องไปพบ กับลิโป้ที่เมืองชีจิ๋วเสียก่อน กวนอูเห็นพ้องกับเล่าปี แต่เดียวหุยนั้นยังผูกใจเจ็บอยู่จึงว่า ตัวข้าพเจ้าจะขอนำพี่สะใภ้ตรงไปเมืองเสียวฟ่ายก่อน พี่ใหญ่เสร็จธุระแล้วก็จะรีบตามไป

เล่าปีจึงพาภรรยาและทหารยกไปเมืองชีจิ๋วเพื่อพบกับลิโป้ ฝ่ายลิโป้ทราบข่าวเล่าปีรับคำเชิญและกำลังมาที่เมืองชีจิ๋ว จึงออกมาต้อนรับเล่าปีแล้วเชิญเข้าไปที่สวนเจ้าเมืองแล้วว่า ข้าพเจ้ามาอยู่เมือง ชีจิ๋วนี้จะได้คิดแย่งชิงสมบัติของท่านนั้นหาไม่ได้ กรณีเกิดแต่เดียวหุยเมาสรา ทำหายข้ากับขุนนางข้าราชการ แล้วโดยพ่อดาของข้าพเจ้าให้ได้รับเจ้านาย เพราะเหตุเพียงแค่ว่าพ่อดาข้าพเจ้าดื่มสุราไม่ได้เท่านั้น ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องมารักษาเมืองชีจิ๋วไว้ให้ท่าน บัดนี้ท่านกลับมาแล้วจึงรับเป็นเมืองเจ้าชีจิ๋วต่อไปตามเดิมเถิด

คำพูดลิโป้เช่นนี้จะเป็นการพูดจากใจจริง หรือพูดโดยมารยาท หรือพูดเพื่อให้เห็นว่ามิได้คิดแย่งชิงเบียดเบียนเล่าปีก็ตามที่ แต่ต่อนับว่าลิโป้ ฤๅ บัดนี้ช่างเจรจาขึ้นจึงพูดจาความเมืองได้น่าฟัง แต่น่าจะมีไขใจจริงเพราะความตั้งใจเดิมของลิโป้ในการยึดเมืองชีจิ๋วก็เพื่อตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ ลิโป้และตันก๋งคงจะปรึกษากันแล้วว่าถึงแม้จะพูดเช่นนี้ เล่าปีคงจะไม่รับเอาเมืองชีจิ๋วกลับไป

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

ลูกเสือย่างเข้าสู่ป่าใหญ่ (ตอน 76)

เล่าปีฟังคำลิโป้แล้วก็รู้ใจลิโป้ จึงว่าอันเมืองชีจิ๋วนี้เป็นเมืองใหญ่ เกินกว่ากำลังสติปัญญาของข้าพเจ้าจะรักษาไว้ได้ แต่เดิมมาข้าพเจ้าก็ได้อ่อนน้อมขอให้ท่านรับเป็นเจ้าเมืองแต่ท่านปฏิเสธเสีย บัดนี้ท่านมาอยู่เมืองชีจิ๋วก็ดีแล้ว แสดงว่าสวรรค์เป็นใจเอื้อให้ท่านได้ครองเมือง ราษฎรจะเป็นสุขก็เพราะท่าน ส่วนตัวข้าพเจ้าเต็มใจที่จะไปอยู่เมืองเสียวฟาย ลิโป้ได้คะยั้นคะยอให้เล่าปีเป็นเจ้าเมืองต่อไป แต่เล่าปียืนกรานไม่ยอมรับ และยืนยันให้ลิโป้เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว ลิโป้จึงคำนับเล่าปีแล้วว่าเมื่อท่านยืนกรานดังนี้ ข้าพเจ้าก็จำใจต้องทำตามใจท่านแล้ว ลิโป้จึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเล่าปีและสนทนากันต่อจนสมควรแก่เวลา เล่าปีจึงขอลาลิโป้แล้วกลับไปเมืองเสียวฟาย ครั้นถึงเมืองเสียวฟาย เล่าปีเห็นภรรยา เดียวหุย ยังมีท่าที่แสดงความไม่พอใจลิโป้อยู่ จึงว่าธรรมดาผู้คิดการหวังเป็นใหญ่นั้นต้องเปี่ยมด้วยความอดทนทั้งกายและใจ ยามใดโอกาสยังไม่เป็นใจ ก็ต้องอดทน อดออมจิตใจไม่ให้ทอดทิ้ง กล้าที่จะยอมคุดคู้ในที่อันจำกัด ยามใดเป็นโอกาสจะทำการได้สำเร็จก็ช่วงชิงโอกาสไว้ได้ไม่ปล่อยให้หลุดมือ แล้วว่าเมื่อครั้งฮั่นสินทหารเอกของพระเจ้าฮั่นโกโจยังคงเป็นทหารเอกอยู่นั้น ก็เคยยินยอมลดหลั่นระหว่างขาของนักเลง อดออมน้ำใจ แม้ว่าจะถูกเขาเหยียดถึงเพียงนั้น พวกเราในวันนี้ยังไม่ถึงกับต้องทนเจ็บอายเหมือนฮั่นสินนั้น พวกเจ้าจึงต้องตระหนักความข้อนี้ไว้ให้จงดี โอกาสเปิดทางแก่เราวันใดแล้วค่อยคิดการต่อไป

เมื่อเล่าปีมาอยู่เมืองเสียวฟายแล้ว ลิโป้ได้จัดส่งเสบียงอาหารและของกำนัลไปให้เล่าปีเป็นเนืองนิจ ทำให้ความชุ่มชื้นของหมองใจของทั้งสองฝ่ายเป็นปกติลง ฝ่ายขุนเช็กหลังจากสิ้นบุญขุนเกียนแล้ว ดราพระสัจจกรที่ขุนเกียนได้ไว้จึงตกทอดมาถึงขุนเช็กผู้บุตร ขุนเช็กได้เก็บรักษาตราพระสัจจกรนั้นไว้เป็นความลับ แต่อาภรรยาดราพระสัจจกรนั้นยังคงสาแดงอาณภาพ การปรากฏว่านับแต่ขุนเช็กได้ตราพระสัจจกรมาครอบก็ตกต่ำเสื่อมถอยลงจนกระทั่งตกมาเป็นลูกน้องของอ้วนสุด ฤๅ เมืองลำหยง อ้วนสุดได้ตั้งให้ขุนเช็กเป็นนายพันทหารราบ สังกัดกองทัพเมืองลำหยง แต่ตัวขุนเช็กนั้นรูปงาม แคล่วคล่อง อดอาจกล้าหาญ แต่มีความอ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้ใหญ่ ดังนั้นอ้วนสุดจึงพึงพอใจขุนเช็ก บางครั้งถึงกับทอดถอนใจใหญ่รำพึงว่าถ้าตัวเรามีบุตรอย่างขุนเช็กสักคนหนึ่ง ถึงจะตายก็อนตาดหับ

ต่อมาเมืองเก่งกวนแข็งข้อ ไม่ฟังคำสั่งของอ้วนสุด อ้วนสุดจึงสั่งให้ขุนเช็กยกทหารไปตีเมืองเก่งกวน แล้วเอาชนะได้โดยง่าย ครั้นขุนเช็กยกทหารกลับมาแล้วรายงานชัยชนะให้อ้วนสุดทราบ อ้วนสุดก็ยิ่งพึงใจ และสั่งให้ขุนเช็กยกทหารไปตีเมืองโลกั๋ง ซึ่งแข็งข้อ กับเมืองลำหยงอีกเมืองหนึ่ง ขุนเช็กยกทหารไปปราบปรามเมืองโลกั๋งได้สำเร็จราบคาบอีกเมืองหนึ่ง จึงยกกองทัพกลับเมืองลำหยง ครั้นอ้วนสุดได้ทราบข่าวชัยชนะก็มีความยินดี สั่งให้จัดงานสโมสรสันนิบาตฉลองชัยชนะเพื่อเป็นเกียรติแก่ขุนเช็ก ในงานเลี้ยงนั้นอ้วนสุดถึงกับลุกมาที่โต๊ะของขุนเช็กแล้วจูบมือขุนเช็กไปนั่งกินโต๊ะที่โต๊ะเดียวกัน ขุนเช็กตั้งใจคิดว่าอ้วนสุดจะปูนบำเหน็จ แต่เสร็จงานเลี้ยงแล้วอ้วนสุดก็ไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้ กลับกล่าวอ้างในงานสโมสรสันนิบาตว่า การที่ขุนเช็กชนะศึกถึงสองครั้งนั้นเป็นเพราะบุญวาสนาของอ้วนสุดเองที่จะได้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน ครั้นเลิกงานขุนเช็กกลับมาที่พักด้วยความผิดหวัง และน้อยใจ อ้วนสุดที่ไม่เห็นคุณงามความดี ทั้งยังแสดงท่าทีเล่ห์ระเรงในอำนาจ ของเจ้าเมือง ล่วงลามสองแล้ว ขุนเช็กก็ยิ่งนอนไม่หลับ เห็นแสงแห่งพระจันทร์จรัสแสงมาลงมาเดินในสวนดอกไม้หน้าบ้าน สายตาขุนเช็กทอดไปตามต้นไม้ในส่วนที่กระทบกับแสงพระจันทร์ แล้วเงยหน้าขึ้นมองไปในอากาศ พลันมีเมฆกลุ่มหนึ่งลอย ผ่านดวงจันทร์มีลักษณะดังขุนศึกกำลังขี่ม้าลักษณะการเดียวกันกับขุนเกียนผู้บิดา สายใจขุนเช็กก็หวนรำลึกถึงบิดา ซึ่งมีเกียรติภูมิลือลั่นสนั่นลุ่มน้ำแฉ่งชี คำนี้ขึ้นว่าตัวเราบัดนี้สิ้นลายเสียของบิดา ต้องตกมาเป็นข้าอ้วนสุดเหมือนกับเป็นลูกสุนัข คำนี้ดังขึ้นแล้วก็เสียใจนัก ลืมตัวร้องไห้โฮออกมา ในพลันนั้นก็เสียงพูดดังมาจากข้างหลังว่า โฉนนายน้อยจึงมาร้องไห้ในสวนดอกไม้ในยามดึกดื่นดังนี้ มีการใด

วิตกขุนข้องอยู่ในใจ จึงบอกกับข้าพเจ้าเกิด ขุนเช็กตกใจได้สติเหลียวกลับไปเห็นเป็นจตุ ที่ปรึกษาเก่าของ ขุนเทียนก็ดีใจ รับเชิญจตุไปนั่งสนทนากันที่เก้าอี้ในสวนนั้น

จตุจึงว่าเมื่อครั้งบิดาท่านยังมีชีวิตอยู่นั้น มีการใหญ่น้อยก็จะปรึกษาด้วยข้าพเจ้าสิ้น คำคตินี้พระจันทร์งามตาคานัก ตัวข้าพเจ้าเป็นคนมีอายุแล้วอนไม่หลับ จึงลุกออกมาเดินชมแสงแห่งจันทร์สว่างมาจนถึงสวนดอกไม้หน้าบ้านท่าน ก็ได้ยินเสียงนายน้อยร้องไห้ ดังนั้นมีทุกข์ร้อนประการใดจงวางใจข้าพเจ้าเหมือนดังครั้งบิดาท่านยังมีชีวิตอยู่เกิด ขุนเช็กจึงว่า นับแต่ข้าพเจ้ามารับราชการด้วยอ้วนสุด ได้ทำความชอบไว้มากแต่อ้วนสุดกลับไม่เคยเห็นคุณงามความชอบ มีหน้าข้ายังมีท่าทียโสวางอำนาจ ข้าพเจ้านี้คิดอ่านจะทำการให้เหมือนบิดา แต่จนใจด้วยขาดกำลังทำการไม่ตลอด หวนรำลึกถึงเกียรติภูมิของบิดาแล้วสลดใจนักจึงร้องไห้ บัดนี้มาพบหน้าท่าน จึงอึ้งใจเหมือนดังว่าบิดายังอยู่คอยอุ้มชูมิให้ตกต่ำ จตุจึงว่าแต่ครั้งบิดาท่านมีชีวิตอยู่ ได้วาดหวังอุดมการณ์ว่าตระกูล "ขุน" จะตั้งตัวเป็นใหญ่ได้ก็จะต้องเข้าครองแคว้นกัณฑ์ให้ได้ก่อน อันดินแดนฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีกว้างใหญ่ไพศาลอุดมสมบูรณ์ พร้อมพร้อมด้วยผู้คนแลเสบียงอาหาร ทั้งยังมีแม่น้ำแยงซีเป็นปราการใหญ่ป้องกันภัยข้าศึก ดังนั้นหากนายน้อยจะคิดอ่านทำการ อย่างบิดาก็จงหาทางตั้งหลักปักฐาน ณ ดินแดน กัณฑ์นั้นจงสำเร็จเกิด ขุนเช็กได้ยินคำจตุกล่าวถึงอุดมการณ์ของบิดาก็เห็นทางสว่าง ตัดสินใจดำเนินการตามแนวทางที่ขุนเทียนเคยคิดการไว้กับที่ปรึกษาผู้นี้ จึงถามว่าจะทำการประการใดจึงเป็นใหญ่ในแคว้นกัณฑ์ได้ จตุจึงว่าขอให้นายน้อยไปแจ้งแก่อ้วนสุดว่าบัดนี้เองเจ้าเมือง ดันเอียง ผู้เป็นน้าชายกำลังขัดแย้งกับเล่าอ้วน เจ้าเมืองเอียงจิว นายน้อยได้ฝากมารดาและครอบครัวอยู่ที่เมืองดันเอียง จึงเกรงว่าจักเป็นอันตราย แล้วขอยกทหารไปช่วยอ้วน และขอตีเมืองเอียงจิวให้แก่อ้วนสุดในคราวเดียวกัน จากนั้นจึงค่อยคิดการใหญ่ต่อไป

ทันใดนั้น มีเสียงดังขึ้นว่า แผนการนี้ยอดเยี่ยมยิ่งนัก ลูกเสือใหญ่คืนเข้าสู่ป่าย่อมต้องเป็นเจ้าป่าเป็นแน่แท้ ขุนเช็กและจตุได้ยินดังนั้นก็ตกใจ ครั้นเจ้าของเสียงเดินเข้ามาใกล้เห็นเป็น ลิห้อมที่ปรึกษาของอ้วนสุดก็ยิ่งตกใจ ขุนเช็กเอามือกุมกระเป๋ไว้แน่น แต่ลิห้อมยกมือเป็นเชิงห้ามขุนเช็กแล้วว่าท่านอย่าเพิ่งวู่วาม ข้าพเจ้ามาติดอก แล้วว่าความที่ท่านสนทนากันนั้นข้าพเจ้าได้ยิน ลึนแล้วต้องด้วยความคิดข้าพเจ้านัก ตัวข้าพเจ้านี้แม้เป็นที่ปรึกษาของอ้วนสุดมาช้านาน แต่หาความหมายความเจริญอันใดมิได้ ไม่ต่างอันใดกับเจี๊ว จึงคิดที่จะหาผู้มีสติปัญญาคิดการใหญ่ไว้เป็นที่พึ่ง สืบไป ข้าพเจ้าได้ยินคำสนทนาแล้วมีความเลื่อมใสยิ่งนัก เต็มใจที่จะเข้าร่วมทำการด้วยท่าน และจะเอาทหารของข้าพเจ้าร่อยกว่าคนมาสวามิภักดิ์ด้วย

ลิห้อมกล่าวต่อไปว่า แผนการที่ได้ยินทั้งสิ้นนั้นเป็นแนวทางการเมืองที่ถูกต้อง และจะได้รับความสนับสนุนจากราชกรเป็นมั่นคง ข้าพเจ้าวิตกอยู่ก็แต่ว่ากำลังเรายังน้อยนัก การไปขอยืมทหารอ้วนสุด อาจไม่บรรลุดังประสงค์ เพราะอ้วนสุดเป็นคนใจแคบ คงจะไม่ยินยอมให้ทหารแก่ท่านยกไปทำการ ขุนเช็กได้ฟังลิห้อมก็ดีใจ กระทำครวญลิห้อมแล้วว่า ท่านเมตตาเข้ามาช่วยด้วยข้าพเจ้าในครั้งนี้เป็นพระคุณหนักหนา อย่าได้วิตกว่าอ้วนสุดจะไม่ให้ทหาร เพราะข้าพเจ้านี้มีตราพระสัญญาจรรเป็นที่ปองปรารถนาของบรรดาเจ้าเมืองทั้งปวง ข้าพเจ้าจะขอทหาร จากอ้วนสุดแล้วมอบตราพระสัญญาไว้เป็นประกันว่าจะคืนทหารเมื่อการเสร็จแล้ว เชื่อว่าอ้วนสุด คงจะยินยอมพร้อมใจ จตุและลิห้อมได้ยินดังนั้นก็เห็นด้วย และเชื่อว่าอ้วนสุดเป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูง คงจะรับจ่านาตราพระสัญญาไว้ตามความคิดของขุนเช็กจึงเสนอให้ขุนเช็กรีบดำเนินการตามแผนการที่วางไว้

รุ่งขึ้นขุนเช็กจึงไปหาอ้วนสุดที่จวนเจ้าเมือง ทาหน้าเศร้าแล้วกล่าวว่าก่อนหน้าที่ข้าพเจ้าจะมารับราชการด้วยท่านนั้นได้นำมารดาและครอบครัวไปฝากไว้กับอ้วนเจ้าเมืองดันเอียงผู้เป็นน้าชาย บัดนี้เล่าอ้วนเจ้าเมืองเอียงจิวบีบคั้นอ้วนแล้วจะยกกองทัพไปตีเมือง ดันเอียง ข้าพเจ้าเกรงว่ามารดาและน้าชายจักเป็นอันตราย จึงใคร่ขอทหารท่านยกไปช่วยอ้วนและมารดาเสร็จการแล้วจะยกกลับมาเมือง ลำหยง แล้วว่าเพื่อเป็นหลักประกันความซื่อตรงของข้าพเจ้า จะมอบตราพระสัญญาไว้แก่ท่าน เมื่อใดที่ข้าพเจ้าคืนทหารแก่ท่านแล้ว ก็จะได้รับตราพระสัญญาจรรกลับคืน แล้วขุนเช็กได้เอาตราพระสัญญาจรรออกมาแสดง อ้วนสุดได้ยืคำว่ตราพระสัญญาจรรก็ดีใจจนเนื้อเต้น รับเอาตราพระสัญญาจรรจากขุนเช็กมาพิจารณาเห็นว่า เป็นของแท้สำหรับพระมหากษัตริย์มาแต่ก่อนจึงว่าท่านจะปรารมภ์ไปไยกับการขอยืมทหารไปทำการครั้งนี้ เพราะเป็นการแสดงออกถึงความกตัญญูต่อผู้มีคุณ ซึ่งยอมเป็นธุระที่เราต้องช่วยเหลืออยู่แล้ว แต่เมื่อท่านจะไปในราชการศึก เราก็จะรักษาตราพระสัญญาจรรไว้ให้อ้วนสุดรับเรียกทหารให้เอาตราพระสัญญาจรรไปเก็บ แล้วออกปากอนุญาตให้ขุนเช็กยกทหารไปตามคำขอ สั่งให้จัดทหารสามพันและม้าศึกห้าร้อยมอบแก่ขุนเช็ก แล้วกำชับว่าเสร็จการแล้วให้รีบยกกลับมา อย่าได้ทำการใดนอกเหนือจากที่กล่าวนี้เพราะตัวเจ้ายังเยาว์นักเกรงว่าจะเสียที่แก่ข้าศึก

เมื่อเจ้ากลับมาแล้ว เราจะตั้งให้เจ้าเป็นขุนนางเมืองลำหยง ในความคิดของอ้วนสุดนั้นไม่คิดที่จะคืนตราพระสัญญาจรรให้แก่ ขุนเช็ก ดังนั้น เมื่อใดที่ขุนเช็กกลับมา อ้วนสุดจึงแจ้งว่าจะปูนบำเหน็จแต่งตั้งให้เป็นขุนนาง แต่ไม่พูดว่าจะคืนตราพระสัญญาจรร ขุนเช็กได้ฟังคำอ้วนสุดสมดังประสงค์ก็ดีใจ แม้ว่าอ้วนสุดจะไม่พูดถึงการคืนตราพระสัญญาจรรเมื่อกลับมา เพราะขุนเช็กนั้นเห็นความสำคัญของการได้ครองแคว้นกัณฑ์ตั้งยิ่งกว่าตราพระ

ลัญจกร และเพื่อให้การใหญ่ดำเนินไปโดยราบรื่น ชุนเช็กจึงว่าข้าพเจ้ายังเยาว์อยู่ดังคำท่าน เกรงจะทำการไปไม่ตลอด ดังนั้นจึงขอตัวลิห้อม จูดี ไปเป็นที่ปรึกษาและขอเทียบเอา ฮันตง อูยกาย ซึ่งเป็นทหารเก่า ของบิดาไปทำการด้วย อ้วนสุดกำลังคิดถึงตราพระลัญจกรและคิดถึงการอาศัยตราพระลัญจกรตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้า ไม่สนใจเรื่องอื่นใด ครั้นได้ยินคำขอตัวที่ปรึกษาและทหารเก่าของชุนเกียน ก็มีได้สนใจหรือสงสัยประการใด ออกปากอนุญาตตามที่ชุนเช็กต้องการ

ชุนเช็กได้รับมอบทหารและมาศึกแล้วก็พาที่ปรึกษาและทหารของบิดายกออกจากเมืองลำหยง เคลื่อนไปตามเส้นทางที่จะไปเมือง ดันเอี้ยง กองทหารของชุนเช็กเคลื่อนไปได้ไม่ทันนาน ก็สวนกับทหารหน่วยหนึ่งยกสวนทางมา ปรากฏว่าเป็นจิวอี้ซึ่งชุนเช็กได้รู้จักตั้งแต่ครั้งที่ชุนเกียนเข้าร่วมกองทัพปฏิวัติยกไปรบกับตั้งโต๊ะ ในครั้งนั้นชุนเกียนได้พาครอบครัวไปอาศัยอยู่ที่เมืองซีเสงใกล้กับบ้านของจิวอี้ ดังนั้นชุนเช็กและจิวอี้จึงได้คบหากันมาอย่างสนิทสนม แต่จิวอี้ก็นั่นอ่อนวัยกว่าชุนเช็กสองเดือนจึงเรียกชุนเช็กว่าพี่ ชุนเช็กและจิวอี้เห็นกันแล้วต่างก็หยุดม้าแล้วลงมามากัน จิวอี้คารวะชุนเช็กทักทายกันตามธรรมเนียมแล้วจึงถามชุนเช็กว่าจะยกทหารไปที่ใด ชุนเช็กจึงเล่าความที่คิดการกันนั้นให้จิวอี้ฟังทุกประการ จิวอี้ทราบความแล้วมีความยินดีจึงว่าข้าพเจ้ามีความเลื่อมใสศรัทธาในอุดมการณ์ของท่าน จะขอติดตามรับใช้ของท่านไปทำการใหญ่จนกว่าจะสำเร็จ

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรืองวิทย์าคม

สร้างเสริมกำลังเตรียมตั้งตัว(ตอน 77)

ชุนเช็กได้ฟังว่าจิวอี้จะร่วมทำการด้วยก็ยินดียิ่งนัก เข้าทอด เอาจิวอี้ไว้แล้วว่าคำของน้องท่านเปรียบดังสายฝนโปรยมายามหน้าแล้ง ต้นไม้ใบหญ้าต่างข้าพเจ้านี้ยินดีแล้วอิมใจสดชื่นยิ่งนัก มั่นใจว่าการใหญ่ของเราจักสำเร็จเป็นมั่นคง ชุนเช็กได้แนะนำให้จิวอี้รู้จักกับจูดีและลิห้อม จิวอี้กระทำคารวะแก่สองที่ปรึกษาแล้วถามชุนเช็กว่า ในดินแดนกังตั๋งนี้มีสองบัณฑิตแซ่เดียว ท่านรู้จักหรือไม่ ชุนเช็กไม่ตอบคำแต่ถามกลับมาว่า สองบัณฑิตตามคำท่านนี้เป็นผู้ใดหรือ จิวอี้จึงว่าคนหนึ่งชื่อเตียวเจียว เป็นชาวเมืองเพ่งเสีย อีกคนหนึ่งชื่อเตียวเหียน เป็นชาวเมืองกองเหลง ทั้งสองคนนี้เจนจบพิชัยสงครามศาสตราการปกครองแลกฎแห่งฟ้าดิน หากได้ตัวมาทำการแล้ว การใหญ่ของท่านก็จะสำเร็จโดยง่ายตาย และบัดนี้บัณฑิตทั้งสองคนนี้ได้หลบโจรภัยมาอยู่ในเมืองนี้ ขอบที่พี่ท่านจะได้ไปเชิญมาร่วมทำการด้วย ชุนเช็กได้ฟังคำจิวอี้ก็ดีใจนัก สั่งให้ทหารปลงทัพไว้ ณ ที่นั้น แล้วให้ทหารคนสนิทนำข้าวของเงินทองจำนวนมากไปมอบแก่บัณฑิตทั้งสอง และขอเชิญมาพบกับชุนเช็ก ณ ค่ายทหาร แต่ทหารคนสนิทกลับมารายงานชุนเช็กว่า ได้ไปพบบัณฑิตทั้งสองแล้วแต่ทั้งสองคนไม่ยอมรับของกำนัลและไม่ยอมมาพบ

ชุนเช็กได้ฟังรายงานแล้วจึงปรึกษาจิวอี้ว่าจะทำประการใดจึงจะได้ตัวบัณฑิตทั้งสองมาทำการด้วย จิวอี้จึงว่าบัณฑิตทั้งสองมีสติปัญญา พี่ท่านให้ทหารไปเชิญมาพบคงจะคิดว่าเราไม่เห็นความสำคัญแห่งสติปัญญา จึงไม่ยอมมา ดังนั้นพี่ท่านจึงควรออกไปเชิญด้วยตนเองเถิด ชุนเช็กเห็นชอบกับข้อเสนอของจิวอี้ จึงพากันไปยังบ้านของเตียวเจียวและเตียวเหียน ชุนเช็กคารวะแล้วได้สนทนากับบัณฑิตทั้งสองเกี่ยวกับสถานการณ์บ้านเมืองอย่างกว้างขวางเป็นที่ต้องใจของกันและกัน ชุนเช็กจึงแจ้งแผนการของตนให้สองบัณฑิตทราบ ทั้งเตียวเจียวและเตียวเหียน หลังจากสนทนากับชุนเช็กแล้ว เกิดความประทับใจ ครั้นได้ทราบอุดมการณ์ที่จะตั้งตนเป็นใหญ่ในดินแดนกังตั๋งก็ยินดีและตอบรับคำเชิญของชุนเช็ก แล้วพากันมายังค่ายทหาร

กลับมาถึงค่ายแล้ว ชุนเช็กได้เรียกประชุมที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองประกาศแต่งตั้งให้เตียวเจียวเป็นรองแม่ทัพ และให้ เตียวเหียนเป็นเสนาธิการของกองทัพ แล้วจัดงานเลี้ยงต้อนรับทั้งสองบัณฑิต ณ ค่ายนั้น รุ่งขึ้นชุนเช็กจึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพข้ามแม่น้ำแยงซีเพื่อกำจัดเล่าอ้ว ซึ่งบัดนี้เสียทีแก่อ้วนสุดแล้วยกมาตั้งอยู่ที่เมืองชยกไ้อ์ ชุนเช็กยกกองทัพข้ามแม่น้ำแยงซีเข้าสู่ดินแดนอันเป็นแคว้น กังตั๋งประจวบดังลูกพยัคฆ์กำลังเข้าสู่อารอวันเวลาเจริญวัยเติบโตใหญ่เป็นเจ้าป่าดังนี้

อันวิสัยพญาครุฑนั้นอาจบินสูงเทียมเมฆ ในขณะที่เดียวกันก็อาจบินต่ำระดัยยอดหญ้า แตกต่างกับนกกระเจอกที่แม้ว่าสามารถบินสูงกว่ายอดหญ้าแต่ก็หาสามารถบินสูงเทียมเมฆได้ไม่ เช่นเดียวกับลูกเสือแม้ว่ายังเล็กและกำลังวังชายังไม่เข้มแข็งดุจพญาพยัคฆ์ แต่ในท่ามกลางดงสมันนั้นลูกเสือก็ยังกล้าแกร่งเข้มแข็งน่าเกรงขามยิ่งกว่าสมันทั้งฝูงมากนัก อันดินแดนแถบใต้แม่น้ำแยงซี โดยเฉพาะบริเวณอันเป็นปากน้ำด้านตะวันออกที่เรียกว่ากังตั๋งนั้น นับแต่โบราณกาลมาราษฎร ใฝ่การค้าขายแลท่ามาหากัน มีความเก่งกล้าสามารถในเชิงการค้า ยากจะหาชาวจีน ณ ดินแดนแคว้นอื่นเทียบเทียม แต่สำหรับการศึกแล้วกลับตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง ราษฎรเกรงกลัวการเป็นทหาร และพยายามหลีกเลี่ยงไม่ยอมเป็นทหารแม้เป็นทหารแล้วส่วนใหญ่ก็เป็นด้วยจำใจ หาได้คิด

อ่านฝึกปรีการศึกษสงครามเหมือนกับชาวภาคเหนือไม่ ดังนั้นการจัดกองทัพ การฝึกทหาร การเตรียมรบ ตลอดจนการฝึกฝนทางยุทธวิธีของชาวภาคใต้แม่น้ำแยงซีจึงอ่อนด้อยโดยทั่วไป

เหตุนี้เมื่อขุนเช็กคิดอ่านสืบสานอุดมการณ์ของขุนเทียนผู้บิดา ยাত্রากองทัพข้ามแม่น้ำแยงซีลงมาที่ดินแดน กังต้งจึงประจวบดังลูกพญักษ์กำลังฝ่าเข้ามาในดงสมันจะนั้น ฝ่ายเล่าอู๋ครั้นทราบข่าวขุนเช็กยกกองทัพข้าม แม่น้ำแยงซีลงมาที่เมือง ขยกโอ๋ จึงสั่งให้เชิญบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองเตรียมรับมือกับกองทัพขุนเช็ก เดียวเองนายทหารของเล่าอู๋ได้ขึ้นอาสาขอยกทหารไปตั้งสกัดกองทัพของขุนเช็กที่ตำบลจิ่วจู่ ซึ่งเป็นที่ราบ ลุ่มริมทะเลสาบเป็นพื้นที่จำกัด หากขุนเช็กยกมาแม้จะมีทหารมากกว่าภูมิภาคก็จะบีบบังคับให้เหมือนน้อย ย่อมตั้งรับศึกมิให้ฝ่าลงมาได้

ขณะนั้นไท่สุจู่ซึ่งเดินทางมาจากการไปช่วยเหลือของหยงที่เมืองปักไฮ ได้มาพบเล่าอู๋ตามคำเชิญแล้วตกลง เข้ารับราชการด้วยเล่าอู๋ เมื่อได้ฟังเดี่ยวเองเสนอแผนการสกัดทัพขุนเช็กตั้งนั้นจึงขออาสาเป็นกองหน้า แต่ เล่าอู๋ไม่เห็นด้วย อ้างว่าไท่สุจู่ยังเป็นเด็กอยู่ ไท่สุจู่เห็นเล่าอู๋ไม่ไว้วางใจก็เสียใจ แต่เป็นผู้น้อยจึงนิ่งเก็บ ความเสียใจนั้นไว้แต่ลำพัง เล่าอู๋ได้สั่งให้เดี่ยวเองเป็นแม่ทัพ ยกทหารไปสกัดกองทัพขุนเช็กที่ตำบลจิ่วจู่ ถึง ที่หมายแล้วให้ทหารตั้งค่ายมั่นลงไว้ แล้วแต่งทหารออกไปลาดตระเวนระวังเหตุการณ์ตามธรรมเนียมศึก แล้ว ออกหมายเกณฑ์ชายฉกรรจ์ในพื้นที่เข้ามารับราชการทหาร และเกณฑ์เสบียงจากรัฐได้เป็นจำนวนกว่า หมื่นถึง จึงให้ตั้งคลังเสบียงไว้หลายแห่ง พร้อมทั้งจะยัณฑ์ทัพขุนเช็กได้นานนับเดือน

ฝ่ายขุนเช็กเมื่อยกกองทัพมาถึงตำบลจิ่วจู่ เห็นกองทัพเดี่ยวเองตั้งสกัดอยู่จึงสั่งให้อุยกายออกไปรบด้วยเดี่ยว เอง ในขณะที่เดี่ยวเองรบกับอุยกายอยู่นั้น พลันมีแสงเพลิงลุกขึ้นในค่ายของเดี่ยวเอง และทหารได้วิ่งมา รายงานเดี่ยวเองว่าบัดนี้มีกลุ่มโจรป่ามาโดยเฉียดชิดและจู่โจม มีกำลังพลประมาณสามร้อยได้พากันบุกเข้า ไปในค่าย แล้วเผาค่ายทำให้ทหารแตกตื่นอลหม่านอยู่ เดี่ยวเองได้ฟังก็ตกใจรีบชักม้าผล่จากอุยกาย แล้วสั่ง ทหาร ให้รีบถอยเข้าค่าย ขุนเช็กเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้ไล่ตามตีเดี่ยวเอง และฆ่าฟันทหารของเดี่ยวเอง บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เดี่ยวเองเข้าค่ายไม่ได้ก็รีบพาทหารหนีไปเมืองขยกโอ๋ ขุนเช็กจึงยกทหารเข้า ยึดค่ายของเดี่ยวเอง ยึดสินศึกและเสบียงได้เป็นจำนวนมาก ทหารของเดี่ยวเองที่หนีไม่ทันได้เข้าสวามิภักดิ์ ด้วยขุนเช็กสิ้น

ฝ่ายเฉียวซิมและจิ่วท่าย ครั้นขุนเช็กยึดค่ายได้แล้วก็พาพรรคพวกเข้ามาคารวะขุนเช็กแล้วว่าพวกข้าพเจ้าเป็น โจรป่าได้ทราบกิตติศัพท์ว่าท่านมีน้ำใจโอบอ้อมอารีรักราษฎร และมีสติปัญญาเป็นอันมาก จึงพากันยกมาจะ เข้าทำการด้วยท่าน แต่เห็นกองทัพของท่านกำลังรบอยู่กับเดี่ยวเอง จึงพาพรรคพวกบุกเข้ามาในค่ายแล้วจุด เพลิงเผาค่ายเสีย ขุนเช็กได้ฟังก็ยินดี ให้รับเฉียวซิมและจิ่วท่าย รวมทั้งพรรคพวกสามร้อยนั้นเป็นทหารใน กองทัพ และเกลี้ยกล่อมบรรดาชายฉกรรจ์ในเมืองเข้าเป็นทหาร ขุนเช็กได้ทหารเพิ่มขึ้นจากการศึกครั้งนี้อีก กว่าสี่พันคน ครั้นจัดสังกัดทหารใหม่เก่าแล้ว ขุนเช็กจึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพไปเมืองขยกโอ๋

ฝ่ายเดี่ยวเองครั้นพาทหารที่แตกหนีไปถึงเมืองขยกโอ๋ ได้เข้าไปรายงานการศึกษาให้เล่าอู๋ทราบ เล่าอู๋ก็โกรธ สั่งให้เอาตัวเดี่ยวเอง ไปประหารชีวิต แต่บรรดาแม่ทัพนายกองได้อ้อนวอนร้องขอชีวิตเดี่ยวเองไว้ เพราะเห็น เป็นทหารมีฝีมือ ยามหน้าศึกเช่นนี้ไม่สมควรฆ่าทหารและเสนอว่าสมควรให้เดี่ยวเองยกไปตั้งสกัดกองทัพของ ขุนเช็กอีกครั้งหนึ่ง โดยให้ยกไปตั้งที่เมืองเลงเหลง เล่าอู๋เห็นชอบตามคำขอของบรรดาแม่ทัพนายกอง จึงให้ตั้งโทษประหารไว้แล้วสั่งให้เดี่ยวเองยกทหารไปตั้งสกัดกองทัพของขุนเช็กไว้ที่เมืองเลง เหลง ส่วนตัว เล่าอู๋ยกทหารอีกกองหนึ่งออกไปตั้งสกัดขุนเช็กที่เชิงเขาสินเต่ง ทางด้านทิศเหนือของเมืองขยกโอ๋ ฝ่ายขุน เช็กครั้นยกกองทัพมาถึงเขาสินเต่งเขตแดนเมือง ขยกโอ๋เห็นกองทัพเล่าอู๋มาตั้งค่ายสกัดอยู่ จึงสั่งให้หยุด ทัพตั้งค่าย ลงเตรียมทำศึกกับเล่าอู๋ต่อไป ในยามศึกคืบนั้น ขุนเช็กนอนหลับแล้วฝันว่า พระเจ้าฮั่นก้องผู้มี รับสั่งให้ขุนเช็กไปเฝ้า ครั้นรุ่งขึ้นขุนเช็กเกิดความสงสัยว่าพระเจ้าฮั่นก้องผู้มีสุสานฝังพระบรมศพอยู่ที่เมืองลก เอี้ยง เหตุใดจึงบังเกิดความฝันดังนี้

ขุนเช็กจึงสั่งให้ทหารไปจับชาวบ้านมาสอบถามว่าบริเวณนี้มีศาลของพระเจ้าฮั่นก้องอยู่หรือไม่ ชาวบ้านได้ แจ้งแก่ขุนเช็กว่าเดิม สุสานพระบรมศพพระเจ้าฮั่นก้องอยู่ที่เมืองลกเอี้ยง เมื่อครั้งตั้งโต๊ะเผาเมืองลกเอี้ยงสั่ง ให้ขุดพระบรมศพย้ายไปอยู่ที่เมืองเตียงอันรวมกับพระบรมศพของอดีตพระมหากษัตริย์พระองค์อื่นๆ เกิดความ สับสนไม่มีผู้ใดรู้ว่าหลุมฝังพระบรมศพของพระเจ้าฮั่นก้องอยู่ ณ ที่ใด ดังนั้นเล่าอู๋ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์จึงให้ สร้างศาลพระเจ้าฮั่นก้องไว้ ณ ตำบลนี้ เพื่อทำพิธีเช่นไหว้บรรพบุรุษตามอย่างธรรมเนียม

ขุนเช็กทราบความแล้วก็ปล่อยชาวบ้านนั้นไป แล้วปรึกษากับบรรดาแม่ทัพนายกองว่า ที่นี้มีศาลพระเจ้าฮั่น ก้องอยู่ตรงกับความฝันของข้าพเจ้า ดังนั้น จึงสมควรที่ข้าพเจ้าจะได้ไปที่ภูเขานั้นเป็นที่ตั้งศาลพระเจ้าฮั่นก้อง

นั้นเพื่อกราบถวายบังคมพระเจ้าน้องนางเธอองค์หนึ่งเดียวเดียวได้ฟังดังนั้นจึงท้วงว่า ถิ่นแถบนี้เป็นเขตปกครองของเล่าอ้ว และบนเขานั้นเป็นที่คับขันท่านไม่สมควรที่จะไปด้วยเกรงว่าจะเกิดอันตราย ขุนเช็กจึงว่า ในเมื่อพระเจ้าอ๋องบูมาเข้าฝันเรียกให้ข้าพเจ้าไปเฝ้าก็ยอมต้องคุ้มครองให้ข้าพเจ้าปลอดภัยท่านอย่าได้กังวลเลย ว่าแล้วก็ใส่เกราะถือทวนขึ้นม้าพาทหารคนสนิทสิบสองคนขึ้นไปทู่เขาจนถึงศาลพระเจ้าอ๋องบู ขุนเช็กได้เข้าไปในศาลกราบถวายบังคมแล้วอธิษฐานว่า ด้วยพระบารมีจงดลบันดาลให้ข้าพเจ้าได้ครองแคว้นกัณฑ์ การสำเร็จดังประสงค์แล้วข้าพเจ้าจะทำการบูรณะศาลนี้ให้งามสง่าและจะบวงสรวงเซ่นไหว้ทุกวันตรุษสารท แล้วขุนเช็กก็ถวายบังคมลาออกมาจากศาล

ขุนเช็กได้ชวนบรรดาทหารที่ติดตามมาให้ขึ้นไปบนยอดเขาเพื่อดูการตั้งค่ายและการจัดกำลังทหารของเล่าอ้ว บรรดาทหารเหล่านั้นเห็นเป็นทางไม่คุ้นเคยและมีกำลังติดตามไม่กี่คนเกรงว่าจะเกิดอันตรายจึงห้ามขุนเช็ก และเชิญขุนเช็กให้กลับไปค่าย แต่ขุนเช็กไม่ฟังคำทัดทาน ชับม้านำทหารขึ้นไปบนยอดเขา ฝ่ายทหารลาดตระเวนของเล่าอ้วเห็นขุนเช็กนำทหารมาที่ศาลของพระเจ้าอ๋องบูจึงไปรายงานให้เล่าอ้วทราบ เสนอให้เล่าอ้วยกทหารไปจับตัวขุนเช็กก็ได้ตัวโดยง่าย เล่าอ้วเกรงว่าจะเป็นกลลวง ของขุนเช็กจึงว่าพื้นที่นี้เป็นเขตเมืองขยกโอะ หากขุนเช็กมีทหารมาน้อยจริง โฉนจะกลลวงมาถึงศาลพระเจ้าอ๋องบู หากเรายกไปคงจะเสียที่แก่ขุนเช็ก ไทสุจู้เห็นดังนั้นจึงว่าหากไม่ใช้โอกาสนี้จับตัวขุนเช็กแล้ว ขุนเช็กกลับไปค่ายก็จะเสียโอกาสไปว่าแล้วไม่ฟังคำเล่าอ้วว่ากล่าวประการใด ไทสุจู้ได้ถือทวนผล็่นออกมานอกค่ายแล้วประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า ผู้ใดมีความกล้าหาญจะไปจับตัวขุนเช็กกับเราบ้างก็ให้รับตามมา ทหารในค่ายเล่าอ้วเห็นไทสุจู้ยังเป็นเด็ก และแสดงอาการวู่วาม ก็พากันหัวเราะ คงมีแต่ทหารเลวคนหนึ่งชอบใจความกล้าหาญของไทสุจู้ จึงขับม้าตามไทสุจู้ไป

ฝ่ายขุนเช็กครั้นได้ตรวจตราดูการตั้งค่ายและการจัดวางกำลังทหารของเล่าอ้วแล้วก็ลงมาจากภูเขา ชับม้ามาตามเนินเขา ทันใดนั้นได้ยินเสียงร้องมาจากด้านหลังว่า ไช้ขุนเช็กมึงจะหนีไปไหน ขุนเช็กเหลียวกลับมาทางด้านหลังเห็นทหารสองคนขับม้าไล่ตามมาจึงชักม้าหันกลับมาเผชิญหน้ากัน ไทสุจู้ถามว่าผู้ใดคือขุนเช็ก ขุนเช็กก็ว่าตัวเรานี้คือขุนเช็ก แล้วตัวเจ้าเล่าเป็นผู้ใด ไทสุจู้จึงว่าตัวเราชื่อไทสุจู้เป็นทหารเล่าอ้วจะมาจับตัวขุนเช็ก

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

พยัคฆ์น้อย ณ ฝั่งใต้แม่น้ำแยงซี (ตอน 78)

ขุนเช็กได้ยินว่าไทสุจู้จะมาจับตัวตัวหัวเราะแล้วว่า ให้พวกเจ้า ทั้งสองคนเข้ามาพร้อมกัน ตัวเราคนเดียวจะจับพวกเจ้าทั้งสองคนเอง ไทสุจู้จึงว่าให้พวกเจ้าทั้งหมดนั้นแหละเข้ามาพร้อมกัน ตัวเราแต่ผู้เดียวจะจับพวกเจ้าทั้งหมดเอง ทั้งสองฝ่ายต่างโอ้อวดตามธรรมเนียม แล้วขุนเช็กจึงขับม้าเข้ารบด้วยไทสุจู้ ต่อสู้กันได้ห้าเพลง ไทสุจู้เห็นกำลังขุนเช็กกล้าแข็ง ยากจะเอาชนะได้ และเห็นทหารของขุนเช็กทั้งสิบสองคนขับม้าเป็นทีจะเข้ามัล้อม ดังนั้น ไทสุจู้จึงชักม้าหนีเพื่อจะล่อให้ขุนเช็กไล่ตาม พันออกมาจากพวกทหารขุนเช็กขับม้าไล่ตามไทสุจู้ แล้วร้องถามว่า ก็ไหนเจ้าโอ้อวดเก่งกล้านักไม่หันไรโฉนจึงรีบหนีเสียเล่า ไทสุจู้ทำเป็นไม่ได้ยินคงขับม้าหนีต่อไปจนถึงตำบลเพ่งฉวน ขุนเช็กก็ไล่ทัน ไทสุจู้จึงชักม้าหันกลับมารบกับขุนเช็ก ต่อสู้กันได้ห้าสิบเพลง ขุนเช็กเอาทวนแทง ไทสุจู้หลบหันและจับเอาทวนขุนเช็กแล้วใช้ทวนแทงกลับไปที่ ขุนเช็กก็หลบได้แล้วจับเอาทวนไทสุจู้ไว้ ทั้งสองฝ่ายต่างยื้อแย่งทวนกันบนหลังม้าจนพลัดตกลงจากหลังม้าพร้อมกัน ทวนนั้นหลุดจากมือของทั้งสองคน ทั้งขุนเช็กและไทสุจู้จึงเข้าปล้ำต่อสู้กันด้วยมือเปล่าจนเสื่อและเกราะขาดทั้งสองฝ่าย ขุนเช็กคว้าเอาทวนสั้นซึ่งเห็นอยู่ข้างหลังไทสุจู้ ไทสุจู้ก็ดึงเอาหมวกเกราะของขุนเช็กมาได้

ขุนเช็กเอาทวนสั้นแทง ไทสุจู้ก็เอาหมวกเกราะรับไว้ได้ พอทหารของเล่าอ้วยกตามไทสุจู้มาพิเศษ และทหารขุนเช็กทั้งสิบสองคนตามมาทัน ทั้งสองฝ่ายต่างชักม้าเข้ามาในหมู่ทหารของตน เอาทวนใหม่จากทหารแล้วเข้ามารบกันอีกครั้งหนึ่ง ขุนเช็กเห็นว่าทหารเล่าอ้วยกมาเป็นจำนวนมาก จึงรบพลางถอยพลาง พอฉวยยกทหารมาทันก็ตั้งยืนกันไว้ ทั้งไทสุจู้และขุนเช็กรบกันจนค่ำฝนตกหนักลงมา ทั้งสองฝ่ายจึงถอยกลับเข้าค่าย ขุนเช็กมีความประหลาดใจไทสุจู้ยิ่งนัก ทั้งด้วยฝีมือทหารและความเป็นสุภาพบุรุษ ในขณะเดียวกันไทสุจู้ก็ประหลาดใจขุนเช็กเป็นอันมาก กลับถึงค่ายแล้วต่างฝ่ายต่างรำลึกถึงกัน ครั้นรุ่งขึ้นขุนเช็กจึงยกทหารไปที่หน้าค่ายของเล่าอ้ว ขุนทวนสั้นของไทสุจู้แล้วร้องว่าเจ้าขวนทวนสั้นเล่มนี้อยู่ที่ใด โฉนจึงไม่กล้าออกมารบด้วยเราเล่า ไทสุจู้เห็นดังนั้นก็เอาหมวกเกราะของขุนเช็กชูขึ้นแล้วร้องว่า ศิระของเจ้าของหมวกเกราะนี้ยังมีชีวิตอยู่หรือ โฉนหมวกเกราะจึงหลุดจากศิระมาอยู่ในมือของเราเล่า ต่างฝ่ายต่างเฝ้าเย้ยกันพักหนึ่ง ไทสุจู้จึงขับม้าออกจากค่ายจะรบด้วยขุนเช็ก เทียเถาเห็นดังนั้น จึงชักม้าออกไปสกัดไว้

จิวี่เห็นทั้งสองฝ่ายกำลังรบกันก็ลอบยกทหารกอ้อมไปทางด้านหลังเมืองชยกโอะ พอไปถึงประตูเมืองประตูก็เปิดออกมีทหารกองหนึ่งยกออกมา ตัวนาย "มีกำลังมาก รูปร่างใหญ่ สูงห้าศอกเศษ หน้าเหลือง วงตาแดง" ครั้นพบหน้าจิวี่ก็รับลงจากหลังม้ากระทำคารวะ แล้วว่าข้าพเจ้าชื่อตันบู เป็นชาวเมืองโลกั้ง ได้ข่าวว่าขุนเช็กยกกองทัพข้ามแม่น้ำแยงซีจะมาตีเมืองชยกโอะ ข้าพเจ้าได้ยินก็ตัดสินใจว่าขุนเช็กมีสติปัญญาและรักทหาร จึงพาพรรคพวกจะมาทำการด้วยขุนเช็ก แล้วได้ลอบเข้าไปในเมือง ครั้นทราบว่าย่านยกมาจึงพาทหารรักษาประตูเมืองเสียแล้วเปิดประตูเมืองต้อนรับท่าน จิวี่ได้ฟังดังนั้นก็ตั้งใจ รับยกทหารเข้าไปในเมืองชยกโอะ ทหารของเล่าอ้วเห็นจิวี่ยึดเมืองได้ก็เข้าสวามิภักดิ์ด้วยจิวี่ คงมีแต่ทหารที่สนิทกับเล่าอ้วหนีออกจากเมืองแล้วไปหาเล่าอ้ว ณ ค่าย รายงานให้ทราบว่ายึดเมืองชยกโอะได้แล้ว

เล่าอ้วได้ฟังดังนั้นก็ตกใจสั่งทหารให้ตระขึงสัญญาณเรียกไท่สุจู้กลับมาค่าย ไ่สุจู้ได้ยินสัญญาณก็กลับมาตีค่ายแล้วต่อว่าเล่าอ้ว ว่าข้าพเจ้าจนจะได้รับชัยชนะ เทียเกาอยู่แล้ว ไฉนท่านจึงให้สัญญาณเรียกข้าพเจ้าให้ถอยกลับ เล่าอ้วจึงแจ้งว่าจิวี่ยึดเมืองชยกโอะได้แล้ว เราจะอยู่ที่นี้อีกต่อไปไม่ได้ ค่ำลงเล่าอ้วก็สั่งให้ถอนทัพแล้วยกไปเมืองวู้เหลง

ฝ่ายจิวี่ได้เมืองชยกโอะแล้วสั่งให้ตันบูรีบไปพบขุนเช็กแล้วรับรายงานให้ขุนเช็กทราบ เดียวเดียวรองแม่ทัพจึงว่าบัดนี้เล่าอ้วถอยทัพหนีไปแล้ว สมควรต้องรีบตามต้อนให้ทันตั้งตัว ขุนเช็กเห็นชอบด้วยจึงให้ยกทหารติดตามกองทัพเล่าอ้วไปในทันที ขุนเช็กนำทหารมาไล่ตามเล่าอ้วไปไม่ถึงชวยามก็ทันกองทัพเล่าอ้ว ไ่สุจู้ได้ถอยกลับมารบด้วยขุนเช็ก ทหารขุนเช็กจึงตีวงจะเข้าล้อม ไ่สุจู้จึงรีบชักม้าหนี แล้วพาทหารที่ตามมาอีกสิบห้าคนหนีไปเมืองเก่งกวน ขุนเช็กได้ทีจึงขับทหารเข้าฆ่าฟันทหารของเล่าอ้ว อย่างดุเดือด เล่าอ้วสู้ไม่ได้ก็แตกหนีไปอยู่ที่ตำบลจิวู้

ฝ่ายฉกหยงและซีเหลทหารเมืองวู้เหลงทราบข่าวว่าเล่าอ้วรบ กับขุนเช็ก ก็ยกทหารจะมาช่วยเล่าอ้ว แต่ยกมาไม่ทันเพราะเล่าอ้วแตกหนีไปก่อนจึงปะทะกับขุนเช็ก ขุนเช็กสั่งให้ตันบูนำทหารเข้าตีกองทัพของฉกหยงและซีเหล ตันบูนำกำลังทหารรุกเข้าตีอย่างดุเดือด ฉกหยงและซีเหลสู้ไม่ได้ก็แตกหนีไปคนละทาง ซีเหลพาทหารหนีกลับเข้าเมืองวู้เหลงแล้วปิดประตูเมืองไม่ยอมออกรบ ฝ่ายฉกหยงแตกหนีไปทางตำบลจิวู้ได้พบกับเล่าอ้ว พอได้พบก็ยกทหารไล่ตามมาทัน เล่าอ้วจึงให้ทหารรองสองนายออกรบ ขุนเช็กได้สั่งทหารทหารรองทั้งสองนายนั้นเสีย เล่าอ้วตกใจจึงพาทหารที่เหลือหนีไปอยู่เมืองอิเจียง ขุนเช็กไล่ตามเล่าอ้วไม่ทันจึงยกทหารไปล้อมเมืองวู้เหลงแล้วขี่ม้าไปที่หน้าเชิงเทิน ทำให้ซีเหลออกมารบ ซีเหลเห็นขุนเช็กไม่ทันระวังตัวจึงเอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกขาขุนเช็กตกจากหลังม้า ทหารของขุนเช็กจึงช่วยกันหามขุนเช็กกลับไปค่าย

ขุนเช็กกลับเข้าค่ายแล้วจึงว่า ซีเหลคิดอาศัยการตั้งรับอยู่แต่ในเมือง ไม่ยอมยกออกมารบ ทำตัวเป็นเต่าหุดหัวอยู่ในกระดอง ครั้นเราจะยกเข้าหักเอาเมืองก็จะสูญเสียทหารเป็นอันมาก ดังนั้นเราจะแต่งกลอุบายลงให้ซีเหลยกออกมารบให้จงได้ แล้วขุนเช็กจึงสั่งให้ปล่อยข่าวลือว่าขุนเช็กถูกเกาทัณฑ์อาการกำเริบตายแล้ว ให้ทหารถอนค่ายทำที่เป็นถอยทัพ และให้จัดทหารซุ่มไว้ทั้งสองข้างทาง อีกกองหนึ่งให้สกัดทางหนี ตัวขุนเช็กเตรียมรอสกัดอยู่ปลายทาง ฝ่ายซีเหลได้ข่าวว่าขุนเช็กตายแล้วและทหารขุนเช็กถอนค่ายเตรียมถอยทัพ ค่ำลงจึงยกทหารออกจากเมืองจะโจมตีชิงเอาศพขุนเช็ก ครั้นมาถึงจุดซุ่มขุนเช็กจึงให้ทหารจุดพลสัญญาณทหารที่ซุ่มอยู่ก็ยกออกมาล้อมกองทัพของซีเหลไว้ทั้งสี่ด้าน ทหารของขุนเช็กล้อมโจมตีกองทัพของซีเหลอย่างดุเดือด ตัวซีเหลตายในที่รบ ทหารของซีเหลจึงพากันเข้าด้วยขุนเช็กสิ้น จากนั้นขุนเช็กจึงยกทหารเข้ายึดเมืองวู้เหลงได้

ครั้นจัดการภายในเมืองเสร็จแล้ว ขุนเช็กจึงสั่งให้ยกกองทัพไปเมืองเก่งกวน ตั้งค่ายประชิดกำแพงเมืองแล้วปรึกษาด้วยจิวี่ว่า บัดนี้ไ่สุจู้หนีมาอยู่เมืองเก่งกวน ไ่สุจู้คนนี้มีฝีมือกล้าแข็งนัก ข้าพเจ้าอยากได้ตัวมาทำการด้วย แต่จะคิดประการใดจึงจะได้ตัวไ่สุจู้ จิวี่จึงเสนอว่าให้ท่านจัดทหารเป็นสามกองเข้าโจมตีเมืองเก่งกวนทั้งสามด้าน เว้นอีกด้านหนึ่งไว้ ทหารรักษาเมืองเก่งกวนมีอยู่น้อยคงจะรักษาเมืองไว้ไม่ได้ ไ่สุจู้คงจะพาทหารหนีไปทางด้านที่เราเปิดทางไว้ ให้ท่านจัดทหารไปซุ่มอยู่สองข้างทาง เอาเชือกขึงกันทางไว้แล้วคอยจับตัวไ่สุจู้ที่นั่นคงจะได้ตัวเป็นมั่นคง

ขุนเช็กเห็นด้วยกับความคิดของจิวี่จึงสั่งให้ดำเนินการตามแผนของจิวี่ทุกประการ ค่ำลงทหารของขุนเช็กก็หักเข้าโจมตีเมืองเก่งกวนพร้อมกันทั้งสามด้าน ทหารรักษาเมืองล้วนไร้ฝีมือไม่สามารถ รักษาเมืองไว้ได้ ทหารขุนเช็กจึงบุกเข้าไปในกำแพงเมืองทั้งสามด้าน ไ่สุจู้เห็นทหารในเมืองสู้ทหารขุนเช็กไม่ได้ก็ชักม้าหนีออกจากเมืองไปทางด้านที่ขุนเช็กเปิดทางไว้ให้ ครั้นไ่สุจู้ชักม้ามาถึงจุดซุ่ม ม้าที่ไ่สุจู้ขี่จึงสะดุ้งกับเชือกที่ขึงกันไว้ล้มลง ไ่สุจู้พลัดตกลงจากหลังม้า ทหารของขุนเช็กได้กรูเข้าจับตัวไ่สุจู้แล้วมัดพาเข้าไปหาขุนเช็ก ขุนเช็กเห็นทหารมัดไ่สุจู้เข้ามาจึงรีบวิ่งมาแก้เชือกที่มัดไ่สุจู้แล้วจึงมือนำนั่งลงตรงหน้า แล้วว่า

ข้าพเจ้าปรารถนาจะได้ตัวท่านแต่ครั้งแรกที่รบกันแล้ว มาสมความปรารถนาในวันนี้ ข้าพเจ้ามีความยินดียิ่งนัก ท่านอย่าถือโกรธที่ทหารจับตัวท่านเลย แล้วว่าตัวท่านมีฝีมือเข้มแข็ง งามจากล้าหาญ สมเป็นผู้นำทัพสร้าง ความสงบสุขแก่แผ่นดิน อย่าอยู่กับเล้าอ้าวคนถอยต่อไปอีกเลย ขอจงมาทำการ อยู่ช่วยข้าพเจ้า ช่วยท่านบำรุง ราษฎรให้เป็นสุขเกิด

โทสัจจะประทับใจขุนเช็กอยู่แต่เดิม ครั้นเห็นขุนเช็กไม่มีใจพยายามและมอบไมตรีมาดังนี้ จึงตกลงทำการด้วย ขุนเช็ก ลูกขึ้นคารวะขุนเช็กแล้วว่าข้าพเจ้าขอภัยที่ได้ล่วงเกินท่านเป็นอันมาก ขอท่านจงถือเสียว่าครั้งนั้นยัง เป็นคนละฝ่าย ข้าพเจ้าจำเป็นต้องทำหน้าที่ของทหาร อย่าถือโกรธข้าพเจ้าเลย นับแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะขอ ติดตามรับใช้ท่าน ถึงแม้จะต้องดำนํ้า ลุยไฟ ข้าพเจ้าก็พร้อมใจทำการโดยไม่ท้วงท้าวหาญต่อชีวิตเลย ขุนเช็ก ดีใจยิ่งนักเข้ามาสวมกอดโทสัจแล้วหัวเราะ และถามว่าเมื่อครั้งที่เรารบกันนั้นถ้าหากท่านจับข้าพเจ้าได้ ท่าน จะฆ่าข้าพเจ้าหรือไม่ โทสัจจึงว่าสถานการณ์ในขณะนั้นข้าพเจ้าตอบไม่ได้ ว่าแล้วทั้งสองคนก็หัวเราะพร้อมกัน

ขุนเช็กสั่งให้แต่งโตะเชิญแม่ทัพนายกองเข้าร่วมงานเลี้ยงเพื่อฉลองชัย และรับขวัญโทสัจ ครั้นกินโตะเสร็จ แล้วโทสัจจึงว่าทหารของเล้าอ้าวที่กระแสนชานเข็นมีเป็นจำนวนมาก ข้าพเจ้าขออาสาไปติดตามเกลี้ยกล่อม ทหารเหล่านั้นให้มาทำการด้วยท่านจะได้เป็นกำลังของท่านสืบไป แล้วถามขุนเช็กว่าท่านจะวางใจให้ข้าพเจ้า ไปหรือไม่ ขุนเช็กจึงว่าข้าพเจ้าย่อมวางใจท่าน อย่าได้มีความสงสัยเลย แต่วันนี้ค่ำแล้วท่านจงเดินทางในวัน พรุ่งนี้แล้วให้กลับมา ณ เวลาเที่ยงตรง ข้าพเจ้าจะคอยรับท่าน โทสัจคารวะขุนเช็กแสดงความขอบคุณที่ขุน เช็กวางใจ เสร็จงานเลี้ยงแล้วขุนเช็กสั่งทหารให้จัดที่พักให้กับโทสัจ ครั้นโทสัจกลับไปที่พักแล้ว บรรดาที่ ประึกษาได้ทักท้วงขุนเช็ก ว่าโทสัจได้ต่อสู้กับท่านเป็นหลายครั้งและถูกจับตัวได้ในวันนี้ การที่ท่านปล่อยโทสัจ กลับไปจะมีเท่ากับเป็นการปล่อยจะเข้ลงนํ้าหรือ ขุนเช็กจึงว่าข้าพเจ้าเชื่อว่าโทสัจเป็นชายชาติทหาร มีความสัตย์ซื่อมั่นคงย่อมจะไม่คิดหนีไปในลักษณะเช่นนี้

รุ่งเช้าโทสัจก็ออกจากเมืองไป บรรดาที่ปรึกษาเห็นเวลาใกล้เที่ยง โทสัจยังไม่กลับมาจึงพากันไปหาขุนเช็ก แสดงความห่วงใยว่าโทสัจคงจะไม่กลับมาแล้ว ขุนเช็กจึงให้ทหารเอาทวนไปปักไว้กลางแจ้งแล้วว่า เวลานั้น พระอาทิตย์ยังไม่คล้อยพ้นศีรษะ เงามทวนยังคงทาบพื้นทางด้านตะวันตก พวกท่านจงอดใจรอไว้ก่อนเถิด ครั้น ลั้นเงาทวน ขุนเช็กและบรรดาที่ปรึกษาจึงเห็นโทสัจซบมา มาถึงหน้าเมือง มีทหารติดตามมาด้วยถึงพันเศษ บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเห็นดังนั้นจึงพากันสรรเสริญขุนเช็กว่ามีสายตามคมกล้า สามารถดูลักษณะ คน ล่วงรู้เข้าไปถึงความคิดจิตใจแม่นยำดุจดังเทพยดาเข้าดลใจ

โทสัจเข้าเมืองแล้วรับพาพรรคพวกที่ตามมาด้วยเข้าไปคารวะขุนเช็ก แล้วว่าบัดนี้พรรคพวกสหายศึกของ ข้าพเจ้าตกลงพร้อมกันที่จะมาทำการด้วยท่าน ขุนเช็กเห็นดังนั้นก็ยินดีคารวะตอบ แล้วจัดวางให้ทหาร เหล่านั้นเข้าสังกัดในกองทัพขุนเช็กสั่งให้สำรวจกำลังทหารทั้งใหม่เก่า ปรากฏว่า ณ บัดนี้กำลังทหารของ ขุน เช็กได้เพิ่มจำนวนขึ้นเป็นสามหมื่นคน มากกว่าตอนที่เยี่ยมทหารจากอ้วนสุดถึงสิบเท่า อันธรรมาการสงคราม นั้นมีทั้งด้านที่สูญเสียและมีทั้งด้านที่เพิ่มพูนขึ้นอยู่ด้วยความถูกต้องของทิศทางการเมืองที่ใช้ปากกองทัพ หาก แนวทางการเมืองที่ชี้ทิศนำทางให้กับกองทัพถูกต้องแล้ว กองทัพก็จะเติบโตใหญ่ขึ้น ท่ามกลางสงคราม ในทาง ตรงกันข้ามถ้าหากว่าแนว ทางการเมืองผิดพลาด กองทัพก็จะค่อยๆ หดตัวเล็กลงและสลายไป ในท่ามกลาง สงครามนั้น

ขุนเช็กเริ่มต้นด้วยการเยี่ยมทหารจากอ้วนสุดเพียงสามพัน หลังจากยกข้ามฟากแม่น้ำแยงซีผ่านศึกหลายครั้ง ไม่ เพียงแต่กองทัพของขุนเช็กจะไม่เล็กลงเพราะการบาดเจ็บล้มตายของทหาร แต่กลับเติบโตใหญ่ขึ้นและมีกำลัง พลเพิ่มขึ้นถึงสิบเท่าของกำลังเดิม นี่คือการปรากฏการณ์ของความถูกต้องของแนวทางการเมืองที่เชิดชู อุดมการณ์เอกภาพแห่งดินแดนฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีที่มีชื่อว่าดินแดน กังตั้งเป็นธงชัยนำทางให้กับกองทัพ ของขุนเช็กนั่นเองล้อมกรอบ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เกลี้ยอำนาจตระกูล "ขุน" เหนือแคว้นกังตั้ง (ตอน 79)

ขุนเช็กจัดกองทัพกำลังพลสามหมื่นเป็นอันดีแล้ว จึงยกกองทัพไปเมืองกังตั้ง ชาวเมืองทั้งปวงเคารพศรัทธา ขุนเกียนมาแต่เดิม ครั้นทราบกิตติศัพท์ความโอบอ้อมอารีมีเมตตาของขุนเช็กจึงพากันมาเข้าด้วยขุนเช็ก หัว เมืองต่างๆ ก็พากันเข้าสวามิภักดิ์แต่โดยดี ขุนเช็กออกคำสั่งสนามให้ทหารทุกคนเคารพประชาชน รัก ประชาชน และรับใช้ประชาชน ผู้ใดเบียดเบียนข่มเหงรังแกราษฎรจะได้รับโทษสถานหนัก จึงเป็นที่ชื่นชมยินดี

ของราษฎร และได้รับความช่วยเหลือสนับสนุนจากราษฎรทุกหนแห่ง กองทัพของขุนเช็กจึงยิ่งเติบโตขึ้นในท่ามกลางสงครามนั้น

ครั้งจัดการปกครองเป็นปกติแล้ว ขุนเช็กจึงให้ทหารไปรับ มารดาและครอบครัวมาอยู่ที่เมืองชยกโฮ ซึ่งเป็นตำบลที่ฝั่งศพขุนเทียนผู้บิดา และให้ขุนกวนผู้น้องไปรักษาเมืองสวนเสีย โดยให้จิวท้ายไปเป็นผู้ช่วยของขุนกวนเมื่อการจัดการปกครองและจัดการเรื่องครอบครัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขุนเช็กจึงสั่งให้เตรียมกองทัพเพื่อยกไปตีเมืองตองง่อซึ่งเป็นหัวเมืองเอกอีกเมืองหนึ่งของแคว้นก่งตั้ง

ณ เมืองตองง่ออันเป็นหัวเมืองเอกแห่งดินแดนก่งตั้ง มีเจียมแปะฮอเป็นเจ้าเมือง เดิมขึ้นต่อราชสำนักลกเอี้ยงแห่งราชวงศ์ฮั่น ครั้นตั้งโต๊ะเป็นพระราชขมเหงอาณาประชาราษฎรและหัวเมืองต่างๆ จนโจโจได้ก่อตั้งกองทัพปฏิวัติขึ้น เชิญหัวเมืองเอกสิบหกหัวเมืองเข้าร่วมกองทัพปฏิวัติ ในครั้งนั้นเมืองตองง่อไม่ได้รับคำเชิญ ในแคว้นก่งตั้งคงมีแต่เมืองเดียวสาของขุนเทียนเท่านั้นที่ได้รับเชิญเข้าร่วมในกองทัพปฏิวัติ เมื่อเจียมแปะฮอทราบข่าวหัวเมืองต่างๆ ประกาศตั้งกองทัพปฏิวัติไม่ขึ้นต่อรัฐบาลกลางและยกกองทัพไปเพื่อจะล้มล้างรัฐบาลของตั้งโต๊ะ ดังนั้นเจียมแปะฮอจึงประกาศไม่ขึ้นต่อรัฐบาลกลางของ ตั้งโต๊ะด้วย และเมื่อเมืองตองง่อไม่ได้เข้าร่วมในกองทัพปฏิวัติจึงถือ โอกาสนั้นตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าเสียเอง ตั้งสัญญาว่า "เด็กอ่อน" จัดแจงแต่งค่ายคูหารบไว้ทุกหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองตองง่อ

ครั้นทราบว่าขุนเช็กยกกองทัพจะมาตีเมืองตองง่อ เจียมแปะฮอจึงตั้งให้น้องชายชื่อเจียมอีเป็นกองทัพหน้า ยกไปตั้งสกัดกองทัพของขุนเช็กที่สะพานทองเกี้ยว ซึ่งเป็นสะพานข้ามแม่น้ำใน ทางที่ขุนเช็กจะยกมา ฝ่ายขุนเช็กเมื่อได้รับรายงานจากทหารลาดตระเวนว่าบัดนี้ เจียมอียกทหารมาตั้งสกัดอยู่ที่สะพานทองเกี้ยว จึงให้จัดทหารเป็นสองกอง ให้สันตงคุมทหารไปทางบกเพื่อรบกับเจียมอีและให้ตันบู และเจียวซิมคุมทหารเกาทัณฑ์อีกกองหนึ่งลงเรือเล็ก ให้กองทัพทั้งสองกองยกไปพร้อมกันที่สะพานทองเกี้ยว เจียมอีได้รับรายงานว่ากองทัพขุนเช็กยกมาก็พาทหารข้ามสะพานทองเกี้ยวไปจนเกือบถึงต้นสะพานรบด้วยสันตง กองทัพหน้าของขุนเช็ก ในขณะที่ทหารของทั้งสองฝ่ายรบกันบนสะพานนั้น ตันบูและเจียวซิมสั่งให้เคลื่อนกองเรือเล็กเข้าไปที่ สองข้างสะพาน แล้วให้ทหารยิงเกาทัณฑ์ใส่ทหารของเจียมอี

ทหารของเจียมอีต้องเผชิญศึกด้านหน้าทางหนึ่งแล้ว ยังถูกทหารของขุนเช็กระดมยิงมาจากเรือเล็กข้างสะพานทั้งสองด้าน จึงบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารที่เหลือจึงพากันแตกหนีถอยกลับเข้าเมืองตองง่อ ขุนเช็กจึงสั่งให้สันตงยกทหารไปทางบกและให้ตันบู เจียวซิม ยกกองเรือเร็วไปลอยลำอยู่ที่หน้าเมืองตองง่อ ทหารของขุนเช็กล้อม เมืองตองง่อไว้สามด้าน และให้ทหารออกไปทาบถึงสามวัน แต่ทหารเมืองตองง่อก็ไม่ยอมออกรบ คงคุมกำลังตั้งรับอยู่แต่ในเมือง ขุนเช็กจึงข่มม้านำทหารไปที่ประตูเมืองแล้วให้ทหารร้องไปว่า บัดนี้ขุนเช็กได้ล้อมเมืองตองง่อไว้แล้ว หากคิดต่อสู้ก็จะพากันตายสิ้น ผู้ใดรักตัวกลัวตายให้รีบเข้ามา สวามิภักดิ์ ทหารรักษาเชิงเทินคนหนึ่ง เห็นดังนั้นก็ร้องเยาะขุนเช็กว่า ขอเชิญพวกท่านดาดแดดตากฝนให้จง ดีเถิด พวกเราจะกินโต๊ะรออยู่ในเมือง ไทสุจู้เห็นทหารรักษาเชิงเทินเยาะเย้ยขุนเช็กก็โกรธ เอาเกาทัณฑ์ขึ้นมาพาดสาย หมายถึงสังหารทหารรักษาเชิงเทินนั้นเสีย พอตีทหารนั้นกำลังเอามือข้างหนึ่งเท้าอยู่ที่ขอบเชิงเทินจึงเปลี่ยนเป็นคิดชมขวัญข้าศึก ไทสุจู้จึงยิงเกาทัณฑ์ไปที่มือทหารนั้น เกาทัณฑ์ปักมือตรงเข้ากับกำแพง ทหารนั้นบาดเจ็บร้องให้ดังลั่น ทหารทั้งสองฝ่ายจึงพากันหันมาดู ทหารฝ่ายขุนเช็กเห็นดังนั้นจึงพากันสรรเสริญฝีมือเกาทัณฑ์ของไทสุจู้เป็นอันมาก ในขณะที่ทหารรักษาเชิงเทินก็พากันตกใจกลัว ต่างคนต่างหลบอยู่ในใบเสมาของกำแพงเมือง ครั้นเจียมแปะฮอทราบเหตุการณ์แล้วได้ทอดถอนใจใหญ่แล้วว่ากับที่ปรึกษาว่า เสียตายนักรบที่กองทัพเราไม่มีผู้ใดมีฝีมือเสมอกับไทสุจู้เลย หากแม้ว่ามีคนอย่างไทสุจู้สักคนหนึ่งก็จะไม่เกรงผู้ใดในแผ่นดิน และปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการใดต่อไป

บรรดาที่ปรึกษาทั้งปวงเห็นว่าขุนเช็กยกมาครั้งนี้มีทหารมีฝีมือเป็นจำนวนมาก ดังนั้นเพื่อให้เดือร่อนแก่ราษฎรจึงควรเข้าเกลี้ยกล่อมอ่อนน้อมต่อขุนเช็ก แบ่งดินแดนให้ครึ่งหนึ่งเห็นที่ขุนเช็กจะยกทัพกลับไป เจียมแปะฮอเห็นด้วยจึงสั่งให้เจียมอีเป็นทูตไปเจรจาดูด้วยขุนเช็ก ขุนเช็กเมื่อได้ฟังข้อเสนอของเจียมอีแล้วก็โกรธ จึงว่า เรายกมาทำการถึงเพียงนี้เมืองตองง่อไม่พินมือเราแล้ว ยังจะมาเกียวกเมืองให้ครึ่งหนึ่งเป็นการดูหมิ่นเรานัก ว่าแล้วสั่งทหารให้เอาเจียมอีไปตัดศีรษะแล้วโยนศีรษะนั้นเข้าไปในเมืองตองง่อ เจียมแปะฮอทราบข่าวก็ตกใจไม่มีแก่ใจจะตั้งรับขุนเช็กอีกต่อไป คำลงก็พาทหารไล่ชิดหนีออกจากเมืองจะยกไปเมืองอีซ้อง ครั้นไปถึงกลางทางพบกับเลงโจคุมชาวบ้านออกมาสกัดทางไว้ เจียมแปะฮอ จึงพาทหารข้ามฟากไปตั้งอยู่ตำบลไซสิน เตรียมจะไปอาศัยเมืองห้อยแซ กลายเป็นเจ้าไม่มีศาลตั้งแต่บัดนั้น

ฝ่ายขุนเช็กครั้นทราบว่าเจียมแปะฮอทั้งเมืองหนีไป จึงยกทหารเข้าเมืองตองง่อจัดระเบียบการปกครองเป็นปกติแล้ว จึงสั่งให้อุยกายยกทหารไปตีเมืองแกหิน และให้ไทสุจู้ยกทหารไปตีเมืองออแสง ซึ่งสองเมืองนี้ขึ้น

ต่อเมืองตองงอ แต่ทหารของเจียมแปะสอยังคงรักษาเมืองไม่ยอมขึ้นต่อบังคับของขุนเช็ก อยุธยาและไทสุจียกทหารไปตีเมืองทั้งสองได้เมื่อจัดระเบียบการปกครองให้ขึ้นกับเมืองตองงอแล้ว จึงยกทหารกลับมาหาขุนเช็ก ขุนเช็กเห็นดังนั้นจึงสั่งให้จัดทหารเตรียมยกตามเจียมแปะสอไป ครั้นถึงตำบลโขงจึงพบกับเลงโจพาทนายมาขอทำราชการด้วย และแจ้งว่าบัดนี้เจียมแปะสอหนีไปตำบลไซลินจะไปเมืองห้อยแข ขุนเช็กได้ทราบก็ยินดีและให้รับเลงโจกับบุตรชายเป็นทหารในกองทัพ แล้วสั่งให้เคลื่อนกองทัพยกไปเมืองห้อยแข ฝ่ายอ่องหลอง เจ้าเมืองห้อยแขเป็นเพื่อนสนิทกับเจียมแปะสอ ครั้นทราบว่า เจียมแปะสอกำลังหนีการไล่ติดตามของขุนเช็กจะมาเมืองห้อยแขจึงพาทหารออกไปรับเจียมแปะสอถึงนอกเมือง แล้วตั้งค่ายไว้ที่เชิงเขานอกเมืองเตรียมรับมือกับกองทัพของขุนเช็ก

ครั้นทราบข่าวว่าขุนเช็กยกทหารมาถึง อ่องหลองจึงขับม้าถือกระบี่จะออกรบด้วยขุนเช็ก อ่องหลองรบกับขุนเช็กได้หกเพลง ไทสุจุเห็นดังนั้นจึงชักม้ากรายทวนเข้ารบด้วยอ่องหลองแทนขุนเช็ก ขุนเช็กจึงชักม้าถอยเข้ามา ไทสุจุต่อสู้กับอ่องหลองถึงเพลงที่ห้า พอดีจิวี่และเทียเกายกทหารตามขุนเช็กมาและเข้าล้อมอ่องหลองและทหารไว้ อ่องหลองเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบพาเจียมแปะสอและทหารตีฝ่าหนีกลับเข้าเมืองห้อยแข สั่งทหารปิดประตูเมืองและให้ระวังรักษาเชิงเทินไว้ให้มั่นคง

รุ่งขึ้นอ่องหลองปรึกษาด้วยเจียมแปะสอว่า จะยกทหารออกไปรบด้วยขุนเช็กแต่เจียมแปะสอรู้ฝีมือทหารขุนเช็กเป็นอย่างดีจึงห้ามไว้ แล้วเสนอว่าข้าศึกเข้มแข็งกว่าเรา ดังนั้นจึงควรตั้งรับศึกไว้ในเมือง ขุนเช็กมีทหารมากก็ย่อมกินเสบียงมาก ในไม่ช้าก็คงหมดเสบียง และจะต้องยกทัพกลับไปเอง อ่องหลองเห็นด้วยจึงสั่งทหารกวาดขึ้นเชิงเทิน ค่ายคูหอรบ สั่งกำชับไม่ให้ออกรบด้วยขุนเช็ก ฝ่ายขุนเช็กล้อมเมืองห้อยแข แต่ละวันให้ทหารออกไปทำอ่องหลองให้ยกออกมารบ ผ่านไปถึงห้าวันทหารอ่องหลองก็ยังคงตั้งมั่นอยู่ในเมือง ขุนเช็กเกรงว่าถ้าการศึกยืดเยื้อไปก็อาจขาดเสบียงลง กองทัพก็จักเป็นอันตราย จึงปรึกษากับที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองว่าจะคิดอ่านประการใดจึงจะยึดเมืองห้อยแขได้โดยเร็ว นายทหารหัวหน้าหน่วยลาดตระเวนได้เสนอกับขุนเช็กว่าจากการลาดตระเวนของทหารพบว่าเมืองห้อยแขนี้เสบียงอาหารไม่พอกิน ต้องอาศัยเสบียงอาหารซึ่งลำเลียงมาจากเมืองแจตอก ดังนั้นถ้าเรายึดเมืองแจตอกเสียก่อน เมืองห้อยแขก็จะหมดหนทางต่อสู้อยู่ ขุนเช็กได้ฟังข้อเสนอดังนั้นจึงสั่งให้เลิกทัพเพื่อจะยกไปยึดเอาเมืองแจตอก จิวี่จึงเสนอว่าข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายประการหนึ่ง ถ้าหากอ่องหลองหลงกลแล้ว เราจะยึดเอาเมืองห้อยแขได้โดยง่าย ขุนเช็กจึงถามว่าท่านมีความคิดอุบายประการใด จิวี่จึงว่า เมื่ออ่องหลองรู้ว่าเราจะยกไปเมืองแจตอก คงส่งเลวจะติดตามตีหรือไม่ ดังนั้น อย่านำให้ถอนค่ายและรบทิว ให้คงเป็นปกติไว้ดังเดิม และให้ทหารก่อไฟหุงข้าวไว้ในค่ายเหมือนกับปกติ อ่องหลองเมื่อรู้ว่าเรายกไปแล้ว ทำกลไว้ดังนี้ก็จะคิดว่าเราถั่ว คงจะยกทหารไล่โจมตีเรา ตามเส้นทางไปเมืองแจตอกห่างจากค่ายนี้สามร้อยเส้น สองข้างทางเป็นป่า เราจะจัดทหารไปซุ่มไว้ พออ่องหลองยกตามไปก็จะล้อมจับเอาตัวได้โดยง่าย

ขุนเช็กเห็นด้วยกับแผนการของจิวี่จึงสั่งให้ดำเนินการตามความคิดของจิวี่ทุกประการ แล้วยกทหารออกจากค่ายไปตามทางที่จะไปเมืองแจตอก ถึงชายป่าแล้วให้ทหารซุ่มไว้ตามแผนการ ฝ่ายอ่องหลองได้รับรายงานจากทหารว่าขุนเช็กยกทหารไปแล้ว แต่ไม่ได้รื้อถอนค่ายไปด้วย อ่องหลองสงสัยจึงพาบรรดาแม่ทัพนายกองขึ้นไปดูบนหอรบ เห็นค่ายขุนเช็กเจียบอยู่แต่มีธงทิวปลิวไสว แลควันไฟที่หุงอาหารลอยอยู่ เหมือนกับว่าทหารยังอยู่ในค่าย บรรดาแม่ทัพนายกองและอ่องหลองเห็นพ้องต้องกันว่า ขุนเช็กทำกลอุบายว่ายังคงตั้งค่ายอยู่เพื่อไม่ให้เรายกตามตี การทั้งนี้อาจเกิดขึ้นจากกองทัพขุนเช็กขาดเสบียง แต่กลัวว่าจะถูกตามตีจึงทำเป็นลวงด้วยกลอุบายดังนี้

ดังนั้น หากเรายกทหารไล่ตามตีขุนเช็กก็จะเสียทีแก่เราเป็นมั่นคงปรึกษากันแล้ว อ่องหลองจึงให้จิวี่เจียนนายทหารและเจียมแปะสอเป็นกองทัพนหน้า ตัวอ่องหลองเป็นกองทัพล่วงยกออกจากเมืองห้อยแขไปตามตีกองทัพขุนเช็ก ครั้นมาถึงจุดซุ่มขุนเช็กจึงให้ทหารตีมาล่อให้สัญญาณเข้าโจมตีพร้อมกัน ขุนเช็กซึ่งสังกัดอยู่ด้านหน้าให้ทหารจุดไฟสว่างไสว เพื่อให้ทหารเจียมแปะสอเกรงกลัวไม่กล้ารุกไปข้างหน้า จิวี่เจียด เจียมแปะสอ และทหารในกองทัพนาดอกอยู่ท่าม กลางวงล้อมของทหารขุนเช็กและถูกตีกระหนาบเข้ามาทุกด้านก็ตกใจ เจียมแปะสอนั้นเป็นนักหนี มีฝีมือดี จึงตีฝ่าหนีออกไปได้ แล้วนำทหารไปเมืองอิโขง เหลือแต่จิวี่เจียดคุมทหารต่อสู้กับขุนเช็กและถูกขุนเช็กเอาทวนแทงตมำตาย

ครั้นกองทัพหน้าแตกแล้ว ทหารของขุนเช็กก็ยังคงตีฝ่าเข้ามาจนถึงทัพหลวงของอ่องหลอง อ่องหลองเห็นจวนตัวจะหนีเข้าเมืองก็ไม่ทันการณเพราะรบประชิดกันอยู่ จึงพาทหารหนีไปทางด้านชายทะเล ขุนเช็กได้รับชัยชนะอย่างงดงามตามแผนการของจิวี่ จึงรับยกทหารไปเมืองห้อยแข ทหารรักษาเมืองทราบว่าอ่องหลองหนีไปแล้ว ก็พากันเปิดประตูเมืองเข้าสวามิภักดิ์กับขุนเช็กสิ้น ขุนเช็กได้ทั้งชัยชนะและได้ทั้งเมืองหลายเมืองติดต่อกันเช่นนี้กำลังกองทัพของขุนเช็กจึงเติบโตขึ้นเป็นอันมาก ฝ่ายเจียมแปะสอครั้นพาทหารหนีไปถึง

เมืองอิซซอกก็พบกับดั่งลิดชาวเมืองเหยียง ซึ่งทราบกิตติศัพท์ของขุนเช็กว่ามีน้ำใจเป็นธรรม โอบอ้อมอารีแล้รรักษา ราษฎร อยากจะไปทำการด้วยกับขุนเช็ก ครั้นทราบว่าเจียมแปะสอแตกหนีขุนเช็กมาจึงพาพรรคพวกเข้าล้อมจับเจียมแปะสอแล้วตัดศีรษะมามอบแก่ขุนเช็ก

ขุนเช็กเห็นดั่งลิด "หน้าสีเหลือง ปากกว้าง สูงห้าศอกเศษ สมควรที่จะเป็นทหาร" จึงมีความยินดีแล้วรับดั่งลิดเข้าเป็นทหารในกองทัพสินเจียมแปะสอแล้ว บรรดาดินแดนเกือบทั้งหมดในแคว้นกั๋งตั้งก็สยบราบคาบอยู่ภายใต้อำนาจของขุนเช็กสิน ขุนเช็กจึงเลิกทัพกลับไปเมืองกั๋งตั้งเตรียมการที่จะยกไปยึดหัวเมืองย่อยๆ มีเมืองกั๋งหน่าเป็นศูนย์กลางเพื่อครองอำนาจเบ็ดเสร็จเหนือดินแดนฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียงทั้งสิ้น ขณะเตรียมทหารอยู่นั้น ทหารสื่อสารได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้มีโจรกลุ่มใหญ่ยกกำลังเข้าล้อมเมืองอ้วนเซีย ยึดเมืองอ้วนเซียได้แล้ว จิวท่ายพาขุนกวนหลบหนีออกมา ในขณะที่พาขุนกวนหนีมานั้นจิวท่ายถูกกลุ่มโจรล้อมทำร้ายบาดเจ็บสาหัส ถูกแผลทวนสับกว่าแห่ง แม้หนีรอดมาได้แต่เห็นจะไม่รอดชีวิต ขุนเช็กได้ฟังดังนั้นก็ตกใจสั่งทหารให้รีบยกไปช่วยขุนกวน ถึงกลางทาง พบขุนกวนและทหารกำลังหนีมาไข้เพลหามจิวท่ายอย่างทุลักทุเล ครั้นมาถึงเมืองกั๋งตั้งได้หมอโสโตมารักษา อาการบาดเจ็บของจิวท่ายก็หายอย่างรวดเร็ว

ครั้นขุนกวนกลับมาเมืองกั๋งตั้ง ขุนเช็กจึงยกทหารไปยึดเมืองอ้วนเซียกลับคืน จับโจรได้เป็นอันมาก เหตุการณ์สงบแล้วขุนเช็กจึงสั่งให้ยกกองทัพเคลื่อนต่อไปยังเมืองกั๋งหน่า บรรดาชาวเมืองและหัวเมืองย่อยที่ขึ้นต่อเมืองกั๋งหน่าครั้นได้ทราบว่า ขุนเช็กยกกองทัพมาก็ไม่คิดต่อสู้และพากันเข้าด้วยขุนเช็ก เป็นอันว่าบรรดาหัวเมืองทั้งปวงทางฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีได้ตกอยู่ภายใต้อำนาจการปกครองของขุนเช็กสิน

ขุนเช็กได้สถาปนาอำนาจการปกครองของตระกูล "ขุน" เหนือ ดินแดนฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซี โดยมีกั๋งตั้งเป็นศูนย์กลางการปกครอง สำเร็จตามปณิธานของขุนเทียนผู้บิดาด้วยประการฉะนี้ ครั้นขุนเช็กจัดระเบียบการปกครองแคว้นกั๋งตั้งเสร็จสิ้นแล้ว จึงทำหนังสือกราบทูลพระเจ้าเหียนเต๋เพื่อทรงทราบ

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรืองวิทย์าคม

ความฉลาดของคนโง่ (ตอน 80)

ขุนเช็กเกลี้ยอำนาจขึ้นในแคว้นกั๋งตั้งแล้ว แต่เป็นอำนาจในระดับแคว้นโดยที่รัฐบาลกลางยังไม่ได้รับรอง แม้ว่า จะยังไม่มีพระบรมราชโองการของฮ่องเต้โปรดเกล้าแต่งตั้งขุนเช็กอย่างเป็นทางการ แต่โดยพฤตินัยนั้นอำนาจปกครองแคว้นกั๋งตั้งอยู่ที่ขุนเช็ก หากได้อยู่ที่รัฐบาลกลางไม่ ในขณะที่เดียวกันโจโฉครองอำนาจรัฐส่วนกลาง มีอำนาจปกครองทั่วประเทศตามนิตินัย แต่โดยพฤตินัยกลับไม่มีอำนาจปกครองเหนือแคว้นกั๋งตั้ง ส่วนเล่าปี่ผู้เป็นเชื้อพระวงศ์สันักกลับตกต่ำลงลดฐานะจากเจ้าเมืองซีจิวซึ่งเป็นหัวเมืองเอก กลับมาเป็นเจ้าเมืองเสียวฟาย ซึ่งเป็นหัวเมืองชั้นจัตวาและบัดนี้ขึ้นต่อเมืองซีจิวที่มีลิโป้เป็นเจ้าเมือง และเป็นเจ้าเมืองทางพฤตินัยเช่นเดียวกัน เพราะลิโป้ก็มิได้รับการรับรองจากรัฐบาลกลาง ดังนั้น ถึงตอนนี้กลุ่มอำนาจที่ชัดเจนคือโจโฉ ขุนเช็ก ลิโป้ และนี่คือผลโดยตรงจากการดำเนินนโยบายทางการเมือง การปกครองที่ผิดพลาดของโจโฉ ไม่เพียงแต่เท่านั้นอ้วนสุดเจ้าเมืองลำหยงก็กลายเป็นกลุ่มอำนาจอีกกลุ่มหนึ่งเพราะหลังจากได้รับจำนวนตราพระสัญญาจากขุนเช็กแล้ว อ้วนสุดก็กำเริบคิดตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้า ความคิดที่ถือเอาตราพระสัญญาเป็นหลักในการตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้านี้เป็นการแสดงถึงความโง่เขลาเบาปัญญาของอ้วนสุดโดยแท้ เพราะอำนาจและความเป็นเจ้านั้นมิได้อยู่ที่ตราพระสัญญา หากอยู่ที่การสร้างสมอำนาจและบารมี มิฉะนั้นแล้วคนเฝ้ารักษาตราพระสัญญาทุกยุคทุกสมัยย่อมเป็นเจ้านั้นไปทุกคน

ในขณะที่อ้วนสุดกอดยึดเอาตราพระสัญญา ตั้งความฝันที่จะอาศัยตราพระสัญญาสถาปนาตัวเองขึ้นเป็นเจ้านั้น อ้วนสุดก็ต้องตื่นจากความฝันเนื่องจากขุนนางเมืองลำหยงฝ่ายพิธีการทูตได้เข้ามารายงานว่า บัดนี้ขุนเช็กได้แต่งตั้งผู้แทนมาทวงเอาตราพระสัญญา แล้วจะคืนทหารและม้าศึกที่ยืมไป อ้วนสุดได้ทราบรายงานดังนั้นก็บิดพลิ้วไม่ยอมคืนตราพระสัญญา แฉงกลับไปว่าขุนเช็กเป็นฝ่ายผิดสัญญาจำนำเพราะหลังจากยืมทหารและม้าศึกเพื่อไปช่วยอองเก้งเจ้าเมืองตันเอี้ยงผู้เป็นน้าชายแล้ว ขุนเช็กไม่คืนทหารและม้าศึกกลับเอาไปใช้ทำการใหญ่จนได้แคว้นกั๋งตั้ง ดังนั้น ตราพระสัญญาจึงตกเป็นสิทธิขาดแก่อ้วนสุดแล้ว

ผู้แทนของขุนเช็กทราบท่าทีของอ้วนสุดแล้วจึงกลับไปเมือง กั๋งตั้งรายงานให้ขุนเช็กทราบ ฝ่ายอ้วนสุดเกรงว่าจะมีข้อครหาว่าบิดพลิ้วยึดเอาตราพระสัญญาของขุนเช็กไว้ และเกรงว่าขุนเช็กจะยกทหารมาโจมตีเมืองลำหยงจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกอง ปรึกษาวางจะยกกองทัพไปกำจัดขุนเช็กเสียก่อน เลี้ยวใต้เจียงเสนาธิการเมืองลำหยงจึงเสนอว่าบัดนี้ขุนเช็กได้ครองอำนาจในแคว้นกั๋งตั้งแล้ว มี

ดินแดนกว้างใหญ่ ทหารที่มีฝีมือเข้มแข็งก็มีเป็นจำนวนมาก ราษฎรรักพร้อม เสนียงอาหารก็อุดมสมบูรณ์ และยังมีแม่น้ำแยงซีเป็นปราการธรรมชาติ หากยกไปเห็นจะไม่ได้ชัยชนะ ทั้งเมื่อยกไปแล้วลิโป้และเล่าปี่คงจะฉวย โอกาสเข้าเดิม เราก็จะเสียการใหญ่ไป

อ้วนสุดจึงปรึกษาว่าถ้าเป็นเช่นนั้นจะคิดการประการใด เอียวไต้เจียงจึงว่ากรณีจำเป็นต้องยกไปตีเล่าปี่ซึ่งอ่อนแอที่สุดก่อน ถ้าเล่าปี่แพ้กองทัพเราแล้วก็จะเอาชนะขุนเช็กในขั้นต่อไป อ้วนสุดจึงว่าถ้ายกไปตีเมืองเสียวฟาย ลิโป้ซึ่งเป็นเจ้าเมืองซิวจิ๋วก็ยอมยกมาช่วยเล่าปี่เราก็จะถูกตีกระหนาบ แล้วว่าข้าพเจ้าเห็นด้วยที่จะตีเล่าปี่ก่อน แต่ต้องหาทางไม่ให้ลิโป้ช่วยเหลือเล่าปี่ แลลิโป้นั้นเป็นคนโง่ ถ้าเราตั้งคำตอบแทนที่พอเพียงแล้วลิโป้ก็จะทิ้งเล่าปี่เสีย เราก็จะกำจัดเล่าปี่ได้สำเร็จ ที่ปรึกษาของอ้วนสุดได้หักท้วงว่า เมื่อครั้งที่ท่านยกไปรบกับเล่าปี่ได้ขอให้ลิโป้ยกกองทัพไปช่วยและสัญญาว่าจะมอบม้าศึกห้าร้อย ข้าวห้าหมื่นถึง ทองเงินหมื่นตำลึง แพรพันพันนั้น ยังมีได้มอบ ข้าวของดั่งกล่าวแก่ลิโป้ ดังนั้นลิโป้ย่อมขัดเคืองในเรื่องนี้คงจะไม่ยอมทำตามที่เราต้องการ อ้วนสุดจึงว่าครั้งนั้นลิโป้ไม่ได้เข้ารบพุ่งด้วยเล่าปี่ เป็นแต่เล่าปี่ยกทัพหนีไปเอง แต่เพื่อจงใจลิโป้ดังนั้นครั้งนี้เราจะตั้งคำตอบแทนเป็นเสนียงให้มาก ลิโป้มีเสนียงอยู่น้อยคงจะทำตามความประสงค์ บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเห็นชอบพร้อมกันกับแผนการของอ้วนสุด ดังนั้นอ้วนสุดจึงให้ห็นอันเป็นทูตไปเจรจาคความกับ ลิโป้ โดยนำขว้ายี่สิบหมื่นถึงไปมอบเป็นกำนัลแก่ลิโป้ ขอสัญญาว่าอย่าให้ลิโป้ช่วยเหลือเล่าปี่

ครั้นลิโป้ได้ทราบความที่ห็นอันมาเจรจา และเห็นของตอบแทนเป็นเสนียงจำนวนมากก็ดีใจ ตกปากรับคำว่าถึงแม้อ้วนสุดจะรบกับเล่าปี่ประการใด ลิโป้ก็จะไม่เข้าเกี่ยวข้อง ห็นอันจึงกลับไปรายงานให้อ้วนสุดทราบอ้วนสุดเห็นการณเป็นไปตามแผนการแล้วจึงตั้งให้กิเหลงเป็นแม่ทัพ ให้ลุยปักและตันหลันเป็นรองแม่ทัพคุมทหารห้าหมื่นยกไปตีเมืองเสียวฟาย ฝ่ายเล่าปี่ได้ข่าวศึกจึงปรึกษากับบิติก ขุนเขียน กวนอู และเตียวหุยว่าเมืองเสียวฟายเป็นเมืองเล็ก เห็นจะรับมือข้าศึกไม่ได้ ขุนเขียนจึงเสนอว่าขอให้ท่านมีหนังสือไปขอความช่วยเหลือจากลิโป้ให้รีบยกกองทัพมาช่วย แล้วตีกระหนาบกองทัพกิเหลงทั้งสองด้านก็จะเอาชนะได้โดยง่าย เตียวหุยจึงว่าลิโป้เป็นคนทรนคน เห็นเรากล้าบาคงจะไม่มาช่วย เล่าปี่แย้งว่าแม้ความคิดของเตียวหุยในครั้งนี้จะชอบด้วยเหตุผล แต่จำเป็นต้องลองใจลิโป้ตามคำขุนเขียนก่อน และลิโป้นั้นมีต้นก่งเป็นที่ปรึกษามีสติปัญญามากคงจะต้องคิดอ่านระวังตัวว่าถ้าอ้วนสุดได้เมืองเสียวฟายแล้วก็อาจโจมตีเมือง ซิวจิ๋วต่อไป ถ้าเป็นไปตามที่คาดหมายนี้ลิโป้ย่อมต้องเข้าช่วยเหลือเรา

ทุกคนเห็นพ้องกับความเห็นของเล่าปี่ ดังนั้นเล่าปี่จึงให้ทหาร ถือหนังสือไปถึงลิโป้แจ้งข่าวศึกให้ทราบ และขอให้ลิโป้ยกกองทัพมาช่วย ลิโป้ได้ตกปากรับคำอ้วนสุดไปแล้วว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวในการศึกระหว่างอ้วนสุดกับเล่าปี่ แต่ครั้นได้รับหนังสือของเล่าปี่ก็เกิดลังเลในความคิดว่าจะเฉย หรือจะช่วยดี ดังนั้นจึงเรียกตันก่งมาปรึกษา แจ้งความให้ตันก่งทราบทุกประการแล้วออกความคิดเสียเองว่า "เราคิดว่าเล่าปี่อยู่ในเมืองเสียวฟายเห็นจะไม่ทำอันตรายแก่เรา ถ้าเราฟังคำอ้วนสุด อ้วนสุดรบได้เมืองเสียวฟายแล้ว เราจะวางศีรษะลงถึงหมอนเป็นปรกติเห็นหน้ามิได้ เห็นอ้วนสุดจะกำเริบยกพลมาตีเอา เมืองซิวจิ๋วเป็นมั่นคง เราจำจะยกไปช่วยเล่าปี่ป้องกันเมืองเสียวฟาย ไว้จึงจะควร" ลิโป้นั้นแม้เป็นคนไร้สติปัญญา แต่วันนี้มีอายุมากขึ้น ประสบการณ์มากขึ้น และมีความหวงแหนเมืองซิวจิ๋ว ดังนั้นแม้จะรับสินบนของอ้วนสุด ตกปากรับคำว่าจะไม่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ แต่พอเอาเข้าจริง ก็คิดออกว่าการครั้งนี้สุดท้ายเมืองซิวจิ๋วจะตกอยู่ในอันตราย ดังนั้นจึงคิดบิดพลิ้วอ้วนสุดโดยไม่คำนึงถึงการผิดสัญญาเพราะถือเสียว่าอ้วนสุดก็เคยบิดพลิ้วสัญญาตัวมาแต่ก่อน

ตันก่งได้ฟังความคิดลิโป้แล้วเห็นชอบด้วย แต่ก็แปลกใจที่ลิโป้วันนี้เฉลียวฉลาดทันเกมของอ้วนสุด ดังนั้นลิโป้จึงให้เตรียมกองทัพยกไปเมืองเสียวฟาย ฝ่ายกิเหลงเคลื่อนทัพมาถึงเมืองเสียวฟาย ก็ให้ทหารตั้งค่ายลงประชิดกำแพงเมือง เตรียมการเข้าตีหักเอาเมืองต่อไป เล่าปี่ในขณะนี้มีทหารอยู่เพียงห้าพัน น้อยกว่าทหารของกิเหลงถึงสิบเท่า จึงจำใจต้องตั้งรับอยู่ในเมืองและเตรียมแผนการรบด้วยวิธีการรบ โดยอาศัยฝีมือทหารเอกเพื่อลดทอนความเสียเปรียบ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) และฉบับสมบูรณกล่าว ความตอนนี้ตรงกันว่า เล่าปี่ยกทหารออกไปตั้งค่ายรับศึกที่นอกเมือง แต่พิเคราะห์ดูแล้วไม่เห็นสม เพราะเล่าปี่มีทหารน้อยกว่ามาก หากยกทหารห้าพันออกไปรับศึกที่นอกเมืองแล้ว ภายในเมืองก็จะมีทหารน้อยกว่าน้อย เล่าปี่และคณะที่ปรึกษาย่อมคิดออกว่าถ้ากิเหลงแบ่งกำลังออกเป็นสองกอง กองหนึ่งเข้าปล้นค่าย อีกกองหนึ่งเข้าตีเมือง ใช้กำลังทหารที่เหนือกว่าทั้งในการโจมตีเมืองและในการโจมตีค่ายแล้ว เล่าปี่ก็จะเสียทั้งเมืองเสียทั้งค่าย

ดังนั้น การรบด้วยคนน้อยกว่าคนมากดังนี้ วิธีลดความได้เปรียบของข้าศึกจึงต้องอาศัยกำแพงเมือง ค่ายคู่ประดุจหอรบเป็นที่มั่น แล้วอาศัยการรบด้วยฝีมือทหารเอก ซึ่งฝ่ายเล่าปี่ได้เปรียบฝ่ายกิเหลง เป็นหลัก และสามก๊กฉบับวิจารณ์บางฉบับก็ตั้งความสังเกตดังนี้

วันรุ่งขึ้นยังไม่ทันที่กิเหลงจะรีบกับเล่านีก็เห็นกองทัพของลิโปยกมาตั้งค่ายอยู่ทางด้านหลัง ระยะห่างกันเพียงชั่วสามระยะเกาทัณฑ์ยิงเท่านั้น ก็รู้ว่าลิโปยกมาช่วยเล่าปี จึงให้ทหารไปหาลิโปที่ค่ายแล้วถามว่า ลิโปตกปากรับคำว่าจะไม่เกี่ยวข้องกับ เล่าปีแล้ว เล่าปีก็เลยยกมาช่วยเล่าปีอีกจะไม่เป็นการบิดพลิ้วสัญญาดอกหรือ ลิโปก็ยังเป็นลิโปที่สามารถหาเหตุผลพิสดารที่คนไม่คาดคิดได้อยู่เสมอ ครั้นถูกต่อว่าดังนั้นจึงตอบว่าเรายกมาทั้งนี้ไม่ได้ยกมาช่วยเล่าปี แต่เรายกมาป้องกันเมืองเสียวฟ่าย ซึ่งขึ้นกับเมืองซีจีว หากท่านไม่ล่วงเข้ามาในเขตแดนเมืองเสียวฟ่ายแล้ว เราก็จะไม่เกี่ยวข้องกับ และว่าท่านมากล่าวว่าเราจับของตอบแทนแล้ว บิดพลิ้วสัญญานั้นไม่ชอบ อ้วนสุดสงขาวแก่เราจะคิดเรื่องค่าตอบแทนไม่ให้เรายกมาช่วย เล่าปีเป็นความคิดของอ้วนสุด แต่เราจับของตอบแทนเพราะคิดว่าเป็นค่าตอบแทนที่อ้วนสุดเคยขอให้เรายกไปรบเล่าปี ต่างคนต่างคิด กันเช่นนี้จะว่าเรายกมาได้อย่างไร เพราะตัวเราเองยังไม่เคยดำเนินตัวเองว่าบิดพลิ้วเลยแม้แต่น้อย แล้วว่าตัวเรานั้นเป็นผู้ใหญ่ ไม่ต้องการเห็นผู้ย่อยหย่อนละวิวาท กัน จะหาทางให้ปรองดองกันสืบไป เจ้าจงกลับไปแจ้งกิเหลงให้มาหาเราที่ค่ายนี้ ในเพลาล่วงวันพรุ่งนี้

ลิโปบิดพลิ้วสัญญาที่ให้ไว้กับอ้วนสุดด้วยเหตุผลแบบลิโป ซึ่งทหารที่กิเหลงใช้มานั้นได้ฟังแล้วก็งงงงวยสงสัยเป็นอันมากว่าเป็นเหตุผลของคนหรือไม่ มีหน้าซำยังวางตัวเป็นผู้ใหญ่แบบลิโปเสียอีก แต่ทหารของกิเหลงเป็นผู้รอบรู้ทั้งเกรงกลัวลิโปได้ฟังลิโปแล้วก็รีบลากลับไปแจ้งให้กิเหลงทราบ หลังจากทหารของกิเหลงกลับไปแล้ว ลิโปก็ให้ทหารไปเชิญเล่าปีมาพบที่ค่ายตามเวลาที่นัดไว้กับกิเหลงนั้น เล่าปีครั้นได้ทราบคำเชิญจึงปรึกษากับกวนอู เตียวหุย กวนอู เตียวหุย ทักท้วงไม่ให้เล่าปีไปที่ค่ายของลิโปเกรงว่าจะเป็นอันตราย แต่เล่าปีเอาใจซื่อเข้าสู่กับคนใจคดแบบลิโป แย้งว่าลิโปคงคิดถึงคุณที่ช่วยเหลือในยามยาก คงจะไม่คิดทำอันตรายต่อเรา นับเป็นความคิดที่กล้าหาญและเสียภัยมิใช่น้อย แต่ก็เป็นไปได้ว่าเล่าปีอ่านใจคนแบบลิโป กระจางว่า ลิโปยังคงต้องการเล่าปีไว้รักษาตลาดอำนาจระหว่างเมือง คงจะไม่คิดทำอันตราย กวนอู เตียวหุย เห็นเล่าปีไม่ฟังคำทัดทานจึงว่าเมื่อผู้ใหญ่ตัดสินใจไปดั่งนี้ก็จะขอตามไปด้วย เผื่อว่ามีเหตุการณ์นอกเหนือความคาดคิดเกิดขึ้นจะได้ช่วยกันคิดอ่านแก้ไข เล่าปีก็ตกลง

รุ่งขึ้นเล่าปีจึงพากวนอู เตียวหุย ไปยังค่ายของลิโปก่อนเวลา นัดหมาย เผื่อว่าลิโปจะไม่ซื่อก็อาจเห็นพิรุณและหาทางแก้ไขไปตามสถานการณ์ได้ทันทั่วทั้งที่ ครั้นลิโปทราบข่าวเล่าปีมาก็ออกมาต้อนรับ จูงมือเล่าปีเข้าไปในโรงบัญชาการทหาร แล้วบอกว่าข้าพเจ้ายกมาทั้งนี้จะช่วยท่านมิให้ถูกอ้วนสุดทำอันตรายได้ กวนอู เตียวหุย ก็เดินตามเข้าไปในโรงบัญชาการทหารนั้นแล้วยืนอยู่ข้างหลังเล่าปี พอถึงโรงบัญชาการ ทหารรักษาการณ์ก็เข้ามารายงานลิโปว่าบัดนี้กิเหลงกำลังมาที่ค่าย เล่าปีได้ยินดังนั้นก็ตกใจเกรงว่าลิโปจะคิดทำอันตราย ยังมีหน้าที่จะกล่าวความประการใด ลิโปก็ลุกออกไปที่หน้าค่ายขณะนั้นกิเหลงเดินเข้ามาถึงหน้าค่าย ลิโปก็เข้าไปต้อนรับแล้ว บอกว่าบัดนี้เล่าปีมารออยู่แล้ว กิเหลงได้ฟังดังนั้นก็ตกใจคิดว่าลิโปจะคิดทำอันตราย คนแบบลิโปใครๆ ก็เห็นว่าเป็นตัวอันตรายทั้งนั้น แม้กระทั่งเล่าปีซึ่งก่อนมาก็คิดว่าลิโปคงคิดถึงบุญคุณและจะไม่ทำอันตราย

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทย์าคม

อุบายใช้คนผูกคน (ตอน 81)

ลิโปนัดทั้งเล่าปีและกิเหลง ซึ่งเป็นคู่ศึกร่วมที่ค่ายของตนโดยไม่แจ้งให้แต่ละฝ่ายทราบว่านัดมาทำไม ดังนั้นทั้งเล่าปีและกิเหลงจึงไม่ทราบว่าคุณศึกร่วมจะมาที่ค่ายของลิโป เหตุนี้เมื่อต่างฝ่ายได้ทราบว่ามีคู่ศึกร่วมมา ค่ายของลิโป จึงเข้าใจว่าลิโปสมคบกับอีกฝ่ายหนึ่งลวงตนมาทำร้าย เล่าปีตกใจก็จริงอยู่ แต่มิได้เสียอาการยั้งคั่งนั่งสงบในโรงบัญชาการนั้น โดยมีกวนอู เตียวหุย นั่งร่วมสาบานถือน้ำจตุรทิศอยู่ข้างหลัง แต่กิเหลงนั้นเมื่อตกใจแล้วเสียจริตไป จะเห็นหลังกลับออกไปจากค่าย ลิโปเห็นดังนั้นจึงเร่งก้าวเท้าเข้าไปจับเอามือกิเหลงไว้แล้วว่าท่านอย่าเพิ่งตกใจ กิเหลงจึงว่า ท่านจะลวงข้าพเจ้ามาทำร้ายหรือว่าจะทำร้ายไฉ่เล่าปีหยาบ ลิโปจึงตอบแบบลิโปที่ทำให้งงงงวยสงสัยต่อไปโดยไม่ยอมพูดเข้าประเด็นที่ถูกถามว่า ข้าพเจ้าไม่ได้คิดฆ่าท่าน และไม่ได้คิดฆ่าเล่าปี แต่เล่าปีกับข้าพเจ้านั้นดั่งพี่น้อง ท่านยกมารุกรานเมืองเสียวฟ่ายเพื่อจะทำร้ายเล่าปี ข้าพเจ้าจึงต้องยกมาป้องกันเมืองเสียวฟ่าย จึงคล้ายประหนึ่งว่าข้าพเจ้ามาช่วยเล่าปี ดังนั้นท่านจะเข้าใจว่าข้าพเจ้าช่วยเล่าปีก็ได้ กิเหลงยิ่งฟังลิโปก็ยิ่งงง จึงพยายามลากเข้าประเด็นว่าเมื่อเป็นเช่นนั้นท่านจึงต้องฆ่าข้าพเจ้าเพื่อทำให้เมืองเสียวฟ่ายและเล่าปีปลอดภัยกระนั้นหรือ ลิโปจึงว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ มีหน้าที่ต้องทำให้ผู้น้อยเลิกริวิวาทกัน

ลิโป้เองตนเป็นผู้ใหญ่แลเห็นคนอื่นเป็นเด็ก แล้วรีบจุกเพลง เข้าไปในโรงบัญชาการทหาร เชิญให้นั่งอยู่ที่โต๊ะเดียวกับเล่าปี่ ส่วนลิโป้เข้าไปนั่งระหว่างกลาง และสั่งให้ทหารนำสุรามาให้เล่าปี่และกิเหลง ครั้นทหารนำสุรามาแล้ว ลิโป้จึงชวนเล่าปี่และกิเหลงดื่ม ทั้งสองคนเกรงใจลิโป้ก็ดื่มสุรานั้น แล้วลิโป้จึงว่าข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งสองเห็นแก่หน้าข้าพเจ้า เลิกพยายามวิวาทกัน ยุติศึกระหว่างกันเสีย เล่าปี่เป็นฝ่ายถูกรุกราน ยินคำลิโป้แล้วนั่งอยู่เพราะมิได้เป็นฝ่ายก่อเหตุ แต่กิเหลงเป็นฝ่ายที่จะต้องถอนทัพกลับไปจึงว่าอ้วนสุดนายข้าพเจ้าใช้ให้ข้าพเจ้ายกกองทัพมาจับตัวเล่าปี่ หากข้าพเจ้ากลับไปมือเปล่าย่อมเป็นการขัดคำสั่งและมีโทษถึงประหาร

เดี๋ยวหุ้ยเห็นว่าการที่กิเหลงมีที่ทำไมฟังคำลิโป้ก็โกรธหาว่า กิเหลงดูหมิ่น ชักกระบี่ออกจากฝักแล้วด่าว่ากิเหลง กวนอูเห็นเดี๋ยวหุ้ยวุ่นวายจึงห้ามเดี๋ยวหุ้ยไว้ และว่าให้คอยดูที่ท่าของลิโป้ก่อน ลิโป้เห็นเดี๋ยวหุ้ยคุ่เคืองเก่า โวยวายขึ้นมาท่ามกลางการเจรจาความเมืองก็ไม่พอใจ ออกปากตำหนิว่าเราเป็นผู้ใหญ่ได้เชิญทั้งสองฝ่ายมาหวังให้ปรองดองกัน ทั้งเล่าปี่และกิเหลงล้วนเห็นแก่หน้าเรา ตั้งใจฟังเรากล่าว ตัวท่านเป็นแต่ผู้ติดตามเล่าปี่ โฉนจึงมาทำหยาบช้า ณ ค่ายเราดังนี้ เป็นการดูหมิ่นไม่ไว้หน้าเรา ว่าแล้วลิโป้ก็ทำเป็นโกรธ ลุกขึ้นไปคว้าเอาทวนประจำกายมากลึงมันไว้

ทั้งสองฝ่ายต่างตกใจ เพราะไม่มีใครรู้ว่าลิโป้จะเอาอย่างไร แต่เล่าปี่เกรงว่าลิโป้จะทำร้ายเดี๋ยวหุ้ย เหลียวมองไปข้างหลังเห็นทั้งกวนอูและเดี๋ยวหุ้ยต่างกุมอาวุธประจำกายมั่นคงอยู่ก็วางใจ ในทันใดนั้น ลิโป้ได้ร้องเรียกทหารเข้ามาสั่งให้เอาทวนไปปักไว้หน้าโรงบัญชาการทหาร ระยะห่างสามร้อยก้าว แต่ตัวลิโป้ทำยืนขมิ้มอยู่ ณ ที่เดิม ครั้นทหารนำทวนไปปักไว้ตามคำสั่งแล้ว ลิโป้จึงว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ทำการใดต้องถือความประสงค์ของฟ้าเป็นเกณฑ์ ดังนั้นข้าพเจ้า จะทำการเสี่ยงทายต่อเทพยดา โดยจะยิงเกาทัณฑ์ไปที่ทวนซึ่งปักไว้ ณ นั้น ถ้าข้าพเจ้ายิงพลาด แสดงว่าเทพยดามีประสงค์ให้พวกท่านรบกัน ในกรณีนี้ท่านจงรบกันตามใจสะดวก ข้าพเจ้าจะไม่เกี่ยวข้องด้วย แต่ถ้าข้าพเจ้ายิงไปถูกทวนนั้นก็แสดงว่าเทพยดาไม่ประสงค์ให้พวกท่านรบกัน ในกรณีนี้หากผู้ใดไม่เชื่อฟัง ข้าพเจ้าก็จะจำต้องถืออาญาสิทธิ์ แห่งสวรรค์เข้าทำสงครามด้วยผู้นั้น กิเหลงเห็นระยะสามร้อยก้าวไกลเกินที่ผู้ใดจะยิงเกาทัณฑ์ไปถูกที่หมายได้ หวังใจว่าเมื่อลิโป้ยิงพลาดเป้าแล้วจะได้ทำการกับเล่าปี่ได้ถนัดมือก็ดีใจ จึงว่าเมื่อลิโป้ท่านตกลงใจดังนี้แล้ว ข้าพเจ้ามิแต่ต้องคล้อยตามคำท่าน ส่วนเล่าปี่นั้นมิได้วาทกล่าวประการใด อาการอันดุษณีเป็นอันถือว่าเล่าปี่ยินยอมตกลงด้วย ดังนั้นลิโป้จึงสั่งทหารให้เอาสุรามารินอีกสามจอก แล้วเชิญเล่าปี่และกิเหลงดื่มสุราถือว่าทุกฝ่ายตกลงกันตามนี้

ลิโป้ดื่มสุราหมดจอกแล้วสั่งทหารให้เอาเกาทัณฑ์สำหรับตัวมา ให้ขึ้นเกาทัณฑ์พาดสายแล้วนำวजनันเกาทัณฑ์โก่งตั้งพระจันทร์กลางปักษีข้างขึ้น เสียงวี๊ดหวือดังขึ้น ลูกเกาทัณฑ์พุ่งออกจากแหล่ง ถูกคันทวนดั่งเกริง ทหารทั้งค่ายลิโป้ต่างโห่ร้องดั่งสนั่นสรรเสริญฝีมือเกาทัณฑ์ของลิโป้ว่าเป็นเลิศในใต้หล้า เสมอด้วยวีรชนในอดีตที่นำวเจียงพระอาทิตย์ จนความมืดมิดปกคลุมโลกอันลือลั่น เล่าปี่ กวนอู และเดี๋ยวหุ้ย ต่างปรบมือแสดงความยินดี ชื่นชม ในฝีมือเกาทัณฑ์ของลิโป้สถานหนึ่ง และดีใจที่การสมประโยชน์อีกสถานหนึ่ง คงมีแต่กิเหลงเท่านั้นที่สีหน้าสลดลง เพราะการณเป็นไป ผิดจากที่คาดหมาย ลิโป้หัวเราะดั่งลั่นแล้วว่า ฝีมือเกาทัณฑ์ของข้าพเจ้าแท้จริงต่ำต้อย แต่เป็นเพราะฟ้าบันดาล ว่าแล้วเข้าไปจับมือเล่าปี่และ กิเหลงมากุมไว้ และว่าเทพยดาแสดงความประสงค์ให้เห็นประจักษ์ พวกท่านจึงมีแต่ต้องเลิกรบกันแล้วสั่งทหารให้จัดโต๊ะมาเลี้ยงทั้งสองฝ่าย

ลิโป้คำหนึ่งก็อ้างฟ้า สองคำก็อ้างสวรรค์ สามคำก็อ้างเทพยดา เห็นได้ชัดว่านับแต่มาเป็นเจ้าเมืองชีจิ๋วแล้วลิโป้ไม่เพียงแต่จะลืมหูลงตัวว่าเป็นผู้ใหญ่นั้น หากยังทำตัวประหนึ่งเป็นคนทรงเจ้า เข้าผีอีกด้วย ฝ่ายกิเหลงนั้นกินโต๊ะไม่เป็นสุข เพราะมิควรคิดว่าตัวกำลังขัดคำสั่งอ้วนสุด เกรงต้องโทษถึงตาย คิดแก้ปัญหาของตัวเองไม่ตก จึงออกปากว่าตัวข้าพเจ้าประจักษ์ในการเสี่ยงทายก็จริงอยู่ แต่หากข้าพเจ้ากลับไปมือเปล่า อ้วนสุดยอมไม่เชื่อถือ คงจะเอาโทษข้าพเจ้า ถึงตายลิโป้ได้ฟังดังนั้นจึงว่าท่านจงวางใจ ข้าพเจ้าจะมีหนังสือให้ท่าน ถือไปถึงอ้วนสุดบอกความทั้งนี้ให้แจ้ง กิเหลงก็คลายใจลง ลิโป้จึงเรียกทหารเอาเครื่องเขียนมาทำหนังสือถึงอ้วนสุดแล้วมอบแก่กิเหลง กิเหลงรับหนังสือแล้วก็ลาลิโป้กลับไปค่าย สั่งให้เลิกทัพยกกลับไปเมืองลำหยง เล่าปี่เห็นกิเหลงไปแล้ว จึงกล่าวขอบคุณลิโป้ที่ช่วยเหลือแล้วถือโอกาสลาลิโป้กลับเข้าเมือง ฝ่ายลิโป้ครั้นเสร็จการแล้วจึงสั่งทหาร ให้ถอนค่ายยกกลับไปเมืองชีจิ๋ว

ครั้นกิเหลงกลับมาถึงเมืองลำหยง จึงเข้าไปรายงานให้อ้วนสุด ทราบเหตุการณ์แล้วมอบหนังสือของลิโป้ อ้วนสุดได้อ่านหนังสือทราบความแล้วโกรธลิโป้เป็นอันมาก ออกปากด่าลิโป้ว่าเป็นคนตระบัดสัตย์ และว่าลิโป้กระทำดังนี้เป็นการไม่เกรงใจเรา เราจะยกกองทัพไปตีเมืองเสียวพ่าย แล้วจับตัวเล่าปี่เอง เสร็จแล้วจะยกไปตีเอาเมืองชีจิ๋วต่อไป กิเหลงจึงห้ามอ้วนสุดว่าลิโป้ได้ครองเมืองชีจิ๋ว ผู้คนแลเสียบยง ก็พร้อมสรรพ ทหารมีฝีมือก็มีอยู่เป็นอันมาก ตัวลิโป้เองก็มีฝีมือกล้าแข็ง ทั้งเล่าปี่มี กวนอู เดี่ยวหุ้ย ฝีมือจกานัก ลิโป้กับเล่าปี่มีไมตรี

แน่นแฟ้นอยู่ หากท่านยกไปตีเมืองเสียวฟาย ลิโป้ก็จะยกมาช่วยเล่าปี่รุมตีกระหนาบเราทั้งสองด้าน เราก็จะเสียที่แก่ข้าศึก ครึ่งก่อนท่านใช้เสบียงไปผูกมัดลิโป้มิให้ช่วยเหลือเล่าปี่ แต่ผูกลิโป้ไว้ไม่ได้ เพราะลิโป้รักเมืองซีจิ๋วมากกว่าเสบียงที่ท่านมอบให้ ดังนั้น ถ้าจะผูกลิโป้ไว้ไม่ให้ช่วยเหลือเล่าปี่ก็ต้องหาวิธีผูกวิธีใหม่ อ้วนสุดถามว่าจะผูกลิโป้ไว้ได้ด้วยวิธีใด ก็หลงจึงว่าในเมื่อสิ่ง ของผูกลิโป้ไว้ไม่ได้ ก็ต้องอาศัยคนเป็นเครื่องผูกมัดลิโป้ไว้ ข้าพเจ้า ขอเสนอกลให้ท่านผูกมัดกับลิโป้เพราะลิโป้นั้นเป็นคนกลัวเมีย รักเมียและลูกสาวคนเดียว ยิ่งกว่าสิ่งใด ขอให้ท่านแต่งเก้าแก่ไปสู่ขอลูกสาวลิโป้ที่เกิดจากนางเหงียมซีมาเป็นภรรยาบุตรของท่าน เมื่อท่านผูกมัดกับลิโป้ตั้งนี้แล้ว ก็จะทำให้การกับเล่าปี่ได้ถนัด ลิโป้จะถูกความเป็นต้องกับท่านผูกไว้เข้าช่วยเล่าปี่ไม่ได้ การกำจัดเล่าปี่ ก็จะสำเร็จโดยง่าย

อ้วนสุดเห็นด้วยกับแผนการของกิเหล่งจึงเรียกห้านัสนางเมืองลำหยงฝ่ายการทูตเข้ามา สั่งให้ทำหน้าที่เป็นเก้าแก่ไปเมืองซีจิ๋วขอลูกสาวของลิโป้ตามแผนการของกิเหล่งนั้น ห้านัสนับคำสั่งแล้วออกมาจัดแจงของกำนัลเป็นจำนวนมาก จัดขบวนออกจากเมืองลำหยงไปเมืองซีจิ๋วและขอเข้าพบลิโป้ แล้วมอบของกำนัลทั้งนั้นแก่ลิโป้ แล้วว่าอ้วนสุดนายข้าพเจ้าเป็นเชื้อสายขุนนางมาถึงสี่ชั่วอายุคน ได้ครองเมืองลำหยงซึ่งเป็นหัวเมืองใหญ่ บัดนี้ได้ตราพระสัญญาสำหรับพระมหากษัตริย์ไว้แล้ว คงจะตั้งตัวเป็นใหญ่ในแผ่นดิน แต่วิตกด้วยบุตรยังไม่มีเหย้าเรือน ได้ทอดตาทั้งแผ่นดินแล้วไม่เห็นสตรีใดสมควรคู่กับบุตร และว่าอ้วนสุดนายของข้าพเจ้าเห็นว่าบุตรสาวของท่านมีความพร้อมด้วยวัยและสกุลควรคู่เสมอกัน ทั้งมีความเลื่อมใสในตัวท่านจึงหวังผูกไมตรีเป็นทองแผ่นเดียวกัน จึงสั่งให้ข้าพเจ้าเป็นเก้าแก่มาสู่ขอบุตรสาวท่านให้แก่บุตร ตั้งนี้อ้วนสุดแลท่านก็จะมีไมตรีกันสืบไป

ลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็มีใจยินดี แต่ตัดสินใจเองไม่ได้จึงว่า การครั้งนี้เป็นเรื่องภายในครอบครัว ข้าพเจ้าขอเวลาปรึกษาหารือกับภรรยาเสียค่าหนึ่งก่อน ในวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะแจ้งความตกลงใจให้ท่านทราบ ว่าแล้วสั่งทหารให้เชิญห้านัสนไปพักที่เรือนรับรองแขกเมือง ค่าลงลิโป้จึงเล่าความที่ห้านัสนมาสู่ขอบุตรให้นางเหงียมซีผู้ภรรยาทราบ แล้วถามว่าเจ้ามีความคิดเห็นเป็นประการใด นางเหงียมซี จึงว่าบ้านเมือง ขณะนี้เป็นจลาจล ขุนศึกทุกหัวเมืองต่างแย่งชิงอำนาจ เมื่ออ้วนสุดได้ตราพระสัญญาไว้คงจะได้เป็นเจ้าในวันหน้า บุตรเราก็จะได้เป็นพระมเหสี ดังนั้นไม่ว่าทางใกล้หรือทางไกล ลูกเราก็มีแต่ จะเป็นใหญ่ในทุกทาง ท่านพึงรับปากห้านัสนเถิด

วิธีมองคนเพื่อเลือกคู่ครองโดยทั่วไปย่อมเป็นดังนี้คือมุ่งเอาแค่ ฐานะของทรัพย์สินและฐานะตำแหน่ง ซึ่งเป็นความคิดเห็นแก่ตัวของ ผู้เป็นพ่อแม่ไม่ได้แลเห็นความสุขและจิตใจของผู้เป็นบุตร มองข้าม ความซื่อสัตย์และคุณธรรมที่จะทำให้ชีวิตคู่เป็นสุข ดังนั้นความคิดชนิดนี้จึงเป็นความคิดที่ลงโทษบุตรเสียเป็นส่วนใหญ่ คงมีแต่ส่วนน้อยเท่านั้นที่ใช้ความคิดในการเลือกคู่ครองโดยถือเอาความรัก คุณธรรม และความดีงามเป็นหลักในการเลือกคู่ครองให้แก่บุตร ดังนั้น บุตรคนใดที่พ่อแม่ใช้ความคิดชนิดนี้ย่อมถือว่าเป็นบุญกุศลที่ไม่ต้องตกอยู่ในนรกในวันข้างหน้า

ลิโป้คนกลัวเมียได้รับความเห็นชอบจากเมียที่เคารพแล้ว รุ่งขึ้นจึงเชิญห้านัสนมาพบแล้วตอบตกลงที่จะยกลูกสาวให้เป็นสะใภ้ของอ้วนสุด ห้านัสนเห็นการสมความประสงค์จึงขอลากลับไปรายงานให้อ้วนสุดทราบ ครั้นอ้วนสุดเห็นการสมความคิดจึงจัดแจงของหมั้นเป็นจำนวนมาก สั่งให้ห้านัสนจัดขบวนเก้าแก่นำของหมั้นยกไปเมืองซีจิ๋ว เพื่อสู่ขอบุตรของลิโป้ตามอย่างธรรมเนียม ห้านัสนนับคำสั่งแล้วจัดขบวนขึ้นหมากยกไปเมืองซีจิ๋ว เพื่อตัวลูกสาวลิโป้มาเมืองลำหยง ถึงเมืองซีจิ๋วแล้วขอพบลิโป้ และมอบของหมั้นทั้งนั้นแล้วว่า อ้วนสุดนายข้าพเจ้า มีความยินดีที่ท่านรับไมตรี ดังนั้น จึงสั่งให้ข้าพเจ้านำขบวนเก้าแก่และของหมั้นมาสู่ขอบุตรของท่านและรับตัวเจ้าสาวไปเมืองลำหยง ลิโป้รับของหมั้นไว้แล้วให้แต่งโต๊ะเลี้ยงห้านัสนและขบวนเก้าแก่ เสร็จแล้วเชิญห้านัสนไปพักที่เรือนรับรองแขกเมือง เพื่อหารือถึงพิธีการ ส่งตัวเจ้าสาวต่อไป

คำวั้นนั้นดันกงได้ไปเยือนห้านัสน ณ เรือนรับรองแขกเมือง พบห้านัสนแล้วคารวะตามธรรมเนียม ดันกงสั่งให้บรรดาทหารที่อารักขาเรือนรับรองนั้นถอยลงไปยังล่าง แล้วกล่าวขึ้นว่า แผนการครั้งนี้ยอดเยี่ยมลึกซึ้งยิ่งนัก ห้านัสนได้ฟังคำดันกงก็แปลกใจ ถามขึ้นว่าท่านหมายความว่าถึงเรื่องราวใดกัน

สามก๊กฉบับคนขายชาลิ: เรืองวิทย์าคม

แผนทำลายกลผูกมัด (ตอน 82)

ดันกงเห็นห้านัสนมีอาการสะดุ้งใจจึงกล่าวว่า บัดนี้เล่าปี่มาอาศัยลิโป้อยู่ที่เมืองเสียวฟาย ขึ้นต่อเมืองซีจิ๋ว เท่ากับว่าเล่าปี่เป็นลูกไก่อยู่ในกำมือของลิโป้ ครั้นเมื่ออ้วนสุดกับลิโป้เป็นทองแผ่นเดียวกันแล้ว หากอ้วนสุดปรารถนาศิระชะของเล่าปี่ก็คงได้สมปรารถนา เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงว่าเป็นแผนการที่ยอดเยี่ยมลึกซึ้ง

หันอินยืนคำตันก่งก็รู้ว่าที่ปรึกษาของลิโป้ผู้นี้มีสติปัญญาหลักแหลม อ่านแผนการของอ้วนสุดทะลุปรุโปร่งก็ตกใจ แต่แสร้งกล่าว่าท่านอย่าเพิ่งคาดการณ์ไปก่อน การของนายเราทั้งสองก็จะเสียไป อ้วนสุดนายของข้าพเจ้ามีน้ำใจสุจริต คิดผูกไมตรีกับนายของท่าน ย่อมเป็นประโยชน์ร่วมกันของนายเราทั้งสอง ไขว่จะปรารถนา ศิระเส้าปีดังคำท่านแต่ประการใด ดันก่งครั้นได้สำแดงสติปัญญาให้ปรากฏแล้วเห็นอาการหันอินที่ตอบความดังนั้นก็ยิ่งยกมือขึ้นเป็นเชิงปรามในท่านองว่า ไม่จำเป็นที่จะต้องพูดถึงเรื่องนี้เพราะอุบายท่านนี้บัดนี้เราไม่ได้ดอก แล้วดัดบทว่าข้าพเจ้าเห็นจริงตามคำท่านว่าการครั้งนี้เป็นประโยชน์ร่วมกันของทั้งสองฝ่าย แต่การที่ท่านคิดการไว้นั้นหากล่าช้าไปก็อาจแปรผันเป็นอื่นได้ เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงรีบมาเตือนสติให้ท่านรีบทำการหันอินยืนคำตันก่งแล้วก็เข้าใจว่าดันก่งอ่านแผนการออกก็จริง แต่มีจุดยืนสนับสนุนแผนการนี้จึงคลายใจ หันอินจึงลุกขึ้นคารวะตันก่งแล้วว่า ท่านมีสติปัญญาหลักแหลมยิ่งนัก ขอให้ท่านเห็นแก่ไมตรีทั้งสองฝ่ายรับเป็นธุระช่วยให้การครั้งนี้สำเร็จเถิด อ้วนสุดนายข้าพเจ้าจะไม่วันลืมนพระคุณของท่านในครั้งนี้เลย

ตันก่งจึงว่า ข้าพเจ้าจะรับเป็นธุระให้ลิโป้และอ้วนสุดเป็นทองแผ่นเดียวกันจงได้ ท่านอย่าได้วิตก ว่าแล้วก็ลาหันอินไปเที่ยวลิโป้ ดันก่งวันนี้เปลี่ยนแปลงจากผู้มีอุดมการณ์แต่ครั้งที่ตั้งตำแหน่งเจ้าเมืองจวงพวนหนีติดตามโจโจเป็นคนละคน กลายเป็นนักการเมืองเต็มตัวแล้ว แต่เป็นนักการเมืองที่มีจุดยืนอยู่กับผลประโยชน์ของตัวเองเป็นใหญ่ ก็แลเมื่อตันก่งอ่านแผนการของอ้วนสุดกระจ่างแล้ว ก็ยอมอ่านแผนการออกว่าเมื่ออ้วนสุดกำจัดเส้าปี ยึดเอาเมืองเสียวพายแล้วยอมกระหนาบต่อเมืองซีจิว ดังนั้นปมสำคัญจึงอยู่ที่เมื่อตันก่งอ่านแผนการแห่งตลอดตั้งนี้แล้ว เหตุใดจึงยังคงสนับสนุนแผนการนี้ต่อไปอีก ไม่คิดห่วงใยหรือคิดป้องกันเมืองซีจิวกระนั้นหรือ

ปมนี้มีความเป็นไปได้สามประการ คือตันก่งกำลังขายตัวให้กับอ้วนสุดคิดอ่านหวังจะทิ้งลิโป้ไปเข้าด้วยอ้วนสุดหรือยังคงกักต้อนลิโป้อยู่ แต่มั่นใจในสติปัญญาตัวว่าเมื่อลิโป้กับอ้วนสุดเป็นดองกันแล้วก็จะสามารถคิดการให้ลิโป้มีอำนาจเหนืออ้วนสุด อาศัยความเป็นดองครองความเป็นใหญ่ทั้งเมืองซีจิวและเมืองลำหยง หรือมีเจ้านันตันก่งอาจคาดการณ์ถึงอำนาจของโจโจที่เรื่องอำนาจขึ้นในเมืองหลวง เห็นว่าลำพังลิโป้ไม่สามารถรับมือโจโจได้ จึงสนับสนุนให้ลิโป้กับอ้วนสุดผนึกกำลังกันเพื่อรับมือกับโจโจโดยยอมเสียเส้าปีเป็นค่าตอบแทน

ความเป็นไปได้ทั้งสามประการนี้ไม่ว่าจะเป็นไปในทางไหน ประโยชน์ย่อมตกอยู่แก่ดันก่งทั้งสิ้น ดังนั้นหากจะเปรียบกับเพลงผู้วางแผนการนี้เป็น พ่อครัวปรุงอาหารรสเลิศขึ้นแล้ว ผู้เสพอาหารนั้นกลับเป็นดันก่งหาใช้ลิโป้หรืออ้วนสุดไม่ ดันก่งเข้าไปพบลิโป้ถึงในจวนแล้วแสร้งถามว่า วันนี้มีขบวนขึ้นหมากยกมา ข้าพเจ้าจึงได้ทราบข่าวว่าเป็นขบวนเก่าแก่ยกมาขอลูกสาวท่านให้เป็นสะใภ้ของอ้วนสุด ความที่ข้าพเจ้าทราบมาดังนี้เป็น ความจริงหรือ ลิโป้จึงว่าเป็นความจริงดังที่ท่านได้ทราบมา ดันก่งได้ลุกขึ้นคำนับลิโป้ แล้วว่าข้าพเจ้าขอแสดงความยินดีด้วยท่าน ในวันข้างหน้าบุตรหลานคงจะได้เป็นพระมเหสี แล้วถามว่าท่านจะกำหนดวันฤกษ์ดีส่งตัวเจ้าสาวให้แก่บุตรชายอ้วนสุดเมื่อใด ลิโป้จึงว่าเรื่องนี้เป็นการใหญ่ของครอบครัวข้าพเจ้า ตัวข้าพเจ้ามีบุตรสาวแต่ผู้เดียว ดังนั้นจึงต้องปรึกษาเกี่ยวกับวันเวลาให้รอบคอบก่อน

ตันก่งจึงว่าอันธรรมเนียมแต่โบราณ การส่งตัวเจ้าสาวไปบ้านเจ้าบ่าวนั้น หากเป็นกรณีของพระมหากษัตริย์ก็จะทอดเวลาไปหนึ่งปี ถ้าเป็นขุนนางผู้ใหญ่ก็ลดลงมาเป็นหกเดือน ถ้าเป็นขุนนางผู้น้อยก็ลดลงมาเหลือสามเดือน และถ้าเป็นราษฎรสามัญการส่งตัวเจ้าสาวก็จะกระทำภายในหนึ่งเดือน ลิโป้จึงว่าบัดนี้อ้วนสุดได้ตราพระบัญชาการไว้ครองแล้ว จึงเสนอด้วยพระมหากษัตริย์ ข้าพเจ้าคิดที่จะทำการตามฐานะแห่งพระมหากษัตริย์ จึงได้ยังการไว้ รอเวลาครบหนึ่งปีแล้วค่อยส่งตัวเจ้าสาว ดันก่งจึงท้วงว่าความคิดของท่านทั้งนี้ขอบอย่างธรรมเนียมก็จริงอยู่ แต่บัดนี้สถานการณ์บ้านเมืองไม่เป็นปกติ บรรดาเจ้าเมืองต่างๆ ได้แก่งแย่งแข่งอำนาจกัน ต่างคนต่างชิงกันเป็นใหญ่ หากการเป็นเข้าไปความล่องรู้ถึงเมืองอื่นก็ย่อมคิดขัดขวางมิให้การมงคลของท่านสำเร็จ เพราะบรรดาหัวเมืองทั้งหลายเมื่อได้ทราบความแล้วย่อมจะเกรงกลัวว่าการที่ท่านกับอ้วนสุดผูกดองกันเช่นนี้ ก็จะมีกำลังอำนาจเติบโตใหญ่เข้มแข็ง คงจะคิดขัดขวางในประการต่างๆ แม้อาจส่งทหารมาชุมนุมแล้วชิงตัวเจ้าสาวในระหว่างทางการมงคลของท่านก็จะเสียไป ดังนั้นท่านจึงควรส่งบุตรสาวไปให้แก่บุตรอ้วนสุด อย่าให้หันความแพร่พรายไปถึงบรรดาหัวเมืองอื่น

ลิโป้ฟังคำตันก่งแล้วเห็นคล้ายตาม จึงสั่งให้นางเหิงหมี่ผู้ภรรยาจัดเตรียมข้าวของสำหรับบุตรให้พร้อมที่จะส่งตัวแก่บุตรของอ้วนสุดเสียแต่ในคืนนั้น นางเหิงหมี่ก็รีบจัดเตรียมข้าวของและขบวนของเจ้าสาว ครั้นรุ่งขึ้นลิโป้จึงให้บุตรสาวขึ้นเกวียนไม้หอม มอบตัวแก่หันอินผู้เป็นเจ้าเก่าแก่ พร้อมกับข้าวของตามธรรมเนียมการส่งตัวเจ้าสาวและสั่งให้ชงเหียนกับขลุ่ยขลุ่ย คุณทหารไปส่งขบวนเจ้าสาว หันอินจึงนำขบวนเคลื่อนออกจากเมืองซีจิวไปเมืองลำหยง ในขณะที่ขบวนกำลังเคลื่อนจะออกจากเมืองซีจิวนั้น ดันก่งซึ่งเป็นบิดาของตันเตงและเป็นพี่นางเมืองซีจิวในตำแหน่งที่ปรึกษากำลังนอนป่วยอยู่ที่บ้าน ได้ยินเสียงปี่แตระของขบวนเจ้าสาวจึง

เรียกคนใช้ในบ้านมาถามว่าเป็นขบวนแต่งงานของผู้ใด คนใช้ในบ้านได้รายงานว่าย่นสุดได้ส่งเจ้าแก้วมาสู่ขอ บุตรสาวลิโป้ไปเป็นสะใภ้ ลิโป้ตกลงและจัดขบวนให้ขบวนกับขบวนไปส่งเจ้าสาวพร้อมกับเจ้าแก้ว ของฝ่ายย่นสุด ดันก๊วยได้ฟังความแล้วนั่งนิ่งพิเคราะห์เหตุการณ์ก็อ่านแผนการของย่นสุดกระจางว่าลูกผูก ดองครั้งนี้มีเป้าหมายเบื้องต้นคือศิระเลาปีและเมืองเสียวพาย และเป้าหมายขั้นต่อไปก็คือศิระ เลิโป้และ เมืองชีจิ๋ว ดันก๊วยนั้นมีน้ำใจศรัทธาต่อเลาปีตั้งแต่ครั้งที่ เลาปีเป็นเจ้าเมืองชีจิ๋วและดันแต่งผู้บุตรได้เป็นขุนนางที่ ปรีกษา ครั้นอ่านแผนการของย่นสุดตลอดแล้วจึงคิดว่าหากเราจะนิ่งเฉยเสีย ทั้งเลาปีและเมืองชีจิ๋วก็จะตกอยู่ ในอันตราย

ดังนั้นดันก๊วยจึงตัดสินใจทำลายแผนการผูกดองของย่นสุด ตัดสินใจแล้วจึงแต่งตัวโง่กึ่งโง่ในชุดไว้ทุกข์ งานศพให้คนในบ้านพยุพาไปที่จวนลิโป้ ขอพบลิโป้ ฝ่ายลิโป้ทราบว่าย่นสุดมาขอพบก็ออกมาต้อนรับที่หน้าจวน แต่ครั้นเห็นดันก๊วยแต่งตัวในชุดไว้ทุกข์งานศพ มีหน้าตาเศร้าโศกก็ประหลาดใจ จึงถามดันก๊วยว่า ญาติพี่น้องคนใด ของท่านถึง แก่ความตายหรือจึงมาหาข้าพเจ้า อย่าได้ห่วงใยเลยข้าพเจ้าพร้อมที่จะช่วยเหลือทุกประการ ทั้งนี้เพราะลิโป้เข้าใจว่าดันก๊วยมาหาเพื่อบอกกล่าวข่าวงานศพของญาติพี่น้อง ดันก๊วยได้ฟังดังนั้นจึงว่าข้าพเจ้า ได้ยินข่าวว่าท่านตายและมีการจัดพิธีศพให้กับงานศพของท่านจึงรีบมาหวังจะได้เคารพศพ ลิโป้ตกใจรีบ ชักถามดันก๊วยว่าท่านได้ข่าวจากใครว่าข้าพเจ้าตาย ดันก๊วยซึ่งคุ้นเคยอยู่กับผู้คนในจวนของลิโป้ได้ยิน ดังนั้นจึง โบกมือเป็นที่ให้คนรับใช้ในจวนของลิโป้ถอยออกไปก่อน ลิโป้เห็นเป็นที่ประหลาดนักจึงเข้ามาประคอง ดันก๊วย เข้าไปในที่ห้องรับรอง ดันก๊วยจึงว่าเมื่อไม่นานมานี้ย่นสุดได้ส่งสิ่งของมาตั้งสินบนให้กับท่าน ไม่ให้ท่านยกไป ช่วยเลาปี แต่ครั้นก็หลงยกกองทัพจะไปตีเมืองเสียวพาย ท่านกลับยกทหารไปช่วยเลาปี ท่านได้เสียภัย เทพดาถึงแก่พิราลัยไปถูกคันทวน ก็หลงจึงต้องยกทัพกลับไป มาบัดนี้ย่นสุดส่งเจ้าแก้วมาสู่ขอบุตรท่าน และทราบว่าย่นสุดรับไมตรียกบุตรให้แก่บุตรย่นสุด ดังนั้นเมื่อท่านกับย่นสุดผูกดองกันแล้ว ย่นสุดก็จะยกไป ตีเมืองเสียวพาย หากย่นสุดกำจัดเลาปีได้เมืองเสียวพายแล้ว เมืองชีจิ๋วและ ตัวท่านจะตกอยู่ในอันตราย ลิโป้ ได้ยินดังนั้นก็ตกใจ ดันก๊วยจึงกล่าวต่อไปว่าการทั้งนี้ก็เป็นกลอุบายที่ใช้คนผูกคน เพราะย่นสุดใช้สินบนผูกท่าน ไว้ไม่ได้ จึงใช้กลผูกดองหวังเอาบุตรท่านเป็นตัวประกันไม่ให้ท่านยกไปช่วยเลาปี หลังจากย่นสุดได้เมือง เสียวพายแล้วก็จะอาศัยบุตรท่านซึ่งเป็นตัวประกันอยู่ในมือข่มเหงท่านด้วย

ประการต่างๆ หากท่านไม่ยอมให้ข่มเหง ก็จะต้องว่าท่านตัดไมตรีอย่างน้อย ย่นสุดก็จะยึดทั้งทหารและเสบียง เบียดเบียนท่านและราษฎรเมืองชีจิ๋ว หากท่านไม่ให้ก็จะหาเหตุยกมาตีเมืองชีจิ๋ว ความเดือดร้อนก็จะบังเกิดขึ้น อีกประการหนึ่งเลาปี นับแต่ย่นสุดได้ตราพระสัญญาไว้แล้ว ก็คิดตั้งตัวเป็นเจ้า นั่นคือการกบฏต่อแผ่นดิน ทร ยศต่อพระเจ้าเหียนเต๋ หัวเมืองทั้งปวง แม้แต่โจโจก็ยอมยกมากำจัดย่นสุด ตัวท่านก็จะตกอยู่ในฐานะเป็นฝ่าย กบฏด้วย และจะพลอยเป็นศัตรูกับบรรดาหัวเมืองทั้งหลายในแผ่นดิน การทั้งนี้ท่านจะเสียทั้งบุตร จะเสียทั้ง เมืองเสียวพาย ราษฎรเมืองชีจิ๋วก็จะเดือดร้อน ตัวท่านก็จะเดือดร้อน แม้เมืองชีจิ๋วก็จะรักษาไว้ไม่ได้ ขอท่านจง ใคร่ครวญดูจงดีเถิด

ลิโป้ฟังคำดันก๊วยก็เห็นกระจางถึงแผนการร้ายของย่นสุดก็ตกใจยิ่งนัก ว่ากับดันก๊วยว่า ข้าพเจ้าเชื่อคำดันก๊วยจึง พลาดพลั้งไปถึง เพียงนี้จำเป็นที่จะต้องรีบแก้ไขให้ทันทั้งนี้ ว่าแล้วจึงสั่งทหารให้เรียก เตียวเสี่ยวเข้ามาพบ แล้วสั่งให้ยกทหารรีบติดตามขบวนเจ้าสาวไป และชิงขบวนกลับมาเมืองชีจิ๋ว ในทันที เตียวเสี่ยวรีบคำสั่งแล้ว รับนำทหารยกตามขบวนของหั้นอันไป หั้นเข้าแล้วเข้าสกัดขบวนไว้ และสั่งให้เคลื่อนขบวนกลับมาเมือง ชีจิ๋ว ลิโป้ได้สั่งให้ เอาตัวหั้นอันไปจำขังไว้ก่อนแล้วหาหนังสือแจ้งไป ยังย่นสุดว่ายังจัดแจงสิ่งของทั้งปวงไม่ พร้อม และยังไม่ได้วันฤกษ์ดี การทั้งปวงพร้อมแล้วจะส่งบุตรไปให้ ดันก๊วยครั้นได้ทราบว่าย่นสุดจะยกมา ขบวน เจ้าแก้วกลับมาถึงเมืองชีจิ๋วแล้ว จึงเข้าไปพบลิโป้แล้วว่า เมื่อย่นสุดทราบว่าท่านบิดพลัวไม่ส่งลูกสาวไปให้คง จะคิดการยกมาตีเมืองชีจิ๋ว ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งพลาดพลั้งลง โจโจก็อาจยกมาซ้ำเติม ดังนั้นจึงขอให้ท่านผูกไมตรี ด้วยโจโจไว้เสียก่อน โดยหาหนังสือไปถึง โจโจว่า ย่นสุดวางแผนผูกดองกับท่านเพื่อจะยกไปตีเมืองสุโต แต่ท่านไม่รับไมตรีจึงจับตัวหั้นอันผู้เป็นเจ้าแก้วส่งให้แก่โจโจ ดังนั้นเมืองชีจิ๋วก็จะเป็นอันตราย หากเมื่อใดย่น สุดยกกองทัพมาตีเมืองชีจิ๋ว โจโจก็จะยกกองทัพไปยึดเอาเมืองลำหยง อย่างน้อยย่นสุดก็ไม่กล้ายกกองทัพ มาทำอันตรายต่อเมืองชีจิ๋ว

ลิโป้ฟังคำดันก๊วยแล้วลังเลใจไม่อาจตัดสินใจได้ว่าจะทำประการใดดี ใน หันไฉนั้นทหารได้เข้ามารายงานว่า บัดนี้หน่วยข่าวได้ส่งข่าวสารมารายงานให้ทราบว่าเลาปีได้ทำการเกลี้ยกล่อมผู้คน ชองสมุทรเป็นอันมาก แต่ไม่ทราบว่าเลาปีจะคิดอ่านประการใด ลิโป้จึงว่าเลาปีเป็นเจ้าเมืองเสียวพาย ย่อมเป็นธรรมดาที่จะต้องคิด อ่านป้องกันรักษาเมือง การเกลี้ยกล่อมผู้คนและจัดกองทัพของเลาปีจึงเป็นเรื่องปกติที่ไม่สมควรจะแคลงใจ เลาปี และตัวเราก็คงได้ทำคุณไว้กับเลาปีเป็นอันมาก เลาปีคงจะไม่ทำอันตรายแก่เรา ในระหว่างนั้นลิโป้ได้ให้ขง เหียนกับขงชกไปจัดหาซื้อม้าสำหรับใช้ในราชการศึก ณ เมืองชีจิ๋ว ขงเหียนและขงชกไปซื้อม้าศึกได้เป็น จำนวนสามร้อยตัว ครั้นนำฝูงม้ามาถึงชายแดนเมืองเสียวพายเป็นเวลากลางคืน ก็ถูกโจรป่ายกพวกมาปล้นเอา

มาไปหนึ่งร้อยห้าสิบตัว ชงเหียนและงุยชกจึงติดตามสืบหากก็ได้ความว่าเดี่ยวหุยคุมพรรคพวกปลอมเป็นโจรป่ามาปล้นเอามาตั้งกล่าวไป ดังนั้นชงเหียนและงุยชกจึงนำมาที่เหลื้อมาที่เมืองซีจิวแล้วรายงานให้ลิโป้ทราบ ลิโป้ได้ยินดังนั้นก็โกรธ และยังได้ยินว่าผู้ที่ปล้นเอามาไปคือเดี่ยวหุยคู่เคื่องเก๋กียังโกรธจัด สั่งให้จัดทหารจะยกไปตีเมืองเสียวฟายเพื่อจับเอาตัวเดี่ยวหุยและพรรคพวกที่ปลอมตัวเป็นโจรมาประหารเสีย

ครั้นเล่าปี่ได้ทราบวาลิโป้ยกทหารมาเมืองเสียวฟายก็ตกใจ สั่งให้เตรียมทหารยกออกไปตั้งรับ ครั้นพบกับลิโป้แล้วจึงถามลิโป้ว่า ท่านพียกกองทัพมาทั้งนี้เพราะเหตุใด ลิโป้เห็นเล่าปี่ดีหน้าชื่อจึงเอาแสร้งหน้าเล่าปี่แล้วว่า เมื่อครั้งที่อ้วนสุดส่งกิเหลงยกกองทัพมาตีเมืองเสียวฟาย ข้าพเจ้าได้ช่วยเหลือท่าน เสียเงาทัพจนกิโลเหลงต้องถอนทัพกลับไป แต่ท่านไม่รู้คุณให้เดี่ยว หุยปลอมเป็นโจรป่ามาปล้นชิงเอามาของข้าพเจ้าไป

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรืองวิทย์าคม

อุบายยืมมือฆ่าโค (ตอนที่ 83)

เล่าปี่ถูกลิโป้ต่อว่า ว่าเป็นตัวการให้เดี่ยวหุยปลอมเป็นโจรป่าไป ปล้นชิงเอามาก็ตกใจ เพราะตัวเล่าปี่ไม่เคยทราบเรื่องนี้มาก่อน จึงรีบปฏิเสธว่าข้าพเจ้าไม่เคยปล้นชิงมาของท่านเลย นี่เป็นความสัจจากใจจริงของข้าพเจ้า แต่ลิโป้ไม่ฟังคำยืนยันว่าเดี่ยวหุยปล้นเอามาไปหนึ่งร้อยห้าสิบตัว เดี่ยวหุยยืนมาอยู่ด้านหลังเล่าปี่เห็นลิโป้ต่อว่าต่อขานเล่าปี่เช่นนั้นก็โกรธ ชักม้าออกไปข้างหน้าแล้วว่ากูนี้แหละที่ชิงเอามาถึงไว้ แล้วจึงจะทำไม ลิโป้ได้ยินก็โกรธดาเดี่ยวหุยว่าไอ้โจรตาถลน มึงดูหมิ่นกูหลายครั้งแล้ว ยังบังอาจมาปล้นเอามาอีก เดี่ยวหุยจึงด่าลิโป้ต่อไปว่ากูแค่ชิงเอาแต่ม้ามึงก็โกรธ แล้วที่มึงชิงเอาเมืองของฟูกู ทำไมมึงไม่คิดว่าจะไม่โกรธบ้างเล่า ลิโป้ถูกเดี่ยวหุยด่าต่อใจด่าก็โกรธ ชักม้าเข้าต่อสู้กับเดี่ยวหุย ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันถึงร้อยเพลงก็ยังไม่แพ้ชนะกัน เล่าปี่เกรงว่าเดี่ยวหุยจะเสียที จึงให้ทหารตีระฆังเป็นสัญญาณเรียกเดี่ยวหุยกลับมา พอเป็นเวลาค่าเล่าปี่ก็ยกทหารกลับเข้าเมือง ลิโป้จึงสั่งให้ทหารล้อมเมืองเสียวฟายไว้ทั้งสี่ด้าน

ครั้นกลับเข้าเมืองแล้ว เล่าปี่จึงเรียกเดี่ยวหุยเข้ามาสอบถามว่า ที่ลิโป้กล่าวหาว่าเจ้าไปปล้นชิงเอามาจำนวนหนึ่งร้อยห้าสิบตัวนั้น ความจริงเป็นอย่างไร เดี่ยวหุยรับว่าเป็นความจริง เล่าปี่จึงสั่งให้เดี่ยวหุยไปเอามามาแล้วให้ทหารคุมมาไปมอบให้แก่ลิโป้ และขอขมาลิโป้ว่า ที่ปฏิเสธไปนั้นเพราะยังไม่ทราบความจริง บัดนี้สอบถามเดี่ยวหุยรับเป็นจริงแล้ว จึงนำมามอบคืนและขออภัยต่อลิโป้ ทั้งขอให้เลิกแล้วต่อกันจะได้เป็นไมตรีกันสืบไป ลิโป้ครั้นได้ม้ามคืน และเล่าปี่ได้ขอขมาลาโทษดังนั้นก็หายโกรธ ยอมรับขมาเล่าปี่ ทหารของเล่าปี่จึงลาลิโป้กลับเข้าไปในเมืองเสียวฟาย ครั้นด่านกักราบความจึงเข้าไปว่ากับลิโป้ว่าท่านยกมาถึงเพียงนี้แล้ว ไมตรีทั้งสองฝ่ายที่มีมาแต่เดิมยอมสลายลง เหมือนดั่งแก้วแตกแล้วไม่อาจต่อให้ติดเหมือนดั่งเดิม หากปล่อยเล่าปี่ไว้สืบไปก็จะคิดร้ายต่อท่านเป็นมั่นคง ขอให้ท่านกำจัดเล่าปี่ให้เสร็จสรรพไปในครั้งนี้จะได้ไม่ต้องพะวงต่อไปในวันหน้า ลิโป้ฟังคำดังนั้นแล้วเห็นด้วยจึงสั่งให้แม่ทัพนายกองทั้งปวงยกเข้าหักเอาเมืองเสียวฟายพร้อมกันทุกด้าน แม่ทัพนายกองทั้งนั้นรับคำสั่งแล้วพากันออกมาจากค่ายของลิโป้ แล้วกลับไปยังกองทหาร ของตนที่ล้อมเมืองเสียวฟายอยู่นั้น ครั้นได้เวลากำหนดกองทหารของลิโป้ทั้งสี่ด้านจึงเคลื่อนกำลังเข้าไปที่กำแพงเมืองเสียวฟาย หักตีแนวกำแพงทั้งสี่ด้าน แต่ทหารรักษาเมืองเสียวฟายได้ตั้งรับอย่างเหนียวแน่น ดีได้ทหารลิโป้อย่างดุเดือด ทหารของลิโป้พยายามหักเข้าเมืองจนกระทั่งถึงเวลาค่ำก็ยังหักเข้าไปไม่ได้ จึงพากันถอยกลับเข้าค่าย

เล่าปี่เห็นว่าการกำลังทหารในเมืองเสียวฟายมีน้อยกว่ากำลังทหาร ของลิโป้คงจะด้านทานได้ไม่ข้ามวันพรุ่ง จึงปรึกษากับที่ปรึกษาว่าเห็นจะด้านรับลิโป้ไว้ไม่ได้ จะมีความคิดเห็นเป็นประการใด ชุนเชียนและบิติกสองที่ปรึกษาได้เสนอให้ตีฝ่าวออกจากเมืองไป ขออาศัยอยู่กับโจโจที่เมืองสุโต เพราะโจโจถือว่าลิโป้เป็นศัตรูตัวสำคัญ ดังนั้นผู้ใดเป็นศัตรูของลิโป้จึงเท่ากับเป็นพันธมิตรของโจโจด้วย เล่าปี่เห็นชอบจึงสั่งให้เตรียมการตีฝ่าวงล้อมของทหารลิโป้เพื่อยกไป เมืองสุโต ให้เดี่ยวหุยเป็นกองหน้า ตัวเล่าปี่คุมครอบครัวและขุนนางตลอดจนที่ปรึกษาซึ่งพร้อมจะไปด้วยเป็นกองกลาง และให้กวนอุเป็นกองระวังหลัง

คืนนั้นเป็นข้างขึ้น พระจันทร์สว่างเห็นหนทางชัดเจน ครั้นเพลานี้ยกทัพผ่านไปใกล้ยามสาม สายลมโหยพล้วเย็นเยือก น้ำค้างลงจัด ทหารฝ่ายลิโป้หลับสนิท คงเหลืออยู่แต่ทหารลาดตระเวนและทหารรักษาเวรยามเท่านั้น ขบวนของเล่าปี่จึงเคลื่อนออกจากประตูเมืองด้านทิศเหนือ ทหารลาดตระเวนได้พยายามสกัดขบวนของเล่าปี่ไว้ แต่ไม่สามารถด้านทานกำลังของเดี่ยวหุยได้จึงแตกหนี แล้วจุดพลุให้สัญญาณเกิดเหตุ ชงเหียนและงุยชกสองนายทหารของลิโป้รักษาการณ์อยู่ด้านทิศเหนือได้รับรายงาน จากทหารรักษาการณ์ว่า เล่าปี่ยกหนีออกจากเมือง จึงยกทหารออกมาสกัดขบวนของเล่าปี่ไว้

เดียวหุยมกกองหนามาถึงที่ขงเหียนและงยชกตั้งสัักดอยู่ก็กระทบโกลนมาเข้ารบด้วยขงเหียนและงยชกอย่างฮึกเหิม สองนายทหารของลิโป้ประเพลิงทวนกับเดียวหุยได้คนละเพลงก็พากันชักม้าถอยเข้ามาในหมู่ทหารขับทหาร ให้เข้าสัักดเดียวหุย แต่ทหารเหล่านั้นขยาดฝีมือจึงไม่กล้าเข้ามาในระยะทวนแทง เดียวหุย จึงตีฝานำขบวนผ่านไปอย่างง่ายดาย ฝ่ายเดียวเลียวทหารเอกของลิโป้ล้อมเมืองอยู่ทางด้านทิศใต้ ครั้นได้เห็นพลสัญญาณเกิดเหตุร้ายขึ้นทางด้านทิศเหนือ และได้ทราบจากรายงานของหน่วยลาดตระเวนว่าเล่าปี่ยกหนีออกจากเมือง ก็เกรงว่าขงเหียนและงยชกจะสัักดเล่าปี่ไว้ไม่อยู่ จึงรีบคุมทหารยกตามไป เดียวเลียวได้พบกับขงเหียนและงยชกที่แตกถอยมาแจ้งว่าเล่าปี่ตีฝานออกไปได้แล้ว เดียวเลียวจึงรีบคุมทหารเร่งตามเล่าปี่ไป กวนอูซึ่งคุมกองระวังหลังเห็นทหารไล่ตามมาจึงสั่งให้ทหารในกองระวังหลังแปรขบวนหันกลับมาตั้งสัักด ครั้นเดียวเลียวยกทหาร เข้ามาใกล้ เห็นกวนอูกำลังนำคนมาคอยหน้าทหาร ผ้าโพกศีรษะสีเขียวตองอ่อนดองแสงพระจันทร์ และต้องลมพริ้วดูเป็นสง่าน่าเกรงขาม บรรดาทหารที่ตามเดียวเลียวมาเห็นลักษณะการดั่งนั้นก็พากันขยาด หดงมัวไว้แต่ห่าง ๆ เดียวเลียวได้ขับม้าเข้ารบด้วยกวนอูได้ห้าเพลง เห็นว่าไม่มีทางที่จะฝากวนอูเข้าไปถึงขบวนของเล่าปี่ได้ ทั้งเห็นทหารที่ติดตามมาไม่ยอมขับม้าออกมา ข้างหน้าเพื่อเข้าล้อมกวนอู ทั้งเห็นว่าการต่อสู้ กับกวนอูไม่ได้ประโยชน์อันใด และฝีมือจ้าวกวนอูก็กกล้าแข็งยิ่งนักจึงชักม้าออกมา กวนอูก็กมิได้ไล่ตาม คงยืนม้าอยู่ที่เดิมครู่หนึ่งเห็นเดียวเลียวไม่ยอมออกมารบอีก จึงสั่งทหารให้เคลื่อนตามเล่าปี่ไป กวนอูยืนม้าคุมเชิงดูอีกพักใหญ่จึงชักม้ากลับตามขบวนไป

เดียวเลียว ขงเหียน และงยชกกลับไปถึงค่ายก็ใกล้สว่างจึงพากันไปที่ค่ายของ ลิโป้ ลิโป้ตื่นแล้วรอฟังข่าวอยู่ ครั้นได้ทราบจากทหาร ทั้งสามว่าเล่าปี่หนีไปได้ก็ไม่คิดติดตามอีกต่อไป สว่างขึ้นลิโป้จึงสั่งทหารยกเข้าไปประชิดเมืองเสียวฟาย ทหารรักษาเมืองรู้ว่าเล่าปี่หนีไปแล้วจึงยอมแพ้ ลิโป้จึงยกทหารเข้าไปในเมืองจัดการปกครองให้เป็นปกติแล้ว สั่งให้โกสั่นอยู่รักษาเมืองและให้เลิกทัพกลับไปเมืองซีจิ๋ว ลิโป้เดิมเป็นเพียงคนขออาศัย มาอาศัยเมืองเสียวฟายกับเล่าปี่ ต่อมาก็ยึดเอาเมืองซีจิ๋วของเล่าปี่เสีย ทั้งๆ ที่รู้ว่ามีพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหียนเต้ตั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองแล้ว ต่อมาลิโป้ถูกอ้วนสุตวางกลไม่ให้เข้าช่วยเหลือเล่าปี่ แต่ผูลิโป้ไว้ไม่ยอมเพราะผลประโยชน์ทางการเมืองครองใจลิโป้ไว้แน่นอนหนา แต่มาครั้งนี้ลิโป้กลับยกมายึดเอาเมืองเสียวฟายเสียเอง เล่าปี่ดวงชะตาตกต่ำเปลี่ยนฐานะจากเจ้าเมืองซีจิ๋ว ซึ่งเป็นหัวเมืองเอกมาอยู่เมืองเสียวฟายซึ่งเป็นแค่หัวเมืองจัตวา และบัดนี้แค่หัวเมืองจัตวาก็ไม่มีที่จะอาศัยแล้ว จึงพากันไปหาโจโฉที่เมืองสุโต

เล่าปี่นั้นเป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นและหัวเมืองจำนวนมากก็มีคน "แซ่เล่า" ปกครอง แต่เหตุที่เล่าปี่ไม่ยอมไปอาศัยคน "แซ่เล่า" กลับมุ่งไปขอพึ่งโจโฉคนต่างแซ่ถึงเมืองหลวงนั้น ย่อมมีมาแต่เหตุสามประการคือ ข้อแรก เล่าปี่เป็นเชื้อพระวงศ์ก็จริง แต่เป็นเชื้อสายของพระเจ้าฮั่น เก่งแต่ และบรรพบุรุษของเล่าปี่เคยมีข้อขัดแย้งกับราชสำนักเพราะไม่ส่งส่วยประจำปี แล้วถูกถอดออกจากเจ้าลงเป็นคนสามัญ ดังนั้น พวก "แซ่เล่า" ด้วยกันจึงระมัดระวังในการคบหากับเล่าปี่ ดังที่จะเห็นได้ชัดเมื่อครั้งสงครามปราบโจรโพกผ้าเหลือง ข้อสอง เล่าปี่อาจคิดว่าเล่าปี่เจ้าเมืองเกงจี้ก็ดี เล่าเจียงเจ้าเมืองเสฉวนก็ดี แม้จะเป็นหัวเมืองเอกแต่ไม่มีกำลังแข็งแกร่งพอที่จะอยู่อาศัยอย่างปลอดภัย หรืออาจคิดว่าการไปขออาศัยคนเหล่านี้จะเป็นการชักนำภพภัยไปสู่คนแซ่เดียวกัน ข้อสาม เล่าปี่อาจคิดว่าตัวมีจุดอ่อนทั้งความรู้และประสบการณ์ในการบริหารราชการแผ่นดินส่วนกลางเป็นอุปสรรคต่อการคิดการใหญ่ในภายหน้า การเข้าไปเมืองหลวงเป็นหนทางแก้ไขจุดอ่อนเหล่านี้ ทั้งโจโฉก็มีกำลัง ทหารกล้าแข็ง สามารถพึ่งพาอาศัยได้ดีกว่าเมืองอื่น และโจโฉก็พยายาม สร้างภาพลักษณ์ว่าต้องการรวบรวมคนดีมีฝีมือกอบกู้แผ่นดิน คงจะไม่ทำร้าย แต่มีความเป็นไปได้ด้วยว่าเล่าปี่ได้คิดถึงประโยชน์ทั้งสามข้อนี้ พร้อมกัน จึงไปพึ่งบุญญาโจโฉ

ครั้นขบวนของเล่าปี่มาถึงเมืองสุโตจึงหยุดขบวนไว้นอกเมือง และให้ขุนเขียนเข้าไปในเมืองแจ้งความให้โจโฉทราบ ครั้นโจโฉทราบ ความว่าเล่าปี่จะมาขออาศัยก็มีใจยินดีกล่าวแก่ขุนเขียนว่าตัวเรากับเล่าปี่นั้นเหมือนดังพี่น้อง ท่านอย่าได้อนาทรเลย ว่าแล้วก็สั่งให้ทหารออกไปกับขุนเขียนเพื่อรับเล่าปี่ เข้ามาในเมือง เล่าปี่ทราบความแล้วให้พักขบวนไว้นอกเมืองให้กวนอู เดียวหุย และ ทหารที่ติดตามมาดูแลรักษา ตัวเล่าปี่พาบิติกและขุนเขียนไปพบโจโฉที่จวน ฝ่ายโจโฉทราบว่เล่าปี่มาถึงจึงออกมารับที่หน้าจวน ถ้อยทีถ้อยคำนับกันแล้วโจโฉจึงว่า พวกเราเป็นสหายศึกกันมาแต่ครั้งสงครามปราบโจรโพกผ้าเหลืองเหมือนกับเป็นพี่น้อง ท่านอย่าได้เกรงใจขอให้อยู่อาศัยในเมือง สุโตอย่างมีความสุขเถิด

เล่าปี่ขอบคนโจโฉแล้วว่าข้าพเจ้าตกอยู่ในยามยาก ไม่เห็นหน้า ผู้ใด เป็นที่พึ่งจึงมาขออาศัยบุญท่านอักรมหาเสนาบดี ท่านมีความ กรุณาครั้งนี้ เป็นคุณหาที่สุดมิได้ โจโฉพาเล่าปี่เข้ามาที่ห้องรับรองเชิญให้นั่งในที่สมควรแล้วถามว่า ไม่ได้พบกันเสียนาน เหตุใดจึงเดินทางมาถึงที่นี่ เล่าปี่จึงเล่าความที่ต้องรับพระเป็น เจ้าเมืองซีจิ๋ว แล้วถูกลิโป้แย่งยึดไป จนต้องไปอาศัยอยู่เมืองเสียวฟาย แล้วลิโป้ก็ยังยกไปตีชิงเอาอีก ได้รับความเดือดร้อนสิ้นที่อยู่อาศัย จึงมุ่งหน้ามาพึ่งในครั้งนี้ โจโฉจึงว่า ลิโป้เป็นคนหยาบช้า กักขฬะ เนรคุณคน ได้สังหารบิดาบุญธรรมไปแล้วถึงสองคน และยังเป็นกบฏต่อแผ่นดิน ตัวท่านมาถึงเมือง สุโตแล้วจะปลอดภัยจาก

การรั้งความของลิโป้ อย่าได้วิตกต่อไปอีกเลย ข้าพเจ้าจะช่วยท่านคิดการกำจัดลิโป้เสียให้จงได้ เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ขอบคุณโจโจ โจโจจึงสั่งให้จัดโต๊ะมาเลี้ยงเล่าปี ครั้นได้เวลาสมควรแล้วเล่าปีจึงขอลากลับไปที่อยู่

คืนนั้นขุนสกลที่ปรึกษาได้มาพบโจโจแล้วเสนอว่า เล่าปีเป็นเชื้อพระวงศ์ มีสติปัญญาเป็นอันมาก สืบไปเบื้องหน้าจะเป็นคู่แข่งคนสำคัญของท่าน จึงขอที่จะกำจัดเล่าปีเสียก่อน โจโจฟังข้อเสนอแล้วขอตรึงตรองดูก่อนขุนสกล จึงลากลับไป ไม่ทันนานกฤกษที่ปรึกษาได้มาขอพบโจโจอีกคนหนึ่ง โจโจได้ปรารภความที่ขุนสกลได้เสนอให้กฤกษฟัง แล้วถามว่าท่านมีความคิดเห็นประการใด กฤกษจึงว่าสถานการณ์บ้านเมืองขณะนี้ยังไม่เป็นปรกติ บรรดา ขุนศึก และหัวเมืองต่างตั้งตัวเป็นใหญ่แย่งชิงอำนาจกัน ตัวท่านซุทธธรรมกายได้ บัลลังก์มังกรมั่งสร้างสันติสุข ท่านบำรุงแผ่นดินแลราษฎร นับเป็นการใหญ่ต้องอาศัยผู้มีสติปัญญาความสามารถจำนวนมาก มิฉะนั้นการใหญ่ก็จักไม่สำเร็จ ดังปรารภมา แล้วว่าเล่าปีนั้นเป็นเชื้อพระวงศ์ เป็นวิญญูชนและสัจย์ซื่อ เป็นที่นับถือของราษฎรทั้งปวง บัดนี้เล่าปีหนีร้อนมาพึ่งเย็นหากสังหารเล่าปีเสีย คนทั้งหลายก็จะเห็นว่าตัวท่านไร้คุณธรรม ไม่เลี้ยงดูคนดีมีฝีมือ ดังนั้นผู้มีสติปัญญา ทั้งแผ่นดินก็จะระแวงสงสัยและรังเกียจท่าน การณจะกลายเป็นว่าท่านฆ่าเล่าปีได้คนเดียว แต่ตัวท่านกลับจะถูกบงกชูกษาเป็นมลทินไปชั่วชีวิต ที่คิดการใหญ่ไว้เบื้องหน้าก็จะขัดสน ดังนั้น ท่านจึงประหารเล่าปีไม่ได้เป็นอันขาด

โจโจจึงว่าข้าพเจ้ามีความเห็นเช่นเดียวกับท่าน แต่ทว่าเล่าปีนี้ไม่ใช่คนที่จะยอมอยู่ใต้ปกครองคนอื่น สืบไปภายหน้าคงจะทำให้เรายุ่งยากเป็นมั่นคง ท่านจะคิดอ่านป้องกันประการใด กฤกษจึงว่าข้าพเจ้าได้คิดถึงเรื่องนี้เหมือนกับความคิดท่าน แต่ผู้เป็นใหญ่นั้นจะคิดทำการดีชั่วประการใดต้องแยบยลล้าลึก ข้าพเจ้าเห็นว่าทั้งลิโป้และ เล่าปีเป็นพวกที่ท่านต้องกำจัดให้พ้นทาง ดังนั้นจำเป็นจะต้องวางกลให้ลิโป้ กับเล่าปีฆ่าฟันกันเองให้ตกตายไปข้างหนึ่ง ศัตรูท่านก็จะลดไปคนหนึ่ง ความครหาก็จะไม่ตกอยู่แก่ท่าน โจโจจึงถามว่าท่านจะวางกลประการใด การณจึงเป็นไปสมประสงค์ดังคำท่าน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

คนคิดไม่อาจฝันลิขิตฟ้า (ตอนที่ 84)

ทั้งโจโจและกฤกษเห็นพ้องต้องกันว่าเล่าปีเป็นวิญญูชน แม้ต้องการกำจัดให้พ้นทางแต่จะใช้มือตนเข้าทำการไม่ได้ หากต้องยืมมือคนอื่น โจโจครั้นได้ฟังข้อเสนอของกฤกษแล้วก็สงสัยว่าจะทำประการใด กฤกษจึงว่าเมืองอิจิ๋วซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองเสียวพายนั้นยังไม่มีเจ้าเมือง ขอให้ท่านกราบทูลพระเจ้าเหียนเต๋ให้แต่งตั้งเล่าปีเป็นเจ้าเมือง แล้วให้เล่าปียกไปตีเมืองเสียวพ่าย ลิโป้ก็จะยกไปป้องกันเมืองเสียวพ่ายรบด้วยเล่าปี คงจะตกตายกันไปข้างหนึ่งแล้วค่อยกำจัดคนที่เหลือต่อไป

โจโจฟังแผนการของกฤกษแล้วดีใจยิ่งนัก จึงว่าข้าพเจ้าตกลงใจ ทำตามแผนของท่าน รุ่งขึ้นโจโจจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋ กราบบังคมทูลเสนอให้โปรดเกล้าแต่งตั้งเล่าปีเป็นเจ้าเมืองอิจิ๋ว ตามแผนการของกฤกษ พระเจ้าเหียนเต๋ก็โปรดเกล้าแต่งตั้งตามที่เสนอ โจโจจึงกราบถวายบังคมลากลับออกมา พอมาถึงจวนเทียหยกที่ปรึกษาซึ่งเป็นเจ้าเมืองตั้งเป้งได้มารอพบอยู่ก่อน โจโจเห็นเทียหยกมาก็นินดี และเล่าความที่เล่าปีมาขออาศัยแล้วพระเจ้าเหียนเต๋โปรดแต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมืองอิจิ๋ว แต่แผนการ และความคิดของกฤกษนั้น โจโจไม่ได้เล่าให้เทียหยกทราบ เทียหยกจึงว่าเล่าปีเป็นผู้มีสติปัญญา ที่จะยอมเป็นผู้น้อยในบังคับของท่านนั้นหาที่ยินไม่ ต่อไปภายหน้าเล่าปียอมเอาใจออกห่าง คิดตั้งตัวเป็นใหญ่ ขอให้ท่านตัดไฟเสียแต่ต้นลมจับเล่าปีฆ่าเสียโจโจจึงว่าขุนสกลได้มาหาและมีความเห็นเช่นเดียวกับท่าน แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าการฆ่าเล่าปีเป็นการไม่ชอบด้วยบัดนี้เรากำลังทำการใหญ่เพื่อรวบรวมแผ่นดิน ต้องเอาใจผู้คนเพื่อระดมคนดีมีฝีมือ เข้ามาช่วยทำการ หากสังหารเล่าปีเสียแล้ว ใครไหนจะกล้าเข้ามาทำการ ด้วยเราเล่า ข้าพเจ้าได้ปรึกษาเรื่องนี้กับกฤกษและตกลงแผนการกันเรียบร้อยแล้ว ท่านจงวางใจเถิด เทียหยกยินความที่โจโจกล่าวว่ากำหนดแผนการเสร็จสิ้นแล้ว ก็คลายใจ จึงขอลาโจโจกลับไป

พอเวลาใกล้เที่ยงเล่าปีได้เข้ามาหาโจโจ โจโจจึงแจ้งแก่เล่าปี ว่าวันนี้ได้ เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋ กราบทูลเสนอให้แต่งตั้งท่านเป็นเจ้าเมืองอิจิ๋ว ทรงโปรดเกล้าตามเสนอและจะมอบพระบรมราชโองการและตราตั้งต่อไป ให้เล่าปีรีบเดินทางไปรับตำแหน่งเจ้าเมืองอิจิ๋ว แล้วว่าข้าพเจ้าจะจัดหาทหารให้กับท่านสามพัน เมื่อถึงเมืองอิจิ๋วแล้วให้ท่านยกไปตีเมืองเสียวพ่าย แล้วเตรียมทหารไว้ให้พร้อมที่จะยกไปตีเมืองซีจิ๋ว ข้าพเจ้าจะเตรียมการทางนี้ไว้ให้พร้อม แล้วจะแจ้งกำหนดให้ท่านทราบจะได้ยกทหารไปตีเมืองซีจิ๋วพร้อมกัน เล่าปีลุกขึ้นคารวะแสดงความขอบคุณโจโจที่ส่งเสริม แล้วรีบลาโจโจกลับออกไปที่อยู่ พอโจโจให้คนคุมทหารสามพันมามอบให้อยู่ในบังคับบัญชาเล่าปี และข้าหลวงเชิญพระบรมราชโองการพร้อม ตราตั้งเป็นเจ้าเมืองอิจิ๋วมามอบแล้ว เล่าปีจึงยกทหารและครอบครัว ออกจากเมืองสุโตไปเมืองอิจิ๋ว การที่เล่าปีรับคำโจโจว่าจะยกไปตีเมือง

เสียวพ่าย เท่ากับเป็นการยอมเดินไปตามแผนการของกุงแก ซึ่งนับว่าเป็นแผนการที่ลึกล้ำร้ายกาจ แต่ไม่มีใครทราบว่เลาปีแจ้งในกลอุบายนี้หรือไม่

ก่อนหน้านี้โจโจได้อ้างเอาบุญคุณที่กราบทูลเสนอให้ตั้งเลาปีเป็นเจ้าเมืองซีจิว และให้เลาปีคิดกำจัดลิโป้ซึ่งเป็นคู่อาฆาตเสีย แต่เลาปีไม่ทำตาม โจโจจึงลงอ้วนสุดให้ยกไปกำจัดเลาปี แต่ลิโป้เข้าขวางไว้ ครั้นเลาปีหนีลิโป้มาพึ่งโจโจที่เมืองสุโต แม้ว่าโจโจจริงใจ โจโจอยากจะประหารเลาปีแต่ทำไม่ได้ เพราะเกรงจะเป็นอุปสรรคต่อการรวบรวมแผ่นดิน ดังนั้นโจโจจึงเอาอกเอาใจเลาปีเรียกเป็นพี่เป็นน้อง และยังเสนอตั้งเป็นเจ้าเมืองซีจิวแล้วมอบทหารให้อีกสามพัน การกระทำทั้งปวงของโจโจนี้ความจริงจึงไม่ใช่การช่วยเหลือเลาปี แต่เป็นการเดินตามแผนที่ต้องการให้เลาปีรบกับลิโป้ ไม่ว่าลิโป้จะฆ่าเลาปีหรือเลาปีจะฆ่าลิโป้ ย่อมเป็นประโยชน์แก่โจโจทั้งสิ้น เพราะเท่ากับยืมมือของศัตรูกำจัดศัตรู โดยเสียทหารเพียงสามพันเป็นค่าใช้จ่ายเท่านั้น นับเป็นการลงทุนที่เกินคุ้มจริงๆ และต้องนับว่าเป็นแผนการที่ลึกล้ำซึ่งรอบคอบแทบจะไม่มีทางผิดพลาดได้เลย

ครั้นเลาปียกไปแล้ว โจโจจึงสั่งให้เตรียมทหารให้พร้อมเพื่อจะยกไปตีเอาเมืองซีจิว การเตรียมการทั้งนี้ย่อมแสดงว่าโจโจได้ประเมินสถานการณ์แล้วว่าเลาปีต้องพ่ายแพ้แก่ลิโป้เป็นแน่แท้ จึงเหลือเพียงลิโป้ที่จะต้องกำจัด และแม้ว่าลิโป้จะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ โจโจ ก็จะได้เอาเมืองซีจิวได้โดยง่าย ทั้งเป็นการป้องกันมิให้เลาปียกล่วงเข้ามายึดเอาเมืองซีจิวได้อีกทางหนึ่งด้วย ทว่าความคิดเป็นของคน แต่ความสำเร็จกลับเป็นของฟ้า ความคิดคน แม้จะลึกล้ำรอบคอบสักเพียงไหนก็ไม่อาจฝืนลิขิตแห่งฟ้าได้ เหตุนี้ความผันแปรนอกเหนือความคิดของผู้คนจึงย่อมเกิดขึ้นได้

โจโจยังไม่ทันที่จะได้ยกทัพออกจากเมืองสุโต เหตุการณ์นอกเหนือ ความคาดคิดก็เกิดขึ้น เนื่องจากหัวหน้ากองข่าวได้มารายงานแก่โจโจว่า บัดนี้เดี่ยวเจลูกน้องเก่าของตงโตะ ซึ่งเป็นหนึ่งใน สี่ทหารเอกของตงโตะ และเคยร่วมทำการรัฐประหารกับลิฉุย กุยกี และหวนเตียว ได้ยกกองทัพมาตีเมืองสุโต แต่ปะทะกันที่ชายแดน เดี่ยวเจถูกเกาทัณฑ์ถึงแก่ความตาย เดี่ยวลี้ผู้หลานได้รวบรวมทหารเดี่ยวเจและเกณฑ์ชายฉกรรจ์จำนวนมากเข้าร่วมในกองทัพ และได้กาเซียงที่ปรึกษาเก่าของลิฉุยมาเป็นที่ปรึกษา ขณะนี้เดี่ยวลี้ยึดได้เมืองอ้วนเซียตั้งเป็นฐานที่มั่น แล้วชักชวนเลาเปียวเจ้าเมืองเกงจิวให้ยกกองทัพมาตีเมืองสุโตพร้อมกันเพื่อจะชิงเอาพระเจ้าเหียนเต๋ โจโจได้ทราบรายงานแล้วก็โกรธเดี่ยวลี้และเลาเปียวเป็นอันมาก เพราะการที่เดี่ยวลี้และเลาเปียวจะยกกองทัพมาตีเมืองสุโต ครั้งนี้คือการทำลายแผนการที่จะกำจัดเลาปีและลิโป้ ที่ได้เตรียมการ ไว้แล้วเป็นอย่างดี เพราะหากโจโจจะยกไปตีเมืองซีจิวก็อาจต้องเสียเมืองสุโตและหากพระเจ้าเหียนเต๋ถูกช่วงชิงไป อำนาจรัฐทั้งปวง ที่มีอยู่ก็จะมลายสูญไปสิ้น

ดังนั้น โจโจจึงต้องปรับเปลี่ยนแผนการมาคิดกำจัดเดี่ยวลี้เสียก่อน แต่ครั้งนี้จะยกทหารไปกำจัดเดี่ยวลี้ก็หวั่นหลังว่าลิโป้จะยกมาตีเมืองสุโต จึงเรียกขุนสกลมาปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการใด จึงจะป้องกันลิโป้ไม่ให้ยกกองทัพมาตีตลบหลังเอาเมืองสุโต ขุนสกลจึงว่าลิโป้เป็นคนโกล และหาความคิดมิได้ ดังนั้นจึงขอให้ท่านกราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋ให้โปรดเกล้าแต่งตั้งลิโป้เป็นเจ้าเมืองซีจิวอย่างเป็นทางการ ลิโป้เห็นประโยชน์ดังนี้ย่อมมีใจ ยินดี และไม่ยกมาทำอันตราย

โจโจจึงว่าข้าพเจ้าได้สั่งเลาปีให้ยกไปตีเมืองเสียวพ่าย ท่านมีความคิดเห็นเป็นประการใด ขุนสกลจึงว่าถ้าเลาปีกับลิโป้รบกันในช่วงระยะนี้ ไม่เพียงแต่จะทำให้ท่านพวงหลังเท่านั้น แม้ฝ่ายใดเพลี่ยงพล้ำลงท่านก็ไม่มีโอกาสซ้ำเติมเอาประโยชน์ ดังนั้น จึงขอให้ท่านมีหนังสือไปถึงลิโป้ และเลาปีให้ปรองดองกัน อย่าได้ทำศึกสงครามต่อกันให้เป็นทีเดือด ร้อนแก่ราษฎร โจโจเห็นชอบกับความคิดของขุนสกล จึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋กราบบังคมทูลเสนอแต่งตั้งลิโป้เป็นเจ้าเมืองซีจิว พระเจ้าเหียนเต๋ก็ทรงโปรดเกล้าตามคำกราบบังคมทูล โจโจออกจากที่เฝ้าแล้วก็ให้ทหารเชิญพระบรมราชโองการไปให้ลิโป้ และมอบหนังสือตามคำขุนสกลไปถึงลิโป้และเลาปี จากแผนที่วางไว้ให้เลาปีกับลิโป้รบราฆ่าฟันกันเอง มาถึงบัดนี้แผนการใหม่ได้ปรับเปลี่ยนเป็นให้ลิโป้กับเลาปีต้องปรองดองไม่ทำศึกสงครามต่อกัน เท่ากับความคิดตามแผนการเก่าต้องสูญสลายไป ไม่อาจฝืนลิขิตแห่งสวรรค์ได้ เหตุนี้เลาปีจึงหลุดรอดออกจากกลอุบายของกุงแก

ครั้นจัดแจงการทางด้านลิโป้และเลาปีเสร็จแล้ว โจโจจึงสั่งให้จัดทหารสิบห้าหมื่น ให้แสหัวตันและอิกมเป็นกองทัพนหน้า โจโจเป็นกองทัพลอง ยกออกจากเมืองสุโตเพื่อจะไปกำจัดเดี่ยวลี้ที่เมืองอ้วนเซีย ครั้นกองทัพของโจโจเคลื่อนไปถึงแม่น้ำหยกซุย ชายแดนเมืองอ้วนเซีย จึงให้ตั้งค่ายลงไว้ ฝ่ายเดี่ยวลี้ครั้งได้ข่าวว่าโจโจยกกองทัพใหญ่จะมาตี เมืองอ้วนเซียก็ตกใจจึงปรึกษาดำเนินการด้วยกาเซียงว่าจะคิดอ่านประการใด กาเซียงจึงว่ากองทัพโจโจยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก คงจะรับมือโจโจไม่ได้ และว่าตัวท่านกับโจโจไม่เคยมีความผิดพ้องหมองใจมาแต่ก่อน ดังนั้นถ้าหากท่านยอมสวามิภักดิ์ โจโจคงจะรับไม่ตรี ท่านก็ยังเป็นเจ้าเมืองอ้วนเซียอยู่เหมือนเดิม ทหารแล ราษฎรก็จะไม่ต้องลำบาก เดี่ยวลี้เห็นด้วยกับความคิดของกาเซียง จึงให้กาเซียงเป็นทูต

ไปเจรจา ความกับโจโจ ณ ค่ายของโจโจ ฝ่ายโจโจเมื่อทราบว่กาเซียงเป็นทูตมาเจรจาความเมืองจึงให้ทหารรับกาเซียงเข้ามาพบ ณ ค่ายบัญชาการ กาเซียงเข้าไปพบโจโจ กระทำคารวะแล้วจึงว่า กิตติศัพท์ชื่อเสียงของท่านอัศวมหาเสนาบดีได้ขจรไกลว่ามีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวง ทั้งมีอุดมการณ์มั่นคงที่จะท่านแผ่นดินให้เป็นสุข ดังนั้นเดี๋ยวสัวจึงมีความเลื่อมใส ศรัทธาเป็นอันมาก บัดนี้ทราบว่ท่านยกกองทัพมาจึงให้ข้าพเจ้าเป็นทูตมาเจรจาขอสวามิภักดิ์เป็นข้าช่วงใช้ตลอดไป

โจโจเห็นกาเซียงมีบุคลิกลักษณะสมกับเป็นผู้มีสติปัญญา ทั้งเคยได้ยินกิตติศัพท์ของกาเซียงแต่ครั้งช่วยวางแผนคิดการให้ ลิลุย กุยกี้ได้ครองอำนาจรัฐ ครั้นได้ฟังคำเจรจาก็เห็นหลักแหลม ก็กระหายใคร่ได้ตัวกาเซียงไว้ทำราชการ จึงว่าบัดนี้เมื่อเดี๋ยวสัวยอม สวามิภักดิ์ด้วยเราแล้ว หากท่านพร้อมใจทำราชการในเมืองหลวง เราก็จะตั้งให้ท่านเป็นที่ปรึกษา โจโจแม้จะอึดด้วยอำนาจวาสนา แต่มีความหิวกระหายใคร่ได้เสวนาหาคนดีมีฝีมือมาร่วมทำการไม่เคยสร้าง ดังนั้นเมื่อกาเซียง เป็นทูตมาเจรจาขอสวามิภักดิ์ แทนที่โจโจจะพิจารณาและกล่าวถึงเรื่องขอสวามิภักดิ์ กลับเชิญชวนให้กาเซียงมาเป็นที่ปรึกษา แต่กาเซียงยังคงมั่นคงอยู่กับเดี๋ยวสัว จึงปายเบี่ยงว่าข้าพเจ้าเคยทำราชการอยู่ด้วยลิลุย กุยกี้ ซึ่งบัดนี้เป็นขบถต่อแผ่นดิน มลทินมัวหมองจึงพลอยต้องตัวข้าพเจ้าเข้าประอะเปื้อนไปด้วย จึงขอเวลาไว้ให้ข้าพเจ้าได้ทำความชอบลบล้างมลทินแลความผิดให้สิ้นก่อน อนึ่งนั้นเล่าเดี๋ยวสัวมีคุณแก่ข้าพเจ้า ทั้งยังขาดคุณเป็นที่ปรึกษา หากละทิ้งมาในยามนี้ก็เหมือนหนึ่งไม่รู้คุณคุณ แลเดี๋ยวสัวเมื่ออยู่สวามิภักดิ์ด้วยท่านแล้ว ก็เหมือนข้าพเจ้าอยู่ด้วยท่านเช่นเดียวกัน

โจโจฟังคำกาเซียงก็รั้งยังไม่พร้อมที่จะมาอยู่ทำราชการด้วยจึงว่า ท่านจงกลับไปบอกเดี๋ยวสัวให้ออกมาพบเราเถิด เราจะไว้ไมตรี กาเซียงจึงลาโจโจกลับไปเมืองอ้วนเซียง รายงานเหตุการณ์ให้เดี๋ยวสัว ฟังทุกประการ เดี่ยวสัวทราบรายงานแล้วก็มี ความยินดี รุ่งขึ้นกาเซียงจึงพาเดี่ยวสัวพร้อมของกำนัลและตราสำหรับเมืองไปที่ค่ายของโจโจ ครั้นโจโจทราบว่กาเซียงและเดี่ยวสัวมาหา ก็มีความยินดี หลังจากการระโอบปราศรัยตามธรรมเนียมแล้ว โจโจ จึงถามว่า ภายในเมืองอ้วนเซียงมีปัญหาประการใดบ้างหรือไม่ เดี่ยวสัวรายงานว่ภายในเมืองอ้วนเซียงมีความปกติดีทุกประการ ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข บัดนี้ข้าพเจ้าขอเชิญท่านอัศวมหาเสนาบดีได้ยกเข้าไปใน เมืองเพื่อเป็นมิ่งขวัญแก่ราษฎรสืบไป โจโจก็รับคำ แล้วสั่งแม่ทัพนายกองให้รักษาค่ายนอกเมืองไว้ให้มั่นคง ตัวโจโจพาทหารที่สนิทสองร้อยคนเข้าไปใน เมืองอ้วนเซียงแล้วพักที่เรือนรับรองแขกเมืองพิเศษ เดี่ยวสัวเอาใจปรนนิบัติโจโจเป็นอันดี ทุกวันแต่ได้เลี้ยงโจโจและ บรรดาทหารที่ติดตามมาเป็นที่สำราญ โจโจได้รับการเอาอกเอาใจจากเดี่ยวสัวอย่างเต็มที่ก็พอใจว่เดี่ยวสัวสวามิภักดิ์มั่นคงจึงวางใจและให้เดี่ยวสัวคงว่าราชการเมืองอ้วนเซียงต่อไปตามเดิม

อยู่มาวันหนึ่งโจโจมีความเบิกบานใจยิ่งนัก เชิญเดี่ยวสัวและบรรดานาย ทหารดื่มสุราจนจอกกับทุกคนจนเมา มาย เลิกกินโต๊ะ แล้วโจอันบั่นผู้หลาน ต้องพยุโจโจกลับที่พัก แต่โจโจนั้นยังเมาสุราอยู่อารมณ์เผลอฝันเป็น พิเศษ จึงเรียกโจอันบั่นหลานคู่ใจมาถามว่ในเมืองนี้มีสตรีใครรูปโฉมงดงาม มีเสน่ห์แพรวพราวบ้าง ความปรารถนาดังนี้ของโจโจเป็นธรรมดาของชายชาติทหารที่จากบ้าน ไปแดนไกล หลังจากทางอำนาจเป็นสง่ามาหลายวัน แต่ครั้นเมาสุรา ก็แสดงธาตุแท้ตัวตนจริงออกมา และทำให้ได้เห็นถึงรสนิยมอิสตรีของโจโจว่าต้องรูปงามอย่างหนึ่ง และต้องพราวเสน่ห์อีกอย่างหนึ่ง คือไม่เพียงแต่ต้องเป็น ดอกกระดังงาเท่านั้นหากต้องลงไฟอีกด้วย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

เพลงสวาทเผาทัพโจโจ (ตอนที่ 85)

โจอันบั่นหลานคู่ใจฟังคำโจโจแล้วก็รู้ใจจึงกล่าวว่า ที่ดีกรับรองแขกเมืองอีกหลังหนึ่งข้าพเจ้าได้เห็นสตรีรูปโฉมสะคราญต้องตามที่ท่านอาปรารถนา ข้าพเจ้าได้สืบถามมาก่อนแล้วได้ความว่เป็นภรรยาของเดี่ยวเจ และเป็นอาสะไภ้ของเดี่ยวสัว บัดนี้เดี่ยวเจตายแล้ว นางจึงเป็นม่ายอยู่ โจโจได้ฟังว่มีสตรีงามต้องตามรสนิยมตัวอารมณ์เผลอฝัน และอีกเหิมด้วยแรงสุราขาดความคำนึงถึงธรรมเนียมประเพณีว่เดี่ยวเจเพิ่งตายไม่ทันถึงปี ความปรารถนานั้นอาจกระทบต่อความรู้สึกและสัมพันธ์ระหว่างเมืองของเดี่ยวสัว ผสมเข้ากับว่ใครที่ค่อยๆ ก้าเรืบเพราะจากเมืองหลวงมานานวัน กลายเป็นพายุที่ฮือโหม ทำให้เพลิงแห่งความพิศวาสุโขนโชติช่วงบดบังสติปัญญาไปสิ้น โจโจจึงสั่งให้โจอันบั่นนำทหารห้าสิบคนไปเอาตัวภรรยาม่ายของเดี่ยวเจมาที่พักในค้ำวันนั้น โจอันบั่นคุมทหารห้าสิบคนไปถึงเรือนพักรับรองของภรรยาม่ายของเดี่ยวเจแล้วเชิญตัวภรรยาม่ายของเดี่ยวเจนั้นมายังที่พักของโจโจ โจโจครั้นเห็นสตรีมีเสน่ห์รูปงามต้องตามรสนิยมก็ดีใจยิ่งนัก โชเชลกลิ่นไปจูเอภรรยาม่ายของเดี่ยวเจเข้ามานั่งอยู่ด้วยกันแล้วถามว่เจ้านี้มีชื่อใด สตรีนั้นจึงตอบว่ข้าพเจ้าชื่อเจ้าชื่อเป็นภรรยาม่ายของเดี่ยวเจและเป็นอาสะไภ้ของเดี่ยวสัว โจโจรินสุราให้นางเจ้าชื่อและถามต่อไปว่ เจ้ารู้จักเราหรือไม่ นางเจ้าชื่อจึงตอบว่ชื่อเสียงของท่านก้องก่าจรทั่วทั้งแผ่นดิน ข้าพเจ้าได้ยินแต่กิตติศัพท์ท่านมาซ้ำ

นานได้มีโอกาสมาคารวะท่านในวันนี้เป็นบุญของข้าพเจ้ายิ่งนัก ว่าแล้วนางเจ้าชื่อก็ก็นั่งจกสราคารวะแก่โจโล โจโลหัวเราะดังสนั่น รับสราจากนางเจ้าชื่อกมาดื่มแล้วว่าเดี๋ยวสัวคิดจะยกกองทัพไปทำอันตรายเราที่เมืองสุโธ เราจึงยกกองทัพมาจะกำจัดเดี๋ยวสัวเสียและจะประหารเสียให้สิ้นทั้งโคตรวงศ์พงศ์ แต่เราเห็นแก่หน้าเจ้าจึง ยอมรับการสวามิภักดิ์ คนทั้งปวงจึงได้รอดตายเพราะตัวเจ้านี้แล้ว

คำพูดของคนเฒ่ามักจะเป็นเช่นนี้ ความจริงในขณะที่รับสวามิภักดิ์ โจโลยังไม่เคยพบเห็นรู้จักนางเจ้าชื่อกจึงเป็น การรับสวามิภักดิ์เพราะเห็นแก่หน้านางเจ้าชื่อกอะไรได้ โจโลพละมกกล่าวความทั้งนี้เพื่อจะยกย่องเอาใจนาง เจ้าชื่อกด้วยฤทธิ์แรงแห่งความเสนาหา ต้องการให้นางเจ้าชื่อกยินยอมพร้อมใจด้วยเท่านั้น นางเจ้าชื่อกเป็นคนเคย การจึงว่าท่านยกโทษให้แก่เดี๋ยวสัวและญาติพี่น้องทั้งสิ้นนั้นเป็นพระคุณหาที่สุดมิได้ ว่าแล้วก็รับสราส่ง ให้แก่โจโลเป็นการแสดงคารวะอีกจกหนึ่ง โจโลก็หัวเราะแล้วรับสรามาดื่มแล้วว่าตัวเจ้านี้มีเสน่ห์ดังงามต้อง ใจเรายิ่งนัก ผิวกายเจ้า ยามต้องประทับแห่งราตรีนี้ยากแล้วจะหาสตรีใดในแผ่นดินมาเทียมเท่า หากเราเจ้า เป็นภรรยาแล้วพาไป อยู่เมืองสุโธให้เสพสุขมิสิ้น เจ้าจะมีความเห็นเป็นประการใด นางเจ้าชื่อกขึ้นคำนับโจ โลแล้วว่า ท่านอัศวมหาเสนาบดีมีบุญวาสนาบารมีแผ่ปกคลุมทั่วทั้งแผ่นดิน เมืองอ้วนเขียนี้เป็นสิทธิอยู่แก่ท่าน ตัวข้าพเจ้าเป็นแต่ราษฎรของเมืองอ้วนเขียจึงยอมเป็นสิทธิอยู่แก่ท่านด้วย ข้าพเจ้าหาสิทธิที่จะคัดสินใจ ประการใดไม่ การทั้งปวงสุดแท้แต่ใจของท่านจะเมตตาเถิด โจโลได้ยินค่านางเจ้าชื่อก มีลักษณะยินยอมโอนอ่อนผ่อนตามใจ จึงไล่ทหารและคนรับใช้ให้ออกไปอยู่นอกเรือนรับรอง แล้วประคองนางเจ้าชื่อกพาเข้าไปที่ ห้องอันรโหฐานแต่ค่านั้น

โจโลครองอำนาจใหญ่ในแผ่นดินไม่ว่าไปแห่งหนตำบลใด บรรดาขุนนางข้าราชการที่รู้ใจนายก็จะแสวงหาสตรี อันแรกกรุณาปรนเปรอทำความชอบไว้แก่ตัว ดุริณีแรกกรุณาเหล่านั้นแม้เป็นหญิงอ่อน แต่ความไม่เคยการ และความอับอายที่มีประจำตัวแต่สตรีจึงมักบิดพลิ้วผลัดไต่ด้วยความไม่คุ้นเคยและเจ็บกลัว จึงทำให้หญิงอ่อน เกิดเสียน้ำลายแรงปรารถนาให้บรรเทาลง ผิดกับนางเจ้าชื่อกซึ่งมีวัยถึงสี่สิบ แต่กระนั้นความมีโฉมสะคราญ รู้จักการทะนุถนอม กล่อมบำรุงร่างกายให้ไว้ใจ ทั้งเป็นคนเคยการและผ่านวันเวลาที่เปี่ยมมาย จึงคล้ายดังดิน หน้าแล้ง แต่กระแหวงฝนปรอยมาให้เกิดความชุ่มฉ่ำ ความปรารถนาของทั้งสองต้องกันดังนี้ การก็เป็นไป คล้ายกับเมื่อครั้งที่หนุมานได้ตัวนางสุวรรณกันยมา ซึ่งรามเกียรติ์ว่าไว้ว่า "เกี่ยวกระหวัดรัดรัดตรึงตรา วิญญาณ์ ดาวดินแต่ยัน พระสมุทรดีฟองนงระลอก กระทบฝั่งกระฉอกสะเทือนลั่น วาฬใหญ่พ่นน้ำอยู่เป็นคว้น ฝน สวรรค์ตกทั่วสาคร สองร่วมภิรมย์สมพาส แสนสวาทในรสสโมสร แสนสุข แสนเกษมสถาวร เหนือที่จะ บรรจกรณในราตรี"

โจโลเคยแต่เสพหญิงอ่อนและถูกเสียน้ำปากเป็นเนืองนิจ ครั้นพบกับจริตแห่งนางเจ้าชื่อก กระดังงาดอกงาม แห่งเมืองอ้วนเขียก็เปรมใจ สัมผัสถึงซึ่งความแตกต่างระหว่างดุริณีแรกกรุณากับกระดังงาลานไฟดอกนี้เป็นดัง เมื่อครั้ง ขุนแผนเปรมรสสวาทนางสายทองว่าล้าเลิศเหนือกว่านางพิมพิลาไลยทุกหลายแรกเริ่มแย้มว่า "สมพาส พิมดจรมเม่นำดิน ไม่มีคลื่นแต่ระลอกกระฉอกฉาว ปะสายทองดุดองพายุว่าว พอลอกอ่าวก็ลมจมลงไป"

โจโลได้รับการปรนเปรอจากนางเจ้าชื่อกจนอึดหน้าสำราญ ถึงเวลาใกล้สางก็พากันหลับไหล ดื่นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ก็พ้นเพลาทึบ นางเจ้าชื่อกตื่นก่อนเกิดความรู้สึกนึกเกลียดเกรงว่าเดี๋ยวสัวผู้เป็นหลานจะทราบความ จึงนั่ง ชิมเศราอยู่ยงหน้าเตียง พอโจโลตื่นขึ้นนางเจ้าชื่อกจึงว่า ข้าพเจ้าตกเป็นภรรยาท่านทั้งๆ ที่เดี๋ยวสัวผู้มีเพ็ง ดายได้ไม่หันหน้า ความครหานินทาว่าล่วงประเพณีจะมีแก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก ไม่อาจสู้หน้าผู้คนทั้งปวงใน เมืองนี้ได้อีกต่อไป ขอท่านได้เมตตาพาข้าพเจ้าไปอยู่ที่อื่นเถิด อนึ่งเดี๋ยวสัวนั้นเป็นคนเคร่งครัดประเพณี หากรู้ ความเข้าแล้วก็จะน้อยใจในตัวท่านว่าเป็นผู้ใหญ่ไม่คิดถึงน้ำใจของผู้น้อย โจโลจึงว่าความที่เจ้าว่ามาทั้งนี้ชอบ ด้วยเหตุและผลต้องด้วยความคิดเรา บ่ายวันนี้เราจะพาเจ้าไปอยู่ที่ค่ายนอกเมือง แล้วโจโลจึงสั่งให้ทหารลอบ พานางเจ้าชื่อกไปพักที่ค่ายบัญชาการนอกเมือง และใกล้พลบค่ำตัวโจโลก็ขึ้นม้าพาทหารออกจากเมือง อ้วนเขียไปอยู่ที่ค่ายนอกแล้วสั่งให้เดียนอุยทหาร องครักษ์พิทักษ์รักษาหน้าค่ายห้ามผู้คนเข้าออก ยกเว้นแต่ กรณีที่โจโลจะเรียกหาเท่านั้น

โจโล "ทุกค่ำเช้าเฝ้าสัซลอกลามา" อยู่แต่ในค่ายกับนางเจ้าชื่อก มิได้ออกตรวจตรากองทหาร หรือว่าราชการ ตามปกติ นางเจ้าชื่อกก็ปรนเปรอความสุข ด้วยกลกามจนโจโลลุ่มหลงไม่คิดที่จะยกกลับไปเมืองสุโธ ฝ่ายเดี๋ยว สัวครั้นเห็นโจโลไม่ได้ออกว่าราชการเป็นเวลาหลายวัน และได้ยกกลับออกไปอยู่ ณ ค่ายนอกเมืองก็สงสัย ประกอบทั้งคนรับใช้ได้เข้ามารายงานว่าทหารของโจโลได้มารับตัวนางเจ้าชื่อกไปที่เรือนรับรองบัดนี้ยังไม่ กลับ เดี่ยวสัวได้สืบทราบจึงได้ความชัดว่า โจโลได้นางเจ้าชื่อกอาสะไว้เป็นภรรยาแล้วพาออกไปอยู่นอก เมืองก็น้อยใจนัก ยิ่งคิดถึงขนบธรรมเนียมประเพณีก็โกรธโจโลหาว่าหยามเหยียดเกียรติแห่งตระกูล "เดี๋ยว" เดี่ยวสัวยิ่งคิดก็ยิ่งอาย ยิ่งอายก็ยิ่งแค้น จึงให้หากาเชี่ยงมาปรึกษาเล่าความทั้งปวงให้กาเชี่ยงฟังแล้วว่า โจโล ทำการทั้งนี้ดูหมิ่น ข้าพเจ้าและตระกูล "เดี๋ยว" ยิ่งนัก หากข้าพเจ้าไม่แค้นครั้งนี้ ไม่มีหน้าที่จะพาดวง

วิญญาณไปพบบรรพบุรุษในโลก แม้ยามมีชีวิตอยู่ก็ไม่กล้าแบกหน้าพบผู้คนได้อีกต่อไป ขอท่านได้เมตตาช่วยข้าพเจ้าคิดอ่านแก้แค้นจิตใจแทนข้าพเจ้าด้วยเถิด

กาเซียงจึงว่า โจโฉยกมาทั้งนี้มีทหารมาด้วยจำนวนมาก ท่านอย่าเพิ่งว้าวามร้อนใจไป ข้าพเจ้าจะคิดอุบายให้ท่านยกทหารไปตั้งประชิดตัวโจโจไว้ ครั้นได้ทีแล้วก็จะจับตัวโจโจมาสังหารเสีย แล้วเสนอว่าให้ท่านแจ้งแก่โจโจว่า ทหารที่เกณฑ์มาใหม่นั้นไม่เกรงกลัวท่านพากันหลบหนีไปเป็นอันมาก ดังนั้น จึงขอเอาทหารใหม่ยกไปอยู่ใกล้ กับค่ายโจโจ จะได้เกรงบุญบารมีไม่หลบหนีต่อไป ถ้าโจโจอนุญาตแล้วก็จะจับตัวโจโจได้โดยสะดวก

เดียวสัวเห็นพ้องกับความคิดของกาเซียง รุ่งขึ้นจึงออกไปหาโจโจ ณ ค่ายนอกเมือง เตียนอุยจึงเข้าไปรายงานให้โจโจทราบ โจโจก็อนุญาตให้เดียวสัวเข้าไปพบ ครั้นเดียวสัวได้กระทำคารวะอย่างธรรมเนียมแล้ว จึงว่ากับโจโจตามคำของกาเซียงทุกประการ โจโจทำความเข้าใจความผิดอยู่แต่ในใจก็อนุญาตตามที่ต้องการ เป็นการเอาใจ เดียวสัวกลบความผิดของตัวเอง เดียวสัวกลับมาจากค่ายโจโจแล้วจึงพาทหารยกเข้าไปอยู่ในกองทัพโจโจ ตั้งค่ายไว้ตามมุมค่ายของโจโจทั้งสี่ด้าน แต่กระนั้นยังไม่เห็นช่องทำการ เพราะเตียนอุยองค์รัชชของโจโจมีสง่าผ่าเผยเกรงขาม ทั้งรักษาค่ายด้วยความระมัดระวัง เดียวสัวจึงหาเสนาเจ้านายทหารคนสนิทมาปรึกษาว่าจะทำการใดจึงจะฝ่าเตียนอุยเข้าไปถึงตัวโจโจได้ เสนาเจ้านายจึงว่าข้าพเจ้าสามารถแบกเหล็กได้ถึงห้าร้อยชั่ง แข็งแรง มิได้เป็นรองเตียนอุย และยังสามารรถเดินทางได้ถึงวันละเจ็ดพันเส้น เกรงอยู่ก็แต่ทวนคูของเตียนอุยเท่านั้น จึงขอให้ท่านเชิญเตียนอุยมาเลี้ยงโต๊ะมอมสุรา ข้าพเจ้าจะฉวยโอกาสปลอมเข้าไปลักเอาทวนคูนั้นเสีย เตียนอุยก็จะกลายเป็นเสือไร้เขี้ยวเล็บ ดังนี้ก็จะจับตัวโจโจได้โดยง่าย

เดียวสัวเห็นด้วยกับแผนการของเสนาเจ้านาย จึงให้กาเซียงไปเชิญ เตียนอุยมากินโต๊ะ ครั้นทราบว่าเตียนอุยรับคำเชิญแล้ว จึงสั่งทหารทั้งสี่ค่ายให้ เตรียมตัวพร้อมอาวุธ หากได้ยินเสียงประทุสัญญาณก็ให้ยกเข้าไปจับตัวโจโจพร้อมกัน ครั้นถึงเวลานัด เตียนอุยก็มา ณ ค่ายของเดียวสัว กินโต๊ะและเสพสุรา โดยมีได้ส่งสยงเจนนมามายจนใกล้พลบค่ำเสร็จงานเลี้ยงเดียวสัวจึงให้ทหารช่วยพุงเตียนอุยกลับไปค่าย เตียนอุยเมาสุราไม่ได้สติกลับถึงค่ายแล้วก็หลับใหลอยู่ริมประตูค่าย จากนั้นเสนาเจ้านายจึงปลอมตัวเข้าไปลักเอาทวนคูประจำกายของเตียนอุยแล้วเอาไปทิ้งไว้ด้านหลังค่าย เดียวสัวเห็นการสมความคิดจึงเรียกนายทหารมาสั่งการ กำหนดวิธีการตอบโต้ในตอนเคลื่อนย้ายกำลังเป็นที่เข้าใจดีแล้วจึงสั่งให้ยกทหารไปที่ค่ายโจโจพร้อมกัน

ขณะนั้นโจโจยังคงเสพสุราเคล้าคลออยู่กับนางเจ้าชือ ได้ยินเสียงทหารอีกทีก็จึงให้ทหารออกไปดู ทหารกลับมารายงานว่า เป็นทหารของเดียวสัว กำลังสับเปลี่ยนเวรยาม โจโจก็มิได้สงสัย อีกครู่หนึ่งทหารเฝ้าค่ายก็เข้ามารายงานอีกว่า เกรียนบรรทุกหญาฆ่าหลังค่ายติดไฟอยู่ โจโจกำลังเพลินอารมณ์อยู่กับนางเจ้าชือ นึกรำคาญทหารที่เพียงแคเห็นไฟไหม้หญาฆ่าก็เข้ามารายงานในยามหน้าเหล่านางเช่นนี้ จึงตวาดใส่ทหารนั้นแล้วว่า ทหารหุงข้าว ไฟไหม้หญาฆ่าเป็นเรื่องเล็กน้อย โจนเจ้าจึงไม่รู้จักใช้ความคิดแก้ไขดับไฟ ทหารนั้นยินน้ำเสียงไม่พอใจของโจโจก็ตกใจกลัวรีบการวะแล้วถอยกลับออกไปนอกค่าย แต่พอออกมานอกค่ายได้ยินเสียงประทุดังขึ้น แล้วเพลิงก็ลุกขึ้นรอบค่ายทั้งสี่ด้าน โจโจได้ยินเสียงประทุและได้ยินเสียงทหารวิ่งอยู่นอกค่ายเป็นจำนวนมากก็ตกใจ รีบร้องเรียกเตียนอุยแต่ไม่มีเสียงขานรับ โจโจรีบออกมาดูที่ประตูค่ายเห็นเตียนอุยเพิ่งตื่นงัวเงียอยู่ และเห็นเพลิงไหม้ค่ายโชติช่วงขึ้นทั้งสี่ด้านและทหารของเดียวสัวก็พากันบุกเข้ามาที่หน้าค่ายก็ยิ่งตกใจ รีบวิ่งกลับเข้าไปในค่าย เอากระบี่ฟันผนังค่ายแล้วขึ้นมาพาโจโจขึ้นบันไดสู่ลานหนือออกไปทางด้านหลังค่ายนั้น

ขณะนั้นเตียนอุยตื่นขึ้นแล้วเห็นไฟไหม้ค่ายและทหารเดียวสัว พากันกรูเข้ามาก็ตกใจมิทันใส่เกราะคว้าหาทวนสำหรับมือก็ไม่พบ ทหารเดียวสัวก็เข้ามาใกล้ถึงตัว เตียนอุยจึงแย่งเอาดาบของทหารเลว เข้าต่อสู้สกัดทหารของ เดียวสัวมิให้เข้าไปในค่าย เตียนอุยฆ่าทหารเดียวสัวประมาณยี่สิบห้าคน ทหารของเดียวสัวก็พากันถอยมาคุมเชิงอยู่ ทหารของเดียวสัวอีกสองกองได้บุกเข้ามาทางด้านหลังค่าย หักเข้าไปล้อมเตียนอุยไว้ใช้ทวนแทงและใช้ดาบฟันเตียนอุยจนบาดเจ็บ แต่เตียนอุยก็ มิได้ท้อถอยใช้ดาบต่อสู้ด้วยทหารของเดียวสัวจนดาบบิ่นและหักสะบั้นลง เตียนอุยจึงฉวยเอาศพทหารเดียวสัว ข้างละคนเข้าต่อสู้ป้องกันตัว และเอาศพฟาดถูกทหารเดียวสัวล้มตายอีกร่วมสิบคน ทหารเดียวสัวสู้ไม่ได้ก็พากันถอยออกไปแล้วใช้เกาทัณฑ์ระดมยิงจนลูกเกาทัณฑ์เสียบเต็มทั่วร่าง เตียนอุยก็ยังยืนปักหลักมั่นอยู่ ทหารเดียวสัวคนหนึ่งเข้ามาทางด้านหลังเอาทวนแทง ทะลุอกด้านซ้ายเตียนอุยขาดใจตาย ขณะที่สิ้นใจนั้นศพเตียนอุย ยืนพึงประตูค่ายอยู่ ทหารเดียวสัวไม่รู้ว่เตียนอุยตาย ต่างคนต่างกลัวฝีมือไม่กล้าบุกเข้าไปในค่าย เพลิงที่ไหม้ค่ายโจโจในครั้งนี้ ต้นเหตุสมุฏฐานที่แท้จริงเกิดจากเพลิงสวาทที่เผาผลาญในใจของโจโจก่อน จึงลุกลามกลายเป็น เพลิงที่ผลาญทัพโจโจจนหมดสิ้น

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม**กลยุทธ์เลี้ยงเสือและนกอินทรี (ตอนที่ 86)**

เพลงสวาทได้กลายกลายเป็นไฟเผาผลาญกองทัพโจโฉจนหมดสิ้น ทหารของเตียวสัวได้โจมตีกองทัพโจโฉที่ตกอยู่ในสภาพตื่นตระหนก ณ แดนเมืองอ้วนเซีย จนแตกกระเจิง ทหารของโจโฉถูกเพลิงคลอก และถูกทหารเตียวสัวฆ่าฟันล้มตายลงเป็นอันมาก ตัวโจโฉหนีออกจากค่ายทางด้านหลัง ไปกับโจอันบั้นหลานคู่ใจ พอใกล้แม่น้ำหยกซุยทหารเตียวสัวกองหนึ่งได้ใช้เกาทัณฑ์ระดมยิงถูกม้าโจโฉล้มลง ถึงแก่ความตาย ตัวโจโฉต้องเกาทัณฑ์แต่ไม่ถูกที่สำคัญ จึงวิ่งหนีไปแต่ล่าช้า ส่วนโจอันบั้นหลานคู่ใจถูกเกาทัณฑ์ถึงแก่ความตาย ณ ที่นั้น

โจโฉวิ่งหนีไปได้เกือบร้อยเส้น ได้พบกับโจ้งผู้เป็นบุตรซึ่งแตกหนีมาเช่นเดียวกัน โจ้งจึงเอามาของทหารให้โจโฉขี่แล้วพากันหลบหนีต่อไป แต่หนีไปได้ไม่กี่เส้นก็ถูกกองทัพของเตียวสัวอีก กองหนึ่งไล่ตามไปทัน ใช้เกาทัณฑ์ยิงถูกโจ้งตายไปอีกคนหนึ่ง โจโฉ โชคยังดีจึงหลบหนีรอดไปได้อีก ขณะนั้นแฮหัวตุ้นและทหารซึ่งแตกหนีออกอยากเที่ยวปล้นสะดมเสบียงอาหารและข้าวของจากราษฎรตามชายแดนเมืองอ้วนเซีย อีกมีซึ่งคุมทหารแตกหนีมาอีกทางหนึ่งพบเหตุการณ์เข้าเห็นทหารแฮหัวตุ้นประพาศพิณวินัย กองทัพจึงเข้าช่วยเหลือราษฎร สังหารทหารแฮหัวตุ้นไปหลายคน

ทหารแฮหัวตุ้นพากันหนีอีกมีไปพบแฮหัวตุ้น จึงพากันหนีต่อไปและพบกับโจโฉจึงนำความรายงานให้โจโฉทราบ ว่า อีกมีเป็นกบฏ ทหารของอีกมีทราบเรื่องราวก็ไปบอกให้อีกมีทราบ ขณะนั้นอีกมีได้ข่าวว่าเตียวสัวกำลังยกทหารติดตามมา จึงสั่งทหารให้ตั้งค่ายมั่นไว้และไม่เข้าไปหาโจโฉ หวังเอาความจริงและความชอบในการสกัดทัพเตียวสัวเข้าแก้ข้อหา ครั้นเตียวสัวยกตามมาจึงปะทะกับอีกมี เตียวสัวสู้กับอีกมีไม่ได้จึงแตกถอยร่นมาถึงแม่น้ำหยกซุย อีกมีได้ยกทหารไล่ตามตีเตียวสัวจนเตียวสัวต้องถอยร่นและปะทะเข้ากับโจโฉและกองทหารของแฮหัวตุ้น ทหารของโจโฉทั้งสองด้านได้รวมตีกระหนาบเตียวสัว ทำให้ทหารของเตียวสัวบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เตียวสัวเห็นว่าทหารเหลืออยู่น้อยตัวนัก สู้โจโฉไม่ได้ จึงพาทหารที่เหลืออยู่นั้นหนีไปอาศัยเล่าเปียว ที่เมืองเกงจิว

อีกมีจึงเข้าไปหาโจโฉเล่าความที่ทหารแฮหัวตุ้นกระทำความผิดวินัยกองทัพ ปล้นชิงทรัพย์สินของราษฎร ทำให้เสื่อมเสียเกียรติของทหารหลวงจึงฆ่าเสียเพื่อพิทักษ์เกียรติของโจโฉไว้ โจโฉฟังรายงานแล้วพอใจ แต่สงสัยว่าทำไมอีกมีจึงตั้งค่ายมั่นไม่ยอมออกมา ต้อนรับโจโฉเข้าไปในค่าย อีกมีจึงว่าได้ทราบข่าวว่าเตียวสัวกำลังยกทหารไล่ตามตี จึงตั้งค่ายสกัดไว้ เพื่อตีเตียวสัวให้แตกไปก่อน จึงจะป้องกันโจโฉและพลีกสถานการณ์ได้ แต่กระนั้นก็สำนึกว่าได้กระทำความผิดจึงคุกเข่าลงขอภัยต่อโจโฉ โจโฉได้ฟังความตลอดแล้วจึงดำหนิแฮหัวตุ้นที่ปกครองทหารหละหลวม แล้วยังกล่าวพ้องให้ร้ายอีกมีอีก แต่เห็นว่าแฮหัวตุ้นมีความชอบมาแต่ก่อนจึงให้ภาคทัณฑ์ไว้ แล้วสรรเสริญอีกมีเป็นอันมากที่คิดอ่านแก้ไขสถานการณ์ พลิกจากแพ้กลับเป็นชนะกลับคืนได้ โจโฉได้มอบรางวัลให้แก่อีกมีเป็นอันมาก แล้วปูนบำเหน็จ ตั้งให้อีกมีเป็นขุนนางที่พระยาจำเริญอายุ

โจโฉจัดแจงกองทัพเสร็จแล้วจึงสั่งให้ทำพิธีเซ่นไหว้เตียนอุย โจอันบั้น และโจ้งผู้บุตรที่รับแม่น้ำหยกซุย แล้วประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่าแมศึกครั้งนี้ จะเสียบุตรและหลานไป แต่มิได้เศร้าโศกเสียใจ เท่ากับการเสียเตียนอุย ว่าแล้วโจโฉก็ร้องไห้ ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็เข้าใจว่าโจโฉมีน้ำใจรักทหารยิ่งกว่า บุตร หลาน ต่างซาบซึ้งน้ำใจโจโฉเป็นอันมาก พากันร้องไห้รักโจโฉ ครั้นเสร็จพิธีเซ่นไหว้แล้วโจโฉจึงให้เลิกทัพ พกเอาความเคียดแค้นเตียวสัวกลับไปเสียพลอยู่เมืองฮูโต ครั้นสร้างโคกจิตใจสงบเป็นปกติลงแล้ว จึงรำลึกทบทวนสาเหตุของการแตกทัพจนต้องเสียเตียนอุย องค์กรซึ่งทวงใจสูงสุด เสียทั้งบุตรและหลาน และทหารเป็นอันมาก ก็สำนึกว่าความผิดพลาดทั้งนั้นเกิดแต่ตัวเองประพฤติดูปฏิบัติผิดกฎแห่งพิชัยสงครามถึงสามสถาน คือ เป็นแม่ทัพตั้งอยู่ในความประมาทหนึ่ง ประพฤติล่วงขนบธรรมเนียมประเพณี ทำลายน้ำใจมิตรจนต้องล้างผลาญกันเองหนึ่ง และอยู่หน้าศึกแต่มีเมาสุรา หลงในอิสตรีไม่เป็นอันว่าราชการสงครามอีกหนึ่ง โจโฉสำนึกถึงความผิดพลาดสามสถานดังนี้แล้วก็เสียใจ แต่ไม่ได้ประกาศพรายความสำนึกนี้ให้ผู้ใดทราบ ด้วยเกรงว่าความแพร่พรายไปแล้วจะเสื่อมเสียเกียรติ จึงกลายเป็นดราม่าปิดอยู่ในใจโจโฉไปจนตลอดชีวิต

ทางด้านอ่องเจ็กซึ่งโจโฉใช้ให้เชิญพระบรมราชโองการและถือหนังสือของโจโฉไปให้ลิโป้ และเล่าปี่ปรองดองกัน ครั้นเดินทางเข้าเขตเมืองซีจิวจึงแจ้งข่าวให้นายด่านทราบ นายด่านจึงสั่งม้าเร็วรีบเข้าเมืองรายงานแก่ลิโป้ ลิโป้เมื่อทราบว่าอ่องเจ็กเชิญพระบรมราชโองการมาที่เมืองซีจิวจึงนำขบวนออกมาต้อนรับเข้าไปในเมือง กระทำพิธีรับพระบรมราชโองการตามธรรมเนียมแล้ว อ่องเจ็กจึงอ่านประกาศพระบรมราชโองการแต่งตั้งลิโป้เป็นเจ้าเมืองซีจิว และเป็นขุนนางที่ขุนพลปราบศึกภาคบูรพา ลิโป้ถวายบังคมพระบรมราชโองการ

ด้วยความยินดี อ่องเจ็กจึงมอบหนังสือของโจโลให้ลิโป้กับเล่าปี่ปรองดองกันแล้วกล่าวความผูกใจลิโป้ว่า ท่าน อัครมหาเสนาบดีมีความเมตตาและเชื่อถือ ลิโป้เป็นอันมาก จึงกราบบังคมทูลเสนอพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้ทรงแต่งตั้ง เป็นขุนนางลิโป้ได้ทั้งยศศักดิ์ และฐานะตำแหน่งขุนนางก็ยินดีรับปากกับอ่องเจ็กว่าจะปฏิบัติตามหนังสือของโจโลทุกประการ ในขณะนั้นทหารรับใช้ได้เข้ามารายงานว่าอ้วนสุดได้ส่งผู้แทนมาพบ ลิโป้จึงให้เชิญเข้ามาแล้วถามว่ามีราชการสิ่งใดหรือ ผู้แทนของอ้วนสุดจึงว่า อ้วนสุดกำลังเตรียมการพิธีสถาปนาตัวเองเป็นฮ่องเต้ แล้วจะแต่งตั้งบุตรชายขึ้นเป็นรัชทายาท จึงขอให้ลิโป้รีบส่งลูกสาวไปเข้าพิธีแต่งงานเสียในคราวเดียวกัน

ลิโป้กำลังอึ้งอยู่ด้วยยศบรรดาศักดิ์ที่โจโลหยินยิ่นให้ จึงเห็นการข่างอ้วนสุดเป็นเรื่องเหลวไหลที่จะดึงตัวลงสู่ที่ต่ำ กลายเป็นกบฏต่อแผ่นดินไปด้วย จึงแสดงความโกรธให้ปรากฏต่อหน้าอ่องเจ็กด้วยการด่าว่าอ้วนสุดว่าเป็นคนถ่อย กำเริบคิดกบฏต่อแผ่นดิน แล้วสั่งทหารให้เอาตัวผู้แทนอ้วนสุดไปประหาร จากนั้นลิโป้จึงสั่งให้ทหารไปเบิกตัวหั่นอินแก่ของอ้วนสุดที่ส่งมารับลูกสาวออกจากคุก ให้จำใส่กรงนักโทษแล้วแต่งหนังสือให้ต้นเต่งนำไปมอบแก่โจโลที่เมืองสุโตโดยให้เดินทางไปพร้อมกับอ่องเจ็ก

อ่องเจ็กพาต้นเต่งและนักโทษหั่นอินเดินทางถึงเมืองสุโตแล้ว จึงพากันเข้าไปพบโจโลรายงานเหตุการณ์ให้ทราบทุกประการ โจโลได้เปิดหนังสือของลิโป้ที่มอบมา กับต้นเต่งซึ่งมีเนื้อความว่าลิโป้ขอขอบคุณโจโลที่ส่งเสริมสนับสนุน และจะตั้งหน้าตั้งตาทำราชการ สนองพระเดชพระคุณสืบไป โจโลอ่านหนังสือนี้แล้วก็อ่านใจลิโป้ว่าบัดนี้ได้ตัดขาดความสัมพันธ์กับอ้วนสุดแล้ว จึงสั่งให้เอาตัวหั่นอินไปประหาร ต้นเต่งเห็นดังนั้นจึงแปรพักตร์เข้าด้วยโจโล แล้วแอบกระซิบเสนอโจโลว่าลิโป้เป็นคนพาลต่ำช้าประดจสัตว์เดรัจฉาน เนรคุณคน คิดกบฏต่อแผ่นดิน ท่านจะเลี้ยงไว้นั้นไม่ชอบเพราะนานไปลิโป้ก็จะคิดร้ายต่อท่าน โจโลได้ฟังดังนั้นก็คิดใจ และแปลกใจไปพร้อมกัน เข้มมอมงหน้าต้นเต่ง แล้วกล่าวว่าข้าพเจ้าก็มีความคิดเห็นเช่นเดียวกับท่านและต้องการกำจัดลิโป้เสียให้จงได้ ขอให้ท่านและต้นเต่งผู้บิดาช่วยกันคิดอ่านวางแผนอยู่ที่เมืองซีจีว เมื่อใดที่ข้าพเจ้ายกกองทัพไปตีเมืองซีจีวแล้วก็ให้ช่วยหาทางกำจัดลิโป้เสีย ต้นเต่งจึงรับปากโจโลว่าจะคิดอ่านทำการเป็นไส้ศึกอยู่ในเมืองซีจีวร่วมกับต้นเต่งผู้บิดา ขอให้โจโลวางใจ โจโลได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงตั้งให้ต้นเต่งเป็นเจ้าเมืองกองหลง ขึ้นต่อเมืองซีจีว และให้เพิ่มเบี้ยหวัดแก่ต้นเต่ง พร้อมรางวัลเป็นข้าวเปลือกอีกจำนวนหนึ่ง แล้วให้ทำหน้าที่รับสั่งแจ้งให้ลิโป้เจ้าเมืองซีจีวทราบเพื่อปฏิบัติตามหมายรับสั่งนั้น

ต้นเต่งจึงลาโจโลจะกลับเมืองซีจีว โจโลได้ต้นเต่ง ต้นเต่ง สอง พ่อลูกเป็นไส้ศึกอยู่ในเมืองซีจีวดังนั้นก็มีความยินดียิ่งนัก คิดผูกใจสองพ่อลูกไว้อีกชั้นหนึ่ง จึงยุตเอามือต้นเต่งเข้ามากุมไว้แน่นแล้วว่า "การซึ่งคิดไว้ทั้งนี้เราปลงใจไว้แก่ท่าน ท่านจงคิดอ่านกระทำการให้สำเร็จจงได้" ผูกตราสั่งมัดใจต้นเต่ง แล้วก็เดินออกมาส่งต้นเต่งจนถึงประตูจวน ต้นเต่งประทับใจโจโลยิ่งนัก คำนับโจโลอีกครั้งหนึ่งแล้วลากลับไปเมืองซีจีว เข้าไปรายงานให้ลิโป้ทราบ ลิโป้เห็นต้นเต่งกลับมา ก็ถามว่าโจโลว่ากล่าวประการใดบ้าง ต้นเต่งยกเอาตราสำหรับเมืองกองหลงและหมายรับสั่งส่งให้ ลิโป้แล้วว่า โจโลได้แต่งตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นเจ้าเมืองกองหลง ขึ้นต่อเมืองซีจีว เพิ่มเบี้ยหวัดให้แก่ต้นเต่งผู้บิดาและมอบรางวัลเป็นข้าวเปลือกอีกจำนวนหนึ่ง ลิโป้เห็นดังนั้นก็โกรธจึงว่าเราใช้ตัวไปทำการแต่สิ่งหนึ่งก็มิได้การ แต่ตัวสองพ่อลูกกลับได้ดิบได้ดี แล้วว่าแต่ก่อนเรากับอ้วนสุดจะผูกดวงกัน บิดาตัวมาห้ามไว้แล้วลงเราให้เข้ากับโจโล ทำให้เราต้องตัดขาดความสัมพันธ์กับอ้วนสุด แต่มิได้สิ่งใดตอบแทน ต่างกับตัวสองพ่อลูกได้ทั้งวาสนาและยศบรรดาศักดิ์ ตัวคิดต่อเราเป็นมันคง ว่าแล้วก็ชักกระบี่จะฆ่าต้นเต่ง ต้นเต่งตกใจแต่สร้างหัวเราะแล้วว่า ข้าพเจ้ายังกลัวไม่สิ้นความ โจนท่านจึงว่าความดังนี้ ลิโป้สงสัยจึงถามว่ากระแสนความอันใดยังไม่สิ้น ตัวจึงว่ามาให้แจ้ง ต้นเต่งจึงลงลิโป้ว่า เมื่อไปหาโจโลนั้นได้เสนอแก่โจโลว่าตัวท่านอุปมาดังเสือ การเลี้ยงเสือจะต้องเลี้ยงให้อิ่มหนาสาธุอย่าให้หิวเป็นอันขาด เพราะหากเสือหิวขึ้นแล้วก็จักทำอันตรายต่อคนเลี้ยง และจะเบียดเบียนจับเอาสัตว์อื่นเป็นอาหาร จึงขอให้โจโลสนับสนุนท่านให้อิ่มด้วยอำนาจและวาสนาทั้งปวง และลงลิโป้ต่อไปว่าครั้นโจโลได้ฟังข้าพเจ้าแล้วกลับหัวเราะ แล้วกล่าวว่าข้าพเจ้าสำคัญผิดเพราะตัวท่านนั้นจะเปรียบกับเสือไม่ได้ เปรียบได้ก็แต่พญาอินทรี ที่มีสายตาอันคมกล้าและมีกำลังปีกอันเข้มแข็ง จ้องคอยจับกระต่ายเป็นอาหาร トラบใดที่ยังจับกระต่ายเป็น อาหารไม่ได้ก็จะจ้องคอยจนกว่าจะทำการสำเร็จ ครั้นจับกระต่ายเป็นอาหารได้แล้วก็จะโผบินไปในอากาศ

ดังนั้น หากเลี้ยงดูท่านให้อิ่มแล้วท่านก็จะไม่เต็มใจทำราชการ ดังนั้นการเลี้ยงพญาอินทรีจึงเลี้ยงให้อิ่มไม่ได้ ความตอนนี้สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้อุปมาเพื่อให้ต้องกับความเข้าใจของคนไทยว่า "ทุกวันนี้นหากท่านยังขัดสนจึงอ่อนน้อมต่อ ถ้าท่านมีกำลังขึ้นแล้วก็จะเอาใจออกห่างโจโล อุปมาเหมือนเหยี่ยวซึ่งอยากอาหาร คอยแสวงหาลูกไก่อันพลัดแม่ ได้ทีแล้วก็ฉาบลงเอา ถ้าเห็นยังมีได้ทีก็คอยทำความเพียรคอยอยู่ว่าจะได้ลูกไก่" ความอันต้นเต่งกล่าวทั้งนี้หาใช่ความคิดหรือคำกล่าวของโจโลไม่ หากแต่เป็นเรื่องที่ต้นเต่งเสกสรรปั้นแต่งขึ้นว่ากล่าวเอาเองเพื่อเอาตัวรอดจากความโกรธของลิโป้ที่กำลังถือกระบี่จ้องจะสังหารตัวเสีย แต่ก็

ได้แลเห็นความรู้และความคิดอ่านของตนตั้งว่าการใช้คนนั้นจะต้องจำแนกให้ได้ว่า คนนั้นเป็นเสือหรือเป็น พญานกอินทรี

หากเป็นเสือก็ต้องเลี้ยงให้อิ่มจึงจะไม่ทำอันตรายต่อผู้เลี้ยง และจะได้ไม่เบียดเบียนจับสัตว์อื่นมากินเป็นอาหาร แต่ถ้าหากคนนั้นเป็นพญานกอินทรีก็จะเลี้ยงให้อิ่มหนำสำราญไม่ได้ หากอิ่มหนำสำราญแล้วก็จะโผบินบินจาก ไป การเลี้ยงนกอินทรีจึงต้องเลี้ยงให้หิวไว้อยู่เสมอ จึงจะมีความเพียรพยายามทำการจนสำเร็จได้ ดันเตงได้ ลวงลิโป้วว่าตัวเองเห็นลิโป้วเป็นประหนึ่งเสือ จึงเสนอโจโฉให้เลี้ยงดูลิโป้วให้อิ่มหนำสำราญ ซึ่งเป็นการเอาใจลิโป้วเพื่อเอาตัวรอด แต่เนื่องจากโจโฉมิได้ป้อนบำเหน็จลางยาศสิ่งใดให้กับลิโป้วจึงเสกสรรปั้นแต่งเรื่องลวงลิโป้วให้ ภาควมใจทอดแทนว่าโจโฉมองลิโป้วเป็นดังพญานกอินทรีที่มีสายดาหรือ สติปัญญาคมกล้า มีกำลังปีกหรือ กำลังฝีมือเข้มแข็ง และหลอกลิโป้วต่อไป

ด้วยว่าเหตุที่โจโฉยังไม่ ป้อนบำเหน็จเลี้ยงดูลิโป้วถึงขนาดนี้ก็เพราะยังต้องการหวังฟังลิโป้วให้ช่วยเหลือกำจัดศัตรู ลิโป้วฟังคำลวงของดันเตงที่ซ่อนแฝงไว้ด้วยคำยกย่องสรรเสริญ อยู่ในที่ก็สำคัญผิดคิดว่าเป็นความจริงจึงมีความยินดียิ่งนัก สอดกระป๋องกลับเข้าฝัก แล้วถามว่าเมื่อโจโฉเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นพญานกอินทรี ดังนั้นใครใดเล่า ที่เป็นคนกระต่าย

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรืองวิทย์าคม

ศึกทัพภักษัตริย์กำมะลอ (ตอนที่ 87)

ดันเตงยินคำถามของลิโป้วแล้วก็รู้ว่าลิโป้วหลงเข้ามาในคำลวงของตน จึงลวงลิโป้วต่อไปว่าข้าพเจ้าก็มีความ สงสัยเช่นเดียวกับท่าน และได้ถามโจโฉอย่างเดียวกันว่าในเมื่อท่านเห็นว่าลิโป้วเป็นพญานกอินทรีแล้ว ใครเล่า ที่เป็นคนกระต่าย ดันเตงจึงว่าต่อไปว่า ครั้นข้าพเจ้าถามโจโฉดังนี้แล้วโจโฉจึงบอกว่า กระต่ายนั่นคือ "อ้วนสุดเจ้า เมืองลำหยง ขุนเช็กเจ้าเมืองกังตั๋ง อ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองกิจิ๋ว เล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจี้ เล่าเจียงเจ้าเมือง เสฉวน และเตียวฟ่งเจ้าเมือง ฮันต๋ง" ลิโป้วได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ ครั้นมอครั้นใจเป็นอันมาก เข้าใจเอาเองว่าโจโฉมองเห็น ความสำคัญของตนยิ่งกว่าบรรดาเจ้าเมืองหัวเมืองเอกชั้นพิเศษทั้งหกคน หัวเราะดังสนั่นแล้วว่าท่านอัศวินหา เสนาบดีมีสติปัญญาและสายดาแหลมคม มองการณ์ทั้งปวงทะลุปรุโปร่งดังนิ้วในฝ่ามือ หัวเราะแล้วจึงขอบคุณ ดันเตงที่ช่วยพูดจาว่ากล่าวกับโจโฉ

ดันเตงเอาตัวรอดจากคมกระบี่ของลิโป้วด้วยการเสกสรรปั้นแต่ง เรื่องราวอันน่าเชื่อถือขึ้นมาลวงลิโป้ว แต่ลิโป้วนั้น ได้รับแต่ลมปากและความหลงภาคภูมิใจในคำลวงของ ดันเตง โดยหารู้ไม่ว่าคำลวงนั้นได้แฝงเร้นไว้ด้วยยา พิษที่วางลงไว้ในใจของลิโป้ว เพราะเป็นการชักนำศัตรูตัวฉกาจถึงหกคนเข้าสู่ความคิดคำนึงของลิโป้ว รอวัน เวลาที่กำเริบขึ้นแล้วลิโป้วก็จะถูกศัตรูตัวฉกาจเหล่านั้นกำจัดเสีย

ดันเตงเห็นลิโป้วกำลังกระหึ่มกระเหิมแรงใจเป็นทีที่จะปลื้มตัวออกมา จึงแสรงกล่าววานับแต่วันนี้ไปภารกิจราชการ บ้านเมืองคงจะไหลหล่นทะลักมาสู่ท่านด้วยความชื่นชมส่งเสริมจากโจโฉเป็นมั่นคง ข้าพเจ้าก็จะได้ฟังไบนบุญ ท่านเป็นสุขสืบไป ลิโป้วเสพยาหอมจากถ้อย ร้อยวาจาของดันเตงดังนี้แล้วก็ปลื้มใจยิ่งนัก ดันเตงจึงถือโอกาสนั้นลาลิโป้วกลับออกมา

ฝ่ายอ้วนสุดนับแต่ได้ตราพระราชลัญจกรไว้ทุกวันคืนไม่เป็นสุข ครุ่นคิดแต่การจะตั้งตัวขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์ เริงระดมเกณฑ์ชายฉกรรจ์เสริมกำลังกองทัพ เกณฑ์เสบียงอาหารไว้จนเต็มทุกยั้งฉาง ตกแต่งกำแพงเมือง ค่ายคู ประตูหอรับแบบเมืองหลวงอันพระมหากษัตริย์สถิต และจัดเตรียมเครื่องใช้ไม้อ้อยอย่างธรรมเนียม พระมหากษัตริย์ทุกประการ ครั้นเตรียมการทั้งปวงพร้อมแล้ว อ้วนสุดจึงเรียกประชุมขุนนาง ข้าราชการทั้งปวง ของเมืองลำหยงแล้วประกาศแก่บรรดาขุนนางข้าราชการเหล่านั้น ว่าพระเจ้าฮั่นโกโจปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ ฮั่น แต่เดิมมาก็หาใช่เชื้อพระวงศ์แห่งพระมหากษัตริย์ ทั้งมิใช่เชื้อสายของขุนนางอันประเสริฐ หากเป็นเพียง ผู้ใหญ่บ้าน แต่ด้วยความเพียรพยายามก็ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้า สถาปนาราชวงศ์ฮั่น ครองอำนาจสืบเนื่องมาได้ถึงสี่ ร้อยปี บัดนี้ชะตาราชาวงศ์ฮั่นดับสูญแล้ว แผ่นดินเป็นจลาจลทุกหย่อมหญ้า ตัวเราเองเป็นเชื้อสายขุนนางชั้น ผู้ใหญ่สืบเนื่องมาถึงสี่แผ่นดิน ครั้นแผ่นดินเป็นจลาจล ราษฎรเดือดร้อนทุกข์เข็ญดังนี้ เราจึงจำเป็นต้อง สถาปนาตัวเองขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์ ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นเป็นประการใด

เอี้ยมเซียงขุนนางเมืองลำหยงตำแหน่งที่ปรึกษาได้ยินอ้วนสุดประกาศดังนั้นก็ว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าที่ท่านจะ สถาปนาตนเองขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์นั้นไม่ชอบ เพราะแม้แผ่นดินฮั่นจะอ่อนแอ แลตัวท่านเข้มแข็ง ผู้คนแล เสนียงพร้อมสรรพก็ตาม แต่ก็ยังไม่อาจเทียบได้กับครั้งแผ่นดินพระเจ้าติวอ่อง และว่าในสมัยพระเจ้าติวอ่องนั้น

กตขีชมเหงราษฎร เป็นที่เคียดแค้นชิงชังของราษฎร แต่จิวบูนอ่องซึ่งเป็นอัศวมหาเสนาบดีเป็นคนสัดย๋ชื้อต่อแผ่นดิน มีอำนาจปกครองหัวเมืองถึงสองในสามส่วนของพระเจ้าติวอ่อง ถึงกระนั้นแล้วจิวบูนอ่องก็ได้ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้า คงดำรงตำแหน่งอัศวมหาเสนาบดีทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข ดังนั้นความสัดย๋ชื้อต่อแผ่นดินของจิวบูนอ่องจึงได้ปรากฏอยู่ในประวัติศาสตร์ บัดนี้แม้ว่าพระเจ้าเหียนเต๋จะอ่อนแอแต่มิได้ชมเหงเบียดเบียนราษฎรเหมือนเมื่อครั้งพระเจ้าติวอ่อง ทั้งตัวท่านก็หาได้มีอำนาจวาสนาเสมอด้วยจิวบูนอ่องไม่ เหตุนี้ท่านจึงไม่ควรที่จะตั้งตัวขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์

อ้วนสุดได้ยินคำคัดค้านทัดทานก็โกรธเพราะคาดไม่ถึงว่าขุนนางเมืองสาห์ยงนี้จะมีผู้ใดบังอาจหาญกล้ามาทัดทานความปรารถนาของตัว จึงว่าบัดนี้ตราพระราชลัญจกรสำหรับพระมหากษัตริย์อยู่ในกำมือเรา การณทั้งนี้ เป็นเพราะสวรรคตบันดาล กำหนดให้เราต้องสถาปนาตนเองเป็นพระมหากษัตริย์ คำทัดทานของท่านที่ยกเอาเรื่องของจิวบูนอ่องอันเป็นเรื่องราวแต่โบราณมาเปรียบเทียบกับเรานั้นไม่สมกับเหตุการณ์ปัจจุบัน เราหาฟังคำท่านไม่บรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงได้ฟังดังนั้นคงจะเห็นว่าอ้วนสุดบัดนี้บ้าอำนาจไปแล้ว จะคัดค้านทัดทานประการใดคงจะไม่ได้ผล หากกลับจะเป็นผลร้าย ดังนั้นจึงต่างพากันนิ่งเงียบ

เสร็จการประชุมวันนั้นแล้ว อ้วนสุดก็ให้เตรียมการพิธี ตกแต่ง อาคารสถานที่ทั่วทั้งเมือง แล้วประกาศสถาปนาตนเองขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์ ตั้งสมัญญานามว่า "ต๋องซือ" เพื่อให้ผู้คนทั้งปวงเข้าใจ ว่าอ้วนสุดเป็นเชื้อสายของพระมหากษัตริย์ คือพระเจ้าจิงซุ่นในกาลก่อน ต่อมาวันหนึ่งหัวหน้ากองข่าวได้รายงานให้อ้วนสุดทราบว่า บัดนี้ลิโป้ได้ แปรพักตร์ ตัดความสัมพันธ์กับเมืองสาห์ยง หันไปคบหา เป็นพรรคพวกของ โจโจ ทั้งได้จับเอา หันอันเก่าแก่ที่อ้วนสุดส่งไปรับลูกสาวให้แก่โจโจ และได้ฆ่าผู้แทนที่ได้ส่งไปรับบุตรสาวของลิโป้เพื่อ เช้าพิธีแต่งงานกับบุตรชายของอ้วนสุดแล้ว อ้วนสุดได้ทราบรายงานดังนั้นก็โกรธ สั่งให้เตรียมกองทัพยี่สิบหมื่นเพื่อจะยกไปกำจัดลิโป้เสีย ตั้งให้เตียวหุนเป็นแม่ทัพใหญ่ ให้เกี้ยวเสงกับตันกี้เป็นแม่ทัพหน้า ให้ตันหลันเป็นปีกขวา ลุยปิกเป็นปีกซ้าย ให้เตียวสองกับหันเซียมเป็นกองทัพหลัง ให้กิเหลงเป็นกองทัพหนุน ให้โล่ทอง เลียงก้อง จักจิวเป็นกองเสริมกองหนุนอีกกองหนึ่ง ตัวอ้วนสุดเป็นกองทัพหลวง คุณกำลังพลสามหมื่น และให้กิมเซียงเป็นฝ่ายพลาริการ จัดเตรียมเสบียงอาหารล่าเลี้ยง ส่งให้แก่กองทัพอย่าให้ขาดสน จัดการกองทัพพร้อมแล้วอ้วนสุดจึงสั่งให้เคลื่อนทัพออกจากเมืองสาห์ยงไปเมืองซีจิว

ครั้นใกล้ชายแดนเมืองซีจิว เตียวหุนแม่ทัพใหญ่จึงเรียกประชุม บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวง กำหนดแผนการโจมตีเมืองซีจิว โดยจัดกองทัพเป็นเจ็ดสาย ให้เกี้ยวเสงคุมทหารหนึ่งหมื่นยกไปตีเมือง เสียวพาย ให้ตันกี้คุมทหารหนึ่งหมื่นยกไปตีเมืองกินโต ให้ลุยปิกคุมทหารหนึ่งหมื่นไปตีเมืองลองเอี้ย ให้ตันหลันคุมทหารหนึ่งหมื่นไปตีเมืองเกียดเซ็ก ให้หันเซียมคุมทหารหนึ่งหมื่นไปตีเมืองแฮฝือ ให้เตียวสองคุมทหารหนึ่งหมื่นไปตีเมืองจุนสัว ตัวเตียวหุนคุมทหารที่เหลือตีเมืองซีจิว เมื่อเตรียมทหารพร้อมแล้วให้ยกออกแยกกันไปพร้อมกันทั้งเจ็ดทาง

ฝ่ายลิโป้ครั้นได้ทราบข่าวจากทหารลาดตระเวนว่าอ้วนสุดยกกองทัพใหญ่ยกมาตีเมืองซีจิว และให้แบ่งกองทัพเป็นเจ็ดสาย แยกเข้าตีเมืองซีจิว และหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองซีจิวอีกหกเมืองพร้อมกัน จึงให้เรียกประชุมที่ปรึกษาและบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงเพื่อเตรียมรับศึก ครั้นที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมาประชุมพร้อมกันแล้ว ลิโป้จึงว่าบัดนี้อ้วนสุดยกกองทัพใหญ่แบ่งกำลังออกเป็นเจ็ดกองทัพ แยกเข้าตีเมืองซีจิวและหัวเมืองที่ขึ้นต่อพร้อมกัน ท่านทั้งปวงจะคิดอ่านรับศึกครั้งนี้ประการใด ดันก้องที่ปรึกษาจึงว่าศึกครั้งนี้เกิดขึ้นก็เพราะตันก्यूตันเต่ง สอง พ่อลูกหลงให้ท่านตัดความสัมพันธ์กับอ้วนสุด ยกเลิกการผูกต้องเสีย แล้วชักจูงให้ ท่านหันไปคบหาด้วยโจโจ อ้วนสุดจึงโกรธแล้วยกกองทัพใหญ่มาครั้งนี้ การรับศึกจึงต้องแก้ไขที่ต้นเหตุ ดังนั้น จึงขอให้ท่านจับตันก्यूตันเต่ง สองพ่อลูกประหารเสีย ตัดศีรษะแล้วส่งไปขอขมาอ้วนสุดว่าสองพ่อลูกเป็นต้นเหตุทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งสองเมืองต้องมีอันเป็นไป บัดนี้ท่านทราบความจริงแล้ว จึงประหาร สองพ่อลูกเสีย อ้วนสุดก็จะสิ้นความแค้นใจต่อท่าน แล้วมิตรของทั้งสองเมืองก็จะกลับฟื้นคืนดังเดิม

ลิโป้เรียกประชุมในตอนแรกก็มีเจตจำนงที่จะเตรียมรับศึกกับกองทัพของอ้วนสุด แต่ครั้นได้ฟังคำตันก้องก็เปลี่ยนใจ กลับเห็นด้วยกับความคิดของตันก้อง จึงสั่งให้ทหารจับตัวตันก्यू และตันเต่ง และให้เอาไปประหารตันเต่งได้ยั้งดังนั้นก็หัวเราะดังสนั่นห้องประชุม แล้วว่าตัวท่าน เป็นคนมีสติปัญญาและมีฝีมือกล้าหาญ โฉนเล่าจึงคล้อยตามคำของคนฉลาดที่มีความคิดแต่จะยอมจำนน เห็นแก่ความสุขเฉพาะหน้า เพราะกองทัพอ้วนสุดเป็นกองทัพเสือกระดาด หากควรเกรงกลัวแต่ประการใดไม่ "กองทัพอ้วนสุดเจ็ดกองเท่านี้อุปมาเหมือนหญ้าเจ็ดกำอันใกล้ปากโค ถ้าจะคิดทำการเห็นกองทัพ อ้วนสุดนั้นจะไม่พอความคิดเสียอีก" ลิโป้ได้ฟังคำโอ้อวดของตันเต่งในยามต้องคำสั่งประหาร แต่คำโอ้อวดนั้นกระทบใจที่ขอบการบรรดาพินก็สงสัย จึงถามตันเต่งว่าท่านจะคิดอ่านประการใดจึงจะทำลายกองทัพของอ้วนสุดให้ราบคาบไปได้ และว่าถ้าท่านสามารถคิดอ่านปราบอ้วนสุดในครั้งนี้ได้เราก็จะอภัยโทษให้ทั้งสองพ่อลูก

ต้นเต็งยืนคาลิโปแล้วก็รู้ว่าลิโป้กำลังเดินเข้ามาในทางที่วางกำหนดไว้ให้ จึงเฝ้าต่อไปว่าหากท่านวางใจให้ข้าพเจ้าบัญชาการศึกษาครั้งนี้ขอเอาศีรษะเป็นประกันว่าเมืองซีจิวจะปลอดภัยและจะดีทัพอ้วนสุดให้แตกทัพไปจงได้ ลิโป้จึงถามว่าความคิดอ่านของท่านเป็นประการใด จงมาทำให้แจ้งเถิด ต้นเต็งจึงว่าทหารอ้วนสุดแม้จะมีเป็นจำนวนมากแต่เป็นพวกทรยศพองพองมารวมตัวกันได้ก็เพราะผลประโยชน์ ไม่ได้มีอุดมการณ์หรือความคิดตั้งใจสู้รบเพื่อบ้านเมือง ทั้งไม่ชำนาญในการศึกสงคราม สภาพการณ์ภายในกองทัพอ้วนสุดมีแต่ความไม่ไว้วางใจ กันและกัน กองทัพของอ้วนสุดจึงไม่เป็นเอกภาพ และอ่อนแอประดงเดาห์ กระทบของแข็งแม้แต่เล็กน้อยก็จะแตกกระจายไปสิ้น แล้วว่าเมืองซีจิวของเราดีอุดมสมบูรณ์ กำลังทหารและผู้คนก็พร้อมพร้อม มีความสามัคคีสมานฉันท์เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ข้าพเจ้าประมาณการศึกษาของทั้งสองฝ่ายดังนี้ ดังนั้นหากจะทำการศึกต่อกัน ชัยชนะย่อมตกอยู่กับท่านเป็นมั่นคง

ลิโป้เห็นต้นเต็งประมาณการศึกษาถูกต้องตรงตามความคิดของตัวเอง จึงถามแผนการรับมือกองทัพอ้วนสุดต่อไปว่าท่านมีแผนการประการใด ต้นเต็งจึงว่าในบรรดากองทัพทั้งเจ็ดสายนี้ จุดอ่อนที่สุดอยู่ตรงกองทัพของหันเซียมและเอียวฮอง เพราะทั้งสองคนนี้เดิมเป็นข้าราชการในพระเจ้าเหียนเต๋ ทำคุณต่อแผ่นดินไว้เป็นอันมาก แต่ครั้นโจโจเข้าครองอำนาจรัฐ สองคนนี้ก็เกรงว่าบทบาทของตัวเองจะลดความหมายลง จึงได้หนีไปอาศัยอยู่กับอ้วนสุด แต่อ้วนสุดไม่ได้ไว้วางใจและไม่ได้เลื่อมใสถึงขนาด จึงขอให้ท่านมีหนังสือลับไปถึงสองคนนี้ให้รำลึกถึงคุณแผ่นดินที่มีมาแต่ก่อน สองคนนี้จะกลับใจและถือโอกาสที่ท่านแกล้งแผ่นดินเพื่อจะได้กลับเข้ารับราชการดังเดิม จึงคงเหลือกองทัพอีกห้าสาย ขอให้ท่านแต่งหนังสือบอกไปถึงโจโจและเล่าปีให้ยกทหารมาช่วยตีกระหนาบหลังกองทัพอ้วนสุด ดังนี้อ้วนสุดก็จะแตกพ่ายไปเป็นแน่แท้

ลิโป้จึงถามว่าผู้ใดจะอาสาไปเกลี้ยกล่อมเอียวฮองและหันเซียม ต้นเต็งจึงอาสาว่าข้าพเจ้ารู้จักคุ้นเคยสองคนนี้มาแต่ก่อน จะขออาสาไปเกลี้ยกล่อมให้ทำการสำเร็จจงได้ ลิโป้ฟังแผนการของต้นเต็งแล้วเห็นหนทางสว่างไสวที่จะเอา ชัยชนะต่อกองทัพของอ้วนสุดก็ตั้งใจ จึงแต่งหนังสือถึงเอียวฮองและหันเซียม ให้ต้นเต็งถือไปหาหันเซียมและเอียวฮองที่เมืองแฮ่ฝือและเมืองจุนสัว และแต่งหนังสือให้ทหารรีบถือไปเมืองฮูโต่แจ้งความศึกให้โจโจทราบฉบับหนึ่ง และไปเมืองอิ้วแจ้งความศึกให้เล่าปี ทราบอีกฉบับหนึ่ง ต้นเต็งรับอาสาแล้วก็เอาหนังสือของลิโป้ออกจากเมืองซีจิว พาทหารสิบสองคนคอยคุ้มกันตรงไปเมืองแฮ่ฝือก่อน ครั้นทราบข่าวว่าหันเซียมยกกองทัพมาตั้งค่ายประชิดเมือง ต้นเต็งจึงเข้าไปขอพบหันเซียม หันเซียมทราบว่าต้นเต็งคุ้นเคยมาแต่ก่อนมาขอพบ ก็ให้ทหารพาเข้ามาพบในค่าย คารวะกันตามธรรมเนียมแล้วหันเซียมจึงถามว่า ตัวท่านเป็นฝ่ายลิโป้เหตุใดจึงมาพบข้าพเจ้าซึ่งเป็นฝ่ายอ้วนสุดถึงค่ายนี้ ต้นเต็งหัวเราะแล้วตอบว่า เสนาของท่านจึงกล่าวความดังนี้ เพราะ ตัวข้าพเจ้านั้นแต่ไหนแต่ไรมาเป็นข้าแผ่นดินในพระเจ้าเหียนเต๋ ท่านก็ทราบดี เหตุใดจึงมากล่าวหาว่าข้าพเจ้าเป็นพวกลิโป้เล่า อนึ่งในตัวท่านก็เหมือนกับ ข้าพเจ้าเป็นข้าแผ่นดินของพระเจ้าเหียนเต๋อยู่ด้วยกัน ไยจึงเปลี่ยนไปยอมรับนับถือว่าเป็นข้าของอ้วนสุด ซึ่งเป็นขบถต่อแผ่นดิน

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

แผนปิดฝุ่นให้ไกลตา (ตอนที่ 88)

หันเซียมฟังคำต้นเต็งแล้วกระหนาบเข้ากับแก่นใจเพราะใจแท้ของหันเซียมนั้นยังคงยึดมั่นอยู่ในพระราชวงศ์ชั้นความคุ้นเคยใกล้ชิดกับพระเจ้าเหียนเต๋แต่ครั้งช่วยป้องกันพระเจ้าเหียนเต๋จากการไล่ตามตีของลิฉุย กุยกี้ ยังคงประทับอยู่ในน้ำใจลึก และการที่หนีมาเข้าด้วยอ้วนสุดนั้น ก็เป็นเพราะเกรงอำนาจของโจโจ หาใช่เพราะสิ้นความจงรักภักดีต่อพระเจ้าเหียนเต๋ไม่ หันเซียมจึงนั่งอึ้งไปในทันใด ต้นเต็งเห็นอาการของหันเซียมก็รู้ว่าวาจาตนเป็นศรีศัลป์ถูกเป้ากลางใจของ หันเซียม จึงส่ายหน้าเพื่อให้หันเซียมรำลึกถึงความหลังแล้วกระเทือนใจว่า ในครั้งนั้น ณ ด่านกวนต่ง พระเจ้าเหียนเต๋ทรงตกอยู่ในความทุกข์ทรมานแสนสาหัส ถูกกบฏข่มเหงย่ำยีจนต้องหนีออกจากเมืองหลวงไปอาศัยอยู่ตามบ้านราษฎร ทุกที่ทางที่ผ่านไป ต้องอาศัยข่าวปลาทูของราษฎรประทั้งชีวิต ความทุกข์ยากแสนเข็ญและความเสี่ยงตายในครั้งนั้นก็ตัวท่านมิใช่หรือที่ยืนอยู่ข้างองค์พระเจ้าเหียนเต๋ โดยไม่กลัวตาย ไม่กลัวยากลำบาก ความจงรักภักดีที่ท่านมีต่อพระเจ้าเหียนเต๋ในครั้งนั้นเป็นที่เล่าขานทั่วทั้งแผ่นดิน ความชอบ ท่านมีต่อแผ่นดินเป็นอันมาก "เหมือนนกมีรังแล้ว บัดนี้ท่านทิ้งรังเสีย" มาอยู่ด้วยอ้วนสุดซึ่งเป็นขบถต่อแผ่นดิน ดังนี้หรืออ้วนสุดจะวางใจท่าน นานไปคงจะระแวงสงสัยแล้วสังหารท่านเสียเป็นมั่นคง โอกาสนี้เป็นโอกาสที่สวรรค์ ได้ประทานกับท่าน ที่จะทำความชอบไว้แก่แผ่นดินอีกครั้งหนึ่ง ฟ้าเปิดทางให้ท่านคืนหลังกลับรังเดิมแล้ว ท่านอย่าลังเลใจอีกต่อไปเลย

หันเซียมได้ฟังคำต้นเต็งใจก็หวนระลึกถึงความหลังแต่ครั้งเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายถวายการอารักขาพระเจ้าเหียนเต๋ ณ ด่านกวนต่ง สิ้นหนาก็สลัดลง แล้วทอดถอนใจใหญ่และว่าความที่ท่านกล่าวทั้งนี้ใช่ที่เราจะลืมนั่น แต่เมื่อ

ได้กล่ามาอยู่กับอ้วนสุดถึงเพียงนี้แล้วก็ไม่รู้จะทำประการใด จึงขออาศัยสติปัญญาท่านช่วยคิดอ่านแก้ไข ให้ด้วยเถิด ดันตังเห็นได้ทีและการสมคะเนตามที่อาสามาจึงเอาหนังสือของลิโป้ มอบให้หั่นเชียม หั่นเชียมเปิดหนังสือที่ลิโป้ขอให้ช่วยทำการเพื่อสร้างความชอบไว้ในแผ่นดินก็กล่าวกับดันตังว่า เมื่อเป็นการของแผ่นดินพระเจ้าเหียนดั่งนี้ท่านจงวางใจเถิด ข้าพเจ้าจะตั้งหน้าทำการสนองพระเดชพระคุณให้สำเร็จจงได้ และข้าพเจ้าจะไปปรึกษาคิดอ่านกับเอียวสองเพื่อให้ร่วมกันทำการ ท่านจงกลับไปบอกลิโป้เถิดว่าเมื่อรบกับอ้วนสุดเวลาใดถ้าเห็นเพลิงลุกขึ้นทางด้านใดก็ให้ลิโป้เข้าตีทางด้านนั้น ข้าพเจ้ากับเอียวสองจะช่วยทำการให้สำเร็จ

ดันตังได้ฟังดั่งนั้นก็ตั้งใจผูกหนังสือของลิโป้อีกฉบับหนึ่งที่มีถึงเอียวสองไว้กับหั่นเชียม แล้วกล่าวขอบคุณหั่นเชียมเป็นอันมาก เสร็จการแล้วดันตังจึงขอลาหั่นเชียมกลับมารายงานให้ลิโป้ทราบ ลิโป้ทราบความจากดันตังแล้วดีใจนัก เพราะเห็นว่าบัดนี้กองทัพเจ็ดสายของอ้วนสุดยังคงเหลืออยู่เพียงห้าสายเท่านั้น จึงสั่งให้จัดทัพเป็นห้ากอง ให้โกสุมคุมทหารหมื่นหนึ่งยกไปช่วยเมืองเสียวพายรบกับเกี้ยวเสง ให้ตันก่งคุมทหารหมื่นหนึ่งยกไปเมืองกินโตรบกับตันกั ให้เตียวเลี้ยวคุมทหารหมื่นหนึ่งยกไปเมืองลองเอี้ยรบกับลุยปัก ให้ซ่งเหียนและงุยชกคุมทหารหมื่นหนึ่ง ยกไปเมืองเกียดเคีชรกับตันหลัน ตัว ลิโป้ยกทหารสามหมื่นแล้วแต่มีฝีมือดียกออกจากเมืองชีจิ๋วไปตั้งค่ายสกัดทัพของเตียวหนุและอ้วนสุดอยู่ที่ชายแดน

ครั้นเตียวหนุยกกองทัพมาถึงชายแดนเมืองชีจิ๋วเห็นกองทัพลิโป้ตั้งค่ายสกัดอยู่จึงให้ตั้งค่ายประชิดไว้ แล้วให้ทหารออกไปท้าลิโป้ ออกมารบกัน ลิโป้เห็นกองทัพเตียวหนุยกมาประชิดเร็วกว่ากำหนดที่คาดหมายก็เกรงว่ากองทัพอีกสี่สายของเตียวหนุที่ยกไปตีสี่หัวเมืองจะยังเดินทางไปไม่ถึง อาจยกย้อนกลับมาดลหลังก็จะเสียที่แก่ข้าศึก จึงไม่ออกรบ เพราะต้องการถ่วงเวลาเพื่อให้กองทัพสี่สายของเตียวหนุเคลื่อนออกไปไกลจนยกกลับมาช่วยไม่ทันเสียก่อน

ดั่งนั้นคาลังลิโป้จึงสั่งให้ถอนค่ายแล้วถอยทัพมาหาร้อยเส้นตั้งค่ายมั่นลงไว้ รุ่งขึ้นเตียวหนุทราบวาลิโป้ถอนค่ายถอยทัพไปแล้ว ก็สั่งทหารให้ถอนค่ายรุกคืบหน้าต่อไป จนพบกับค่ายใหม่ของลิโป้ที่ตั้งสกัดอยู่ที่ให้ตั้งค่ายประชิดไว้อีก ทางด้านหั่นเชียมเมื่อตกปากรับคำกับดันตังแล้วก็ตั้งค่ายมั่นไว้ไม่ออกรบ แล้วรีบไปพบกับเอียวสองแจ้งความตามที่ได้ตกปากรับคำไว้กับดันตังให้ เอียวสองทราบทุกประการ เอียวสองเห็นชอบด้วยกับการตัดสินใจของหั่นเชียม จึงวางแผนร่วมกันถอนทหารกลับมาที่ค่ายของเตียวหนุและอ้างกับเตียวหนุว่าได้ทราบข่าววาลิโป้ยกกองทัพมาโจมตีกองทัพของเตียวหนุ เกรงว่าจะเสียที่จึงยกกองทัพมาช่วย เตียวหนุก็มีได้สงสัยดั่งนั้นทหารของเอียวสองและหั่นเชียมจึงตั้งค่ายรวมอยู่กับกองทัพของเตียวหนุ

ครั้นคาลังเวลาล่วงสองยามเอียวสองและหั่นเชียมจึงให้ทหารเอาเพลิงเผาค่ายขึ้น และให้ทหารของตัวร้องสับสนอลหมาเป็นท่านองว่ากองทัพลิโป้ยกมาปล้นค่าย ฝ่ายลิโป้ตั้งค่ายมั่นอยู่กับกองทัพของเตียวหนุ ให้ทหารคอยสังเกต สัญญาณไฟที่เอียวสองและหั่นเชียมจะทำการภายในกองทัพของเตียวหนุ ครั้นเห็นเพลิงไหม้ที่ค่ายของเตียวหนุ ลิโป้จึงสั่งทหารให้ยกพร้อมกันเข้าไปปล้นค่ายเตียวหนุ ในขณะที่กองทัพเตียวหนุกำลังสับสนอลหมานว่ากองทัพลิโป้บุกเข้ามา ในค่ายแล้ววางเพลิงเผาค่ายนั้น ทหารของลิโป้ก็ได้หักเข้าตีค่ายของเตียวหนุแตก ทหารของลิโป้ได้ฆ่าฟันทหารของเตียวหนุล้มตายลงเป็นจำนวนมาก เตียวหนุเห็นดั่งนั้นก็ตกใจรีบขึ้นมานำทหารที่สนิทพาทหารของลิโป้หนีออกจากค่าย

ลิโป้เห็นดั่งนั้นก็ยกทหารไล่ตามตีเตียวหนุไป เตียวหนุนำทหารรบ พลาถอยพลาถ จนรันไปถึงกองทัพของกิเหลงซึ่งเป็นกองทัพหนุน ก็เหลงเห็นเช่นนั้นจึงชักม้าเข้ารบด้วยลิโป้ ในขณะที่กิเหลงกำลังต่อสู้อยู่กับลิโป้นั้นเอียวสองและหั่นเชียมได้ยกทหารตามมาช่วยลิโป้ เห็นเหตุการณ์จึงเข้าตีกระหนาบกิเหลง กิเหลงเห็นจะสู้ไม่ได้ก็ถอยหนีไปพร้อมกับทหารกองทัพหนุนของกิเหลงแตกถอยลงไปถึงกองทัพหลวงของอ้วนสุด ซึ่งขณะนั้นตั้งค่ายมั่นอยู่ที่เชิงเขา จึงพากันหนีเข้าไปอยู่ในค่ายของอ้วนสุด ครั้นลิโป้ไล่ตามตีมาถึงค่ายของอ้วนสุดก็ "เห็นปีกธงมังกร ธงหงส์ เป็นเครื่องสำหรับทัพจักรัตรี แล้วเห็นอ้วนสุดใส่เสื้อพื้นทอง ถือกระบี่สองมือ ยืนขึ้นมาสู้ สับทนต์อยู่ในค่าย" สามก๊กฉบับสมบุรณ์ได้บรรยายความตอนนี้ว่า "ธงประจำกองทัพ ธงนั้นปีกเป็นลายหงส์ มังกร สุริยันจันทรา แห่แห่นด้วยเต่าเหลี่ยมสี่ใบ ประดับด้วยธงเบญจธาตุ ทหารอารักขาถืออาวุธกรงเล็บทอง ขวานเงิน หอกเหลือง ธงขาวประดับหางจามรี แพรพรรณเหลืองอร่าม ตามด้วยร่มฉัตรสีทอง อ้วนสุดอยู่ในชุดเสื้อเกราะทองคำ ที่เอวคาดดาบสองเล่ม ขึ้นมาเป็นสง่าอยู่หน้าขบวนรบ" ลิโป้เห็นดั่งนั้นจึงควมมาขึ้นไปที่เนินเขาหน้าค่าย อ้วนสุดเห็นลิโป้จึงเอากะบี่ขึ้นมาตีลิโป้แล้วว่า ตัวมึงเป็นคนชาติต่ำ ไฉนบังอาจคิดกบฏจะต่อสู้กับกู ผู้เป็นพระมหากษัตริย์ ไม่คู่ควรกันเลย ว่าแล้วก็สั่งให้โลหองนำทหารออกจากค่ายรบด้วยลิโป้ ลิโป้ได้ยืนอ้วนสุดดั่งนั้นก็โกรธ เห็นโลหองยกทหารออกมาก็ระบายน ความโกรธใส่โลหอง รีบชักม้าปรีเข้าหาโลหอง รบกันได้สามเพลงลิโป้ก็เอาทวนแทง โลหองหลบได้ทันแต่เห็นว่าสู้ลิโป้ไม่ได้จึงชักม้าพาทหารหนีกลับจะเข้าค่าย ลิโป้เห็นได้ทีจึงสั่งทหารให้รีบยกตามตี กองทหารมาของลิโป้ได้รุกเข้าตีอย่างรวดเร็ว

ทหารรักษาประตูค่ายของอ้วนสุดป้องกันไว้ไม่ทัน ทหารลิโป้จึงรุกเข้าไปในค่ายของอ้วนสุด ทหารอ้วนสุดเห็นดังนั้นก็พากันแตกตื่นอลหม่าน อ้วนสุดไม่ทันจะตั้งตัวก็ตกใจรีบพาทหารหนีออกจากค่าย

ลิโป้เห็นอ้วนสุดหนีไป แต่เห็นภายในค่ายมีทรัพย์สินข้าวของเป็นอันมาก เกรงว่าผู้อื่นจะช่วงชิงไป ดังนั้นจึงให้ทหารเก็บข้าวของ สินคึกในค่ายของอ้วนสุด ได้เสบียง อาวุธยุทธโศปกรณ์และข้าวของเป็นจำนวนมาก เสรีแล้วจึงยกตามอ้วนสุดไป อ้วนสุดพาทหารแตกหนีออกจากค่ายไปได้ประมาณสามสิบเส้น พบกับกองทัพของกวนอูซึ่งรับคำสั่งเล่าปี่ให้ยกมาช่วยลิโป้ อ้วนสุดเห็นกวนอูคุมทหารมาแต่น้อยจึงคุมทหารจะเข้ารบด้วยกวนอู กวนอูเห็นอ้วนสุดแต่งตัวอย่างพระมหากษัตริย์ จึงร้องด่าว่าอ้วนสุดเป็น กบฏ อ้วนสุดได้ยินกวนอูด่าก็โกรธ ชักม้าจะเข้ารบด้วย กวนอู แต่โชคดียังไม่ถึงที่ตาย อ้วนสุดได้ยินเสียงทหารของลิโป้โห่ร้องไล่ตามมาสมทบจึงรีบชักม้าเบนหนี พาทหารหนีกลับไปเมืองลำหยง กองทัพทั้งสี่กองทัพที่เหลือของอ้วนสุดครั้งนี้ได้ทราบข่าวอ้วนสุดแตกทัพยกหนีกลับไปเมืองลำหยงแล้ว ต่างก็รีบยกทัพกลับไปเมืองลำหยง

อ้วนสุดยกทัพใหญ่มาโจมตีเมืองซีจิ๋ว จัดกองทัพเป็นเจ็ดสาย รุกเข้าตีเป็นเจ็ดทิศทาง ตั้งท่าดี แต่ผลกลับผิดคาด ต้องแตกทัพหนีอย่างทุลักทุเล โดยที่กองทัพทั้งสองฝ่ายยังมิได้เผชิญหน้าสู้รบกันอย่างจริงจัง จึงเป็นศึกกษัตริย์ก้ามระที่อ่อนแอปวกเปียกประดุจเต่าหุ้เท่านั้น ลิโป้ได้ชัยชนะศึกแล้วจึงให้เชิญกวนอู หันเชียน เอียวสองเข้าไปในเมืองซีจิ๋ว สั่งให้จัดงานเลี้ยงฉลองชัยแก่บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวง และปูนบำเหน็จแจกเงินทองเสื้อผ้าแก่ทหารของกวนอู หันเชียน และเอียวสองเป็นอันมาก

ครั้นรุ่งขึ้นกวนอูเสร็จภารกิจแล้วจึงขอลาลิโป้กลับไปเมืองอี้จิ๋ว ฝ่ายลิโป้ก็เรียกตันก्यू ดันเต่งเข้ามาปรึกษาว่าการศึกครั้งนี้เอียวสองและหันเชียนมีความชอบเป็นอันมาก จะแต่งตั้งให้หันเชียนไปเป็นเจ้าเมืองกินโต และให้เอียวสองไปเป็นเจ้าเมืองลอง เอี้ย หรือว่าจะแต่งตั้งให้ทั้งสองคนเป็นขุนนางอยู่ในเมืองซีจิ๋ว หรือให้ไปเป็นเจ้าเมืองอื่น ตันก्यूจึงเสนอว่าเอียวสองและหันเชียนเป็นผู้กว้างขวาง และเป็นทีเชือกถือของราษฎรในดินแดนชั่วตั้งฝ่ายตะวันออก ดังนั้นจึงสมควรแต่งตั้งให้หันเชียนไปเป็นเจ้าเมืองกินโต และให้เอียวสองไปเป็นเจ้าเมืองลอง เอี้ย หากเป็นดังนี้แล้วพรรคพวกของ เอียวสองและหันเชียนในแถบนั้นก็พากันเข้ามาทำราชการ เมืองทั้งสองก็จะเข้มแข็งเติบโตใหญ่เจริญรุ่งเรืองขึ้น ไม่เป็นภาระแก่เมืองซีจิ๋วอีกต่อไป แม้หากศึกเหนือเสียโดยมากก็จะสามารถรับมือเข้าศึกได้ไม่ต้องเดือดร้อนถึงเมืองซีจิ๋ว

ลิโป้เห็นด้วยกับข้อเสนอของตันก्यू จึงให้เชิญเอียวสองและหันเชียนเข้ามาพบแล้วแต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมืองตามความเห็นของตันก्यू แล้วว่าตั้งแต่บัดนี้ไปท่านเป็นข้าราชการในพระเจ้าเหียนเต๋เหมือนดังเดิม ขอให้คิดอ่านบำรุง บ้านเมืองและราษฎรให้เป็นสุข หากข้าพเจ้ามีราชการสิ่งใดก็จะมีหนังสือไปถึงท่านให้ทำการ เอียวสองและหันเชียนลุกขึ้นคำนับขอบคุณลิโป้แล้วรับคำว่าจะรักษาหน้าที่เป็นอันดี แล้วลาลิโป้ออกจากเมืองซีจิ๋วไปรับตำแหน่ง ตามที่ได้รับมอบหมาย

ตันเต่งสงสัยในความคิดของตันก्यूผู้บิดาว่า เหตุใดจึงไม่รั้งเอียวสองและหันเชียนไว้ช่วยคิดทำการในเมืองซีจิ๋ว กลับผลักใสให้ไปอยู่แดนไกล ครั้นกลับมาถึงบ้านจึงถามตันก्यूผู้บิดาว่ามีเหตุผล ไฉนจึงเสนอต่อลิโป้เช่นนั้น ตันก्यूได้ไขความสงสัยว่า "นี่คืออุบายปิดฝุ่นให้ไกลตา" เพราะเอียวสองและหันเชียนสองคนนี้เป็นคนเห็นแก่ลาภยศ มีจิตใจโลเล เอาเป็นหลักและแก่นสารมิได้ หากได้เป็นขุนนางในเมืองซีจิ๋วและลิโป้เลี้ยงดูถึงขนาดแล้วก็จะเป็นใจเข้าด้วยลิโป้ เราก็จะทำการไม่สะดวก แต่หากให้ไปอยู่แดนไกลแล้วก็จะไม่เป็นอันตรายต่อเรา ตันเต่งได้ฟังคำตันก्यूก็แจ้งในความคิดแล้วชื่นชมความคิดของผู้เป็นบิดาว่าลุ่มลึกรอบคอบยิ่งนัก ลินสงสัยแล้วจึงลาบิดากลับไปที่อยู่

ฝ่ายอ้วนสุดเมื่อแตกทัพหนีกลับไปเมืองลำหยงแล้วผู้ใจแค้นลิโป้เป็นอันมาก ทุกวันคืนคิดแต่จะล้างแค้นลิโป้ให้จงได้ แต่เห็นว่าลำพังกองทัพเมืองลำหยงด้านเดียวยากที่จะทำการได้สำเร็จ จึงคิดที่จะขอความช่วยเหลือจากขุนเช็ก ดังนั้นอ้วนสุดจึงแต่งหนังสือให้ทหารถือไปหาขุนเช็กที่เมืองกังตั๋ง ฝ่ายขุนเช็กครั้นทราบความตามหนังสือของอ้วนสุดว่าจะขอให้ขุนเช็กยกกองทัพ จากเมืองกังตั๋งไปตีเมืองซีจิ๋ว โดยอ้วนสุดจะยกกองทัพไปตีกระหนาบอีกทางหนึ่งก็โกรธ ด่าอ้วนสุดต่อหน้าทหารผู้ถือหนังสือว่าอ้วนสุดคิดคดกบฏต่อแผ่นดิน เมื่อครั้งก่อนได้บิณฑพัลฉ้อเอาตราพระลัญจกรไว้ไม่ยอมคืน แล้วยังหน้าด้านมาขอให้ช่วยยกไปตีเมืองซีจิ๋วอีก ว่าแล้วขุนเช็กจึงบอกทหารผู้ถือหนังสือของอ้วนสุดว่าเจ้าจงกลับไปบอกอ้วนสุดว่า เราได้รับหนังสือแล้วไม่เพียงแต่จะไม่ยกไปช่วยตีเมืองซีจิ๋วเท่านั้น แต่เราจะยกกองทัพไปตีเมืองลำหยงเสียทีเดียว และจะชิงเอาตราพระลัญจกรคืนให้จงได้

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม**อุบายใช้ศัตรูกำจัดศัตรู (ตอน 89)**

ครั้นอ้วนสุดทราบว่่านอกจากขุนเช็กจะไม่ช่วยยกกองทัพมาตีเมืองซีจิ๋ว และยังจะยกกองทัพมาตีเมืองลำหยง ซึงเอาตราพระราชลัญจกรอีกก็โกรธ สั่งให้เตรียมทหารจะยกไปตีเมืองกังตั้ง แต่เอียวไต้เจียงที่ปรึกษาได้ทัดทานไว้ โดยยกเหตุผลว่าอ้วนสุดเพิ่งแตกทัพมาใหม่ๆ กำลังยังไม่พร้อม อาจเสียที่แก่ขุนเช็ก และลิโป้ก็จ้องฉวยโอกาสที่จะยกตลบหลังมาตีเอาเมืองลำหยง อ้วนสุดเห็นชอบกับคำทัดทานของเอียวไต้เจียง จึงสั่งให้ดกองทัพไว้

ฝ่ายขุนเช็กหลังจากติดสัมพันธ์กับอ้วนสุดแล้วก็เกรงว่าอ้วนสุด จะยกกองทัพมาตีเมืองกังตั้ง จึงสั่งให้ทหารเตรียมพร้อมที่จะรับมือกับอ้วนสุด ในขณะนั้นโจโฉได้ให้ข้าหลวงเชิญพระบรมราชโองการโปรดเกล้าแต่งตั้งให้ขุนเช็กเป็นเจ้าเมืองห้อยแข และมีคำสั่งให้ขุนเช็ก ยกกองทัพไปตีอ้วนสุดที่เมืองลำหยง ขุนเช็กทราบความก็ตั้งใจ ปรึกษากับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพ นายกอง เตรียมการที่จะยกกองทัพไปตีเมืองลำหยง เดียวเจียวที่ปรึกษาครั้นทราบความแล้วก็แจ้งความคิดของโจโฉว่าเป็นอุบาย ใช้ศัตรูกำจัดศัตรู จึงทัดทานขุนเช็กและว่าโจโฉทำการทั้งนี้เพราะประสงค์คิดครองอำนาจเป็นใหญ่ในแผ่นดินแต่ผู้เดียว จึงวางอุบายให้เมืองกังตั้งรบกับเมืองลำหยง หากเรายกกองทัพไปรบกับอ้วนสุดก็ต้องบาดเจ็บล้มตายไปข้างหนึ่ง คู่แข่งของโจโฉก็จะลดไปคนหนึ่ง แม้หากไม่ถึงตายก็ต้องอ่อนกำลังลงทั้งสองฝ่าย แล้วต้องตกอยู่ใต้อำนาจของโจโฉไปสิ้น

ขุนเช็กจึงว่าหากเราไม่ยกไป โจโฉก็จะแคลงใจแล้วจะเสียไมตรีต่อกัน เดียวเจียวจึงว่า การครั้งนี้จะต้องทำการให้แยบคายไม่ให้ โจโฉแคลงใจ โดยขอให้ท่านมีหนังสือไปถึงโจโฉว่าท่านเพิ่งรับตำแหน่งเป็นเจ้าเมืองห้อยแข กำลังทหารยังน้อยอยู่ หากยกไปตีเมืองลำหยง คงจะขัดสน และถ้าเพลี่ยงพล้ำไปก็จะทำให้อ้วนสุดกำเริบ หมิ่นได้ว่ากองทัพของแผ่นดินฮั่นสู้กองทัพของอ้วนสุดไม่ได้ ดังนั้นจึงขอให้โจโฉยกกองทัพมาตีเมืองลำหยง แล้วกองทัพเมืองกังตั้งก็จะยกไปตีกระหนาบ ดังนั้นก็จะได้ชัยชนะต่ออ้วนสุด

ข้อเสนอของเดียวเจียวครั้งนี้เป็นการใช้วิชา "พลังหนึ่งด่าสิ่งปิดพันซัง" ทำลายกลการเมืองของโจโฉ และยังดึงเอาโจโฉให้เข้ามาทำศึกกับอ้วนสุด อันเป็นการพรางกำลังของโจโฉให้อ่อนลงจนไม่เป็น อันตรายต่อเมืองกังตั้งอีกด้วย ขุนเช็กได้ฟังดังนั้นก็ยินดี จึงแต่งหนังสือตามคำของเดียวเจียว แล้วให้ทหารถือไปเมืองสุโต ครั้นโจโฉได้แจ้งความตามหนังสือแล้วก็สงสัยเพราะเห็นว่าขุนเช็กอายุยังน้อย โฉนจึงคิดอ่านสุ่มลุ่มลึง รุกเร้าทางการเมืองได้ถนัดถนี่เช่นนี้ จึงถามผู้ถือหนังสือว่า ความตามหนังสือนี้เป็นความคิดอ่านของผู้ใด ครั้นทราบว่าเป็นความคิดของเดียวเจียวจึงนึกอยู่แต่ในใจว่าเดียวเจียวคนนี้ร้ายกาจยิ่งนัก แต่มิได้กล่าวกับผู้ถือหนังสือนั้นแต่ประการใด

ต่อมาหน่วยสอดแนมได้รายงานข่าวเข้ามายังเมืองสุโตว่า บัดนี้เมืองลำหยงเกิดภัยแล้ง ขาดแคลนข้าวปลาอาหาร จนอ้วนสุดต้องจัดกองทัพออกไปเกณฑ์ข้าบปลาอาหารที่เมืองตันลิว โจโฉแจ้งดังนั้นก็เห็นเป็นโอกาสที่จะยกไปตีเมืองลำหยง จึงทำหมายรับสั่งให้ลิโป้ เล่าปี และขุนเช็กยกกองทัพไปตีเมืองลำหยงปราบอ้วนสุดที่ตั้งตัวเป็นกบฏต่อแผ่นดินเสีย โจโฉให้ทหารส่งหมายรับสั่งแล้วจึงสั่งให้จัดเตรียมกองทัพกำลังพลสิบเจ็ดหมื่นให้โจหยินอยู่รักษาเมืองสุโต ครั้นได้เวลาฤกษ์ดี โจโฉจึงสั่งให้เคลื่อนทัพไปเมืองลำหยง ฝ่ายเล่าปีซึ่งเป็นเจ้าเมืองอิจิ๋ว ครั้นได้ข่าวว่าลิโป้แต่งตั้งเอียวสองมาเป็นเจ้าเมืองลองเอี้ยและให้หันเชียมเป็นเจ้าเมืองกินโต ซึ่งใกล้กับเมืองอิจิ๋วก็วิตกว่าลิโป้กำลังคิดอ่านรุกราน หากสบช่องโอกาสคงจะยกกองทัพมาทำอันตรายเมืองอิจิ๋ว ครั้นได้ทราบข่าวต่อมาก็ว่าเอียวสองและหันเชียมประพฤติไม่ชอบ ให้ทหารเที่ยวปล้นชิงทรัพย์สินของราษฎร จึงได้โอกาสที่จะกำจัดเอียวสองและหันเชียมเสีย ดังนั้นเล่าปีจึงให้ทหารไปเชิญเอียวสองและหันเชียมมากินโต๊ะที่เมืองอิจิ๋ว แล้วสั่งกวนอู เดียวหยูว่าถ้าเราทั้งจอกสุราดถึงพื้นเมื่อใด ก็ให้เจ้าจับตัวเอียวสองและหันเชียมมาตัดศีรษะเสีย ครั้นเอียวสองและหันเชียมรับคำเชิญมากินโต๊ะ เล่าปีก็ทำเป็นเมาแล้วทั้งจอกสุราลงกับพื้น กวนอู และเดียวหยู จึงเข้ามาจับเอียวสองและหันเชียมไปตัดศีรษะ ขณะนั้นทหารได้เข้ามารายงานเล่าปีว่าโจโฉมีหมายรับสั่งให้ยกกองทัพไปเมืองลำหยง และบัดนี้โจโฉได้เคลื่อนทัพมาแล้ว มุ่งหน้ามาทางเมืองอิจิ๋วตามเส้นทางที่จะไป เมืองลำหยง เล่าปีจึงสั่งให้เตรียมกองทัพแล้วยกไปสมทบกับกองทัพโจโฉ โดยให้เอาศีรษะ เอียวสองและหันเชียมไปด้วย ฝ่ายโจโฉทราบว่่าเล่าปียกกองทัพมาสมทบก็ออกไพร่รับเล่าปีเข้ามาในค่าย คารวะกันตาม ธรรมเนียมแล้วเล่าปีจึงพ้องต่อโจโฉว่า เอียวสองและหันเชียมสองคนนี้กระทำผิดกฎหมาย เป็นข้าราชการแล้วเที่ยวให้ลูกน้องปล้นชิงทรัพย์สินของราษฎร ข้าพเจ้าจึงจับตัวสองคนนี้ตัดศีรษะมามอบให้ท่าน แต่ตระหนักว่าได้ทำการไปก่อนโดยที่ยังไม่ได้บอกกล่าวขออนุญาตจากท่าน เป็นความผิดนักหนา ขอท่านจงพิจารณาโทษตามควรเถิด

โจโจฟังดังนั้นก็แจ้งความคิดเล่าปี่ว่ายังไม่ไว้วางใจลิโป้ และเห็นว่าจะมีผลทำให้ลิโป้กับเล่าปี่แคลงใจผูกพยาบาทกันต่อไป จึงแสร้งทำเป็นยินดี แล้วกล่าวผสมโรงว่าท่านกำจัดเอี้ยวสองและหันเชื่อมเพื่อช่วยเหลือราษฎรครั้งนี้เป็นความชอบต่อแผ่นดิน โจนจะกล่าวว่าเป็นความผิดเล่า ว่าแล้วโจโจจึงให้ทหารเอาทองคำสามถาดปูนบำเหน็จแก่เล่าปี่ แล้วให้เคลื่อนทัพไปทางเขตเมืองซีจิว เพื่อจะไปเมืองลำหยงต่อไปฝ่ายลิโป้ได้รับหมายรับสั่งแล้วรอฟังข่าวอยู่ ครั้นทราบข่าวโจโจ ยกกองทัพมาแล้วก็ยกทหารออกไปสมทบกับโจโจที่ชายแดน โจโจเห็นลิโป้ยกทหารมาสมทบก็ยินดีรีบพูดเอาใจ "ให้อาหารพยานกอินทรี" ว่าเสร็จศึกครั้งนี้แล้วจะกราบทูลพระเจ้าเหียนเต๋ให้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นอีกสองขั้น และว่าแต่เนิ่นไปข้าพเจ้าจะต้องพึ่งพาอาศัยความช่วยเหลือจากท่านอีกมากเพื่อท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข ลิโป้ฟังคำโจโจสมคล้อยกับคำที่ดันแดงเคยกล่าวมาแต่ก่อนก็ภูมิใจ ลูกขึ้นค่านับโจโจแล้วว่า ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านที่ไว้วางใจ และจะตั้งใจทำราชการให้สำเร็จลุล่วงทุกประการ

บ่ายวันรุ่งขึ้น โจโจจึงเรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกอง พร้อมด้วยเล่าปี่ และลิโป้ กำหนดแผนการโจมตีเมืองลำหยง แล้วให้แฮหัวตุ้นและอีกิมเป็นกองทัพนหน้า เล่าปี่เป็นปีกขวา และลิโป้เป็น ปีกซ้าย ตัวโจโจคุมทัพหลวง แล้วสั่งให้เคลื่อนทัพยกไปเมืองลำหยง ฝ่ายอ้วนสุดทราบข่าวศึกจึงสั่งให้เกี้ยวเสง คุมทหารห้าหมื่นยกออกมาตั้งสกัดกองทัพโจโจที่เมืองฉิวฉวน ปะทะกับกองหน้าของโจโจ เกี้ยวเสงต่อสู้กับแฮหัวตุ้นได้สามเพลงก็ถูกแฮหัวตุ้นเอาทวนแทงตมมาตาย ทหารของเกี้ยวเสงจึงพากันแตกหนีกลับเข้าเมืองลำหยง อ้วนสุดเมื่อทราบข่าวโจโจยกกองทัพใหญ่ ยกมาใกล้จะเข้าเขตเมืองก็เกรงว่าครอบครัวจะเป็นอันตราย จึงพาครอบครัวถอยออกจากเมืองลำหยงไปอยู่เมืองห้วยหน่า และให้โลหลง จักจิว เสียวก่อง และตันกี้ สี่ทหารเอกคุมทหารสิบหมื่นรักษาเมืองลำหยง

กองทัพโจโจเคลื่อนรุดหน้ามาจนถึงกำแพงเมือง จึงให้ลิโป้ตั้งค่ายประชิดทางด้านตะวันออก ให้เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย ไปตั้งค่ายประชิดทางด้านทิศใต้ ตัวโจโจคุมทัพเมืองสู่โตอยู่ทางทิศเหนือของเมืองลำหยง แต่ทางด้านทิศตะวันตกนั้นเป็นทะเล พอดีขุนเช็กได้รับหมายรับสั่งแล้วยกกองทัพเรือมาล่อลวงอยู่ทางด้านตะวันตกของเมืองลำหยง ดังนั้นกองทัพฝ่ายเมืองหลวงจึงล้อมเมืองลำหยงไว้ทั้งสี่ด้าน ทั้งสองฝ่ายยืนศึกกันอยู่โดยที่ฝ่ายเมืองลำหยงไม่ยอมออกรบ โจโจจะหักเข้าตีเมืองก็ขัดสนเพราะกำแพงเมืองสูงใหญ่ และสี่ทหารเอกของอ้วนสุดได้รักษากำแพงเชิงเทินไว้ไม่ประมาท เวลาผ่านไปเดือนเศษกองทัพโจโจก็หมดเสบียงลง โจโจจึงให้ทหารไปยืมเสบียงจากกองทัพเรือของขุนเช็ก ขุนเช็กก็ให้ยืมเป็นข้าวหนึ่งหมื่นถัง ครั้นองเฮาซึ่งเป็นหัวหน้านายทหารฝ่ายพลาธิการทราบว่ายืมเสบียงได้มาเพียงหมื่นถังไม่เพียงพอต่อการทำศึกในระยะยาว จึงเข้าไปรายงาน กับโจโจว่าหากการศึกยืดเยื้อไป เเสบียงก็จะขัดสน โจโจจึงสั่งให้ลดจำนวนการจ่ายข้าวให้กับทหารเพื่อยืดเวลาในการใช้เสบียงให้นานออกไป องเฮาจึงท้วงว่าหากทำเช่นนั้นทหารก็จะกินไม่อิ่ม จะทำให้เสียขวัญและหมดกำลังใจในการสู้รบ โจโจจึงว่าข้าพเจ้าได้คิดอ่านแก้ไขปัญหานี้ไว้แล้ว ท่านอย่าได้วิตกเลย องเฮาเห็นโจโจยืนยันขึ้นแข็งเช่นนั้นก็ลากลับออกมา แล้วจ่ายอาหารให้แก่ทหารจำนวนน้อยลงตามคำสั่งของโจโจ

ครั้นทหารได้รับอาหารน้อยลงก็กินไม่อิ่ม พากันทิวโหยและบ่นน้อยใจทั่วทั้งกองทัพ ว่าถูกไขมาทำการศึกแต่ไม่ได้รับการเอาใจใส่เลี้ยงดูให้อิ่มท้อง เสียงนินทาได้ยินถึงโจโจ จึงคิดอุบายเอาใจทหารเพื่อให้มีน้ำใจสู้รบ หักเอาเมืองลำหยง ดังนั้นโจโจจึงให้ทหารไปเรียกองเฮามาพบแล้วว่า เพื่อให้การเข้ายึดเมืองลำหยงสำเร็จโดยเร็ว ข้าพเจ้าจะขอยืมของสิ่งหนึ่งจากท่านจะได้หรือไม่ องเฮาพาชื่อจึงตอบว่าถ้าแม้ข้าพเจ้ามีสิ่งของใดที่จะช่วยให้ท่านยึดเมืองลำหยงได้โดยเร็วแล้ว ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะมอบแก่ท่านด้วยความเต็มใจ โจโจได้ยินดังนั้นก็ยินดี สั่งทหารให้จับตัวองเฮาไว้แล้วเรียก เพชฌฆาตเข้ามา องเฮาเห็นดังนั้นก็ตกใจถามว่านี่เกิดเรื่องราวใดกัน โจโจจึงตอบว่าของที่ข้าพเจ้าต้องการยืมคือศีรษะของท่านเพื่อใช้บำรุง ขวัญทหารให้มีน้ำใจ ว่าแล้วโจโจก็กระทำการระบองเฮาและสัญญาว่าจะเลี้ยงดูครอบครัวข้างหลังเป็นอย่างดี อย่าได้เป็นทุกข์ใจห่วงใยอีกเลย

ขณะที่องเฮาตกตะลึงอยู่นั้น เพชฌฆาตก็นำตัวองเฮาไปประหาร และตัดศีรษะเสียบไว้ที่หน้าค่าย โจโจจึงให้ประกาศต่อทหาร ทั้งปวงว่าองเฮาทุจริตยกยอกข่าวในคลังเสบียง จึงทำให้ทหารได้รับอาหารน้อยลง โจโจได้สวนได้ความเป็นสัจแล้วจึงให้ตัดศีรษะองเฮาเสียบประดาทหารทั้งปวงไม่ทราบต้นสายปลายเหตุที่ได้รับอาหารน้อยลงก็หลงเชื่อว่าเป็นความจริง จึงพากันยินดีที่โจโจมีความเด็ดขาดห่วงใยทหาร และจัดการแก้ไขปัญหานี้ได้ทันต่ออย่างรวดเร็ว โจโจทราบความดังนั้นจึงประกาศให้ทหารเบิกอาหารได้ตามเดิมและสั่งให้เตรียมการโจมตีเมืองลำหยง และประกาศเตือนว่าถ้าผู้ใดย่อท้อถอยหนีจะถูกประหารชีวิต

ในการยกทัพมากำจัดอ้วนสุดครั้งนี้ โจโจได้ใช้ศัตรูคือลิโป้ ขุนเช็ก และเล่าปี่เป็นกำลังเพื่ออาศัยมือของศัตรูกำจัดศัตรูอย่างหนึ่ง และบั่นทอนกำลังของศัตรูที่ตัวเองใช้ให้อ่อนแอลงไม่กล้ากำเริบแข็งข้ออีกอย่างหนึ่ง ทั้ง

ยังวางแผนยึดศีรษะของนายทหารพลาริการที่ทำการโดยสัจจริตเต็มตามหน้าที่และตามคำสั่งของตัวเองเป็นเครื่องมือ เพื่อลวงทหารให้นับถือศรัทธา เสกสร้างสถานการณ์เพื่อให้ทหารพร้อมใจกล้าหักเข้าตีเมืองลำหยง โดยไม่กลัวยากลำบาก และไม่กลัวตาย ความคิดชนิดนี้หากมิใช่ความคิดของคนระดับอัศวินหาเสนาบดีที่มีหน้าที่ทำนุบำรุงแผ่นดินให้มีความเป็นเอกภาพและเป็น สุขก็ย่อมเห็นได้ว่าเป็นความคิดอ่านวางแผนและอุบายที่ล้าเลิศ แต่เมื่อโจโฉมีหน้าที่ต่อแผ่นดินดังนี้ การกระทำของโจโฉในครั้งนี้จึงเป็น การขยายสงครามภายในประเทศให้ลุกลามไปทั่วทุกหัวเมือง และทำลายความไว้วางใจกันและกันลงอย่างสิ้นเชิง เป็นผลให้การรวบรวม แผ่นดินของโจโฉไม่ประสบความสำเร็จ และกลายเป็นสงครามระหว่าง ขุนศึกทั่วทั้งประเทศจนกลายเป็นสามก๊กในเวลาต่อมา

ครั้นถึงวันกำหนดเข้าโจมตีตามแผนการ โจโฉจึงสั่งให้ทุกกองทัพเคลื่อนพลเข้าโจมตีเมืองลำหยงพร้อมกันทั้งสี่ด้าน

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

อุบายสร้างภาพพจน์"เอาดีใส่ตัว" (ตอน 90)

ทหารโจโฉที่ล้อมเมืองลำหยง ได้ถล่มเมืองลำหยงเพื่อยกกำลังเข้าหักตีข้ามกำแพงเมืองอย่างพร้อมเพรียงกัน ทหารบางคนถูกทหารที่รักษาเชิงเทินยิงเกาทัณฑ์เข้าใส่ก็ถอยหนีออกมา โจโฉจึง สั่งให้ตัดศีรษะทหารที่ถอยหนีมานั้น แล้วโยนศีรษะลงไปถล่มเมือง ทหารโจโฉทั้งนั้นก็พากันเกรงอาญาศึก ดาหน้าเข้าไปถล่มเมืองแล้ว ยกข้ามคูเมืองเข้าไปถึงกำแพงเมือง

ทหารของโจโฉได้เอาบันไดพาดปีนกำแพงและใช้เชือกติดตะขอขัดเกาะกำแพง แล้วบุกป็นเข้าไป โดยมีพลเกาทัณฑ์ระดมยิงเกาทัณฑ์และธนูเพลิงคุ้มกัน ทหารรักษาเชิงเทินพยายามต่อสู้เต็มความสามารถ แต่ด้านการโหมโจมตีอย่างหนักหน่วงทุกด้านพร้อมกันไม่ได้ กองทหารโจโฉจึงตีกำแพงเมืองแตกทั้งสี่ด้าน แล้วบุกเข้าไปในเมืองฆ่าฟันทหารของอ้วนสุดบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก โจโฉยึดเมืองลำหยงได้แล้วจับเอาทหารเอกสี่นายของอ้วนสุดที่รักษาเมืองไปประหาร และให้ยึดทรัพย์สมบัติของอ้วนสุด ตลอดจนครอบครัวและสมัครพรรคพวกมาปูนบำเหน็จแก่ทหารอ้วนหน้า และยึดเสบียงของเมืองลำหยงเข้ากองทัพ จากนั้นโจโฉจึงให้เผาพระราชวังที่อ้วนสุดสร้างขึ้นสำหรับการตั้งตัวเป็นพระมหากษัตริย์นั้นเสีย

โจโฉจัดระเบียบการปกครองเมืองลำหยงเป็นปกติแล้วจึงดำริที่จะยกกองทัพไปตามตีอ้วนสุดที่เมืองห้วยหนา แต่ขุนศึกได้ทัดทานไว้และขอให้ยกกลับเมืองสุโตก่อน โดยอ้างเหตุผลว่าทหารยกมาทำศึกแดนไกล อ่อนล้า อิดโรยเต็มที่ จำเป็นต้องพักฟื้นฟูปรับปรุงกองทัพสักระยะหนึ่ง ทั้งเสบียงอาหารก็ขัดสน ขณะที่กำลังหารืออยู่นั้นโจโฉได้ให้ทหารถือหนังสือมาถึงโจโครายงานว่า บัดนี้เตียวลิ้วและเล่าเปียวซึ่งทราบข่าวว่าโจโฉยกกองทัพ ไปตีเมืองลำหยง จึงฉวยโอกาสยกกองทัพจะไปตีเมืองสุโต ขณะนี้ยึดเมืองเซียงหยงและเมืองกังเหลงไว้แล้ว หากรุกคืบหน้าต่อไปโจโฉเกรงว่าจะต้านทานเตียวลิ้วและเล่าเปียวไม่ได้ จึงขอให้โจโฉเร่งยกกองทัพไปช่วย โจโฉได้รับรายงานดังนั้นก็โกรธ เพราะการฉวยโอกาสของเตียวลิ้วและเล่าเปียวเคยทำให้โจโฉเสียการเมื่อครั้งที่ยกแควางกลให้ลิโป้รบกับเล่าปี่มาครั้งหนึ่งแล้ว และมาครั้งนี้โจโฉกำลังได้ที่และเตรียมที่จะยกไปกำจัดอ้วนสุด ปราบศัตรูคนสำคัญให้เสร็จสิ้นไปในคราวนี้ แต่เตียวลิ้วและเล่าเปียวกลับฉวยโอกาสยกกองทัพมาตีหลังบ้านอีก โจโฉจึงให้เชิญขุนเช็กมาพบ และขอให้ขุนเช็กยกกองทัพเรือไปตั้งอยู่ริมทะเลใกล้เมืองเกงจิ๋ว เพื่อให้เล่าเปียวพะวงว่าขุนเช็กจะเข้าตีเมืองเกงจิ๋วจะได้ทำการรุดไปข้างหน้าไม่สะดวก และโจโฉจะยกกองทัพไปยึดเมืองเซียงหยงและเมืองกังเหลงเองต่อไป

ขุนเช็กก็รับคำโจโฉแล้วกลับมาที่กองทัพเรือสั่งให้เลิกทัพ แล้วยกไปเมืองเกงจิ๋วตามคำของโจโฉ ขุนเช็กกลับไปแล้ว โจโฉจึงให้เชิญลิโป้และเล่าปี่มาพบ และว่าข้าพเจ้าจะเลิกทัพกลับไปยึดเมืองเซียงหยงและเมืองกังเหลงกลับคืน ขอให้ท่านทั้งสองปรองดองกันทำราชการสนองพระเดช พระคุณ ทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข และให้ย้ายเล่าปี่จากเจ้าเมือง อีจิวมาเป็นเจ้าเมืองเสียวฟ่าย ลิโป้รับคำโจโฉแล้วลาโจโฉกลับไปค่ายสั่งให้เลิกทัพยกกลับเมืองชีจิ๋ว

พอลิโป้ออกไปโจโฉจึงถามเล่าปี่ว่าท่านให้ข้าพเจ้าให้ท่านไปอยู่เมืองเสียวฟ่ายนี้ท่านแจ้งในกลอุบายหรือไม่ เล่าปี่จึงว่าข้าพเจ้าไม่แจ้งว่าจะมีกลอุบายประการใด แต่เมื่อเป็นความประสงค์ของท่านข้าพเจ้าก็พร้อมทำตามทุกประการ โจโฉจึงว่าที่ข้าพเจ้าคิดการให้ท่านไปอยู่เมืองเสียวฟ่ายครั้งนี้ก็เพื่อที่จะกำจัดลิโป้ต่อไป ขอให้ท่านไปวางแผนคิดอ่านกับตันก๊วย ตันเต่ง สองพ่อลูกซึ่งอยู่เมืองชีจิ๋วเพื่อที่จะกำจัดลิโป้เสียให้จงได้ แผ่นดินจึงจะเป็นสุข เล่าปี่ฟังคำโจโฉแล้วก็ลาโจโฉออกมา สั่งให้เลิกทัพแล้วไปรับตำแหน่งที่เมืองเสียวฟ่าย

เมื่อสั่งการผู้เกี่ยวข้องเสร็จสิ้น โจโจจึงสั่งให้เลิกทัพยกกลับไป เมืองสุโขทัย แล้วสั่งการให้เตรียมกองทัพเพื่อยก
ลงใต้ ปรามเดิยวสัวและเล่าเปียวต่อไป ในขณะที่นายทหารฝ่ายการข่าวได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้ ดวนอุย
และงอลิบจับลิจญ์ กุยกี้ได้ ตัดศีรษะแล้วจะนำมามอบแก่ท่าน พร้อมกับสมัครพรรคพวกของลิจญ์ กุยกี้ โจโจได้
ฟังดังนั้นก็ดีใจออกมาต้อนรับดวนอุย งอลิบ และสั่งให้ทหารเอาสมัครพรรคพวกของลิจญ์ กุยกี้ ไปประหารเสีย
ทั้งสิ้น แล้วตัดศีรษะเสียบไว้ที่ประตูเมืองเพื่อมิให้ผู้ใดเอาเยี่ยงอย่างสืบไป

โจโจได้ปูนบำเหน็จดวนอุยและงอลิบเป็นอันมาก แล้วเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้กราบบังคมทูลให้ทรงทราบว่
ลิจญ์ กุยกี้ หัวหน้านักบฏที่เคยข่มเหงย่ำยีพระองค์ บัดนี้ถูกประหารชีวิตแล้ว พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงความตามที่
กราบบังคมทูลแล้วก็ดีพระทัยยิ่งนัก ออกพระโอรสว่าต่อไปนี้เป็นดินแดนสุข เพราะสิ้นเลี้ยนหนาม
แผ่นดินคนสำคัญไปแล้ว จึงมีรับสั่งให้ดวนอุยและงอลิบ เข้าเฝ้า แล้วพระราชทานเลี้ยงตอบแทนความชอบ
ทรงแต่งตั้งให้ ดวนอุยและงอลิบเป็นนายทหาร มีตำแหน่งเป็นทนายทหารปรามโจร และยังพระราชทานหน้าที่
ให้ไปรักษาเมืองเตียงอัน ซึ่งเป็นเมืองหลวงเก่าที่ตั้งโต๊ะให้บูรณะขึ้นมาใหม่

ดวนอุยและงอลิบถวายพระพรแล้วถวายบังคมลาออกมา พาสมัครพรรคพวกไปรักษาเมืองเตียงอันตามรับสั่ง
พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงฟังในพระทัยว่าแผ่นดินอันทุกวันนี้มีแต่ลิจญ์ กุยกี้เท่านั้นที่เป็นศัตรูแผ่นดิน และยังฝัง
พระทัยจากการที่ถูกสองกบฏข่มเหงย่ำยี ไส้ลาและต้องตกอยู่ในความทุกข์ยากลำบากแสนสาหัสเป็นเวลา
หลายเดือน จึงทรงบำเหน็จความชอบให้แก่ดวนอุยและงอลิบเป็นอเนกประการ สิ่งที่พระเจ้าเหี้ยนเต้ไม่ทรง
ทราบก็คือ แผ่นดินทุกวันนี้หาใช่มีแต่ลิจญ์ กุยกี้เท่านั้น แต่บรรดาขุนศึกทั้งปวงกำลังช่วงชิงอำนาจแย่งกันเป็น
ใหญ่ จนกลายเป็นสงครามขุนศึกทั่วทั้งประเทศ และทั้งหมดนี้เกิดจากความผิดพลาดในการดำเนินนโยบาย
ปกครองของ โจโจ ซึ่งแทนที่จะตั้งหน้าตั้งตาสร้างความเป็นเอกภาพและทำนุบำรุง แผ่นดินให้เป็นสุข กลับ
แสวงหาแต่ศัตรู สร้างศัตรู สร้างความวิวาทบาดหมางระหว่างเมืองต่างๆ กว้างขวางออกไปทุกที จนมีผลทำให้
ศึกสงครามในแผ่นดินจีนลุกลามขยายตัวเป็นเวลาร่วมร้อยปี

ครั้นดวนอุยและงอลิบถวายบังคมลาแล้ว โจโจจึงกราบทูลว่า บัดนี้เดิยวสัวได้สมคบกับเล่าเปียวจะยกมาตีเมือง
สุโขทัย และกองทัพของเดิยวสัวยึดได้เมืองเชียงหยงและเมืองกังเหลงแล้ว ดังนั้นเพื่อกำจัดอริราชศัตรู
ข้าพระพุทธเจ้าจึงขอกราบบังคมทูล ยกกองทัพไปกำจัดเดิยวสัวและเล่าเปียวต่อไป โดยจะให้ขุนสกลอยู่
รักษาเมืองสุโขทัย นอกจากที่เฝ้าแล้วโจโจจึงสั่งให้จัดแจงกองทัพ ครั้นได้วันฤกษ์ดี โจโจก็สั่งให้เคลื่อนกองทัพ
ออกจากเมืองสุโขทัยเพื่อจะยกไปเมืองเชียงหยงและเมืองกังเหลง พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงทราบกำหนดการเคลื่อน
ทัพจึงเสด็จออกมาส่งกองทัพของโจโจถึงประตูเมือง

ในขณะที่โจโจเคลื่อนทัพออกจากเมืองสุโขทัยครั้งนี้ เป็นช่วงเวลาหลังจากที่พระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จมาประทับที่
เมืองสุโขทัยได้สามปี ซึ่งสามก๊กฉบับสมบูรณระบว่าตรงกับพุทธศักราช 741 และนับแต่พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้เสด็จ
มาประทับที่เมืองสุโขทัยก็ได้ให้นับศักราชใหม่เป็นปีเจี้ยนอันศกที่หนึ่ง ดังนั้นการเคลื่อนทัพของโจโจครั้งนี้จึงตรง
กับเจี้ยนอันศกปีที่สาม ช่วงเวลาที่โจโจเคลื่อนทัพออกจากเมืองสุโขทัย เป็นฤดูกาลที่ข้าว สาลีกำลังสุก ราษฎร
ตามรายทางครั้นทราบว่ามีกองทัพยกมาจึงมีความตกใจกลัว พวกกันทั้งไร่นาแล้วหลบหนีเข้าไปอยู่ในป่า โจโจ
ได้ทราบดังนั้นจึงคิดอ่านเอาใจและสร้างความศรัทธาในหมู่ประชาชนโดยให้ออกประกาศของกองทัพ ห้าม
ผู้ใดทำร้ายข้าวกล้าในนาของราษฎรเสียหาย ผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกประหารชีวิต และให้นำประกาศนั้นไปปิดตามที่
ชุมชนต่างๆ และให้ทหารตีฆ้องร้องป่าวประกาศให้ราษฎรได้ทราบโดยทั่วกัน

ราษฎรทั้งปวงทราบความดังนั้นก็มิกล้าใจรักศรัทธาโจโจเป็นอันมาก คลายความหวาดกลัวและเข้าทามหาหิน
เก็บเกี่ยวข้าวสาลีตามปกติ หลังจากออกประกาศวินัยทัพดังกล่าวแล้ว บรรดาทหารและแม่ทัพนายกองทั้งปวง
ครั้นเดินทางถึงนาข้าวของราษฎรจึงต้องพากันลงจากหลังม้าแล้วแหวกกอข้าว จึงค่อยเดินไป แต่ตัวโจโจนั้นขี่
ม้า ให้ทหารนำหน้าแหวกกอข้าว ในขณะที่ทหารนำหน้าม้าโจโจกำลังแหวกกอข้าวอยู่นั้น นกฝูงหนึ่งกำลังกิน
ข้าวอยู่ได้ยินเสียงของทหารจึงพากันแตกตื่น กรูบินขึ้นผ่านหน้าม้าของโจโจ ม้านั้นก็ตระหนกวิ่งตื่นเข้าไปใน
นาของราษฎร ทำให้ข้าวสาลีเสียหายเป็นอันมาก ครั้นเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ โจโจจึงคิดอ่านอุบายสร้าง
ภาพลักษณ์ให้กับตัวเอง สั่งให้หยุดกองทัพ แล้วเชิญแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาประชุมปรึกษาแล้วว่า ตามที่
กองทัพได้ออกประกาศวินัยศึกห้ามมิให้ทหารเบียดเบียนทำให้ข้าวสาลีของราษฎรเสียหาย แต่บัดนี้ข้าพเจ้าซึ่ง
เป็นทหารคนหนึ่งกระทำความผิดของกองทัพ จึงขอท่านทั้งปวงได้ประชุมปรึกษาโทษของข้าพเจ้าด้วย

บรรดาแม่ทัพนายกองได้ฟังคำโจโจแล้วก็พากันออกความเห็น เป็นเสียงเดียวกันว่า การครั้งนี้เกิดแต่เหตุ
สุทธวิสัย โจโจไม่ต้องรับผิดชอบ หากจะเป็นความผิดก็ต้องลงโทษคนที่ทำให้ม้าแตกตื่น เป็นการยกเอาข้อ
กฎหมายว่าด้วยการไม่มีเจตนาในการกระทำความผิดมาแก้ต่างให้กับโจโจ โจโจได้ยินดังนั้นจึงว่าตัวเราเป็น

ผู้ใหญ่ หากทำผิดแล้วทำ ตัวเป็นศรีธนญชัย ดีความกฎหมายเอาแต่เข้าข้างตัวเองเพื่อให้พ้นผิดก็จะถูกคนรุ่นหลังตำหนิติเตียนว่าไม่ตั้งอยู่ในสัจธรรม ว่าแล้ว ก็ชักกระบี่ออกจากฝักทำที่ว่าจะเชือดคอตาย บรรดาแม่ทัพนายกองไม่แจ้งความคิดของโจโจก็ตกใจ แต่ถูกแก่นน้อยไถ่ถามว่าเพื่อนจึงเข้าไปยื้อกระบี่แล้วแย่งออกมาจากมือของโจโจแล้วว่า "ซึ่งมหาอุปราชกระทำดังนี้ก็ควรอยู่แล้ว แต่ตัวข้าพเจ้า นายทัพ นายกองแลราษฎรทั้งปวงได้อยู่เย็นเป็นสุขก็เพราะบุญมหาอุปราชมหาอุปราชจะฆ่าตัวเสียบัดนี้ ราษฎรทั้งปวงไม่ได้มีที่พึ่งก็จะได้รับความเดือดร้อน" ด้วยสติปัญญาของก๊วยแกคงจะแจ้งความคิดของโจโจ ดังนั้นจึงช่วยผสมโรงเพื่อเสริมสร้างความศรัทธาในตัวโจโจ และกล่าวความ เพื่อให้การดำเนินไปตามความคิดของโจโจ

โจโจหันมาสบตา ก๊วยแก ทำที่ทอดใจใหญ่แล้วว่า "ท่านว่านี่ชอบ อยู่แล้ว แต่ท่านจะขอเป็นข้าชาตินั้นมิได้ เราจะทำให้เป็นตัวอย่าง" ว่าแล้วโจโจก็เอากระบี่ตัดมวยผมส่งให้ทหาร สั่งให้เอามวยผมที่ตัดนั้นไปป่าวร้องประกาศให้ราษฎรได้ทราบทั่วกันว่า โจโจได้กระทำความผิด คิดจะลงโทษประหารตัวเอง แต่บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ร้องขอให้เว้นโทษตาย เพื่ออยู่ทำนุบำรุงแผ่นดินและราษฎรให้เป็นสุขสืบไป ดังนั้น โจโจจึงตัดมวยผมแทนศีรษะเพื่อให้ผู้คนทั้งปวงได้ทราบว่าโจโจสำนึกความผิดและรับโทษตามคำขอของบรรดาแม่ทัพนายกองนั้น บรรดาแม่ทัพนายกองแลราษฎรทั้งปวงครั้งนี้ได้ทราบความแล้วต่างก็สรรเสริญความเคร่งครัดในระเบียบวินัยและความซื่อตรงต่อกฎระเบียบของโจโจถ้วนหน้ากัน ในขณะเดียวกันก็เกรง อำนาจสิทธิ์ของโจโจเป็นอันมากเพราะแม้ตัวเองทำผิดก็มีได้ละเว้น อันการสร้างภาพลักษณ์หลอกล่อให้ราษฎรหลงเชื่อถือศรัทธามีมาแต่ครั้งโบราณกาลแล้ว และเห็นผลจากการลงราชูรمانานนับพันปี ดังนั้นนักการเมืองในยุคปัจจุบันจึงได้เลียนแบบอย่างแทนที่จะถือเอาการสร้างคุณงามความดีในการทำนุบำรุงแผ่นดินและราษฎรให้เป็นสุข กลับเน้นแต่การสร้างภาพลักษณ์ เอาดีใส่ตัว เอาชั่วใส่ผู้อื่น หลอกลวงราษฎร ปกปิดการกระทำของตัวเองที่ชั่วช้าสสารพัดโดยไม่กลัวบาป กลัวรอก หลอกลวงได้ว่าได้แม้กระทั่งพระสงฆ์องค์เจ้า

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

อุบาย "ลวงตะวันตก ตีตะวันออก" (ตอน 91)

เดี๋ยวสัว่บักหล่อกอยู่ที่เมืองเชียงหยง ครั้นทราบข่าวโจโจยกกองทัพมาจึงให้ทหารถือหนังสือไปให้เล่าเปียวที่เมืองเกงจิ๋ว ให้ยกกองทัพมาตีกระหนาบหลังกองทัพโจโจ ส่วนตัวเดี๋ยวสัว่เองคุมทหารยกออกมาตั้งค่ายสกัดกองทัพโจโจที่นอกเมือง พอกองทัพโจโจยกมาถึงจึงปะทะกับกองทัพของเดี๋ยวสัว่ที่ตั้งสกัดอยู่นั้น เดี่ยวสัว่สู้ไม่ได้และแตกหนีเข้าไปในเมือง โจโจจึงให้เคลื่อนกองทัพเข้าล้อมเมืองเชียงหยงไว้ทั้งสี่ด้าน แต่ไม่สามารถเข้าไปใกล้กำแพงเมืองได้เพราะคูเมืองทั้งกว้างและลึก เดี่ยวสัว่ตั้งมั่นอยู่ในเมือง ไม่ยอมออกมารบกับโจโจอีก ทหารโจโจก็รุกเข้าไปที่กำแพงเมืองไม่ได้ เพราะคูเมืองขวางอยู่ ระยะห่างกันเป็นดังนี้ โจโจจึงไม่ได้ข่าวคราวความเป็นไปในเมือง ดังนั้นจึงให้ทหารสร้างหอคอยสูงขึ้นทั้งสี่ด้าน เพื่อสังเกตความเคลื่อนไหวภายในเมือง โจโจได้พาทหารที่สนิทขึ้นไปบนหอคอยดูความเคลื่อนไหวภายในเมืองติดต่อกันถึงสามวัน ก็จับจุดอ่อนความ เป็นไปในเมืองเชียงหยงได้ว่า ทหารซึ่งรักษาการณบกกำแพงและที่อยู่ภายในเมือง ด้านตะวันออกเบาบาง ก็คิดที่จะบุกเข้าตีทางด้านตะวันออก

เพื่อลวงเดี๋ยวสัว่ โจโจจึงวางอุบาย "ลวงตะวันตก ตีตะวันออก" และสั่งทหารให้เอากิ่งไม้ใบหญ้าใส่กระสอบจำนวนมากไปกองไว้ทาง ด้านตะวันตกของกำแพงเมือง ทำที่ว่าเตรียมการที่จะถล่มเมืองและบุกเข้าโจมตีทางด้านตะวันตก ทหารที่รักษาเชิงเทินเห็นความเคลื่อนไหวของกองทัพโจโจทางด้านตะวันตก มีลักษณะ คึกคัก เกรงว่าโจโจจะยกเข้าตีจึงรายงานให้เดี๋ยวสัว่ทราบ เดี่ยวสัว่จึงปรึกษาด้วยกาเซียงว่าจะรับมือการโจมตีของกองทัพโจโจอย่างไร

กาเซียงจึงว่า สามวันมานี้ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวโจโจพาทหารคนสนิทขึ้นไปดูเหตุการณ์บนหอคอยทั้งสี่ด้านและเห็นว่าทหารฝ่ายเราทางด้านตะวันออกมีอยู่น้อยจึงคิดอ่านจะบุกโจมตีเข้ามาทางด้านตะวันออก แต่โจโจนั้นเจ้าความคิดจึงวางอุบายลวงว่าเตรียม การจะเข้าตีทางด้านตะวันตก เพื่อให้ท่านหลงแล้วเตรียมทหารมาตั้งรับทางด้านตะวันตก ครั้นโจโจยกเข้าตีทางด้านตะวันออกเราก็จะเสียที่แก่ข้าศึก เดี่ยวสัว่จึงถามว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านจะคิดอ่านประการใด กาเซียงจึงว่าข้าพเจ้าจะคิดซ่อนกลโจโจตีทัพโจโจให้แตกไปในคืนนี้ แล้วเสนอว่าก่อนค่ำวันนี้ให้ท่านระดมชาวเมืองอาสาพลมาเป็นทหารขึ้นไปรักษาการณเอยุบนเชิงเทินด้านตะวันตกให้จงมาก ซ่อนกล ว่าท่านหลงกลโจโจจึงเตรียมป้องกันเมืองทางด้านตะวันตกแล้วลอบเคลื่อนกำลังทหารไปซุ่มอยู่ทางด้านตะวันออก ข้าพเจ้าคาดหมายว่าคืนวันนี้โจโจคงยกเข้าตีทางด้านตะวันออก ท่านจงปล่อยให้ทหารโจ

โจข้ามคูเมืองเข้ามาก่อน พอทหารโจโอบุกเข้าป็นกำแพงจึงค่อยจุดประทัดสัญญาณ แล้วยกทหารออกโจมตี กองทัพโจโจ คงจะจับตัวได้โดยง่าย

เดี๋ยวลี้ฟ่งแผนการของกาเซียงแล้วมีความยินดียิ่งนัก เรียกบรรดาแม่ทัพนายกองเข้ามาสั่งให้เตรียมการตาม คำกาเซียงทุกประการ ฝ่ายทหารรักษาการณ์บนหอคอยเห็นฝ่ายในเมืองเสริมกำลังทางด้านตะวันตกคึกคักจึง รายงานให้โจโจทราบ โจโจทราบแล้วคิดว่าเดี๋ยวลี้ฟ่งหลงกลจึงมีความยินดีว่าการคงสมความคิดที่จะยึดเมือง เซียงหยงได้สำเร็จในคืนนี้ และสั่งทหารให้เตรียมการให้พร้อมรอเวลา รับคำสั่งโจมตีเมืองเซียงหยงต่อไป ครั้น สันยามสองโจโจจึงออกคำสั่งให้เคลื่อนกำลังทหารไปทาง ด้านตะวันออกของกำแพงเมือง ให้ทหารลอบว่ายน้ำ ข้ามคูเมืองไปอย่างเงียบกริบแล้วเคลื่อนกำลังเข้าประชิดกำแพงเมือง ทหารของโจโจใช้บันไดและตะขอ เหล็กปีนป่ายขึ้นกำแพงเมือง ทันใดนั้นประทัดและพลสัญญาณดังขึ้นตลอดแนวกำแพง ทหารรักษาเซียงเทินที่ ชุมนอยู่ก็พร้อมกันเอาเกาทัณฑ์ระดมยิงมาที่กองทหารของโจโจประจวบหาฝน ในขณะที่เดียวกันทหารของเดี๋ยวลี้ ฟ่งอีกสามกองก็ยกออกจากประตูเมืองทั้งสามด้านทหารของเดี๋ยวลี้ฟ่งที่ออกจากประตูเมืองด้านทิศเหนือและทิศ ใต้ได้ยกเข้าสกัดทางถอยของทหารโจโจไว้ ในขณะที่ทหารของเดี๋ยวลี้ฟ่งที่ออกจากประตูเมืองด้านทิศ ตะวันออกได้ยกเข้าตีทหารโจโจที่ข้ามคูเมืองมาอย่างดุเดือด

กองทหารของโจโจครั้งรู้ว่าต้องกลฝ่ายเดี๋ยวลี้ และถูกกองทหารเดี๋ยวลี้ระดมยิงเกาทัณฑ์ลงมาจากเซียงเทิน และรุมกระหนาบตีทั้งสามด้านก็ตกใจ พากันแตกตื่นสับสนอลหม่านคุมกันไม่ติด จึงถูกทหารเดี๋ยวลี้สังหารล้ม ตายลงเป็นอันมาก โจโจเห็นว่าเสียที่แก่เดี๋ยวลี้จึงพาทหารที่รอดตายรีบยกหนีไป เดี่ยวลี้นำทหารกวาดล้าง ทหารของโจโจอยู่จนสว่างจึงยกกลับเข้าไปในเมือง โจโจพาทหารหนีไปได้ไกลสามร้อยเส้นก็ให้พักพล ส้ารวจทหาร ปรากฏว่าการศึกษาเพียงคืนเดียวต้องสูญเสียทหารไปถึงห้าหมื่น ทั้งอิ๊กกิมและลียอຍก็ถูกเกาทัณฑ์ และบาดเจ็บหลายแห่ง และเห็นว่าหากจะยกกองทัพกลับมาตีเมืองเซียงหยงอีกก็คงจะไม่ได้ชัยชนะเพราะ เดี่ยวลี้ไม่ยอมออกรบซึ่งหน้า ดังนั้นโจโจจึงคิดกลลวงที่จะล่อให้เดี๋ยวลี้พ้อออกจากเมืองมาไล่ตามตีแล้วถือ โอกาสนั้นพลีกสถานการณเฝ้าเป็นชนะ จึงสั่งให้เคลื่อนทัพเพื่อจะกลับเมืองสุโต แต่ให้เดินทัพเพียงวันละ ร้อยเส้น เป็นการเคลื่อนทัพอย่างช้าๆ ฝ่ายกาเซียงเห็นโจโจเสียที่สูญเสียทหารเป็นอันมากก็คาดการณ์ว่าโจ โจจะต้องยกทัพกลับเมืองสุโต จึงเสนอเดี๋ยวลี้ให้ม้าเร็วถือหนังสือไปให้เล่าเปียวยกทหารมาสกัดตีโจโจใน ตอนถอยทัพกลับ เดี่ยวลี้เห็นด้วยกับข้อเสนอของกาเซียงจึงให้ทหารถือหนังสือไปเมืองเกงจิว

เล่าเปียวทราบความตามหนังสือเดี๋ยวลี้แล้วก็เตรียมทหารจะยกไปสกัดตีกองทัพโจโจ ขณะนั้นจึงได้ทราบว่ า ขุนเช็กยกกองทัพ เรือมาตั้งที่ปากอ่าวเมืองเกงจิวก็พ่วงหลัง จึงปรึกษากับก๋งเหลียงว่าจะจัดการประการใด ก๋งเหลียงที่ปรึกษาจึงว่าลักษณะของกองทัพขุนเช็กที่ยกมาครั้งนี้มีทหารไม่มาก มิใช่ลักษณะกองทัพที่จะยก เข้าตีเมืองเกงจิว หากเป็นเพียงหวังผลให้เกิดการพะวักพะวงเท่านั้น กรณีน่าจะเป็นความคิดของโจโจให้เรา ห่วงหลังไม่กล้ายกไปช่วยเดี๋ยวลี้ เล่าเปียวเห็นด้วยกับการคาดการณ์ของก๋งเหลียงจึงถามว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านจะมีความคิดอ่านประการใด ก๋งเหลียงจึงเสนอว่าขอให้ท่านรีบยกทหารไปตีข้ากองทัพโจโจที่แตกทัพมา คงจะกำจัดโจโจได้ในครั้งนี้ การข้ามเมืองเกงจิวนี้คงไม่มีอันตราย แต่ให้ท่านสั่งการให้กองจอยยกทหารไปตั้ง ชัดตาทัพขุนเช็กไว้ก็จะพอแก่การ เพราะเมื่อขุนเช็กรู้ว่าโจโจแตกทัพแล้วก็คงจะยกทัพกลับแดนกังต้ง

เล่าเปียวเห็นด้วยกับข้อเสนอของก๋งเหลียง สั่งการทางด้านเมืองเกงจิวแล้วรีบยกทหารไปตั้งสกัดกองทัพโจ โจอยู่ที่ด่านอันจงก่วน ขณะนั้นกองทัพโจโจเคลื่อนมาถึงแม่น้ำหยกซุย แดนวิปโยคที่โจโจต้องเสียเดียนอูย โจอันบั้น โจจั้งและทหารเป็นอันมากก็เกิดความรู้สึกสะเทือนใจ จึงคิดอุบายผูกน้าใจทหารแล้วสร้างทำนองให้ เป็นที่ว้ารำลึกถึงเดียนอูย และสั่งให้ตั้งการพิธีเซ่นไหว้เดียนอูย บุตรหลานและทหารซึ่งเสียชีวิตในการศึกครั้ง แรกกับเดี๋ยวลี้เซ่นไหว้เสร็จแล้วโจโจจึงให้เคลื่อนทัพข้ามแม่น้ำหยกซุย พอตีขุนสกได้ให้ทหารถือหนังสือมา เตือนโจโจว่าบัดนี้เล่าเปียวได้ยกทหารมาตั้งสกัดอยู่ที่ด่านอันจงก่วน เมื่อเดี๋ยวลี้ทราบว่ เล่าเปียวยกทหารมา สกัดเช่นนี้คงจะยกกองทัพมาตามตี ขอให้ท่านระวังตัวจงหนัก โจโจทราบความในหนังสือขุนสกลแล้วจึงตอบ ไปว่าเรากำลังทำกลอุบายลวงให้เดี๋ยวลี้ยกมาตามตีจะได้พลีกสถานการณเฝ้าชนะเดี๋ยวลี้และเล่าเปียวใน คราวเดียวกันท่านอย่าได้กังวลเลย

โจโจรู้ว่าเล่าเปียวมาตั้งสกัดอยู่ที่ด่านอันจงก่วน ในขณะที่เดียวกันก็สร้างเดินทัพอย่างอ้อยอิ่งเพื่อล่อให้เดี๋ยว ลี้ยกมาตามตี ครั้นเดินทัพมาถึงเขตด่านอันจงก่วน ภูมิประเทศเป็นซอกเขามิป่าสองข้างทางรกชัฏ มีทางเดิน จำเพาะ โจโจจึงให้แยกทหารเป็นสองกอง ตั้งค่ายแอบซ่อนอยู่สองข้างทาง สั่งทหารให้เตรียมพร้อมรอฟัง สัญญาณให้ยกตีกระหนาบพร้อมกันทั้งสองข้าง ฝ่ายเดี๋ยวลี้แม้ว่าจะได้รับชัยชนะครั้งใหญ่แล้วถึงสองครั้งแต่ ขยาดกองทัพโจโจอยู่จึงไม่บุ่มพาม เพราะเกรงว่าจะถูกโจโจวางทหารซุ่มโจมตี ครั้นได้ทราบว่ เล่าเปียวยก กองทัพไปตั้งสกัดอยู่ที่ด่าน อันจงก่วนก็ดีใจ คลายความวิตกลงว่าโจโจคงจะไม่ยกหวนกลับมาอีก จึงสั่งให้ เตรียมทหารเพื่อยกไปตามตีกระหนาบกองทัพโจโจที่เขตด่านอันจงก่วน โจโจปล่อยให้กองทัพเดี๋ยวลี้

เดินทัพผ่านจุดชุมไปในตอนใกล้ค่ำ กองทัพเดียวสัวยกผ่านจุดชุมไปจนถึงด่านอันจงก่วนโดยไม่พบกับกองทหารของโจโจก็แปลกใจ เดียวสัวยจึงเข้าไปพบเลาเปียวที่ในด่าน ต่างคนต่างแปลกใจ เพราะอยู่ดีๆ กองทัพของโจโจก็หายไป แต่เห็นว่าบัดนี้กองทัพของโจโจเหลือทหารอยู่น้อยตัว จึงแอบซุ่มหลบภัยอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง ดังนั้นเดียวสัวยและเลาเปียวจึงยกทหารย้อนกลับมาตามทางเดิมเพื่อไล่ล่ากองทหารของโจโจ

ครั้นมาถึงจุดชุมเห็นค่ายโจโจเจียบสงบอยู่ก็คิดว่าเหลือทหารอยู่น้อยจึงสั่งทหารให้เข้าตีค่ายโจโจทั้งสองค่ายนั้น ทันใดนั้นโจโจได้สั่งทหารให้จุดพลุสัญญาณขึ้น กองทหารของโจโจได้ยกออกมาทั้งด้านหน้า ด้านหลังของทาง และยกออกจากสองข้างทางกรูเข้ามาล้อมกองทหารของเดียวสัวยและเลาเปียวไว้ แล้วใช้เกาทัณฑ์ยิงใส่กองทหารของเลาเปียวและเดียวสัวย และให้ทหารกรูเข้าตีกองทัพของเลาเปียวและเดียวสัวยอย่างดุเดือด เลาเปียวและเดียวสัวยครั้นรู้ว่าต้องกลของโจโจ และทหารตกใจแตกตื่นถูกฆ่าฟันล้มตายลงเป็นอันมากก็ตกใจ จึงรีบตีฝ่าไปทางด้านเมืองเซียงหยง ครั้นเลาเปียวและเดียวสัวยแตกหนีไปแล้ว โจโจเกรงว่าหากไล่ติดตามไปก็อาจถูกเดียวสัวยและเลาเปียวซุ่มทหารโจมตีกลับคืน ดังนั้นจึงสั่งทหารให้รีบเคลื่อนกำลังออกจากซอกเขาจนพ้นเขตด่านอันจงก่วน จึงให้ตั้งค่ายไว้เพราะคาดว่าเดียวสัวยและเลาเปียวจะต้องยกตามตีอีกครั้งหนึ่ง

ครั้นตั้งค่ายเสร็จลงปรากฏว่าขุนสกได้ให้ทหารถือหนังสือมาจากเมืองสุโต แจ้งแก่โจโจว่าบัดนี้ฝ่ายชาวกรุงได้ทราบข่าวอันเสียว เติร์มกองทัพจะยกมาตีเมืองสุโต โจโจทราบดังนั้นจึงสั่งให้เลิกทัพรีบยกกลับเมืองสุโตในทันที ฝ่ายเดียวสัวยและเลาเปียวเมื่อแตกหนีมาถึงเมืองเซียงหยงแล้ว พอสว่างก็รวบรวมทหารเพื่อเตรียมไล่ตามตีโจโจอีกครั้งหนึ่ง ครั้นได้รับรายงานว่าบัดนี้โจโจเลิกทัพและกำลังเคลื่อนทัพจะกลับเมืองสุโต ก็เห็นเป็นโอกาสที่จะไล่ตามตี จึงให้เตรียมเคลื่อนกองทัพไล่ตามตีกองทัพโจโจต่อไป กาเซียงทราบความก็ทัดทานว่าโจโจถอยทัพครั้งนี้คงเตรียมป้องกันการไล่ตามตีเป็นอันดี ดังนั้นถ้าหากท่านจะยกไปคงจะเสียที่แก่โจโจ แต่เลาเปียวเห็นว่าโอกาสที่โจโจถอยทัพครั้งนี้เป็นโอกาสเหมาะสมที่สุด เดียวสัวยเห็นด้วยกับเลาเปียวจึงให้กาเซียงรักษาเมือง แล้วเลาเปียวกับเดียวสัวยก็ยกทหารตามโจโจไป

โจโจถอยทัพครั้งนี้ได้คาดหมายไว้ก่อนว่าคงจะถูกไล่ตามตี จึงสั่งให้สลับขบวนทัพให้เอาหน่วยเสบียงไปไว้เป็นกองหน้า ให้จัดทหารฝีมือดีมาไว้เป็นกองหลังเตรียมโจมตีกองทัพเดียวสัวยและเลาเปียวเมื่อยกติดตามมา และให้แบ่งกองหลังเป็นสองกอง กองหนึ่งตั้งคุมเชิง ในขณะที่กองหนึ่งตามขบวนไปทุกร้อยเส้นก็ให้กองที่ตามขบวนตั้งมั่นคุมเชิง แล้วให้กองทหารที่ตั้งคุมเชิงอยู่แต่เดิมรีบเคลื่อนตามขบวนไป ดังนั้นเมื่อกองทัพเดียวสัวยและเลาเปียวไล่ตามมาทัน กองหลังที่ตั้งสัักตอยู่ก็จุดประทัดให้สัญญาณเข้าตี กองหลังอีกกองหนึ่งที่เคลื่อนตามขบวนไปก็แปรขบวนยกกลับมาหนุนกองที่ตั้งสัักตอยู่ กองทัพเดียวสัวยและเลาเปียวไล่ตามตีมาด้วยคาดหมายว่าจะโจมตีกองหลังซึ่งเป็นกองเสบียงแต่เมื่อปะทะกับทหารหน่วยรบฝีมือดีก็แตกตื่น ทหารโจโจได้หนุนเนื่องเข้าตีกองทัพเดียวสัวยและเลาเปียวแตกหนีไปอีกครึ่งหนึ่ง เดียวสัวยและเลาเปียวพาทหารที่แตกหนีมากลับเข้าเมืองเซียงหยง ปรากฏว่ากาเซียงได้รอพบอยู่ก่อนแล้ว และได้เสนอว่าให้รีบยกทหารไล่ตามตีโจโจอีกครั้งหนึ่งคงจะได้ชัยชนะ แต่เลาเปียวไม่เห็นด้วยแย้งว่าเราเพิ่งแตกหนีมาขึ้นยกตามไปอีกครั้งก็คงจะต้องแตกหนีกลับมาอีก กาเซียงจึงว่าถ้ามันยกไปในครั้งนี้แล้วไม่ได้รับชัยชนะ ข้าพเจ้าขอเอาศีรษะเป็นประกัน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

ว่าด้วยชัยชนะและปราชัย 10 ประการ (ตอน 92)

แม้ว่ากาเซียงจะเอาศีรษะเป็นประกันและเร่งให้เดียวสัวยและเลาเปียวรีบยกทหารไล่ตามตีกองทัพโจโจ เลาเปียวก็ยังคงยืนกรานไม่เห็นด้วย แต่เดียวสัวยนั้นเชื่อความคิดของกาเซียงอยู่ จึงให้เลาเปียวและกาเซียงรักษาเมือง ตัวเดียวสัวยรีบพาทหารหมื่นหนึ่งไล่ตามโจโจไปอีกครึ่งหนึ่ง โจโจได้รับชัยชนะในการรบกับเดียวสัวยสองครั้งติดต่อกัน จึงคิดว่าเดียวสัวยจะไม่กล้ายกตามมาอีก จึงสั่งให้เคลื่อนทัพตามปกติ คือทหารมีฝีมือเป็นกองหน้าตามด้วยทัพหลวง และกองหลังซึ่งเป็นหน่วยเสบียง บรรดาทหารของโจโจก็คลายความระมัดระวังตัวเพราะระเริงในชัยชนะ ซึ่งหากว่าตามปกติแล้วฝ่ายที่พ่ายแพ้ย่อมไม่กล้ายกตามมาอีก แต่โชคไม่เข้าข้างกองทัพโจโจ เพราะบัดนี้เดียวสัวยยกมาตามความคิดของกาเซียง ดังนั้นในขณะที่กองทัพของโจโจกำลังเคลื่อนทัพด้วยความประมาท กองหน้าของเดียวสัวยก็ไล่มาทันและเข้าตีกองหลังซึ่งเป็น กองเสบียงแตกกระจัดกระจาย พวกกันกระเจิงหนีจนเดียวสัวยนำทหารตีฝ่าเข้าไปถึงกองทัพหลวง

โจโจเองก็ไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวพอ กองหลังแตกกระเจิงขึ้นมาก็พากันตกใจ ต่างคนต่างหนี จนกองทัพ หลวงไปกระทบกับกองหน้า กองหน้าก็แตกตาม ทหารของโจโจบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก โจโจจึงพาทหารที่เหลือรีบหนีกลับไปเมืองสุโต กองทัพของเดียวสัวยได้ไล่ตามตีกองทัพของโจโจที่แตกหนีจนมาถึงเนินเขาแห่งหนึ่งก็ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องและฝุ่นตลบลงมาจากบนเขาเดียวสัวยคิดว่าถูกกองซุ่มของโจโจยกมาตามตีจึง

สั่งให้ทหารหยุดการตามตีแล้วให้ยกกลับมาตามเส้นทางเดิม เก็บกวาดเอาเสบียงอาหารและยุทธโปกรณ์ที่กองทหารโจโจได้ทิ้งไว้เป็นจำนวนมาก แล้วให้ยกกลับไปเมืองเชียงใหม่

ทั้งกาเชียงและเล่าเปียวได้ออกมารับเดี่ยวลี้วถึงนอกเมือง เดี่ยวลี้วพพบหน้ากาเชียงก็สรรเสริญความคิดเป็นอันมาก เล่าเปียว ครั้นเสร็จการแล้วก็ยกทหารกลับไปเมืองเกงจิว ฝ่ายโจโจขณะกำลังหนีการไล่ตามตีของเดี่ยวลี้ว ได้ยินทหารโห่ร้องลงมาจากภูเขา ตอนแรกก็ตกใจ แต่พอเห็นเดี่ยวลี้วหยุดการตามตีก็รู้ว่าพวกที่ยกมานั้นคงไม่ใช่พวกของเดี่ยวลี้วจึงคลายใจ ครั้นทหารที่ยกลงมาจากภูเขาเข้ามาใกล้ ตัวหัวหน้าก็ลงจากม้าแล้วขอพบโจโจ และรายงานตัวว่าชื่อลี้ดอง เป็นเจ้าเมืองยี่หล่า ทราบว่าโจโจยกมารบกับเดี่ยวลี้วจึงยกทหารมาช่วย โจโจทราบดังนั้นก็ยินดีให้เลื่อนตำแหน่งลี้ดองเป็นขุนนาง และให้เป็นเจ้าเมืองยี่หล่าต่อไป ให้มีหน้าที่ลาดตระเวนหัวเมืองด้านตะวันตก ป้องกันการรุกรานของเล่าเปียว

ลี้ดองได้เลื่อนตำแหน่งก็ดีใจ ได้เวลาก็กำนับลาโจโจ โจโจจึงให้เคลื่อนทัพรีบกลับเมืองสุไ่ แล้วเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋ กราบบังคมทูลถวายรายงานการศึกษาให้ทรงทราบ และเสนอให้โปรดเกล้าแต่งตั้งขุนเช็กเป็นขุนนางฝ่ายทหารที่ขุนพลปราบกบฏภาคังตั้ง พระเจ้าเหียนเต๋ก็โปรดเกล้าตามเสนอ โจโจจึงจัดให้ข้าหลวงเชิญพระบรมราชโองการและเครื่องยศไปมอบแก่ขุนเช็ก และสั่งความเป็นการภายในไปถึงขุนเช็กว่าให้หาทางกำจัดเล่าเปียวให้จงได้

ออกจากที่เฝ้าแล้วโจโจได้กลับไปเจว่น บรรดาขุนนางได้เข้ามาเฝ้าถวายคารวะ ได้ถามความศึกเป็นจำนวนมาก คงขาดแต่ก๊วยแก จนกระทั่งล่วงยามแรกของคืนนั้นก๊วยแกจึงมาขอพบ โจโจเห็นก๊วยแกมาช้ากว่าคนอื่นก็สงสัยจึงสอบถามว่ามีเรื่องราว อันใดเกิดขึ้นหรือ ก๊วยแกจึงรายงานวาทะมาช้าเพราะอ้วนเสี้ยวได้ให้ผู้แทนถือหนังสือมาถึงท่าน จึงตรวจสอบข้อเท็จจริงเสียก่อน ทำให้มาช้าเข้าไปขอภัยท่านด้วยเถิด ก๊วยแกรายงานต่อไปว่า อ้วนเสี้ยวแจ้งมาว่าจะยกกองทัพไปตีเมืองปักเป้ง ขอให้ท่านส่งเสบียงและทหารสามหมื่นไปให้ภายในสิบห้าวัน และขู่ว่าถ้าไม่ส่งเสบียงและทหารไปให้จะยกกองทัพมาตีเมืองสุไ่ โจโจได้ฟังก็โกรธอ้วนเสี้ยว และว่าเราได้ข่าวว่าเดิมทีนั้นอ้วนเสี้ยวเตรียมกองทัพจะยกมาตีเมืองสุไ่ แต่พอรู้ข่าวว่าเรายกกองทัพ กลับมาก็เปลี่ยนเป็นจะไปตีกองขุนเจ้าน แล้วขู่ว่าจะเอาเสบียงและทหารจากเรา การกระทำของอ้วนเสี้ยวครั้งนี้เป็นการดูหมิ่นเรามาก จ้าที่จะต้องยกไปกำจัดอ้วนเสี้ยวเสีย แต่เกรงว่าทหารฝ่ายเราน้อยกว่าอ้วนเสี้ยวถึงสิบเท่า และยังอดโรยอยู่ ท่านจะมีความคิดเห็นเป็นประการใด ก๊วยแกจึงว่าอันธรรมชาติการศึกนั้น แพ้ชนะย่อมตัดสินกันด้วย สติปัญญาเป็นหลัก กำลังทหารมากน้อยเป็นเพียงด้านรองเท่านั้น ดังที่เมื่อครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจทำสงครามกับพระเจ้าฉวโป๋อ่อง ครั้นนั้นพระเจ้าฉวโป๋อ่องมีทหารมากและเข้มแข็ง แต่ไร้สติปัญญา ในขณะที่พระเจ้าฮั่นโกโจมีทหารน้อยกว่าแต่ชำนาญการศึก และได้อาศัยสติปัญญาความคิดของเตียวเหลียงและฮั่นสิน จึงเอาชนะพระเจ้าฉวโป๋อ่องได้ ดังนั้นครั้งนี้หากท่านจะรบด้วยอ้วนเสี้ยว ท่านจะชนะด้วยเหตุสลับประการ และอ้วนเสี้ยวก็จะพ่ายแพ้แก่ท่านด้วยเหตุสลับประการเช่นเดียวกัน

โจโจจึงถามว่าเหตุแพ้ชนะสลับประการของท่านนั้นเป็นประการใด ก๊วยแกจึงว่าตัวท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับทหาร ในขณะที่อ้วนเสี้ยววางตัวเป็นเจ้ากับข้า นี่เป็นเหตุทั่วไปหนึ่ง การกระทำของอ้วนเสี้ยวเป็นกบฏต่อแผ่นดิน ส่วนท่านทำตามรับสั่งของฮ่องเต้ นี่เป็นเหตุทางความชอบธรรมหนึ่ง อ้วนเสี้ยวบริหารราชการด้วยความหย่อนยานหละหลวม แต่ท่านเข้มงวดกวดขัน นี่เป็นเหตุทางด้านบริหารหนึ่ง อ้วนเสี้ยวดูภายนอกโอบอ้อมอารี แต่ภายในแรงด้วยฤทธิ์อิจฉาริษยา ใช้คนได้ก็แต่หมู่ญาติ ส่วนท่านโอบอ้อมอารีทั้งภายนอกและภายใน ใช้คนได้ทั้งผู้มีสติปัญญาความสามารถและมีมือกล้าแข็ง นี่เป็นเหตุแห่งอริยาศยหนึ่ง อ้วนเสี้ยวมีน้ำใจโลเล ตัดสินใจไม่เด็ดขาด แต่ท่านน้ำใจมั่นคง เด็ดเดี่ยว นี่เป็นเหตุทางจิตใจของแม่ทัพหนึ่ง อ้วนเสี้ยวไร้สติปัญญา ไม่สามารถคิดอ่านอุบาย และกลศึกได้ ตัวท่านมีสติปัญญา เชี่ยวชาญทางกลศึกและพิชัยสงคราม นี่เป็นเหตุแห่งสติปัญญาหนึ่ง อ้วนเสี้ยวเป็นนักสร้างภาพและชื่อเสียงจอมปลอม ส่วนตัวท่านคิดทำและพูดบนพื้นฐานความจริง และความยุติธรรมเป็นหลัก นี่เป็นเหตุแห่งสัจจะหนึ่ง อ้วนเสี้ยวรักคนใกล้มากกว่าคนไกล ส่วนท่านเอื้ออาทรต่อคนใกล้และคนไกลเสมอกัน นี่เป็นเหตุแห่งความยุติธรรมหนึ่ง อ้วนเสี้ยวเป็นคนหุนเหวและหลงมงายทำให้กองทัพปั่นป่วน ส่วนท่านมีสติปัญญาแจ่มใส หนักแน่น นี่เป็นเหตุแห่งความเชื่อมั่นหนึ่ง การทำงาน ของอ้วนเสี้ยวสับสนผิดถูกไม่กระจ่าง ส่วนท่านผิดเป็นผิด ถูกเป็นถูก มีกฎระเบียบวินัยเข้มงวดชัดเจน นี่เป็นเหตุแห่งนิติธรรมหนึ่ง อ้วนเสี้ยวใช้คนโดยไม่รู้จักคน ส่วนท่านใช้คนตามความสามารถ นี่คือเหตุแห่งการปกครองและใช้คนอีกหนึ่ง ทั้งสิบประการนี้คือเหตุที่ทำให้ท่านได้รับชัยชนะและอ้วนเสี้ยวต้องตกเป็นฝ่ายปราชัย

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณานความว่า ก๊วยแกได้จำแนก เหตุที่โจโจจะได้รับชัยชนะสิบประการเป็นส่วนหนึ่ง และอ้วนเสี้ยวจะปราชัยด้วยเหตุสิบประการอีกส่วนหนึ่งดังนี้ เหตุแห่งชัยชนะของโจโจสิบประการคือ "ท่านมิได้ถือตัว ถ้าจะทำการสิ่งใดถึงผู้น้อยจะขัดท่านว่าผิดแลชอบ ท่านก็เห็นด้วย ประการหนึ่ง

น้ำใจท่านโอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวง แล้วจะทำการสิ่งใดก็ถือเอารับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้เป็นประมาณ คนทั้งหลายก็ยินดีด้วย ประการหนึ่ง ท่านจะว่ากล่าวสิ่งใดก็สิทธิ์ขาดมีสง่า คนทั้งปวงยำเกรงท่านเป็นอันมาก ประการหนึ่งใจท่านสัจย์ซื่อเลียงทหารโดยยุติธรรม ถึงญาติพี่น้องผิดก็ว่ากล่าวมิเข้าด้วยผู้ผิด ประการหนึ่งท่านจะคิดทำการสิ่งใดเห็นเป็นความชอบก็ตั้งใจทำไปจนสำเร็จ ประการหนึ่งท่านจะรักผู้ใดก็รักโดยยุติธรรม มิได้ล่อลวง ประการหนึ่งท่านเลียงคนซึ่งอยู่ใกล้กับอยู่ไกล ถัดแล้วเลียงเสมอกัน ประการหนึ่ง ท่านคิดการหนักหน่วงให้แน่นอนแล้วจึงทำการ ประการหนึ่งท่านจะทำการสิ่งใดก็ทำตามขนบธรรมเนียมโบราณ ประการหนึ่งท่านชำนาญในกลสงคราม ถึงกำลังข้าศึกมากกว่าท่าน ท่านก็คิดเอาชัยชนะได้"

ส่วนเหตุแห่งการปราชัยของอ้วนเสี้ยวสืบประการ กุยกะได้จำแนกว่า "อ้วนเสี้ยวเป็นคนถืออิสริยยศ มิได้เอาความคิดผู้ใด ประการหนึ่ง อ้วนเสี้ยวเป็นคนหยาบช้า ทำการโดยโวยหาร ประการหนึ่ง อ้วนเสี้ยวจะว่ากล่าวการสิ่งใดมิได้สิทธิ์ขาด ประการหนึ่ง อ้วนเสี้ยวเห็นแก่ญาติพี่น้องของตัว มิได้ว่ากล่าวตามผิแลชอบ ประการหนึ่งอ้วนเสี้ยวจะคิดการสิ่งใด มักกลับเอาดีเป็นร้าย เอาร้ายเป็นดี มิได้เชื่อใจของตัว ประการหนึ่งอ้วนเสี้ยวจะเลียงผู้ใดมิได้ปรกติดูหน้าว่ารักกลับหลังว่าชัง ประการหนึ่งอ้วนเสี้ยวมักรักคนชดซึ่งประสมประสาน ผู้ใดห่างเหินถึงซื่อสัตย์ก็มีใจชัง ประการหนึ่ง อ้วนเสี้ยวกระทำความผิดต่างๆ เพราะฟังคำคนยุยง ประการหนึ่ง อ้วนเสี้ยวจะทำการสิ่งใดเอาแต่เอาใจ มิได้ทำตามอย่างธรรมเนียมโบราณ ประการหนึ่ง อ้วนเสี้ยวมิได้รู้ในกลศึก แต่มักพอใจทำการศึกล่อลวง จะชนะก็ไม่รู้ จะแพ้ก็ไม่รู้"

กุยกะว่าเหล่านี้คือเหตุแห่งชัยชนะและปราชัยสืบประการ โจโฉฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วถ่อมตัวว่า ข้าพเจ้าหาได้เก่งกล้าสามารถและ มีคุณธรรมถึงขนาดที่ท่านพรรณนามานี้ไม่ จึงเกรงว่าการศึกษาครั้งนี้จะไม่สามารถเอาชนะอ้วนเสี้ยวได้ดังความคิดของท่าน ขุนสกลได้ยินคำกุยกะและโจโฉ จึงเสริมว่าเห็นด้วยกับการจำแนกเหตุผลทั้งปวงของกุยกะ ดังนั้น โจโฉจึงกล่าวว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ก็สมควรต้องรีบทำศึกกำจัดอ้วนเสี้ยวเสีย กุยกะจึงว่าอันการศึกษาสงครามนั้น แม้ว่าจะเล็งเห็นชัยชนะอยู่เบื้องหน้า แต่ไขว่จะถือเอาชัยชนะเบื้องหน้านั้นเป็นหลักในทันที หากจะต้องพิจารณาในเบื้องต้นก่อนว่ากรณีสมควรรบด้วยอ้วนเสี้ยวในขณะนี้หรือไม่ "ซึ่งท่านตั้งแตงลิโป้ไว้แล้ว ข้าพเจ้าคิดเห็นว่าลิโป้เป็นคนหยาบช้า มิได้รู้คุณท่าน ทุกวันนี้ลิโป้คิดจะทำร้ายท่านจะยังมิได้ทีอุปมาเหมือนหนามหนึบอยู่ในอกท่าน บัดนี้อ้วนเสี้ยวยกไปตีกองขุนจัน ถ้าท่านจะยกไปรบเอาเมืองอ้วนเสี้ยวก็เห็นจะได้โดยง่าย แต่เกรงอยู่ว่าลิโป้จะยกมาตีเอาเมืองสุโต จึงขอให้ท่านยกกองทัพไปกำจัดลิโป้ซึ่งเป็นศัตรูฝ่ายตะวันออกให้ราบคาบแล้ว จึงยกกองทัพไปตีเอาเมืองอ้วนเสี้ยว จึงจะไม่รู้ระวังหลัง"

กุยกะแม้เห็นว่าหากรบด้วยอ้วนเสี้ยวก็จะได้ชัยชนะ แต่กลับมองว่าเป็นชัยชนะที่ต้องแลกด้วยเมืองสุโตและอำนาจรัฐทั้งหมดของโจโฉที่มีอยู่ ดังนั้นจึงสรุปเสนอว่าโจโฉยังไม่ควรรบด้วยอ้วนเสี้ยว และควรถือโอกาสที่อ้วนเสี้ยวกำลังรบติดพันอยู่กับกองขุนจันครั้งนี้กำจัดลิโป้ศัตรูตัวสำคัญเสียก่อน จะได้ไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลังในอันที่จะทำศึกกับอ้วนเสี้ยวในกาลต่อไป

นี่คือความเป็นเลิศทางความคิดสติปัญญาของกุยกะ อันต้องถือว่ามีฐานะเป็นที่ปรึกษาที่สมควรแก่ฐานะ มิใช่มีความคิดก็สักแต่จะออกความคิดซึ่งจะเป็นได้เพียงแค่ "ที่ปรึกษาเสีย" เท่านั้น เพราะผลได้ก็อาจมีผลเสียติดตามมา ดังนั้นการคิดอ่านประการใดจึงต้องถือเอาความควรหรือไม่ควรเป็นข้อแรกในการตัดสินใจ เมื่อการนั้นควรแล้วจะทำการต่อไปประการใดจึงเป็นอีกเรื่องหนึ่ง การจำแนกเหตุแห่งชัยชนะและปราชัยทั้งสืบประการของกุยกะครั้งนี้ นับเป็นต้นแบบในการปฏิบัติตัวของผู้นำในการทั้งปวง และย่อมถือเป็นเกณฑ์วัดความเป็นผู้นำของผู้นำด้วยว่าเป็นผู้นำที่จอมปลอมหรือเป็นผู้นำที่แท้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

แผนช่วยศัตรูเพื่อรักษาตัวเอง (ตอน 93)

โจโฉฟังคำแนะนำของกุยกะและขุนสกลแล้ว แม้จะเห็นว่าหากทำสงครามกับอ้วนเสี้ยวในตอนนี้อย่างไรก็ย่อมได้รับชัยชนะ แต่เมื่อคำนึงถึงประเด็นที่สำคัญที่สุดที่ว่าควรรบหรือไม่ควรรบแล้ว ก็เห็นว่าหากทำสงครามกับอ้วนเสี้ยวในขณะนี้ก็จะมีโอกาสสูญเสียเมืองสุโตและสูญเสียอำนาจรัฐ เพราะลิโป้ศัตรูตัวสำคัญกำลังขยายอิทธิพลและอาจฉวยโอกาสยกมาตีเมืองสุโต ดังนั้นจึงตัดสินใจกำจัดลิโป้เสียก่อน

ครั้นตัดสินใจจะกำจัดลิโป้แล้ว ขุนสกลจึงเสนอให้กำหนดแผนการรบโดยให้โจโฉมีหนังสือไปถึงเล่าปี่ ให้เล่าปี่ยกมากำจัดลิโป้เสียก่อน จากนั้นโจโฉจึงค่อยยกไปในภายหลัง แผนการทั้งนี้ของขุนสกลก็คือแนวความคิดเดิมที่จะพรากกำลังของเล่าปี่และลิโป้ลงเสียก่อน แม้หากสองเรื่องนี้ทำสงครามกันล้มตายลงไปข้างหนึ่ง โจโฉก็จะเข้าเติมเข้ากับฝ่ายที่ชนะได้โดยสะดวก แนวความคิดเช่นนี้ไม่จริงใจต่อมิตร จึงทำให้สงครามขยายตัวลุกลาม

มากยิ่งขึ้นทุกที และกลายเป็นอุปสรรคสำคัญในการทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข ซึ่งอาจนับได้ว่าเป็นความล้มเหลวที่สำคัญที่สุดของโจโฉในฐานะผู้ครองอำนาจรัฐก็ได้

วิธีคิดชนิดนี้รัฐบาลผสมในบางยุคได้นำมาใช้อย่างพลิกแพลง โดยการเปิดช่องให้พรรคร่วมรัฐบาลกระทำการฉ้อราษฎร์บังหลวง ซึ่งทำให้เกิดผลสองด้านคือด้านแรก พรรคร่วมรัฐบาลนั้นก็จะถูกผู้คน เหยียดหยาม ประณามและเสื่อมความนิยม ด้านที่สองทำให้พรรคที่เป็นแกนในการจัดตั้งรัฐบาลสามารถกุมความลับที่เป็นประจักษ์ชัดข้ออ้างที่สามารถใช้สับข้างให้เดินทางไปทางไหนได้ตามใจชอบ หากเมื่อใดที่สังคมประณามและขึ้นสู่กระแสสูงก็จะฉวยโอกาสนั้นกำจัดพรรคร่วมรัฐบาลนั้น สร้างความชอบธรรมให้กับตัวเองให้กลายเป็นวีรชนได้อีกด้วย

ข้อเสนอของขุนสกลต้องด้วยอัธยาศัยของโจโฉ ซึ่งมีแนวความคิดเป็นแบบเดียวกัน ดังนั้นจึงแต่งหนังสือให้ทหารถือไปให้เล่าปี่ ณ เมืองเสียวฟาย ในขณะที่เดียวกันก็ได้วางอุบายหลอกลวงเสียวเพื่อซื้อโอกาสกำจัดลิโป้เสียก่อนด้วยการทำเป็นพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหียนเต๋ ตั้งให้อ้วนเสียวเป็นเจ้าเมืองกิจวูอย่างเป็นทางการ และให้เมืองเป่ย์จิว เมืองฉิวจิว และเมืองเซียงจิว อีกสามเมืองขึ้นต่อ การบังคับบัญชาของเมืองกิจวูเป็นการใช้อำนาจวาสนาเป็นเครื่องมือในการหลอกลวงอ้วนเสียว ซึ่งเป็นคนโลภโมโหสันในอำนาจวาสนานั้น พร้อมกับการให้ข้าหลวงเชิญพระบรมราชโองการไปถึงอ้วนเสียว โจโฉได้มีหนังสือไปถึงอ้วนเสียวอีกฉบับหนึ่งสั่งการให้อ้วนเสียวยกกองทัพไปตีเมืองปักเป๋ง โดยอ้างว่าจะยกกองทัพไปช่วยในภายหลัง ความจริงกองขุนจ้านเจ้าเมืองปักเป๋งมิได้มีสิ่งใดแค้นเคืองกับโจโฉ และไม่มี ความผิดใดๆ ต่อราชสำนักฮั่นควรที่โจโฉต้องห้ามปรามอ้วนเสียวมิให้ทำสงครามกับเมืองปักเป๋งให้เป็นทีเดือดร้อนแก่อาณาประชาราษฎร หรือมิฉะนั้นก็จะต้องช่วยเหลือเจ้าเมืองที่ภักดีและขึ้นต่อราชสำนักฮั่นมิให้ถูกข่มเหงรังแก แต่โจโฉนั้นเพียงเพื่อที่จะกำจัดลิโป้ศัตรูของตัวเอง กลับกระทำการในทางตรงกันข้าม ทำให้สงครามระหว่างเมืองกิจวูกับเมืองปักเป๋งเกิดขึ้นอีกจุดหนึ่งซึ่งเป็นการผิดหน้าที่ของอัครมหาเสนาบดี

อ้วนเสียวได้รับพระบรมราชโองการและหนังสือของโจโฉแล้วมีความยินดียิ่งนัก วาสนาและบรรดาศักดิ์ที่โจโฉหยิบยื่นให้ทำให้อ้วนเสียวหลงลืมไปว่าเคยมีหนังสือไปถึงเมืองสุโต่ขอทหารและเสบียง ความกระหิณยียมยองและลำพองต่ออำนาจวาสนานั้นยิ่งทำให้อ้วนเสียวไม่มีความเฉลียวใจว่าเหตุใดโจโฉจึงกระทำการเช่นนั้น จึงเท่ากันอ้วนเสียวกับสินบนของโจโฉ และรอวันเวลาที่จะถูกโจโฉกำจัดนั่นเอง

ดังนั้น อ้วนเสียวจึงสั่งให้เตรียมทหารเป็นจำนวนมากแล้วยกไปเมืองปักเป๋ง ฝ่ายดงกั๋งที่ปรึกษาของลิโป้อยู่ ณ เมืองชีจิว เห็นพฤติกรรมของดงกั๋งและดงเต่งสองพ่อลูกที่ตั้งหน้าตั้งตาประจบสอพลอ สรรเสริญเยินยอลิโป้จนเลอเลิศ ทั้งลิโป้เองก็พอกพอใจและมีความสุขอยู่ท่ามกลางความเอาอกเอาใจและสรรเสริญเยินยอนนั้น ถึงขนาดเชิญสองพ่อลูกมากินโต๊ะที่จวนทุกวัน ดงกั๋งจึงรู้สึกน้อยใจ และไม่พอใจสองพ่อลูกเป็นอันมาก ครั้นสบโอกาสดงกั๋งจึงเข้าไปพบกับลิโป้ว่า ดงกั๋ง ดงเต่งสองพ่อลูกกำลังคิดร้ายต่อลิโป้ การยกย่องสรรเสริญเยินยอที่กระทำอยู่ทุกเมื่อเชิวันนั้นเป็นเพียงอุบายให้ตายใจ ลิโป้กำลังหลงความพินอบพิเทาเอาอกเอาใจของสองพ่อลูก ได้ยินคำดงกั๋งก็คิดว่าดงกั๋งริษยาดงกั๋งและดงเต่ง จึงดวาดใส่ดงกั๋งว่าเป็นผู้ใหญ่ มีน้ำใจไม่เป็นธรรมต่อเพื่อนร่วมงาน อย่าได้มากล่าวความเช่นนี้อีกต่อไป

ดงกั๋งได้ฟังลิโป้ก็ยิ่งน้อยใจกลายเป็นไข้ใจนอนชมอยู่กับบ้านเป็นหลายวัน จนวันหนึ่งนี้ภรรยาจึงพาทหารคนสนิทออกไปเที่ยวป่าล่าสัตว์ ในระหว่างอยู่ในป่าได้เห็นทหารของโจโฉซึ่งถือหนังสือไปให้เล่าปี่และกลับมาจากเมืองเสียวฟายมีลักษณะเป็นพิรุณจึงสั่งทหารให้จับตัวผู้ถือหนังสือนั้นแล้วตรวจค้นจึงพบหนังสือของเล่าปี่ที่ตอบความหนังสือของโจโฉ จึงคุมตัวทหารนั้นไปพบลิโป้ และมอบหนังสือที่ค้นได้ให้แก่ลิโป้

ลิโป้เปิดหนังสือนั้นออกดูจึงทราบความว่า เล่าปี่ได้รับหนังสือของโจโฉที่สั่งให้คิดอ่านกำจัดลิโป้แล้ว แต่เล่าปี่บายเพียงว่าเมืองเสียวฟายเป็นเมืองเล็ก มีทหารจำนวนน้อย ไม่สามารถยึดเมืองชีจิวได้โดยลำพัง ขอให้โจโฉยกกองทัพมาก่อน แล้วเล่าปี่จะยกกองทัพ จากเมืองเสียวฟายไปสมทบ ตามหนังสือของเล่าปี่นี้แสดงว่าเล่าปี่รู้ทันความคิดของโจโฉที่ต้องการอาศัยมือลิโป้กำจัดตนเสียก่อน แล้วค่อยยกกองทัพมากำจัดลิโป้ในภายหลัง ดังนั้น จึงขอให้โจโฉยกกองทัพมารบกับลิโป้ก่อน แล้วเล่าปี่ก็จะยกมาสมทบ นับเป็นการบายเพียงที่แยบยลในขณะเดียวกันก็ได้ช่วงชิงความเป็นฝ่ายถนัดอย่างเต็มที่

ลิโป้ทราบความว่าโจโฉคิดร้ายต่อตัวก็โกรธ จึงคิดยึดดินแดนของราชวงศ์ฮั่นเป็นการแก้แค้นโจโฉ ดังนั้นจึงสั่งการให้เตรียมกองทัพ แล้วจัดกำลังเป็นสี่กองกองแรก ให้ดงกั๋งและจ่งปายกทหารไปยึดหัวเมืองตะวันออกไปจนถึงเมืองกุนจิว และให้ทำการเกลี้ยกล่อมกลุ่มโจรท้องถิ่นกลุ่มเข้าเป็นพวก คือ กลุ่มของขุนก้วน กลุ่มของงอดั่น กลุ่มของอินเล่ และกลุ่มของเซียงหู ซึ่งมีอิทธิพลและเคลื่อนไหวอยู่แถบเขาไท่สั่น กองที่สอง ให้โกสิน

และเดี่ยวเลยยกทหารไปยึดเมืองเสียวฟ่ายกำจัดเล่าปี่ กองที่สาม ให้ขงเหียนและงุชยกไปยึดเมืองยี่เอ๋ง กองที่สี่ ตัวลิโป้คุมทหารออกไปตั้งอยู่นอกเมือง เป็นกองหนุนกองทัพทั้งสามกอง หากกองใดต้องการกำลัง หนุนก็จะยกไปช่วยเหลือได้ทันทั่วทั้ง

ฝ่ายเล่าปี่เมื่อทราบว่าการยกทัพของฝ่ายลิโป้ยกมาจะยึดเมืองเสียวฟ่ายก็ตกใจ ปรึกษากับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองแล้ว เห็นว่าการณมีความจำเป็นจะต้องขอให้เมืองหลวงส่งกองทัพมาช่วย ดังนั้นจึงแต่งหนังสือให้ตันหยกถือไปเมืองหลวง ขอให้โจโฉยกกองทัพมาช่วย ในขณะเดียวกันก็เตรียมกำลังตั้งรับศึกอยู่ในเมือง และรักษาเชิงเทียนไว้อย่างมั่นคงทั้งสี่ด้าน ครั้นกองทัพของโกสั่นและเดี่ยวเลยยกมาถึง จึงตั้งค่ายรายล้อมเมืองเสียวฟ่ายไว้ทั้งสี่ด้าน รุ่งขึ้นโกสั่นจึงยกทหารจะเข้าตีเมืองเสียวฟ่ายทางด้านเหนือ แต่เล่าปี่ก็ด้านทานไว้ได้ ในขณะนั้นเดี่ยวเลยยกทหารอีกกองหนึ่ง เข้าตีเมืองทางด้านตะวันตก ซึ่งกวนอูรักษาการณอยู่ กวนอูสังเกตเห็นเดี่ยวเลยว่ามีลักษณะสง่างามสมเป็นนายทหาร จึงร้องถามว่าตัวท่านนี้สง่างามควรแก่ลักษณะของทหารหลวง เหตุใดจึงยอมเป็นข้ารับใช้ของลิโป้คนทรยศต่อชาติ และเป็นปีศาจแล้ว เดี่ยวเลยได้ยินคำของกวนอูก็เกิดความรู้สึกละอายใจจึงคุมทหารถอยออกจากด้านตะวันตก แล้วยกไปทางด้านตะวันออกซึ่งเดี่ยวหุยรักษาการณอยู่

เดี่ยวหุยเห็นเดี่ยวเลยยกทหารมาจึงให้ทหาร เปิดประตูเมืองแล้วยกทหารออกไปรบด้วยเดี่ยวเลย ทหารของเดี่ยวเลยเคยได้ยินกิตติศัพท์ของเดี่ยวหุยว่ามีฝีมือองอาจเข้มแข็ง ก็พากันแตกตื่นตกใจกลัว ชะงักอยู่กับที่ แล้วค่อยๆ ถอยร่นไปทางด้านหลัง เดี่ยวเลยเห็นอาการทหารฝ่ายตนเช่นนั้นจึงสั่งให้ถอยทัพเพื่อกลับไปค่าย เดี่ยวหุยเห็นได้ทีก็เตรียมจะไล่ตามตี พอดีกวนอูจะยกมาช่วยเดี่ยวหุย ครั้นเห็นเหตุการณ์จึงให้ทหารตีระฆังสัญญาณเรียกเดี่ยวหุยให้กลับเข้าเมือง เดี่ยวหุยพาทหารกลับเข้าเมืองแล้วถามกวนอูว่าเหตุใดจึงให้สัญญาณเรียกให้ข้าพเจ้าถอยกลับเข้าเมือง กวนอูจึงว่าเดี่ยวเลยเป็นสุภาพบุรุษ รู้สึกละอายใจที่อยู่กับ ลิโป้ กำลังคิดเอาใจออกห่าง จึงไม่ควรกระตุ้นให้เดี่ยวเลยต้องออกรบ การละเดี่ยวเลยไว้จะทำให้เดี่ยวเลยต้องหาทางตีตัวออกจากลิโป้เอง เดี่ยวหุยฟังเหตุผลของกวนอูแล้วก็เห็นชอบด้วย ในขณะที่ยังสองฝ่ายคุมเชิงกันอยู่นั้น ตันหยกได้เดินทางถึงเมืองสุโตแล้วมอบหนังสือของเล่าปี่แก่โจโฉ โจโฉทราบความแล้วคิดจะประวิงเวลาให้เล่าปี่เพลียงพลล่าเสียดาย จึงแจ้งแก่บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองว่า หากกองทัพจากเมืองหลวงยกไปช่วยเล่าปี่ ก็เกรงว่าเล่าเปียวและเดี่ยวลิวจะสมคบกันฉวยโอกาสมายึดเมืองสุโตขุนฮิวที่ปรึกษาฟังคำโจโฉแล้วก็รู้ทันความคิด แต่เกรงว่าหากประวิงเวลาไว้นานเกินไป ถ้าลิโป้ได้รับชัยชนะต่อเล่าปี่แล้ว ลิโป้ก็จะกลับไปผูกคองกับอ้วนสุด เพราะถือว่าบัดนี้ได้แตกหักตัดความสัมพันธ์กับโจโฉแล้วและถ้าลิโป้กับอ้วนสุดผูกคองกันได้สำเร็จ ลิโป้ก็จะมีกำลังมากขึ้น เมืองสุโตก็จะเป็นอันตราย

ดังนั้นขุนฮิวจึงเสนอโดยไม่ให้เสียหน้าแก่โจโฉว่า ความคิดของท่านอัศวินหาเสนาบดีข้างรอบคอบยิ่งนัก แต่ทว่าเล่าเปียวกับเดี่ยวลิวเพิ่งแพ้ศึกเมื่อไม่นานมานี้ กำลังคงยังไม่พร้อมที่จะยกมายึดเมืองสุโตสถานหนึ่ง ทั้งท่านอัศวินหาเสนาบดีได้สั่งการขุนเช็กให้คอยถ่วงหลังเล่าเปียวอยู่ และยังมีลิเถ่งเจ้าเมืองยี่หล่า ซึ่งได้รับคำสั่งให้คอยตรวจตราชายแดนที่ติดกับเมืองเกงจิวอยู่อีกทางหนึ่ง เมื่อประเินการศึกษาทางด้านนี้แล้วจึงไม่น่าห่วงใย ขุนฮิวได้เสนอต่อไปว่า บัดนี้เมื่อลิโป้ได้ตัดความสัมพันธ์กับเมืองหลวงแล้ว หากได้ชัยชนะต่อเล่าปี่ก็จะกำเริบคิดการใหญ่ และจะหันไปผูกคองกับอ้วนสุดต่อไป จากนั้นหากอ้วนเสี้ยวชนะกองขุนจ้านยึดเมืองปักเป๋งได้แล้ว ตระกูล "อ้วน" สองพี่น้องก็อาจรวม มือกันยกมายึดเมืองสุโต เมืองหลวงก็จะเป็นอันตราย ดังนั้นจึงต้องตัดไฟเสียแต่ต้นลม และขอเสนอให้รีบยกกองทัพไปช่วยเล่าปี่กำจัดลิโป้โดยเร็วที่สุด

โจโฉฟังคำขุนฮิวแล้วเกิดความพรั่นใจ เพราะหากการเป็นไปดังความคิดของ ขุนฮิว ตัวเองก็จะสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง และมีความเป็นไปได้ที่เหตุการณ์จะเกิดขึ้นเช่นนั้น ดังนั้นจึงเห็นประโยชน์ในการที่จะช่วยเล่าปี่มากกว่าที่จะปล่อยให้ลิโป้กำจัดเล่าปี่ตามความคิดเดิม ทั้งขณะนั้นกุกเก็กได้กล่าวเสริมสนับสนุนความคิดของขุนฮิว และเร่งให้โจโฉรีบยกกองทัพไปช่วยเล่าปี่ โจโฉจึงมีคำสั่งให้เตรียมกองทัพ ให้แฮหัวตุ้น แฮหัวเอียน ลิเตียน และลิยอย คุมทหารห้าหมื่นเป็น กองทัพหน้า โจโฉคุมทหารเป็นกองทัพหลวงแล้วยกไปเมืองเสียวฟ่าย และให้ตันหยกถือหนังสือของเล่าปี่ตามไปในกองทัพด้วย

ฝ่ายหน่วยลาดตระเวนของกองทัพโกสั่นและเดี่ยวเลยได้ทราบข่าวว่ากองทัพโจโฉยกมาช่วยเล่าปี่จึงรีบนำความเข้ารายงานให้โกสั่นทราบว่าบัดนี้โจโฉได้ยกกองทัพเป็นจำนวนมากมาช่วยเมืองเสียวฟ่าย โดยมีแฮหัวตุ้นเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า และบัดนี้กองทัพหน้าของโจโฉยกมาใกล้เขตเมืองเสียวฟ่ายแล้ว โกสั่นได้ทราบรายงานก็ตกใจจึงทำหนังสือให้ทหารรีบถือไปให้ลิโป้ ขอให้ลิโป้ยกกองทัพมาช่วย และสั่งให้ทหารถอยเข้ามาอยู่ในค่ายเพื่อเตรียม ตั้งรับศึกต่อไป

ลิโป้ได้ทราบความตามหนังสือของโกสั่นแล้วจึงสั่งให้จัดกองทัพหนุนโดยให้ แสหัวเหลง หลังเป้ง และโจแสงคุมทหารมาสองร้อยห้าสิบ เพื่อยกไปช่วยโกสั่นและเดียวเลี้ยวที่เมืองเสียวฟ่าย ฝ่ายโกสั่นครั้งได้รับทหารที่ลิโป้ส่งมาสมทบแล้วยังคงเกรงว่าหากตั้งค่ายรายล้อมเมืองเสียวฟ่ายในลักษณะเดิม เมื่อกองทัพโจโดยกมาก็จะตกอยู่ท่ามกลางการถูกระหนาบทั้งสองด้าน จึงสั่งทหารให้ถอนค่ายถอยไกลออกจากเมืองเสียวฟ่ายสามร้อยเส้นแล้วตั้งค่ายเตรียมรับกองทัพโจโจ

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

บุญคุณสุดอำมหิต (ตอน 94)

ฝ่ายข้างเมืองเสียวฟ่ายครั้งเห็นกองทัพโกสั่นถอนทัพทหาร รักษาเชิงเทียนจึงรายงานให้เล่าปี่ทราบ เล่าปี่สั่งให้ทหารติดตามข่าวความคืบหน้าต่อไป ก็ได้ทราบว่ากองทัพของโกสั่นเมื่อได้ถอนทัพแล้วได้ถอยไกลจากเมืองเสียวฟ่ายไปสามร้อยเส้น แล้วตั้งค่ายมั่นอยู่ เล่าปี่ทราบรายงานดังนั้นก็คาดหมายว่าโจโดยยกกองทัพมาใกล้เขตเมืองเสียวฟ่ายแล้ว โกสั่นทราบข่าวกลัวว่าจะถูกตีกระหนาบ จึงถอนทัพออกไปตั้งรับกองทัพโจโจให้ไกลจากตัวเมือง จึงสั่งให้ขุนเชียน บิดัก บิซองอยู่รักษาเมือง แล้วพาควนอุ เดียวหุย ยกทหารออกไปตั้งค่ายอยู่นอกเมืองเพื่อเตรียมตีกระหนาบหลังโกสั่นได้หันทางที่ที่โจโดยยกกองทัพมาถึง

ฝ่ายโกสั่นเมื่อตั้งค่ายเตรียมรับกองทัพโจโจแล้วให้ทหารคอยลาดตระเวนติดตามสถานการณ์อยู่อย่างใกล้ชิด ครั้นทราบข่าวกองทัพ หน้ากำลังเคลื่อนเข้ามาใกล้ จึงพาทหารเข้ารบกับกองทัพของแสหัวตัน โกสั่นนำทหารมาออกรบกับแสหัวตันได้ห้าสิบเพลง สู้แสหัวตัน มิได้ จึงชักม้าหนีจะกลับเข้าค่าย แสหัวตันได้ทีก็นำทหารไล่ตามไป โจแสงเห็นแสหัวตันขับม้าไล่โกสั่นและขาดความระวังตัวจึงเอาเกาทัณฑ์ยิงไปที่แสหัวตัน ลูกเกาทัณฑ์ปักเข้าเสียบลูกตาข้างซ้ายของแสหัวตัน แสหัวตันถูกเกาทัณฑ์ก็ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง ด้วยอาการตกใจจึงดึงเกาทัณฑ์ออกจากดวงตา ลูกตาได้ติดลูกเกาทัณฑ์ออกมาด้วย แสหัวตันเป็นชายชาติทหาร น้ำใจเด็ดเดี่ยว ชูลูกเกาทัณฑ์ซึ่งลูกตาติดอยู่แล้วประกาศต่อหน้าทหารว่า "ลูกตานี้เป็นดวงแก้วอันประเสริฐ ไม่ควรจะละทิ้งเสีย" ลั่นคำก็เอาลูกตานี้กินกลืนเข้าไปท่ามกลางความตกตะลึงของบรรดาทหารที่ติดตามมา เมื่อกลืนลูกตาตัวเองแล้ว แสหัวตันซึ่งอยู่ในท่ามกลางความเจ็บปวดเกิดอาการบ้าเลือด เห็นโจแสงซึ่งเป็นผู้ยิงเกาทัณฑ์ก็โกรธจัด ชักม้าพุ่งฝ่าทหารเข้าหาโจแสงแล้วเอาทวนแทงถูกโจแสงตกม้าตาย ทหารของโจแสงเห็นเช่นนั้นก็พากันตกใจแตกตื่นถอยหนี แสหัวตันจึงพาทหารจะกลับเข้าค่าย

ฝ่ายโกสั่นเห็นแสหัวตันถูกเกาทัณฑ์ขาดเจ็บ และกำลังพาทหารกลับเข้าค่ายจึงขับทหารเข้าตามตี ทหารของแสหัวตันไม่ทันระวังตัวก็แตกกระจาย โกสั่นนำทหารตีเข้าไปจนถึงในค่ายของแสหัวตัน แสหัวตันเห็นดังนั้นก็ตกใจรีบพาแสหัวตันและทหารหนีออกจากค่าย ฝ่ายลิยอยกับลิเตียนเห็นค่ายของแสหัวตันแตกก็ตกใจ จึงรีบพาทหารออกจากค่ายตามไปสมทบแล้วยกออกไปตั้งอยู่ที่ชายแดนเมืองเจปัก โกสั่นครั้งได้ชัยชนะต่อกองทัพหน้าของโจโจแล้ว จึงสั่งทหารให้ยกกลับไปตีเมืองเสียวฟ่าย พอตีลิโป้ยกกองทัพหนุนตามมาถึง โกสั่นจึงรายงานการศึกให้ลิโป้ทราบ ครั้นทราบความแล้วลิโป้จึงสั่งให้เคลื่อนทัพยกไปเมืองเสียวฟ่าย

ลิโป้เห็นเล่าปี่ตั้งค่ายอยู่นอกเมืองเสียวฟ่ายเป็นสามค่าย จึงสั่งให้โกสั่น กับเดียวเลี้ยวยกเข้าตีค่ายควนอุ ตัวลิโป้ยกเข้าตีค่ายเดียวหุย และให้จัดทหารไว้อีกกองหนึ่งสั่งการว่าเมื่อใดที่ทั้งสองฝ่ายรบกันก็ให้รีบยกกำลังเข้าตีทางด้านหลังค่ายของควนอุและเดียวหุย ครั้นสั่งการเสร็จ ลิโป้ก็สั่งให้เคลื่อนทัพเข้าตีค่ายควนอุ และเดียวหุยตามแผนการที่วางไว้ ควนอุและเดียวหุยทราบวาลิโป้ยกทหารมาก็พาทหารออกไปรบกับทหารของลิโป้ที่นอกค่าย ในขณะที่รบกันอยู่นั้น ทหารของลิโป้ก็ยกกองหนึ่งก็ไต่ยถ่อเข้าตีค่ายควนอุและเดียวหุยทางด้านหลังทหารในค่ายของควนอุและเดียวหุยเหลืออยู่แต่น้อยตัว ด้านทานทหารของลิโป้ไม่ได้จึงแตกหนีออกจากค่ายออกไปสมทบกับทหารของควนอุและเดียวหุยที่รบกันอยู่นอกค่ายนั้น ควนอุ เดียวหุย เห็นค่ายแตกก็ตกใจ จึงพาทหารหนีมาที่ค่ายของเล่าปี่ ทหารของลิโป้จึงยึดค่ายควนอุและเดียวหุยได้

เล่าปี่เห็นค่ายควนอุและเดียวหุยแตกและทหารลิโป้กำลังไล่ตามมาจึงพาทหารประมาณสามสิบคนหนีออกจากค่ายจะเข้าไปในเมือง ครั้นถึงประตูเมืองทหารในเมืองก็เปิดประตูรับ พอถึงขณะนั้นลิโป้ยกทหารไล่ตามมาตีฝ่าเข้าไปในเมืองได้ ทหารในเมืองก็แตกตื่นพากันวิ่งหนีเอาตัวรอด เล่าปี่เห็นดังนั้นจึงควมม้าพาทหารหนีไปทางด้านตะวันตก ลิโป้ได้คุมทหารเข้าพันทหารของเล่าปี่ล้มตายลงเป็นอันมาก ครั้นยึดเมืองเสียวฟ่ายได้ก็บิติกซึ่งเล่าปี่ได้มอบให้ดูแลครอบครัวก็ได้เข้ามาหาลิโป้ คราวแล้วกล่าวกับลิโป้ว่า "ข้าพเจ้าได้ยินโบราณว่าสิบๆ กันมาว่าผู้ที่ตั้งตัวเป็นใหญ่ถึงจะดีบ้านเมืองได้เอาแต่ชัยชนะ ผู้ใดเป็นเสี้ยนหนามก็ทำอันตรายแก่ผู้นั้น มิได้ทำอันตรายแก่บุตรภรรยาและราษฎรทั้งปวง บัดนี้ท่านก็คิดอ่านจะตั้งตัวเป็นใหญ่อยู่ จะเป็นศัตรูของท่านก็แต่โจโจผู้เดียว อันเล่าปี่นี้คิดถึงท่านอยู่เนืองๆ ว่าเมื่อครั้งอ้วนสุดให้กิเหลงยกมาตีเมืองเสียวฟ่ายนั้น เพราะท่านยก

มาช่วยเสียงยิงเกาทัณฑ์และพุดจาเกลียวไกลให้กึ่งเหลงยกกลับไป เล่าปีจึงได้อยู่เย็นเป็นสุขมา เล่าปีมีความกตัญญูต่อท่านอยู่ อนึ่งท่านกับเล่าปีก็มีคุณต่อกันมา ขออย่าให้ท่านทำอันตรายแก่ครอบครัวเล่าปีเลย คุณของท่านนั้นก็จะมียุกับเล่าปีสืบไป"

ความอันพิลึกได้กล่าวกับลิโป้ในตอนนี แม้ว่าจะไม่สมเหตุผลผลเท่าใดนัก แต่เป็นเนื้อความอันไพเราะที่กล่าวขึ้นด้วยเจตนาประการเดียวเท่านั้นคือเพื่อเอาครอบครัวเล่าปีรอดจากการเข่นฆ่าสังหารของลิโป้ และด้วยคำพูดไม่กี่คำนี้ความกึ่งใจลึกของลิโป้ยิ่งนัก ลิโป้ได้ฟังความก็อึ้งใจว่าเล่าปียังคิดถึงบุญคุณของตนอยู่ ทั้งเนื้อความนั้นก็สรรเสริญในฝีมือเกาทัณฑ์อันล้ำเลิศ ทั้งยังได้สร้างความหวังโดยอิงธรรมว่าลิโป้จะเป็นใหญ่กว่าใครในแผ่นดิน และผู้เป็นใหญ่นั้นย่อมไม่ทำอันตรายต่อครอบครัวของศัตรูและราษฎร มิหนำซ้ำยังได้วางยาพิษไว้กับใจลิโป้ด้วยการชี้ว่า ศัตรูที่แท้จริงของลิโป้คือโจโจ ผู้เดียวเท่านั้น เล่าปีเป็นฝ่ายที่ลิโป้สามารถสามัคคีเอาเป็นพวกได้

ดังนั้นลิโป้จึงกล่าวว่า "ท่านอย่าวิตกเลย เรากับเล่าปีก็เป็นมิตรกันมาแต่ก่อน ซึ่งครอบครัวของเล่าปีนั้นเรามิได้ทำอันตราย" แต่ในขณะเดียวกัน ลิโป้ก็คงคิดที่จะป้องกันมิให้เล่าปีคิดทำอันตรายแก่ตัว และต้องการที่จะเอาครอบครัวของเล่าปีไว้เป็นตัวประกัน ดังนั้นลิโป้จึงสั่งให้ทหารคุมบิดักและครอบครัวเล่าปีไปอยู่เมืองซีจิว จากนั้น จึงสั่งให้โกสั่นกับเตียวเสี่ยวอยู่รักษาเมืองเสียวฟาย ตัวลิโป้ยกทหารเตรียมจะไปหนุนกองทัพด้านตะวันออกของตันก่งและจงป้า ในขณะที่ลิโป้ยกกองทัพไปถึงเขตเขาไท่สั่น ก็ได้พบกับตันก่งกับจงป้ากำลังเกลี้ยกล่อมนายโจรทั้งสี่คนอยู่ นายโจรทั้งสี่คนถูกเกลี้ยกล่อมก็ตกลงปลงใจเข้าร่วมในกองทัพของลิโป้ ลิโป้จึงให้ตันก่งและนายโจรทั้งสี่คนยกไปรักษาด่านเสียวกวน ตัวลิโป้ยกกองทัพ ไปตีหัวเมืองทางด้านตะวันออกแทน

ฝ่ายกวนอู และเตียวหุย ครั้นหนีออกจากค่ายแล้วต่างสอบถาม กันถึงเล่าปีก็มิได้ความพากันร้องไห้คิดถึงเล่าปีแล้วพาทหารไปตั้งมั่นอยู่ในซอกเขาแห่งหนึ่งไม่ไกลจากเมืองเสียวฟาย และให้ทหารออก สืบหาข่าวของเล่าปีทางด้านเล่าปีเมื่อหนีออกจากเมืองไปได้ห้าร้อยเส้นจึงได้พบกับซุนเชียน ซึ่งรักษาเมืองแล้วหนีออกไปก่อนต่างถามข่าวคราวของ กวนอูและเตียวหุยก็ไมทราบความต่างคนต่างร้องไห้ ซุนเชียนจึงเสนอ เล่าปีว่าเกิดเหตุทั้งนี้ขึ้นเนื่องจากเล่าปีเข้าร่วมกับโจโจเป็นศัตรูด้วยลิโป้ ดังนั้นเล่าปีจึงขอจะไปหาโจโจเพื่อคิดการสืบไป เล่าปีเห็นชอบกับ ความคิดของซุนเชียนจึงพากันไปทางทิศที่โจโจจะยกมา แต่เนื่องจากทหารลิโป้ลาดตระเวนอยู่ตามเส้นทางเดินโดยทั่วไป เล่าปีจึงพาซุนเชียนหลบหลีกเดินทางในป่า

เล่าปีและซุนเชียนเดินทางในป่าด้วยความยากลำบาก เสร็จแล้วก็หมดสิ้นลง ค่ำลงถึงบ้านใดก็เข้าอาศัยและขออาหารราษฎรประหังชีวิต ราษฎรตามทางผ่านครั้นได้ทราบว่าเป็นเล่าปีก็มิมีน้ำใจยินดีเกื้อกูล ให้ที่พักอาศัยและจัดอาหารเลี้ยงดูทุกหมู่บ้าน จนกระทั่งมาถึงบ้านแห่งหนึ่งเป็นเวลาค่ำลง เล่าปีก็พาซุนเชียนเข้าไปขออาศัยเจ้าของบ้านชื่อว่าเล่าอัน เห็นเล่าปีกับซุนเชียนก็ออกมาต้อนรับ สอบถามความกันแล้วเล่าอันก็มีความยินดีเพราะเห็นเป็นคนแซ่เดียวกัน และมีน้ำใจจงรักภักดีต่อราชวงศ์ซันของพระเจ้าฮั่นโกโจจึงต้อนรับขับสู้เล่าปีเป็นอันดีแล้วจัดเรือนพักของตัวเองให้เป็นที่พักอาศัยของ เล่าปี และซุนเชียน

เล่าอันอยู่ที่บ้านกับภรรยา เป็นคนยากจนเข็ญใจ ทำไร่ปลูปลูกผักของป่าเป็นอาชีพ ครั้นได้เวลาอาหารก็ไม่มีสิ่งใดนำมาเลี้ยงดูเล่าปี ครั้นจะออกไปหาอาหารก็ไม่ทันเพราะเป็นเวลากลางคืน เล่าอันจึงตัดสินใจฆ่าภรรยาของตัวเสียแล้วเชือดเอาเนื้อที่แขนและ สะโพกเอามาทำเป็นอาหารเลี้ยงดูเล่าปีและซุนเชียน เล่าปีและซุนเชียนกินอาหารที่เล่าอันยกมาให้ เห็นเนื้อนั้นก็มีกลิ่นและรสผิดจากที่เคยกินก็สงสัยจึงถามเล่าอันว่าอาหารนี้ทำจากเนื้ออะไร เล่าอันจึงบ้ายเบี่ยงเสียงไปว่าเมื่อเช้านี้ข้าพเจ้าล่าเก้งได้ตัวหนึ่ง เล่าปีฟังแล้วก็สิ้นสงสัย จึงกินอาหารนั้นกับซุนเชียนจนอิ่มหน้าสำราญ

ครั้นรุ่งขึ้นเล่าปีและซุนเชียนจึงคารวะขอบคุณและขออำลาเล่าอัน ในขณะที่เล่าปีและซุนเชียนเข้าไปแก้เชือกม้าจึงได้พบศพของภรรยาเล่าอันก็ตกใจ จึงถามเล่าอันว่าเป็นศพของผู้ใดมาทิ้งไว้ที่นี่ เล่าอันเข้าใจว่าเล่าปีทราบความก็ยอมรับความจริงว่าได้สังหารภรรยาตนแล้วเอาเนื้อทำเป็นอาหารเลี้ยงดูเล่าปีและซุนเชียน เล่าปีได้ยินเช่นนั้นก็ตกใจ และมีน้ำใจสงสารก็ร้องไห้แล้วว่าเทพยดาได้ลงโทษข้าพเจ้ารุนแรงยิ่งนัก อาหารมีค่าของคืนก่อนได้ทำลายครอบครัวของท่านลงไปเป็นที่สลดใจของข้าพเจ้าอย่างหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้าจะจดจำไว้ไม่มีวันลืมเลือน มีโอกาสวันใดจะขอทดแทนคุณท่าน ว่าแล้วเล่าปีก็รีบอำลาเล่าอัน

อาหารมีค่ามิดิตที่เล่าปีต้องติดหนี้บุญคุณชีวิตของภรรยาเล่าอันและครอบครัวเล่าอันในครั้งนี้ เป็นอาหารมีค่าประวัติศาสตร์ที่ไม่มีใครคาดคิดว่าชาวชนบทอย่างเล่าอันจะมีน้ำใจอำมหิตคิดการฆ่าได้ถึงเพียงนี้ แต่เมื่อเล่าปีทราบความทุกอย่างก็สายจนเกินแก้ไข แล้วหากจะตำหนิเล่าอันก็คงมิได้ประโยชน์อันใด ดังนั้นวิธีทางเดียว

ที่ฟังกระทำก็คือรีบไปให้ไกลโดยไว เล่าปีออกจากบ้านเล่าอันมาได้สามร้อยเส้นก็เห็นกองทัพยกมาเป็นอันมาก เมื่อดูเครื่องหมายธงประจำกองทัพแล้วก็รู้ว่าเป็น กองทัพของโจโฉยกมาจึงค่อยคลายใจ แล้วพาขุนเขียนตรงไปที่กองทัพของโจโฉ เล่าปีได้เข้าไปพบโจโฉ กระทำคารวะโอภาปราศรัยกันตามอย่างธรรมเนียมแล้ว จึงรายงานการศึกษาทั้งปวงให้โจโฉทราบแล้วว่า บัดนี้เมืองเสียวพายเสียแก่ศัตรูแล้ว กวนอู เดียวหุย น้องร่วมสาบานของข้าพเจ้าก็มิรู้วาลัดพรากเป็นตายประการใด แม้กระทั่งครอบครัว บุตรภรรยาและสมัครพรรคพวกจะเป็นตายร้ายดีประการใดก็ไม่แจ้ง ว่าแล้วเล่าปีก็ร้องไห้

โจโฉเห็นเล่าปีร้องไห้ก็แสร้งร้องไห้ทำที่เป็นสงสารเล่าปีตามไปด้วย จากนั้นเล่าปีจึงเล่าเรื่องเล่าอันให้โจโฉฟัง โจโฉทราบความ แล้วมีความรู้สึกนับถือน้ำใจของเล่าอัน จึงสั่งทหารให้เบิกทองคำร้อยตำลึงมอบแก่ขุนเขียนให้ขุนเขียนนำไปมอบแก่เล่าอันเป็นการตอบแทนคุณที่ได้ทำไว้กับเล่าปี โจโฉเมื่อได้ทราบรายงานการศึกษาแล้ว เกรงว่าหากจะยกกองทัพไปเมืองเสียวพายทีเดียวก็ยังไม่ทราบสถานการณ์ที่แน่ชัด จึงสั่งให้เคลื่อนทัพไปตั้งหลักอยู่ที่ชายแดนเมืองเจปิก

ฝ่ายแฮหัวตุ้นและแฮหัวเอียนเมื่อแตกทัพแล้วก็พากันหนีไปทางด้านชายแดนเมืองเจปิกจึงได้พบกับลิยอยและลิเตียนซึ่งหนีไปตั้งค่ายอยู่ก่อนแล้ว ครั้นได้ทราบว่าโจโฉยกกองทัพมาถึง แฮหัวเอียน ลิเตียน และลิยอยจึงพากันออกไปต้อนรับโจโฉ แล้วรายงานการศึกษาทั้งปวงให้โจโฉทราบ โจโฉครั้นทราบความจึงเข้าไปเยี่ยมแฮหัวตุ้นซึ่งบัดนี้ป่วยหนัก แฮหัวตุ้นเมื่อรู้สึกตัวว่าโจโฉมาเยี่ยมก็ดีใจ โจโฉจึงสั่งทหารให้พาแฮหัวตุ้นกลับไปรักษาที่เมืองหลวง โจโฉเมื่อตั้งค่ายเสร็จแล้วสั่งทหารให้ออกลาดตระเวนสืบหาข่าวคราวของกองทัพลิโป้ ครั้นได้ทราบว่าลิโป้ ต้นก่ง และจงป้าได้เกลี้ยกล่อมสैनายโจรเข้าเป็นพวกแล้วก็ไปตีหัวเมืองตะวันออกจึงกำหนดแผนการรบกับลิโป้

โจโฉได้สั่งให้โจหยินคุมทหารสามพันยกไปตีเมืองเสียวพาย ตัวโจโฉพาเล่าปีและทหารทั้งปวงยกตามลิโป้ไปทางด้านหัวเมืองตะวันออก ครั้นกองทัพโจโฉยกมาถึงเขตแดนเสียวกวน ด้านสำคัญของหัวเมืองด้านตะวันออกซึ่งสैनายโจรรับคำสั่งจากลิโป้ให้อยู่รักษา ด้านกับต้นก่ง ก็ถูกสैनายโจรคุมทหารออกมาตั้งสกัด โจโฉสั่งให้คาทุนาทหารออกรบด้วยกองทัพของนายโจรทั้งสี่ ทั้งสองฝ่ายรบกันตั้งแต่เช้าจนเที่ยง กองทัพของนายโจรทั้งสี่ก็อืดโรยลง

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรืองวิทย์าคม

คมอาวุธข้อมูลข่าวสาร (ตอนที่ 95)

โจโฉคุมกองทัพสังเกตการรบระหว่างคาทุนกับสैनายโจรอย่างใกล้ชิด ครั้นเห็นว่านายโจรทั้งสี่อ่อนกำลังลงจึงสั่งให้เคลื่อนกำลังบุกเข้าตีกองทัพของสैनายโจร กองทัพของโจโฉได้รุกรบเข้าตีอย่างรวดเร็ว โดยที่อีกฝ่ายหนึ่งตั้งตัวไม่ทัน ทหารของโจโฉได้ตีฝ่าทะลุเข้าไปในกองทัพของสैनายโจรและฆ่าฟันทหารของสैनายโจรบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก พวกที่เหลือพากันตกใจแตกตื่น สैनายโจรเห็นดังนั้นก็สั่งให้ทหารที่เหลือรีบถอยกลับเข้าไปในแดนเสียวกวน

โจโฉเห็นดังนั้นจึงให้ทหารตั้งค่ายประชิดแดนเสียวกวนไว้ ฝ่ายลิโป้ครั้นทราบว่าสैनายโจรแพ้ศึกโจโฉต้องถอยกลับเข้าไป อยู่ในแดนก็เห็นว่าโจโฉจะยกกองทัพไปยึดเมืองซีจิ๋ว จึงรีบยกทหาร กลับไปเมืองซีจิ๋ว จัดแจงแต่งเมืองซีจิ๋วเตรียมรับศึกโจโฉ และให้ต้นก่งเป็นผู้รักษาเมือง ตัวลิโป้เองจัดแจงทหารจำนวนมากจะยกไปด่านเสียวกวนเพื่อรับหน้าศึกโจโฉที่ด่านเสียวกวน ในขณะที่ลิโป้เตรียมการจัดแจงทหารอยู่นั้น ต้นก่งได้เข้าไปปรึกษากับต้นก่งผู้บิดาว่า การที่โจโฉยกกองทัพใหญ่มาครั้งนี้เห็นว่าลิโป้คงจะเสียที่แก่โจโฉเป็นมั่นคง เราสองพ่อลูกได้รับอาสาโจโฉทำการเป็นไส้ศึกอยู่ที่เมืองซีจิ๋ว บัดนี้โอกาสทำการมาถึงแล้ว เพราะบิดาท่านได้รับมอบหมายให้เป็นผู้รักษาเมืองซีจิ๋ว เท่ากับเมืองซีจิ๋วใกล้ติดอยู่กับมือเราแล้ว ทั้งลิโป้ก็กำลังจะยกทหารไปรบกับโจโฉที่ด่านเสียวกวน ข้าพเจ้าจะตามไปในกองทัพของลิโป้ คิดอ่านให้ลิโป้เสียที่แก่โจโฉจงได้ และเมื่อนั้นลิโป้คงจะต้องยกทหารกลับมาเมืองซีจิ๋ว ขอให้บิดาท่านกับบิดกรักษาเมืองซีจิ๋วไว้อย่าให้ลิโป้กลับเข้าเมืองได้ ต้นก่งได้ฟังความคิดของต้นก่งจึงว่า ตัวเราก็คงมีความเห็นเช่นเดียวกับคำเจ้า แต่ทว่าในเมืองซีจิ๋วนี้ไซ้ว่าจะมีแต่เรากับบิดาท่านนั้นก็หาไม่ หากยังมีทหารของลิโป้อยู่อีกเป็นจำนวนมาก คงจะทำการไม่สะดวกสมกับความคิดของเจ้า ต้นก่งจึงว่าความข้อนี้ข้าพเจ้าได้คิดอ่านเตรียมการไว้แล้ว บิดาท่านอย่าได้กังวลเลย ต้นก่งจึงถามว่าเจ้าคิดอ่านไว้ประการใด ต้นก่งจึงไขว่ว่า ข้าพเจ้าจะวางแผนเสนอให้ลิโป้แบ่งทหารออกจากเมืองซีจิ๋วไปอยู่เสียที่อื่น ทำให้ทหารของลิโป้ในเมืองซีจิ๋วนี้เหลือน้อยลง บิดาท่านจะได้ทำการสะดวก ต้นก่งได้ฟังดังนั้นก็ยินดี

ต้นเต็งลาบิดาแล้วจึงเข้าไปหาลิโป้ เมื่อลิโป้เห็นต้นเต็งมาพบ ก็ดีใจ แจ้งกับต้นเต็งว่าเราจะยกกองทัพไปตั้งรับศึกโจโจที่ด่านเสียวกวน ท่านมาก็คิดแล้ว ขอให้ตามเราไปคิดอ่านรบกับโจโจ ต้นเต็งจึงเสนอว่าเมืองซีจี้วี่นี้เป็นเมืองหน้าศึก ดังนั้นโจโจอาจยกกองทัพล้อมบุกเข้ามาตีเมืองซีจี้วี่ ครอบครัวยุของท่านอยู่ในเมืองนี้จะไม่ปลอดภัยอย่างหนึ่ง และจะทำให้ท่านห่วงหน้าพะวงหลังอีกอย่างหนึ่ง อันครอบครัวนั้นเปรียบประดุจกล่องดวงใจ สมควรที่จะต้องรักษาไว้ในที่อันปลอดภัย ท่านจึงจะทำการได้โดยสะดวก ลิโป้จึงถามว่าท่านมีข้อเสนออันใดหรือ ต้นเต็งจึงว่าเพื่อความปลอดภัยของครอบครัวท่าน ขอให้ท่านย้ายครอบครัวไปอยู่ที่เมืองแห่ฝื่อ แล้วนำเสบียงจำนวนหนึ่งแบ่งไปไว้ที่เมืองแห่ฝื่อนั้น และให้ทหารอีกจำนวนหนึ่งไปรักษาเมือง ดังนั้นท่านก็จะทำการได้ โดยไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลังอีกต่อไป แม้หากเมืองซีจี้วี่จะเสียให้แก่ข้าศึก ท่านก็จะใช้เมืองแห่ฝื่อเป็นฐานทัพทำการศึกกับโจโจได้อีกต่อไป

ลิโป้ฟังข้อเสนอของต้นเต็งแล้วตรงกับความในใจของตัวที่ห่วงครอบครัวมากกว่าสิ่งอื่น จึงเห็นชอบกับความคิดของต้นเต็งนั้น แล้วสั่งให้ขงเหียนและงุยชกสองทหารเอกคุมครอบครัว เเสบียงอาหาร และทหารไปอยู่เมืองแห่ฝื่อตามคำของต้นเต็ง ตัวลิโป้จัดแจงเรื่องทางครอบครัวเรียบร้อยแล้วจึงให้ยกทหารไปด่านเสียวกวน ครั้นมาถึงกลางทางต้นเต็งจึงเสนอกับลิโป้ว่า ท่านยกมาครั้งนี้ยังไม่รู้ความนัยภายในด่านเสียวกวน ทั้งยังไม่รู้กำลังศึกว่ามาก น้อย แข็ง อ่อนประการใด จึงไม่ควรผลิผลลามยกเข้าไปในด่าน หากควรต้องสืบสภาพความเป็นไปทั้งภายในด่านและสภาพความเป็นไปของ ข้าศึกให้กระจ่างเสียก่อน ดังนั้นจึงขอให้ท่านปลงทัพไว้ที่นี้ ส่วนตัวข้าพเจ้าจะอาสาไปสืบสภาพ แม่นไต่ความประการใดจะได้รับกลับมารายงานท่าน

ลิโป้เห็นด้วยกับข้อเสนอของต้นเต็งจึงให้หยุดทัพตั้งค่ายไว้ ต้นเต็งก็ลาลิโป้ไปที่ด่านเสียวกวน เข้าไปพบต้นก่งซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบรักษาด่านแล้วแจ้งว่าบัดนี้ลิโป้ได้ทราบความว่านายโจรทั้งสี่ที่เกลี้ยกล่อมไว้นั้นเสียให้แก่ข้าศึก โจโจจึงยกทหารมาตั้งประชิดด่านไว้ได้ ลิโป้ไม่พอใจท่านที่ทำการเสียให้แก่ข้าศึก จึงยกมาหวังจะเอาโทษท่าน ต้นก่งไม่คาดคิดว่าต้นเต็งกำลังทำศึกข่าวสารกับตัว จึงว่ากองทัพโจโจยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ข้าพเจ้าเห็นจะสู้กับโจโจซึ่งหน้าไม่ได้ จึงตั้งหลักรับศึกอยู่ในด่าน การที่ลิโป้ทิ้งเมืองซีจี้วี่มาครั้งนี้ เมืองซีจี้วี่จะเป็นอันตราย ขอให้ท่านกลับไปแจ้งความแก่ลิโป้ให้รีบยกกลับไปรักษาเมืองซีจี้วี่ไว้อย่าให้เสียแก่ข้าศึกได้ ต้นเต็งฟังคำต้นก่งก็พยักหน้า แล้วพากันขึ้นไปดูบนเชิงเทิน เห็นกองทัพโจโจตั้งประชิดอยู่ ลงมาจากเชิงเทิน แล้วจึงลาดันก่งไปที่พักซึ่งต้นก่งจัดไว้ให้ ค่ำลงต้นเต็งก็แต่งหนังสือเป็นใจความว่า บัดนี้ต้นก่งคิดตั้งรับศึกอยู่ แต่ในด่านไม่ยอมออกรบ หวังรอกำลังกองทัพลิโป้ยกมาช่วย และลิโป้ได้เคลื่อนทัพออกจากเมืองซีจี้วี่แล้ว คงจะมาถึงเขตด่านเสียวกวนในค่ำวันพรุ่งนี้ ขอให้ท่านจัดทหารสังเกตการณ์และเตรียม กำลังไว้ให้พร้อม ถ้าข้าพเจ้าเห็นการพร้อมแล้วก็จะจุดเพลิงขึ้นเป็นสัญญาณ เพลิงลุกขึ้นทางด้านใดก็ให้ท่านยกกำลังเข้าตีทางด้านนั้น แต่งหนังสือเสร็จแล้วจึงเอาหนังสือผูกลูกเกาทัณฑ์ยิงเข้าไปที่ค่ายของโจโจ

ทหารของโจโจเห็นลูกเกาทัณฑ์นำสารตกลงในค่ายก็นำเอาเกาทัณฑ์นำสารนั้นไปมอบแก่โจโจ โจโจได้อ่านหนังสือทราบความแล้วก็มี ความยินดี รุ่งขึ้นต้นเต็งจึงลาดันก่งกลับออกไปหาลิโป้แล้วลงลิโป้ว่า กองทัพโจโจยกมาครั้งนี้มีกำลังพลเป็นจำนวนมาก นายโจรทั้งสี่ซึ่งเข้าเกลี้ยกล่อมด้วยท่านนั้นไม่เต็มใจทำศึก เห็นที่จะเป็นใจออกหาเข้าข้างด้วยโจโจ ข้าพเจ้าจึงได้กำชับต้นก่งให้ระมัดระวังสัณายโจร และให้ระมัดระวังรักษาด่านไว้ให้มั่นคงจนกว่าท่านจะยกทหาร เข้าไปในด่านได้สำเร็จ ต้นก่งได้ฝากความมาว่ามีความวิตกในศึกครั้งนี้เกรงว่าจะรับมือกองทัพโจโจไม่ได้นาน จึงขอให้ท่านรีบยกไป ให้ถึงด่านในวันนี้ จะได้ร่วมกันทำศึกกับโจโจ ลิโป้ได้ฟังต้นเต็งก็มีความยินดี แล้วปรึกษาว่าเวลานี้กองทัพโจโจตั้งประชิดด่านเสียวกวนอยู่ หากเรายกกองทัพไปก็ยากที่จะเข้าไปในด่านได้ ดังนั้นจึงให้ท่านรีบกลับไปพบต้นก่งอีกครั้งหนึ่งให้เตรียมทหารไว้ให้พร้อมเราจะยกกองทัพไปถึงด่านในค่ำวันนี้ ให้ต้นก่งเตรียมเปิดประตูเมืองรับกองทัพของเราด้วย

ต้นเต็งจึงว่าความคิดของท่านนี้รอบคอบถ้วนถี่ดีนัก แต่เวลาเมื่อท่านยกไปถึงด่านแล้ว เกรงว่าในด่านจะไม่ทราบความ ดังนั้นขอให้ถือไฟเป็นสัญญาณ เมื่อใดที่ในด่านพร้อมแล้วก็ให้จุดเพลิงขึ้น เมื่อท่านเห็นแสงเพลิงลุกขึ้นในด่านก็ให้รีบยกทหารเข้าไป ลิโป้เห็นชอบตามข้อเสนอและให้ต้นเต็งรีบกลับเข้าไปในด่าน ต้นเต็งลาลิโป้แล้วกลับไปด่านเสียวกวน พบต้นก่งแล้วแจ้ง แก่ต้นก่งว่าทหารในด่านเสียวกวนนี้มีอยู่จำนวนน้อย คงจะรับมือโจโจไม่ได้ ทั้งด่านเสียวกวนก็ไม่มี ความสำคัญต่อการรับศึกโจโจ ดังนั้น ลิโป้จะยกกลับไปรักษาเมืองซีจี้วี่ตามความเห็นของท่าน และให้ท่านรีบยกทหารตามลิโป้ไปเมืองซีจี้วี่ โดยให้ตีฝ่าออกไปในค่ำวันนี้ ต้นก่งสำคัญผิดคิดว่าคาลงของต้นเต็งเป็นเรื่องจริงก็สั่งให้ทหารเตรียมการที่จะยกไปเมืองซีจี้วี่ ครั้นคาลงก็สั่งให้เปิดประตูด่านเพื่อจะยกไปเมืองซีจี้วี่ ต้นเต็งได้ยินต้นก่งสั่งการให้ทหารเปิดประตูด่านเพื่อจะยกทหารออกไปก็ออกมาลอบจุดเพลิงขึ้น ฝ่ายลิโป้ยกกองทัพมาถึงใกล้ด่านเสียวกวนเห็นแสงเพลิงสว่างขึ้นจากในด่านก็เข้าใจว่าต้นก่งให้สัญญาณให้ยกทหารเข้าไปในด่านได้ จึงนำทหารรีบยกจะเข้าไปในด่าน ในขณะที่ต้นก่งก็ยกทหารออกมาจากด่าน ต่างฝ่ายต่างสำคัญว่าเป็นกองทัพของโจโจ ทหารของทั้งสองฝ่ายจึงปะทะกันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ฝ่ายโจโจเห็นแสงเพลิงสัญญาณตามคำของต้นเต่งจึงสั่งทหารให้เคลื่อนกำลังดีหักเข้าไปในด่าน นายโจรทั้งสี่ซึ่งรักษาด่านอยู่และไม่ทราบความที่ต้นก่งยกทหารจะกลับไปเมืองซีจิว เห็นเหตุการณ์จึงสั่งให้ทหารป้องกันด่านไว้ แต่ทหารของโจโจเข้าไปใน ด่านได้ก่อนและทหารภายใต้บังคับบัญชาของสินายโจรกำลังตกใจแตกตื่นที่จู่ๆ กองทัพโจโจก็เคลื่อนเข้ามาในด่านได้ ก็พากันแตกหนีออกจากด่าน โจโจจึงยึดด่านเสียวก่อนได้โดยง่ายดาย ทหารลิโป้และทหารต้นก่งเข้าใจผิดรบกันตั้งแต่ตอนกลางคืนจนสว่างขึ้น จึงเห็นหน้ากันถนัด ก็จำกันได้ว่าเป็นพวกเดียวกัน ต้นก่งจึงเข้าไปหาลิโป้รายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ลิโป้ทราบ ลิโป้ก็เล่าความให้ต้นก่งทราบ เมื่อความปรากฏขึ้นเช่นนี้ลิโป้และต้นก่งจึงรู้ว่าต้องกลุบายของต้นเต่ง ลิโป้จึงสั่งให้กองทัพรีบเคลื่อนกลับไปเมืองซีจิว

ฝ่ายการช่างในเมืองซีจิวนั้น เมื่อลิโป้ยกกองทัพไปแล้ว ต้นก่งจึงไปหาบิดกเล่าความตามที่ได้วางแผนกับต้นเต่งให้บิดกทราบ บิดกได้ทราบความก็มีความยินดีจึงให้ประสานงานกับบรรดาขุนนาง และแม่ทัพนายกองของเมืองซีจิวที่ใกล้ชิดและเคยอยู่ใต้บังคับบัญชาของเล่าปี่มาแต่ก่อน บรรดาขุนนางและแม่ทัพนายกองต่างก็มีความยินดีจึงพากันเข้าด้วยกับบิดกและยึดอำนาจการปกครองเมืองซีจิวเอาไว้ได้ บิดกและต้นก่งยึดอำนาจปกครองเมืองซีจิวไว้แล้วก็สับเปลี่ยน กำลังทหารรักษาเชิงเทียนและประตูเมืองเป็นทหารที่เคยอยู่ใต้บังคับบัญชาของเล่าปี่มาแต่ก่อน และให้ทหารรักษาเชิงเทียนประตูเมืองไว้ ตัวบิดกเองคอยตรวจตราบนเชิงเทียนเพื่อเตรียมรับมือ หากว่าลิโป้แตกทัพกลับมา ครั้นบิดกเห็นกองทัพลิโป้ยกกลับมาเมืองซีจิว ลิโป้นำทหารมาที่ประตูเมืองแล้วร้องเรียกให้เปิดประตูเมืองรับ บิดกจึงสั่งให้ทหารรักษาเชิงเทียนยิงเกาทัณฑ์ใส่กองทหารของลิโป้แล้วว่าเมืองซีจิวนี้เป็นของเล่าปี่ หาใช่ของลิโป้ไม่ บัดนี้เมืองซีจิวตกเป็นของเล่าปี่นายข้าพเจ้าแล้ว ท่านจงกลับไปเสียเถิด

ลิโป้ได้ยินดังนั้นก็ตกใจถามบิดกว่าบัดนี้ต้นก่งอยู่ที่ไหน บิดกจึงลงลิโป้ว่าเราจับต้นก่งประหารเสียแล้ว ลิโป้ได้ยินดังนั้นก็หันมาถามต้นก่งว่าบัดนี้ต้นเต่งอยู่ที่ไหน ต้นก่งจึงว่าสถานการณ์มาถึงขั้นนี้แล้วท่านยังจะมาถามหาอีกยกไปไยกัน ลิโป้สงสัยจึงให้ตรวจในกองทหารก็ไม่พบตัวต้นเต่ง จึงปรึกษาดันก่งว่าจะคิดอ่านประการใด ต้นก่งจึงว่าท่านยกหนีมาครั้งนี้โจโจคงยกตามมา ดังนั้นหากจะคิดหักเอาเมืองซีจิวคงจะไม่สำเร็จในเร็ววัน ครั้นโจโจยกมาถึงเราก็จะตกอยู่ท่ามกลางศึกกระหนาบ เห็นขัดสนนักขอให้ท่านยกไปเมืองเสียวฟาย ซึ่งใกล้และเดียวเลี้ยวอยู่รักษาเมืองนั้นเถิด แล้วคอยคิดอ่านต่อไป ลิโป้ฟังข้อเสนอนของต้นก่งแล้วเห็นด้วย จึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพจะไปเมืองเสียวฟาย

ฝ่ายต้นเต่งครั้นได้จุดเพลิงให้สัญญาณแล้ว เห็นทหารของลิโป้ กับต้นก่งรบพุ่งกันก็รีบขึ้นม้าออกจากเมืองซีจิวไปเมืองเสียวฟาย ต้นเต่งและต้นก่งสองพ่อลูกถูกโจโจใช้ให้เป็นไส้ศึกอยู่ในเมือง ซีจิว ได้ใช้คมอาวุธแห่งปัญญาประกอบเข้ากับการบิดเบือนข้อมูลข่าวสาร สร้างความสับสนและเข้าใจผิดให้เกิดขึ้นในกองทัพของลิโป้จนลิโป้ต้องเสียด่านเสียวกวน และเสียทั้งเมืองซีจิวให้แก่โจโจอย่างง่ายดาย นี่คือนาฬิกาของอาวุธแห่งข้อมูลข่าวสาร ที่ถูกใช้เป็นครั้งแรกในสามก๊ก โดยความคิดและน้ำมือของต้นเต่ง

ต้นก่งเองแม้มีสติปัญญา กระฉ่งแจ้งในกลศึกทุกกระบวน ทั้งไม่วางใจต้นก่ง ต้นเต่งมาแต่ต้น แต่มาครั้งนี้เมื่ออยู่หน้าศึกภยาคติได้ครอบงำความคิดและสติปัญญา ทำให้ไม่เฉลียวใจในกลอุบายของต้นเต่ง และยังหลงเชื่อด้วยคาดคิดว่าต้นเต่งยังทำการอยู่ด้วยลิโป้ จึงพลาดพลั้งเสียทีครั้งใหญ่ที่สุดในครั้งนี้ อันการสงครามนั้นการใช้จารชนหรือไส้ศึกนับเป็นเรื่องสำคัญซึ่งขุนหว้ได้รายงานในบรรพที่ 13 ว่า "ราชาผู้ทรงธรรมและขุนพลผู้หลักแหลม เมื่อถึงคราวทำศึกก็จะชนะ ทั้งได้รับผลสำเร็จเป็นเยี่ยมกว่าบุคคลอื่นนั้นก็เนื่องจากสืบรู้ความนัยของข้าศึกก่อนนั่นเอง การที่จะล่วงรู้ถึงความนัยของข้าศึกนั้นจงอย่าถือเอาจากทูตพราย หรือเทพยดาอารักษ์ อย่าคาดคะเนจากปรากฏการณ์ หรือลางเหตุเพียงผิวเผิน อย่าพิสุจน์จากมุมจากโคจรแห่งวิถีดาวเดือน จำเป็นต้องรู้จากบุคคลซึ่งจะนับว่ารู้ความนัยของข้าศึกอย่างแท้จริง จึงหากมิใช่ผู้ที่ทรงสติปัญญาปราดเปรื่องยิ่ง ไม่อาจใช้จารชน มิใช่ผู้ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยเมตตาการุณยธรรมไม่อาจบัญชาจารชน และหากมิใช่ผู้ที่ละเอียดสุขุมคัมภีร์ภาพประดุมปัญญาวิเศษ จักไม่อาจถึงซึ่งสำเร็จประโยชน์ในจารกรรมได้ เพราะฉะนั้นราชาผู้ทรงธรรมและขุนพลผู้หลักแหลมสามารถ ใช้ผู้ทรงปัญญาชั้นเลิศทำหน้าที่จารกรรมยอมสัสมฤตผลยิ่งใหญ่นี้เป็นหลักสำคัญของการทำศึกด้วยเหตุว่ากองทัพได้อาศัยรหัสลับนี้ เป็นแนวทางในการทำศึกแล"

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม**แรงฤทธิ์คำลวง (ตอนที่ 96)**

ต้นเต็งวางกลอุบายให้ลิโป้และต้นก่งรบกันจนเสียด่านเสียว่กวน และเสียทั้งเมืองซีจิ๋วแล้วยังไม่สาแก่ใจ ยังคงดำเนินกลอุบายทำลายล้างลิโป้อย่างคมเข้มต่อไป เมื่อออกจากเมืองซีจิ๋วแล้วตรงไปเมืองเสียวฟ่าย เข้าไปหาโกสั่นและเตียวเลี้ยวซึ่งรับคำสั่งลิโป้ให้อยู่รักษาเมืองเสียวฟ่าย ต้นเต็งพบโกสั่นและเตียวเลี้ยวแล้วจึงแจ้งว่าเมื่อวานนี้โจโฉได้ยกกองทัพมาและล้อมกองทัพลิโป้ไว้ ลิโป้เห็นว่าศึกครั้งนี้หนักร้อนนัก จึงให้ข้าพเจ้ารับมาเมืองเสียวฟ่ายให้ท่านรีบยกทหารไปช่วยลิโป้ตีกระหนาบกองทัพโจโฉ โกสั่นและเตียวเลี้ยวฟังคำลวงต้นเต็งแล้วสำคัญว่าเป็นความจริง จึงสั่งให้ยกทหารจากเมืองเสียวฟ่ายจะไปช่วยลิโป้

ต้นเต็งเห็นดังนั้นจึงขอลาโกสั่นและเตียวเลี้ยวแล้วออกจากเมืองเสียวฟ่ายไปหากองทัพโจโฉหนีซึ่งโจโฉได้สั่งให้นำกำลังสามพันยกมายึดเมืองเสียวฟ่าย และตั้งค่ายคุมเชิงอยู่ ต้นเต็งได้เล่าความทั้งปวงให้โจโฉทราบ โจโฉได้ยินได้ทราบความ แล้วก็มีความยินดี สั่งให้ทหารยกเข้าตีเมืองเสียวฟ่าย ทหารในเมืองเสียวฟ่ายเมื่อทราบข่าวโกสั่นและเตียวเลี้ยวทั้งเมืองไปแล้วก็ไม่มี ใจสู้รบ พอเห็นกองทัพโจโฉหนียกมาจึงเปิดประตูเมืองรับโจโฉหนีให้ทหารเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองเสียวฟ่าย ด้วยกลอุบายและคำลวงของต้นเต็งเพียงเท่านั้น เมืองเสียวฟ่ายก็ตกอยู่ในนมือของโจโฉอย่างง่ายดายอีกเมืองหนึ่ง

ฝ่ายลิโป้และต้นก่งเดินทัพมาเมืองเสียวฟ่าย ครั้นใกล้จะถึงเขตเมืองเสียวฟ่ายจึงได้พบกับกองทัพของโกสั่นและเตียวเลี้ยวยกสวนมา โกสั่นและเตียวเลี้ยวเห็นกองทัพลิโป้ยกมาจึงพากันเข้าไปหาลิโป้ ลิโป้เห็นโกสั่นและเตียวเลี้ยวก็จึงรู้ว่าคงเกิดเหตุการณ์ร้ายขึ้น จึงกล่าวกับโกสั่นว่าเราให้ท่านและเตียวเลี้ยวอยู่รักษาเมืองเสียวฟ่าย เหตุใดจึงทิ้งเมืองยกทหารมาที่นี่ โกสั่นและเตียวเลี้ยวได้ยินคำลิโป้ก็ตกใจ จึงเล่าความที่ต้นเต็งมาแจ้งข่าวให้ลิโป้ทราบทุกประการ ลิโป้ได้ทราบความตลอดแล้วก็โกรธตันก้วย ต้นเต็ง สองพ่อลูกเป็นอันมาก ลั่นปากว่าจะต้องตัดศีรษะสองพ่อลูกนี้แล้วสับร่างให้ละเอียดมิให้กากลิ่นแค้นให้จงได้ ลิโป้เสียเมืองซีจิ๋ว เสียด่านเสียวกวน จึงหวังจะมาตั้งหลักที่เมืองเสียวฟ่ายทำการศึกกับโจโฉ แต่ครั้งนี้ต้องเสียเมืองเสียวฟ่ายไป อีกเมืองหนึ่งและเห็นว่าเมืองเสียวฟ่ายเป็นเมืองเล็ก ทหารโจโฉอยู่รักษาเมืองไม่มากนัก จึงคิดจะยึดเมืองเสียวฟ่าย ดังนั้นลิโป้จึงสั่งทหารให้เคลื่อนทัพไปที่เมืองเสียวฟ่าย ลิโป้เห็นทหารในเมืองเสียวฟ่ายรักษากำแพงเชิงเทินแน่นหนาและธงที่ปักไว้ตามกำแพงเมืองซึ่งแสดงว่าเป็นกองทัพของโจโฉได้ยึดเมืองเสียวฟ่ายไว้แล้วก็โกรธ ครั้นเข้าไปใกล้กำแพงเมืองเห็นต้นเต็งยืนอยู่บนเชิงเทิน ลิโป้จึงร้องด่าต้นเต็งว่าทั้ง ต้นก้วยและต้นเต็งสองพ่อลูกเป็นคนเนรคุณ สู้สุดสาหัสปล้ำกับข้าชูลี้อย่างเต็มที่ สิกกลับมาทรยศหักหลัง ต้นเต็งได้ยินลิโป้ด่าว่าเช่นนั้นจึงลาลึกนัยคุณเอาจับลิโป้ว่า ตัวท่านนี้เจราหาความละเอียดต่อฟ้าดินไม่ เพราะตัวเรานั้นไม่ใช่ ข้าของท่าน หากเป็นข้าในแผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนเต้ เราสิกลับทำคุณไว้กับท่าน จำไม่ได้หรือว่า เมื่อครั้งที่อ้วนสุดยกกองทัพใหญ่มาจะกำจัดท่านนั้น ก็ได้อาศัยความคิดเราสองพ่อลูกจึงรอดจากความตายมาได้ โฉนจึงมาด่าว่าเราทรยศ

ลิโป้ได้ฟังต้นเต็งด่าตอบมาเช่นนั้นก็โกรธ สั่งทหารให้หักเข้าตีเมืองเสียวฟ่าย ในขณะที่กองทัพลิโป้กำลังเข้าตีเมืองเสียวฟ่ายอยู่นั้น เตียวหุยซึ่งแตกทัพหนีมาตั้งหลักอยู่ ณ เขาบองเอี้ยงสั่น ได้ทราบความว่าลิโป้เสียกลความคิดต้นเต็งกำลังยกเข้าตีเมืองเสียวฟ่าย จึงรีบพาทหารมาเพื่อจะล้างแค้นลิโป้ ครั้นเห็นทหารลิโป้กำลังเข้าตีเมือง เตียวหุยจึงสั่งทหารให้ตีตลบหลังกองทัพลิโป้ ลิโป้กำลังคุมทหารเข้าตีเมืองเสียวฟ่ายเห็นทหารในแนวหลังแตกตื่นอลหม่านก็เข้าใจว่าต้องกลโจโฉก็ตกใจ จึงสั่งให้ถอยทหารออกมา เห็นเตียวหุยนำทหารตีตลบหลัง ลิโป้เห็นโกสั่นรบกับเตียวหุยได้หาเพลงมีที่ท้าวจะเสียที่แก่เตียวหุย จึงชักม้าเข้าไปช่วยโกสั่น

ในขณะที่ลิโป้และโกสั่นรบอยู่กับเตียวหุยนั้น พอดีโจโฉซึ่งได้ทราบข่าวว่าลิโป้เสียเมืองซีจิ๋วให้แกบิติกและต้นก้วยแล้วก็หมดหวังการช่างเมืองซีจิ๋ว รีบยกทหารตามลิโป้มาเมืองเสียวฟ่าย ครั้นเห็นลิโป้กับเตียวหุยรบติดพันกันอยู่ โจโฉจึงสั่งทหารให้เข้าล้อมลิโป้ไว้ ลิโป้เห็นดังนั้นก็ตกใจรีบผล่มาออกจากการรบกับเตียวหุย แล้วตีฝ่าทหารของโจโฉหนีออกไป เตียวหุยเห็นได้ทีก็ขับม้าไล่ตามลิโป้ไป ในขณะเดียวกันนั้น กวนอูซึ่งแตกทัพและพาทหารไปของสมอยู่ ณ เมืองไซจิ๋ว ได้ทราบข่าวลิโป้เสียเมืองซีจิ๋ว และด่านเสียวกวน กำลังยกมาตีเมืองเสียวฟ่าย จึงรีบยกทหารจะมาล้างแค้นลิโป้ จึงพบกับลิโป้ซึ่งกำลังขับม้าหนี เตียวหุย กวนอูจึงชักม้าเข้าสกัดลิโป้ไว้ ขณะที่ลิโป้กำลังรบกับกวนอูอยู่นั้น เตียวหุยก็ไล่ตามมาทัน ลิโป้เกรงว่าจะสู้ไม่ได้จึงรีบชักม้าหนี แล้วพาทหารที่แตกติดตามมานั้นยกไปเมืองห่าฝื่อ แล้วสั่งทหารให้เตรียมพร้อม ให้รักษาเชิงเทินค่ายคูประตูหอรบเตรียมรับศึกกับโจโฉต่อไป

กวนอู เดียวหุย พบกันก็มีความยินดี ต่างคนต่างเข้าสวมกอด แล้วร้องไห้ ถามความถึงเล่าปีจากกันและกัน เดียวหุยจึงว่าบัดนี้ได้ทราบข่าวเล่าปีที่เราว่าได้เข้าด้วยโจโฉแล้ว และโจโฉได้ยกกองทัพ มาเมืองเสียวฟาย คาดว่าที่เราจะติดตามมาในกองทัพด้วย จึงชวนกันไปหาเล่าปีที่กองทัพโจโฉ เล่าปีเมื่อได้ทราบข่าวกวนอู และเดียวหุยมาหาที่ดีใจรีบวิ่งออกจากค่ายมารับน้องร่วมสาบานทั้งสองคน ต่างคนต่างสวมกอดด้วยความดีใจ แล้วเล่าความที่พลัดพรากจนกระทั่งมาพบกันสู่กันฟัง แล้วพากันเข้าไปหาโจโฉ

โจโฉครั้นได้เมืองเสียวฟายแล้วจึงให้ยกทัพไปเมืองซีจิ๋ว เพื่อเตรียมเป็นฐานกำลังที่จะยกไปตีลิโป้ที่เมืองแห่ฝือต่อไป ฝ่ายบิ๊ตกและตันก๊วยครั้นทราบข่าวโจโฉยกกองทัพมาเมืองซีจิ๋วก็พาบรรดาขุนนางเมืองซีจิ๋วออกไปรับโจโฉที่นอกเมือง แล้วเชิญเข้าไปในเมืองซีจิ๋ว มอบอำนาจราชการเมืองให้แก่โจโฉ และรายงาน การศึกที่ผ่าน มาให้โจโฉทราบ โจโฉทราบความแล้วมีความยินดียิ่งนัก สั่งให้ปูนบำเหน็จแก่ ขุนนาง และแม่ทัพนายกอง เมืองซีจิ๋วถ้วนหน้ากัน และให้จัดงานเลี้ยง ขอบคุณบรรดาแม่ทัพนายกองที่ได้กรากรักษาทำศึกจนยึดด่านเสียวก๊วน เมืองซีจิ๋ว และเมืองเสียวฟายได้

ครั้นเสร็จงานเลี้ยงแล้วบิ๊ตกจึงเข้าไปหาเล่าปี เล่าเนื้อความที่ลิโป้ยึดเมืองเสียวฟายแล้วส่งครอบครัวของเล่าปี มาไว้ที่เมืองซีจิ๋วและเหตุการณ์ถึงขณะที่โจโฉยกมาเมืองซีจิ๋วให้เล่าปีทราบทุกประการ เล่าปีทราบว่าครอบครัว ปลอดภัยดีทุกประการก็มีความยินดี แล้วกระทำคารวะขอบคุณบิ๊ตกที่ได้คิดอ่านป้องกันรักษาครอบครัวให้ ปลอดภัย และยังยึดเมืองซีจิ๋วกลับคืนได้อีกครั้งหนึ่ง

ฝ่ายตันเต้งเมื่อกลับมาถึงเมืองซีจิ๋วได้เข้าไปเยี่ยมตันก๊วยผู้บิดา เล่าความทั้งปวงให้ตันก๊วยทราบ แล้วสองพ่อลูก จึงพากันเข้าไปหาโจโฉ โจโฉทราบข่าวตันก๊วย ตันเต้งมาพบก็มีความยินดี สั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงสองพ่อลูกที่จวน แล้วว่าท่านทั้งสองได้ทำความชอบไว้กับแผ่นดินครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ศัตรูของแผ่นดินจึงพ่ายแพ้ไปอย่าง ยับเยิน ดังนั้นเราจะปูนบำเหน็จความชอบให้แก่ท่านโดยจะยกหัวเมืองตะวันออกสิบหัวเมืองให้อยู่ได้บังคับ บัญชาของตันก๊วย ส่วนตันเต้งนั้น ขอแต่งตั้งให้เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ฝ่ายทหารในตำแหน่งรองเสนาธิการ ครั้น จัดแจงการข้างในเมืองซีจิ๋วเป็นปกติแล้ว โจโฉจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง ปรึกษาวางจะยกกองทัพไปตีเมืองแห่ฝือกำจัดลิโป้ให้เสร็จสิ้นเสียในครั้งนี้

เทียหยกที่ปรึกษาจึงเสนอว่า ลิโป้เสียที่แก่ท่านแต่ไปอยู่เมือง แห่ฝือครั้งนี้จึงเปรียบประดุจดังสุนัขจวนตรอก ด้านหนึ่งคงจะทำการ ต่อสู้กับท่านอย่างไม่คิดชีวิต อีกด้านหนึ่งคงจะหันไปคืนดีกับอ้วนสุด หากลิโป้เสียที่ก็คง จะหนีไปหาอ้วนสุด หรือหากลิโป้กับอ้วนสุดคืนดีกันสำเร็จ อ้วนสุดก็อาจยกกองทัพมาช่วยลิโป้ นอกจากนี้ ทหารกลุ่ม สैनายโจรที่แตกทัพไปยังไม่ทราบความแน่ชัดว่าไปตั้งหลักปักฐานอยู่ที่ใด เกรงว่าจะยกกลับมาตี เมืองซีจิ๋วหรือไม่ก็ยึดด่านเสียวก๊วนคืน จึงต้องคิดอ่านป้องกันทางเสียไว้ให้บริบูรณ์ก่อนจึงคิดทางได้

โจโฉจึงว่าท่านมีความคิดเห็นประการใดจงว่ามาให้แจ้งเถิด เทียหยกจึงเสนอว่า ขอให้ท่านจัดทหารไปตั้งค่าย อยู่ที่พักทาง ไปเมืองห้วยหนา ป้องกันมิให้อ้วนสุดกับลิโป้ไปมาถึงกันได้ทางหนึ่ง ส่วนทางด้านนี้ขอเสนอให้ ท่านติดตามปราบสैनายโจรให้ราบคาบเสียก่อนแล้วจึงค่อยยกไปกำจัดลิโป้ โจโฉเห็นชอบกับแผนการของเทีย หยก จึงมอบหมายหน้าที่แก่เล่าปีให้นำทหารยกไปตั้งค่ายไว้ที่ปากทางที่จะไปเมืองห้วยหนา ให้คิดอ่าน ป้องกันมิให้อ้วนสุดกับลิโป้ไปมาถึงกันได้ เล่าปีรับมอบหมายหน้าที่แล้วจึงสั่งให้บิ๊ตกและตันก๊วยอยู่เมืองซีจิ๋ว ดูแลครอบครัว ส่วนตัวเล่าปีพา กวนอู เดียวหุย และซุนเชียน พร้อมทหารยกออกจากเมืองซีจิ๋วไปตั้งค่ายมั่นไว้ ที่ปากทางไปเมืองห้วยหนา

ฝ่ายลิโป้ครั้นแตกทัพและยกมาอยู่เมืองแห่ฝือแล้ว ก็สั่งทหาร ให้เตรียมการรับศึกกับโจโฉโดยใช้วิธีตั้งรับอยู่ ในเมือง และอาศัยคูเมืองซึ่งทั้งกว้าง ทั้งลึกเป็นปราการชั้นนอกกับกองทัพของโจโฉ ครั้นโจโฉยก กองทัพหลวงเขตแดนเมืองแห่ฝือเข้ามา ทหารลาดตระเวนจึงเข้าไปรายงานให้ลิโป้ทราบ ตันก๊วยซึ่งอยู่ในที่นั้น ด้วยจึงเสนอความเห็นว่โจโฉยกทหารรีบเดินทางมาเมืองแห่ฝือ ทหารกำลังอดโรยอยู่ ดังนั้นขอให้ลิโป้จัด ทหารออกไปตีกองทัพของโจโฉมิให้ทันตั้งตัว ข้อเสนอของตันก๊วยครั้งนี้เป็นข้อเสนอที่ตั้งอยู่บนรากฐาน ความคิดเช่นเดียวกับที่เคยเสนอแก่ลิโป้เมื่อครั้งทำศึกกับโจโฉที่เขตเขาไท่สั่นในตอนแรกเริ่มของสงคราม ระหว่างลิโป้กับโจโฉ ซึ่งครั้งนั้นลิโป้ปฏิเสธข้อเสนอโดยอ้างว่าวิสัยชายชาติทหารไม่ต้องการเอาเปรียบข้าศึก รอให้โจโฉตั้งค่ายให้เสร็จสิ้นเสียก่อนแล้วค่อยทำศึกต่อกัน ซึ่งนับว่าเป็นความคิดที่โง่เขลาที่สุดในการทำศึก สงคราม เพราะในสงครามนั้นไม่มีธรรมะ มีแต่ชัยชนะเท่านั้น ลิโป้ยามปกติปกครองบ้านเมืองกลับไม่ถือธรรม แต่พอมารั้งการศึกสงครามกลับอ้างธรรมะยู่ ซึ่งเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ เหมือนกับรัฐบาลเผด็จการที่ราช ชาติหนึ่งก็อ้างธรรมรัฐ ชาติหนึ่งก็อ้างธรรมบาลี ชาติหนึ่งก็อ้างประชาธิปไตย เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์มักจะ ซ้ำรอยเดิม ตันก๊วยอาศัยแนว ทางความคิดเดิมเสนอลิโป้อย่างไร มาครั้งนี้ก็เสนออย่างนั้น ฝ่ายลิโป้ไม่เคยอาศัย

แนวความคิดเดิมปฏิเสธข้อเสนอของต้นกงอย่างไร มาครั้งนี้ก็ปฏิเสธอย่างนั้น จนกระทั่งกองทัพของโจโฉยกมาตั้งค่ายห่างจากกำแพงเมืองเพียงประมาณสามสิบเส้นแล้วเสร็จ

โจโฉตั้งค่ายเสร็จแล้วจึงพาทหารออกตรวจแนวกำแพงเมือง เห็นลิโป้ยืนอยู่บนเชิงเทินจึงว่ากับลิโป้ว่า "เมื่อครั้งตั้งโต๊ะเป็นกบฏ ท่านคิดอ่านฆ่าตั้งโต๊ะเสีย ท่านมีความชอบต่อแผ่นดินเป็นอันมาก บัดนี้ท่านมาคบคิดกับอ้วนสุดซึ่งเป็นกบฏต่อแผ่นดิน กิตติศัพท์ทั้งนี้รู้ขึ้นไปถึงเมืองสุโต พระเจ้าเทียนเต๋ทรง พระพิโรธจึงให้เรายกทัพมา แม้ท่านมิได้คบคิดกับอ้วนสุด แลมีใจซื่อตรงต่อแผ่นดินอยู่ ก็เร่งออกมาหาเราโดยดี จะได้ช่วยแก้ไขกราบหลอกลวงท่านเป็น ขุนนางสืบไป ถ้าหากท่านไม่ออกมาหาเราโดยดี เมื่อเราตีเมืองได้แล้ว ท่านจึงจะแจ้งในโทษท่าน ซึ่งกระทำความผิดไว้แต่ก่อน" โจโฉได้กล่าวความใช้ชั้นเชิงทางจิตวิทยาหลวงล่อลิโป้ให้ยอมจำนน ทั้งๆ ที่เจตจำนงแท้จริงในการยกกองทัพมาครั้งนี้คือการกำจัดลิโป้สถานเดียวเท่านั้น ลิโป้ไม่แจ้งในคำลวงของโจโฉ น้ำใจจึงโลเล โนม้ไปในทางที่จะสวามิภักดิ์ จึงร้องตอบลงมาว่า "แม้มหาอุปราชกรุณาข้าพเจ้าแล้ว ก็ยกทหารกลับไปก่อนเถิด ข้าพเจ้าจะหาวิธีที่ปรึกษาทั้งปวงก่อน"

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

ภัยพิบัติจากการมุ่งมั่งการเมือง (ตอนที่ 97)

ภัยพิบัติจากการมุ่งมั่งการเมืองลิโป้ก็ยังคงเป็นลิโป้ ทั้งๆที่มีใจโน้มนำไปในทางที่จะสวามิภักดิ์ต่อโจโฉ แต่ยังคงเกียจให้โจโฉเลิกทัพกลับไปก่อน แล้วจะได้หารือ กับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกอง ซึ่งคนระดับโจโฉฟังคำลิโป้ แล้วยอมอ่านความคิดที่ต้องการเอาตัวรอดเฉพาะหน้าแล้วบิดพลิ้วเสียในภายหลังได้กระจ่าง วิธีการแบบโง่ๆ ของลิโป้นี้รัฐบาลบางยุคบางสมัยที่เข้าใจผิดคิดว่าราษฎรเป็นพวกโง่เขลาเบาปัญญาก็ได้นำมาใช้เป็นแบบอย่างในการหลอกลวงราษฎรของตน โดยเฉพาะใช้กับบรรดาคนยากคนจนที่มาเรียกร้องขอความเป็นธรรม หรือขอให้ช่วยเหลือบรรเทาความเดือดร้อนเสียหายจากการกระทำของรัฐหรือองค์กรของรัฐ แทนที่รัฐบาลนั้นจะตั้งความจริงใจบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ราษฎรตามภาระหน้าที่ กลับใช้เล่ห์กลลอบวางทางการเมืองหลอกลวงเพื่อเอาตัวรอด ไปวันหนึ่งๆ ทั้งปัญหาให้หมักหมมสะสมทับถมกันประเทศจนยากที่จะแก้ไข

รัฐบาลที่ใช้วิธีการแบบลิโป้ต่อราษฎรของตนจึงเป็นรัฐบาลที่ทรยศต่อประชาชน และเมื่อทรยศต่อประชาชนแล้ว ก็กำเริบในอำนาจจนกระทั่งเปลี่ยนโฉมแปลงร่างกลายเป็นเผด็จการทรราชไปในที่สุด เหตุนี้จึงไม่เพียงแต่ประชาชนจะสิ้นความเชื่อถือศรัทธาต่อรัฐบาลชนิดนี้เท่านั้น หากยังต้องการขับไล่วิธีการเผด็จการทรราช ให้พ้นไปเสียจากอำนาจในเร็ววัน

โจโฉฟังคำลิโป้แล้วยังไม่ทันที่จะกล่าวประการใด ต้นกงซึ่งยืนอยู่บนเชิงเทินข้างลิโป้และพกความคุมแค้นโจโฉมาแต่เดิมได้เอาเกาทัณฑ์ขึ้นพาดสายน้ำวเล้งไปที่กลางใจของโจโฉ แต่โจโฉยังไม่ถึงคราวตายลูกเกาทัณฑ์ที่ลั่นออกจากแหล่งด้วยอำนาจแห่งความโกรธ ฝ่าสายลมแรงจากกำแพงเมืองที่สูงใหญ่ ดังหวีดหวิวโจโฉเห็นเช่นนั้นก็ตกใจรีบย่อตัวลงหลบเกาทัณฑ์ ดังนั้นลูกเกาทัณฑ์จึงพลาดเป้า ไปเสียบปักอยู่ที่หมวกเกราะของโจโฉ โจโฉจึงร้องดำด้นกงว่าไอ้กบฏ กูจะฆ่ามึงเสียให้ได้จึงจะหายความแค้น ว่าแล้วก็รีบชักม้าถอยออกมาจนไกลระยะเกาทัณฑ์ แล้วสั่งทหารไทยยกประชิดเมืองแท้ฝีมือ เตรียมการเข้าโจมตีครั้งใหญ่ ต้นกงเห็นดังนั้นจึงชวนลิโป้ลงมารื้อที่ตึกบัญชาการแล้วว่า โจโฉยกจากเมืองหลวงมาครั้งนี้เป็นเวลานานแล้ว เสบียงอาหารย่อมร่อยหรอลง เหล่าทหารคงจะอดโรยเพราะกว่าศึกมาเป็นเวลานาน ดังนั้นจึงขอเสนอแผนการรบตีกองทัพโจโฉให้แตกพ่ายไป

ลิโป้จึงถามว่าแผนการรบของท่านเป็นประการใด ต้นกงจึงว่าขอเสนอให้ใช้แผนล่อหน้า ดีหลัง ล่อหลัง ดีหน้า สลับกันไป โดยขอให้ท่านแบ่งทหารในเมืองแท้ฝี้ออกเป็นสองกอง ข้าพเจ้าจะคุมทหารกองหนึ่งอยู่รักษาเมือง ตัวท่านคุมทหารอีกกองหนึ่งยกออกไปตั้งด่านหลังค่ายของโจโฉ เมื่อโจโฉยกเข้าตีเมืองก็ให้ท่านตีกระหนาบหลังเข้ามา ถ้าหากโจโฉยกไปตีค่ายของท่าน ข้าพเจ้าก็จะยกทหารออกไปตีกระหนาบหลัง ด้วยกลล่อนี้โจโฉก็จะพะว้าพะวังทำการข้างใดไม่ถนัด เห็นจะเสียที่แก่ท่านเป็นมั่นคง

ลิโป้เห็นชอบกับแผนการของต้นกง จึงสั่งให้จัดทหารเป็นสองกองตามคำของต้นกงแล้วให้เตรียมพร้อม โดยจะยกออกจากเมืองตอนสองยามของคืนนี้ ลิโป้สั่งการเสร็จสิ้นจึงเข้าไปหานางเหิงเมียมซีผู้เป็นภรรยา เล่าความตามแผนการของต้นกงให้ฟังแล้วบอกเล่าผู้เป็นภรรยา เตรียมจะยกทหารออกจากเมืองตามแผนการ นางเหิงเมียมซีฟังคำลิโป้แล้วก็ทรุดตัวลงกอดเข้าของลิโป้ไว้ ร้องไห้แล้วว่าการศึกกำลังคับขันอยู่เช่นนี้ เหตุใดท่านจึงละทิ้งข้าพเจ้าไว้แต่ผู้เดียว หากท่านเสียที่แก่ข้าศึก ข้าพเจ้าจะอาศัยบุญใครเป็นที่พึ่งได้เล่า ว่าแล้วก็ร้องไห้หนักขึ้นกว่าเดิม ลิโป้เห็นกิริยาอาการของนางเหิงเมียมซีก็สงสาร น้ำใจที่จะสู้รบกับโจโฉก็อ่อนลง แทนที่จะกลับ

ออกมาหาทหารกองออกจากเมืองตามแผนการของต้นก๋ง กลับสั่งให้หญิงรับใช้เอาสรามาดมจนเมามาย แล้วหลับใหลอยู่กับนางเหี่ยมชิดตลอดทั้งคืน กองทหารที่เตรียมการจะยกออกจากเมืองรอลิโป้อยู่จนสว่าง ไม่เห็นลิโป้ออกมาจึงเลิกการเตรียมพร้อม กลับเข้ากรมกองของตน

ลิโป้ชุกอยู่กับนางเหี่ยมชี่ ไม่ออกกว่าราชการตามปกติถึงสามวัน ต้นก๋งรอแล้วรอเล่าก็ไม่เห็นลิโป้ออกมาว่าราชการ จึงเข้าไปขอพบลิโป้ในที่ในจวน แล้วถามว่าเหตุใดท่านจึงไม่ยกทหารออกไปตั้งกระหนาบหลังโจโจที่นอกเมือง แผนการจะมีเสียไปหรือ และขึ้นปล่อยเวลานั้นเข้าไปคงจะเสียเมืองแก่โจโจเป็นมั่นคง ลิโป้ตัดสินใจที่จะอยู่กับเมีย ไม่คิดที่จะยกกองทหารออกไปตาม แผนการของต้นก๋ง จึงแก้ตัวว่าข้าพเจ้าได้ทบทวนแผนการของท่านแล้วเห็นว่าจะไม่เป็นผล ดังนั้นจึงควรตั้งมั่นรักษาเมืองแท้ผัวไว้ให้ปลอดภัยจะดีกว่า ต้นก๋งจึงว่าบัดนี้ได้รับรายงานจากหน่วยข่าวกรองว่า กองทัพโจโจกำลังขาดเสบียง ถึงขนาดที่ต้องส่งทหารให้ไปล่าเลี้ยงเสบียงมาจากเมืองสุโต หากเสบียงมาไม่ทันหรือไม่ได้เสบียงมา กองทัพโจโจคงจะถอนทัพกลับเมืองหลวง ดังนั้น จึงขอให้ท่านแต่งทหารยกออกไปเตรียมปล้นเสบียงของโจโจก็จะได้ชัยชนะ

ลิโป้เห็นด้วยกับความคิดของต้นก๋ง แต่คิดว่าไว้พรงี้จึงค่อย จัดการตามความคิด ครั้นคําลังลิโป้ก็นำความที่ปรึกษากับต้นก๋งนั้นไปเล่าให้แก่นางเหี่ยมชี่ฟัง แล้วว่าตัวเราจะยกทหารไปปล้นเสบียงของโจโจเอง และจะให้ต้นก๋งอยู่รักษาเมืองแท้ผัว นางเหี่ยมชี่เห็นแก่เรื่องส่วนตัวและครอบครัวเป็นใหญ่กว่าการบ้านเมือง ไม่เห็นด้วยที่ลิโป้จะต้องจากตัวไป จึงกล่าวว่าท่านจะวางใจให้ต้นก๋งรักษาเมืองนั้นเห็นว่าจะรับมือโจโจไม่ได้สถานหนึ่ง และจะวางใจให้ต้นก๋งอยู่รักษาเมือง หากต้นก๋งมีจิตคิดเข้าข้างโจโจท่านก็จะเสียทั้งเมืองและครอบครัว เหมือนกับการเสียเมืองซีโจอีกสถานหนึ่ง ข้าพเจ้าอยู่ข้างหลังก็จักเป็นอันตราย เมื่อครั้งที่ท่านทิ้งข้าพเจ้าไว้ที่เมืองเตียงอัน ครั้นนั้นโชคดีที่บังสิได้คิดอ่านช่วยเหลือให้ข้าพเจ้าได้กลับมาพบหน้าท่าน แต่ครั้งนี้จะโชคดีเหมือนครั้งโน้นหรือข้าพเจ้ายังสงสัยและห่วงใยในครอบครัวของเรา ว่าแล้วนางเหี่ยมชี่ก็ร้องให้เข้ากอดลิโป้แล้วเอาหน้าชนไว้กับอกของลิโป้

ลิโป้ก็อ่อนใจลงอีก จึงออกจากห้องนางเหี่ยมชี่ไปหาทางเดียวเสียนผู้เป็นภรรยาบ่อยแล้วเล่าเนื้อความทั้งปวงให้นางเดียวเสียน ฟังนางเดียวเสียนเมื่อครั้งอาสาอัญจางกลให้ลิโป้กับตั้งโต๊ะประดัดประหารกัน นับเป็นจิตใจของวีรสตรีที่เห็นแก่ชาติบ้านเมือง แต่เมื่อวันเวลาผ่านไปความสมบูรณสุขของคู่มีฐานะเป็นภรณาน้อยของเจ้าเมืองซีโจได้หลอหลอมกลมอมใจจนกลายเป็นคนที่เห็นแก่ความสุขส่วนตัวยิ่งกว่าบ้านเมือง จึงไม่ต้องการให้ลิโป้พราจากตัวไป ดังนั้นนางเดียวเสียนจึงโผล่ตัวเข้ากอดเอาลิโป้แล้วร้องให้ และคัดค้านมิให้ลิโป้ทำตามคำของต้นก๋งเหมือนกับนางเหี่ยมชี่ทุกประการ คำเมียงหลวงทำให้ลิโป้อ่อนใจลงแล้ว สมทบด้วยคำของเมียน้อยอีกแรงหนึ่ง ประกอบด้วยกิริยาอาการน่าสงสารยิ่งนัก ลิโป้จึงตัดสินใจฟังเมียละทิ้งแผนการของที่ปรึกษาเสีย แล้วว่าเจ้าอย่าได้วิตกต่อไปเลย เราจะไปยกทหารออกไปตามคำของต้นก๋งแล้ว แม้การศึกหนักเบาประการใด เราก็จะป้องกันข้าศึกอยู่ในเมืองให้ปลอดภัยจงได้ ว่าแล้วลิโป้ก็ออกมาจากห้องของนางเดียวเสียน ให้หาต้นก๋งมาแล้วแจ้งว่าข้าพเจ้าได้ไตร่ตรองความศึกแล้ว เห็นว่าการที่โจโจให้ทหารไปล่าเลี้ยงเสบียงจากเมืองสุโตมาที่ค่ายในเขตเมืองแท้ผัวนี้เป็นระยะทางไกลจึงไม่ใช่เรื่องจริง หากเป็นกลอุบายที่หลวงเราให้ยกทหารออกจากเมือง แล้วจะยกทหารเข้าตีเมืองแท้ผัว ดังนั้นหากทำตามแผนการของท่านก็จะเสียที่แก่โจโจ คำแก้ตัวของลิโป้เพื่อที่จะไม่ทำตามแผนการของต้นก๋ง ฟังดูก็มีเหตุผลเพราะโจโจนั้นเชี่ยวชาญการศึก การที่จะให้ทหารไปล่าเลี้ยงเสบียงมาจากเมืองหลวงอันเป็นระยะทางไกลก็อาจเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ ต้นก๋งได้ฟังคำลิโป้แล้วก็มิได้ว่ากล่าวแต่ประการใด ลูกขึ้นค่านับแล้ว ลาลิโป้กลับออกมา

ต้นก๋งออกมาข้างนอกแล้วปรารภกับบรรดานายทหารซึ่งอยู่ใน ที่นั้นว่า "ตัวเราทุกวันนี้เห็นจะถึงแก่ความตายสิ้น เพราะลิโป้คิดการเสียไปแล้ว" คำปรารภเชิงน้อยใจของต้นก๋งเป็นคำปรารภของคนสิ้นหวัง แต่ได้สะท้อนให้เห็นถึงสติปัญญาการคาดการณ์ไกลของต้นก๋งว่า ศึกครั้งนี้ลิโป้จะต้องพ่ายแพ้แก่โจโจเป็นแน่แท้ แล้วจะพาให้ทุกคนตายตามไปด้วย นี่คือผลของการลงเรือผิดลำ ซึ่งต่อให้มีสติปัญญาเลิศล้ำถึงเพียงใดก็ไม่อาจใช้สติปัญญาความสามารถให้เกิดผลสำเร็จได้ เพราะสติปัญญาความสามารถนั้นได้ถูกทำลายหรือบั่นทอนลงด้วยน้ำมือของผู้นำที่โหดเหี้ยมจนหมดสิ้น บรรดานายทหารได้ฟังคำต้นก๋งแล้วก็มีความเห็นคล้ายตาม พวกเขาสลดใจในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะเป็นสถานการณ์ที่เห็นได้ชัดเจนแล้วว่าทำให้ทุกคนอยู่ในสภาพที่รอความตายเท่านั้น ดังนั้นคำก่และอ่องกายซึ่งเป็นทั้งทหารและเป็นทั้งที่ปรึกษาของลิโป้จึงชวนกันเข้าไปหาลิโป้ แล้วว่าการศึกษาตีเมืองแท้ผัวถึงเพียงนี้แล้ว ท่านจะมัวนั่งเฉยอยู่ก็เหมือนรอความตาย ส่วนทางรอดนั้นก็เห็นมีอยู่แต่ทางเดียวคือท่านกับอ้วนสุดจะต้องผูกคอตายให้สำเร็จ จึงขอให้ท่านรับส่งลูกสาวให้แก่บุตรอ้วนสุด แล้วขอให้อ้วนสุดยกกองทัพมาช่วยตีกระหนาบกองทัพโจโจ ลิโป้ได้ฟังข้อเสนออันเป็นทางออกที่จะเอาตัวรอดได้โดยไม่ต้องยกทหารออกจากเมืองไปไกลเมื่อกี้เห็นด้วย จึงแต่งหนังสือแล้วมอบให้แก่คำก่และอ่องกายถือไปให้อ้วนสุด แต่สองที่ปรึกษาเกรงว่าจะฝ่าทหารโจโจออกไปไม่ได้จึงขอให้ลิโป้จัดทหารช่วยตีฝ่าทหาร โจโจออกไปให้พ้นเขตอันตรายเสียก่อน

ลิโป้เห็นด้วยกับข้อเสนอของสองที่ปรึกษาจึงสั่งให้เดี่ยวเลี้ยวคุมทหารเป็นกองหน้า ให้หลั่นเป้งเป็นกองหลัง คุมทหารหนึ่งพันคุ้ม กันสองที่ปรึกษาให้นำสารไปส่งแก่อ้วนสุด ครั้นล่วงสองยาม ในขณะที่ทหารทั้งสองฝ่าย กำลังหลับใหลด้วย ความอิดโรยท่ามกลางสายลมหนาว เดี่ยวเลี้ยวก็คุมทหารนำสองที่ปรึกษาลอบออกจาก เมืองจนพ้นค่ายของโจโจ และเข้าเขตแดนเมือง ห้วยหนา เดี่ยวเลี้ยวจึงสั่งให้หลั่นเป้งคุมทหารห้าร้อยไปกับ สองที่ปรึกษา ส่วนตัวเดี่ยวเลี้ยวเองคุมทหารห้าร้อยยกกลับเมืองแห่ฝื่อ สองที่ปรึกษาไปถึงเมืองห้วยหนาแล้ว ขอเข้าพบอ้วนสุด และมอบสารของลิโป้แก่อ้วนสุด ครั้นอ้วนสุดทราบความที่ลิโป้จะส่งลูกสาวมาให้และขอให้ ช่วยยกกองทัพไปตีกระหนาบหลังโจโจ จึงว่ากับสองที่ปรึกษาว่าค่าของลิโป้นั้นเชื่อถืออันใดมิได้ ได้กล่าวค่า ลงต่อเราถึงสองครั้งสองคราแล้ว และยังได้ส่งห็นอื่นแก่ที่เราส่งไปรับตัวเจ้าสาวเอาไปให้โจโจประหาร เสีย เราส่งทหารไปเดือนก็ฆ่าทหารเราเสียอีก บัดนี้จนตรอกจึงบากหน้ามาขอให้เราช่วย สองที่ปรึกษาจึงแกล้ง ต่างว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งนั้นเป็นเพราะโจโจวางแผนกลอุบายนานาประการ เป็นความผิดของโจโจในขณะที่ลิ โป้ยังรำลึกถึงไมตรี และมีน้ำใจเชื่อที่จะผูกคอตกับท่านอยู่ไม่เคยคลอนแคลน

อ้วนสุดฟังคำสองที่ปรึกษาแล้วก็โลเล เพราะในใจจริงก็อยากที่จะผูกไมตรีเอาลิโป้มาเป็นพวก จึงว่าถ้าหากลิ โป้มีน้ำใจจริงก็ให้ ส่งลูกสาวมาให้แก่บุตรเราก่อน เราจึงจะยกกองทัพไปตีกระหนาบโจโจ สองที่ปรึกษาได้ ฟังเช่นนั้นจึงคารวะแล้วขอลาอ้วนสุดเพื่อจะกลับเมืองแห่ฝื่อ ครั้นสองที่ปรึกษาเดินทางมาถึงเขตแดนเมืองแห่ ฝื่อก็เห็นกองทัพของเล่าปี่ตั้งค่ายสกัดอยู่ สองที่ปรึกษาจึงว่ากับหลั่นเป้งว่า เราสองคนเป็นผู้เดินสารตัวท่าน เป็นทหารคุ้มกันมิให้เราเป็นอันตราย คืบวันนี้เราจะลอบไปให้พ้นค่ายเล่าปี่ ให้ท่านคุ้มกันข้างหลังอย่าให้เป็น อันตราย หลั่นเป้งก็รับคำ ครั้นค่าลงสองที่ปรึกษาและหลั่นเป้งก็ดำเนินการตามแผนการ ที่ตกลงกัน สองที่ ปรึกษาลอบเดินทางหลบพ้นค่ายเล่าปี่กลับเมืองแห่ฝื่อได้ แต่หลั่นเป้งนั้นคุมทหารจำนวนห้าร้อย การเดินทาง จึงมีเสียงอึกทึก ได้ยินไปถึงทหารรักษาการณ์ของเดี่ยวหุย ครั้นเดี่ยวหุยทราบความก็สงสัยจึงคุมทหารออกมา สกัดกองทหารของหลั่นเป้งไว้ หลั่นเป้งได้เข้ารบกับเดี่ยวหุยไม่ทันสิ้นเพลง เดี่ยวหุยก็จับเป็นหลั่นเป้งได้ ทหารของหลั่นเป้งเห็นดังนั้นก็พากันแตกหนี เดี่ยวหุยจึงนำตัวหลั่นเป้งมามอบแก่เล่าปี่

เล่าปี่ได้สอบถามได้ความจริงแล้วจึงคุมตัวหลั่นเป้งเอาไปมอบแก่โจโจ โจโจได้ไต่สวนหลั่นเป้งด้วยตัวเอง หลั่นเป้งเกรงอาญาภิเษกความจริงแก่โจโจสิ้น โจโจจึงสั่งให้ตัดศีรษะหลั่นเป้งเสียไว้ที่หน้าค่ายแล้วออก คำสั่งสนามให้ทหารล้อมเมืองแห่ฝื่อไว้ให้แน่นหนา อย่าให้คนในเมืองออกข้างนอก อย่าให้คนข้างนอกเข้าไป ในเมืองได้ หากเกิดเหตุทางด้านใดก็จะเอาโทษนายทัพนายกองที่รับผิดชอบด้านนั้นถึงประหารชีวิต

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทย์าคม

พลั้งชีวิตกับพิษสุรา (ตอนที่ 98)

โจโจออกคำสั่งสนามวางโทษประหารชีวิตแก่แม่ทัพนายกอง ด้านที่ฝ่ายลิโป้เข้าออกเมืองได้แม้ว่าจะดูเหมือน เป็นคำสั่งปกติ แต่เล่าปี่ยินแล้วไม่วางใจ โจโจเกรงว่าหากพลาดพลั้งโจโจอาจพาลหาเหตุเอาถึงตาย ครั้น กลับถึงค่ายจึงรีบเรียกกวนอู เดี่ยวหุยมาทักว่าเจ้าทั้งสองอย่าดูแคลนคำสั่งครั้งนี้ของโจโจเป็นอันตราย เพราะโจโจอาจถือเอาเป็นเหตุกำจัดพวกเราเป็นได้ กวนอู เดี่ยวหุย ก็รับคำเล่าปี่แล้วออกมาถ้ายทอดคำสั่ง ให้บรรดาทหารในบังคับบัญชาปฏิบัติต่อไป

ฝ่ายเล่าปี่และอองก่ายเมื่อหลบหลีกเข้าเมืองแห่ฝื่อได้จึงพากันเข้าไปพบ ลิโป้รายงานการไปเจรจาความกับ อ้วนสุดให้ทราบทุกประการ ลิโป้จึงว่าสถานการณ์ขณะนี้มิแต่ต้องทำตามที่อ้วนสุดตั้งเงื่อนไข แต่วิดกว่าจะไม่สามารถส่งลูกสาวเราไปให้บุตรอ้วนสุดได้ สองที่ปรึกษาจึงเสนอว่าการณ์มีความจำเป็นที่ท่านต้องนำทหารมี ฝีมือคุ้มกันบุตรสาวนำไปส่งอ้วนสุดด้วยตนเอง เพราะแม้ทหารโจโจจะขัดขวางท่านก็สามารถตีฝ่าออกไปได้ ลิ โป้เห็นชอบกับข้อเสนอของสองที่ปรึกษาจึงสั่งให้เดี่ยวเลี้ยวและโกสั่นจัดเตรียมทหารสามพันให้พร้อมที่จะตี ฝ่าออกไปในคืนนี้

ครั้นสองยามผ่านไปลิโป้จึงให้เอาแพรสีมัดบุตรสะพายแล่งไว้ข้างหลังเอาเสื้อเกราะคลุมทับขึ้นม้ายกมือทวน ประจักษ์แล้วไปที่กองทหาร ซึ่งเดี่ยวเลี้ยวได้เตรียมการไว้พร้อมแล้ว สั่งให้เคลื่อนกำลังออกจากประตูเมือง ไปท่ามกลางความมืด ครั้นลิโป้ไปใกล้จะถึงค่ายของเล่าปี่ก็ได้ยินเสียงกลองศึกดังขึ้น ทันใดนั้น กวนอู เดี่ยว หุยได้คุมทหารออกมาสกัดหน้าลิโป้ไว้ ลิโป้เห็นดังนั้นก็ตกใจจึงรีบตีฝ่าเพื่อจะไปให้พ้นจากการถูกสกัดกั้น โดยเร็ว แต่บุตรซึ่งเป็นเครื่องหลังกีดขวางกระบวนทวนให้ติดขัด ทั้งในขณะนั้นเล่าปี่ได้ยกทหารหนุนเนื่องเข้า มา และพอดีที่ซื้หลงกับเคาหูสองนายทหารเอกของโจโจก็คุมทหารตามมาทัน ลิโป้เห็นท่าจะตีฝ่าออกไปไม่ สำเร็จ ทั้งเกรงว่าบุตรสาวจะเป็นอันตรายจึงชักม้าหันหลังกลับแล้วพาทหารตีฝ่ากลับเข้าเมืองแห่ฝื่อ

ลิโป้ทำการไม่สมความคิดก็เกิดความท้อแท้หาทางออกไม่ได้จึงเรียกลูกสาวมาดื่มจนเมามาย และยึดถือเอาสุราเป็นเครื่องประโลมใจทุกวันไม่ยอมออกรบกับโจโจถึงสองเดือนเต็ม จนราศีเคราะห์มองผิดรูปผิดร่างที่เคยสง่างามไปเป็นคนละคน ใบหน้าที่เคยขาวแจ่มใสกลายเป็นเขียวคล้ำคนเรานั้นมีพลังชีวิตประจำอยู่ทุกตัวคน ยามใดสุขภาพสมบูรณ์สีแดงซึ่งเป็นพลังชีวิตก็จะปรากฏให้เห็นทั่วร่างและเปล่งประกายเด่นชัดที่สีหน้าที่เห็นได้ด้วยจักรธรรมดาราาศีสดใสอิมเิบ แต่ยามใดเคราะห์มองหรือสุขภาพไม่ปกติสีเขียวซึ่งเป็นพลังแห่งความตายก็จะปรากฏให้เห็นได้ด้วยจักรธรรมดาเช่นเดียวกัน สีเขียวปรากฏขึ้นที่ส่วนใดของร่างกายย่อมเป็นสัญญาณว่าส่วนนั้นกำลังถูกพลังแห่งความตายเข้าสัมผัส พลังแห่งความตายนั่นจะมากน้อยหรืออ่อนแรงประการใดย่อมขึ้นอยู่กับความเข้มและปริมาณของพลังสัญญาณสีเขียวว่ามากน้อยหรือเข้มอ่อนประการนั้น การแพทย์แผนโบราณจึงได้อาศัยเป็นที่ตั้งแห่งการวินิจฉัยโรคและสมมติฐานของโรคได้อย่างแม่นยำ สีเขียวคล้ำที่ครอบงำใบหน้า และขอบตาทั้งสองของลิโป้จึงเป็นพลังแห่งความตายที่เยื้องกรายเข้าสัมผัสลิโป้แล้วดวงตานั้นเป็นหน้าต่างแห่งดวงจิต แม่นใจคิดงามด ดาสดใส คิดชั่วช้าตาก็บอกออกความนัย ลิโป้คิดแก้ไขการศึกษาไม่ตก โรคจึงกำเริบขึ้นในใจ พลังแห่งความตายจึงสะท้อนออกทางขอบตาทั้งสอง ครั้นเวลาล่วงผ่านไปก็ยิ่งทรุดหนักลง ปริมาณของสีเขียวคล้ำจึงหลั่งจากขอบตาครอบงำทั้งใบหน้า ความหมองคล้ำดังนี้เรียกกันว่า "ราศีเคราะห์มอง" ผู้ชาญเชิงนรลักษณ์จึงอ่านสถานการณ์ของผู้คนได้กระจ่างถึงแก่นแท้ เพราะได้อ่านจากธาตุแท้ หรือสมมติฐานของปรากฏการณ์นั่นเอง

นางเหียนซีเห็นผู้เป็นหัวมีราศีเคราะห์มองตั้งนั้นก็ตกใจได้กล่าว เดือนลิโป้ให้ละวางสุราแต่ลิโป้ไม่ฟังคำจึงเอากะจกให้ลิโป้สองดูใบหน้าที่ตัวเอง ครั้นลิโป้เห็นประจักษ์สภาพสังขารตนก็ตกใจ "คิดว่าเป็นเหตุทั้งนี้เพราะกินสุรา สุรานี้เป็นโทษมากนัก ถึงผู้ใดรูปงามก็เคราะห์มองเพราะสุรา" จึงออกคำสั่งห้ามมิให้ทหารทั้งปวงดื่มสุรา และกำหนดโทษผู้ฝ่าฝืนถึงประหารชีวิต ฝ่ายเดียวเองซึ่งเป็นเจ้าเมืองโหลยได้ทราบข่าวว่าโจโจยกกองทัพมารบลิโป้ก็เกรงว่าหากโจโจได้เมืองแห่ฝือแล้วจะยกไปยึดเมืองโหลย จึงยกกองทัพไปช่วยลิโป้ แต่เอียวสวียนายทหารได้คัดค้านว่าเมืองโหลยเป็นส่วนหนึ่งแห่งราชอาณาจักรอัน มิได้มีเหตุขัดข้องของมองโจกันแต่ประการใด จึงไม่ควรเข้าเกี่ยวข้องกับกรณีนี้ การยกกองทัพไปช่วยลิโป้เป็นการชักศึกเข้าบ้าน อาณาประชาราษฎร จะได้รับความเดือดร้อนในภายหลัง เดียวเองไม่ฟังคำทัดทานกลับหาว่าเอียวสวียนไม่สนใจในราชการ ต้าว่าเอียวสวียนต่างๆ นานา เอียวสวียนจึงผูกใจเจ็บและเห็นว่าหากปล่อยให้เดียวเองทำการตามความคิดจะเกิดอันตรายแก่บ้านเมืองและราษฎร จึงวางแผนสังหารเดียวเองเสียแล้วตัดศีรษะจะเอามามอบแก่โจโจเพื่อเอาความชอบในราชการ

ในขณะที่กำลังเดินทางจะไปหาโจโจนั้น ลุยก่อซึ่งเป็นนายทหารคนสนิทของเดียวเองได้ยกทหารไล่ตามมาทันจับเอียวสวียนประหารชีวิต และเอาศีรษะเดียวเองกลับไปเมืองโหลยได้ ครั้นโจโจทราบความก็คาดหมายว่าภายในเมืองโหลยเหตุการณ์ย่อมไม่เป็นปกติ จึงสั่งให้สุหนคมทหารไปยึดเมืองโหลย สุหนรับคำสั่งแล้วยกกองทัพไปเมืองโหลย ทหารภายในเมืองได้ทราบข่าวว่าเดียวเองเจ้าเมืองตายแล้วจึงไม่เป็นใจสู้รบ เปิดประตูเมืองรับกองทัพของสุหนแล้วยอมสวามิภักดิ์ สุหนเข้าเมืองได้แล้วสั่งทหารให้จับลุยก่อประหารชีวิตตัดศีรษะเสียบประจานว่าเป็นขบถต่อแผ่นดิน แล้วให้เสียบศีรษะปักไว้ที่เชิงเนิน

โจโจล้อมเมืองแห่ฝือกว่าสองเดือนก็ยังไม่สามารถยึดเมืองได้ ฝนแรกแห่งฤดูก็โปรยมา น้ำเหนือเริ่มหลากไหลบ่าเอ่อแม่น้ำทางด้านตะวันตกของตัวเมือง โจโจวิตกว่าทหารจะลำบากจึงปรึกษากับที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่ากองทัพของเรายกมาจากเมืองหลวงเป็นเวลาช้านานแล้ว เสบียงอาหารก็ร่อยหรอ ทหารก็อดโรยเต็มที่ ทั้งบัดนี้เดียวเองก็ตายแล้วศัตรูทางฝ่ายเหนือเหลืออยู่แต่เพียงอ้วนเสี้ยว ศัตรูทางฝ่ายตะวันตกยังมีเล่าเปียวและเดียวสวี่ซึ่งกล้าแข็งอยู่อย่างใจไม่ได้อีก ทั้งเวลานี้ก็เป็นฤดูฝนทหารจะได้ใช้แลลำบาก ดังนั้น เราจึงคิดที่จะเลิกทัพกลับเมืองหลวงบำรุงทัพแล้วทหารให้เข้มแข็งสมบูรณ์แล้วจึงค่อยยกมาทำการใหม่ ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นประการใด ความตอนนีดูเหมือนว่าโจโจจะมีศัตรูเพียงลิโป้ เล่าเปียว เดียวสวี่และอ้วนเสี้ยวเท่านั้น แต่ความจริงเป็นการกล่าวเชิงปฏิบัติ การทางจิตวิทยาของโจโจเพื่อมิให้ทหารเสียกำลังใจและคิดไปได้ ว่าโจคนแบบโจโจจะมีศัตรูมากมาย เพราะบัดนี้ศัตรูของโจโจยังมีมากกว่าที่กล่าว เช่น อ้วนสุด ขุนเช็ก เล่าปี่ กองขุนจัน หรือแม้แต่ขุนนางในราชสำนักอีกจำนวนไม่น้อย

ความคิดที่จะเลิกทัพในครั้งนี้ได้แสดงว่าความคิดและความรู้ของโจโจที่จะเอาชนะต่อลิโป้ในสถานการณ์ที่กล่าวแล้วนั้นได้มาถึงจุดอับจนแล้ว ที่สำคัญคือยังขาดความรู้เกี่ยวกับการใช้พลังจักรวาล จากธาตุน้ำซึ่งมีมาตามฤดูกาล เพราะการทั้งปวงนั้นหาได้มีด้านที่เป็น คุณหรือโทษแต่เพียงด้านเดียวไม่ หากยังมีด้านที่ตรงกันข้ามดำรงอยู่คู่กันเสมอไป ขึ้นอยู่กับว่าผู้ใดมีสติปัญญาคิดอ่านใช้ด้านที่เป็นคุณให้เกิดอานุภาพได้เพียงใดหรือไม่เท่านั้น

แม้สงครามก็หาได้พ้นไปจากกฎเอกภาพแห่งความขัดแย้งนี้ไม่ สงครามมีคุณสมบัติในการทำลายล้างซึ่งเป็นด้านที่เป็นโทษก็จริงอยู่ แต่สงครามก็มีคุณสมบัติในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ซึ่งเป็นด้านที่เป็นคุณดำรงอยู่พร้อมกันไปด้วย เหตุนี้สงครามในประวัติศาสตร์จึงจำแนกเป็นสงครามที่เป็นธรรมและสงครามที่ไม่เป็นธรรม สงครามทำให้เกิดความพินาศ และสูญเสีย แต่สงครามก็ได้สร้างสรรค์สิ่งใหม่ขึ้น ธุรกิจจำนวนมาก เศรษฐีใหม่จำนวนมากที่รู้จักภูมิโอกาสก็สามารถอาศัยประโยชน์จากสงครามนั้นได้

ขุนศึกที่ปรึกษาจึงเสนอว่าลิโป้กำลังตกอยู่ในดออำบ หากเป็นมหากรุกสถานการณ์ข้างฝ่ายลิโป้กำลังใกล้ฉิบจนเต็มประดาแล้ว ดังนั้นหากท่านเลิกทัพกลับไปในโอกาสเช่นนี้ชัยชนะก็จะห่างไกลออกไป ทั้งลิโป้ก็จะอาศัยโอกาสนี้ฟื้นตัวแล้วกระชับไม้ตรีกับอ้วนสุดจะทำให้สถานการณ์ยิ่งยากลำบาก จึงขอให้ท่านมานะทำการให้ได้ ชัยชนะเสียแต่ในครั้งนี้ กุยกะที่ปรึกษาได้กล่าวสนับสนุนความคิดของขุนศึกและว่าฤดูฝนและน้ำเหนือที่หลากมานี้ประดุจดังเทพดาประทานชัยชนะให้แก่ท่านแล้ว โจโฉสงสัยจึงถามว่าจะเอาชัยชนะต่อลิโป้ได้โดยประการใด กุยกะจึงไขว่ลักษณะภูมิประเทศของเมืองแห่ฝือนี้มีแม่น้ำไหลผ่านตัวเมืองด้านตะวันตก ดังนั้นจึงขอให้ท่านสั่งการให้ทำเขื่อน ทดน้ำไว้ที่ปลายน้ำทางด้านทิศใต้ ครั้นน้ำเหนือหลากแรงมาน้ำก็จะท่วมเมืองแห่ฝือ ลิโป้คงถึงกาลปราชัยในครั้งนี้ เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงว่าเทพดาได้ประทานชัยชนะแก่ท่านแล้ว

โจโฉฟังข้อเสนอของกุยกะแล้วเห็นกระจ่างในชัยชนะจึงมีความยินดียิ่งนักสั่งการให้ทำการท่อน้ำตามแผนของกุยกะ และเพื่อเร่งให้น้ำท่วมเมืองเร็วขึ้นจึงให้ทำการขุดตามแนวฝั่งแม่น้ำฝั่งตะวันตก บังคับให้น้ำสูงท่วมเมืองมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ครั้นฝนตกหนักน้ำเหนือหลากแรงไหลปล้นทั้งสองฝั่งของแม่น้ำและไหลเข้าในเมืองท่วมเมืองแห่ฝือเกือบทั้งเมือง คงเหลือแต่ด้านตะวันออกของเมืองซึ่งเป็นที่ดอนเท่านั้นที่น้ำท่วมไม่ถึง ชาวเมืองและทหารต้องพากันหนีน้ำไปอยู่บนที่ดอนได้รับความลำบากและอดอยากแสนสาหัสจึงพากันไปร้องทุกข์ต่อลิโป้แต่ไม่ได้รับการแก้ไขแต่ประการใด มีหน้าข้ายังกล่าวคล้ายกับรัฐบาลศรีธนญชัยว่าน้ำท่วมดังนี้ดีกว่าฝนแล้ง และนี่คือผลงานของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาภัยแล้งได้สำเร็จแล้ว

ในช่วงเวลาเดียวกันนั้นเฮาเสงนายกองมาได้จับทหารที่แอบลักม้าเอาไปให้แก่เล่าปี่ได้ บรรดาเพื่อนนายทหารจึงพากันไปเยี่ยมเฮาเสงและขอร้องให้เฮาเสงจัดโต๊ะเลี้ยงสุราอาหาร เฮาเสงขัดใจพวกไม่ได้แต่เกรงอาญาลิโป้ที่ห้ามทหารดื่มสุราจึงไปขออนุญาตต่อลิโป้ ลิโป้กำลังเครียดหาทางออกในการศึกไม่ได้ ครั้นได้ยินคำเฮาเสงขออนุญาตเลี้ยงสุราเพื่อนนายทหารก็โกรธว่าเฮาเสงไม่เคารพวินัยศึกจึงสั่งให้ทหารเอาตัวเฮาเสงไปประหาร ชงเหียน จุยกะและเพื่อนนายทหารเห็นดังนั้นก็ตกใจ แล้วช่วยกันขอร้องโทษให้กับเฮาเสง ลิโป้เห็นนายทหารจำนวนมากขอร้องก็เว้นโทษตายให้แต่ให้เขียนเฮาเสงห้าสิบที่ หลังจากเฮาเสงกลับไปบ้านบรรดาเพื่อนทหารก็พากันไปเยี่ยมอาการเจ็บ เฮาเสงเห็นเพื่อนทหารมาเยี่ยมก็ลุกขึ้นจากที่คาวระขอบคณพองเพื่อนที่ช่วยขอชีวิตแล้วก็น้อยใจรำให้ต่อหน้าเพื่อนนายทหาร

เพื่อนนายทหารทั้งนั้นเห็นอาการของเฮาเสงก็พากันสลดใจ ชงเหียนจึงว่าบัดนี้ลิโป้เปลี่ยนแปลงไปแล้วไม่ฟังความคิดที่ปรึกษาแลแม่ทัพนายกอง ฟังแต่คำกรรยามาปกรครองบ้านเมืองและราชการสงคราม มีปัญหาในราชการก็ไม่แก้ไข ขึ้นอยู่กับลิโป้ต่อไปก็จะพากันตายสิ้น ควรที่พวกเราจะได้แยกย้ายหนีเอาชีวิตรอดกันเถิดจุยกะได้ยินคำชงเหียนเช่นนั้นจึงว่า พวกเราเป็นทหารทำการศึกไม่กลัวยาก ไม่กลัวตาย แต่มาบัดนี้เมื่อลิโป้ตกเป็นทาสแห่งสุรา อยู่ภายใต้หน้าคำของสตรี ครั้นจะหนีไปก็เหมือนหนึ่งไม่สำนึกในเกียรติศักดิ์แห่งทหาร ดังนั้นเมื่อจะไม่ร่วมการด้วยลิโป้แล้ว ขอบที่จะขอเข้าด้วยโจโฉ เป็นข้าพระเจ้าเหียนเต๋ จึงจะดำรงศักดิ์และศรีของชายชาติทหารเอาไว้ได้ และในการไปขอเข้าด้วยโจโฉนี้ยอมสมควรที่จะกำจัดลิโป้ซึ่งเป็นศัตรูแผ่นดินเป็นความชอบไว้ในราชการ ในครั้งนี้

เฮาเสงจึงว่าลิโป้บัดนี้หลงใหลอยู่กับสุราจนสุขภาพทรุดโทรม แต่กระนั้นความเข้มแข็งของลิโป้ก็เชื่อว่าจะหมดไป เพราะยังมีม้าเช็กเฮอร์และทวนประจำกายที่มีอำนาจร้ายแรงสำหรับตัวอยู่ ดังนั้นหากพวกเราคิดจะกำจัดลิโป้ ข้าพเจ้าจะลักม้าเช็กเฮอร์เอาไปมอบแก่โจโฉ แล้วแจ้งความทั้งปวงให้โจโฉได้รับทราบไว้ชั้นหนึ่งก่อน บรรดานายทหาร ณ ที่นั้นเห็นด้วยกับความคิดของชงเหียน จุยกะ และเฮาเสง จึงจับมือกระทำสัตย์ต่อกันว่าจะตั้งใจทำการตาม แผนการนี้ให้สำเร็จ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม**สะสางบุญคุณความแค้น (ตอนที่ 99)**

เฮาส่งและเพื่อนนายทหารกระทำสัตย์ร่วมกันที่จะกำจัดลิโป้แล้วพากันไปเข้าด้วยโจโฉเพราะเห็นว่าชินอยู่กับลิโป้ต่อไปก็จะพากันตายเปล่า เพราะหากไม่ถูกลิโป้ฆ่าเสียก่อนก็อาจถูกโจโฉฆ่าในภายหลัง

ครั้นเวลาใกล้ค่ำเฮาส่งจึงไปที่โรงม้า เกลี้ยงล่อมบรรดาลูกน้องให้เข้าร่วมการทหารในกองม้าร่วนเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับเฮาส่งจึงปลงใจร่วมการด้วยเฮาส่งสิ้น เฮาส่งจึงเข้าไปที่คอกม้า แก่เชือกม้าเช็กเชาว์แล้วขี่ออกประตูเมืองด้านตะวันออกตรงไปที่ค่ายของโจโฉ ทหารรักษาการณ์ของโจโฉเห็นเป็นทหารมาแต่ในเมืองจึงเข้าคุมตัวไว้ ครั้นได้ถามทราบความแล้วจึงพาเฮาส่งเข้าไปพบโจโฉ

ครั้นโจโฉทราบความก็มีความยินดี รีบออกมาต้อนรับเฮาส่งแล้วพาเข้าไปสนทนาที่โรงบัญชาการ เฮาส่งได้เล่าความเป็นไปภายในเมืองและที่ได้คิดการวางแผนกับเพื่อนนายทหารให้โจโฉทราบ โจโฉมีความยินดียิ่งนัก จึงว่าการตัดสินใจของพวกท่านในครั้งนี้เป็นความชอบแก่แผ่นดินนักหนา ราษฎรทั้งปวงจะได้ความสุขก็เพราะท่าน เสร็จศึกแล้วเราจะกราบบังคมทูลให้พระเจ้าเหี้ยนเต้ปูนบำเหน็จจนถึงขนาด เฮาส่งจึงเสนอให้โจโฉรับเข้าตียึดเอาเมือง โจโฉเห็นชอบกับข้อเสนองจึงสั่งทหารให้เขียนใบปลิวเป็นจำนวนมากแล้วผูกเกาทัณฑ์ยิงเข้าไปในเมือง เรียกช่องให้ชาวเมืองสวามิภักดิ์ หากผู้ใดจับตัวลิโป้มามอบจะให้บำเหน็จและจะแต่งตั้งเป็นขุนนาง

ครั้นรุ่งขึ้นโจโฉจึงสั่งให้แม่ทัพนายกองทั้งปวงเข้าโจมตีเมืองแห่ฝื่อทั้งสี่ด้านพร้อมกัน ลิโป้ได้ทราบรายงานการเข้าโจมตีจึงเรียกทหารให้เอามาเช็กเชาว์มาซึ่งได้ทราบว่าเขาส่งลักเอาไปมอบแก่โจโฉแล้วก็โกรธรีบคว่ำทวนประจำกายแล้วจึงขึ้นไปบัญชาการทหารบนเชิงเทียน ครั้นเห็นธงเหียนและงูชกซึ่งได้ขอชีวิตเฮาส่งไว้ก็พาลหาว่าเป็นใจรู้เห็นด้วยและคาดโทษว่าเสร็จศึกแล้วจะประหารชีวิตเสียทั้งสองคน

ลิโป้ถึงคราวชะตาขาดจึงประมาทแก่ทหารผู้ถืออาวุธเพราะการคาดโทษเช่นนี้ก็คือการเร่งเวลาให้สองทหารเอกสังหารตัวนั่นเอง ด้วยใครใดจะรอให้เสร็จศึกเพื่อเอาศีรษะเข้ารับคมดาบ ณ ลานประหาร ทหารบนเชิงเทียนเกรงอาญาลิโป้จึงต่อสู้ป้องกันเมืองไว้เป็นสามารภ โจโฉให้ทหารหักเข้าตีเมืองตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยงก็ยังไม่สำเร็จ จึงสั่งให้สัญญาณถอยออกมาจากกำแพงเมืองแล้วคุมเชิงอยู่ ลิโป้เห็นทหารเข้าศึกถอยไปคุมเชิงอยู่เช่นนั้นก็ไม่วางใจแต่อาศยามเที่ยงร้อนจัดและแสงแดดจ้า จึงเข้าไปนั่งพักในศาลาบัญชาการบนกำแพงเมืองนั้น เอาทวนประจำกายพิงไว้กับเสาศาลา พักหนึ่งลิโป้ก็เผลอตัวมอยหลับไปเพราะความอิดโรย

ซงเหียนและงูชกเห็นดังนั้นจึงเดินเข้าไปใกล้ เห็นลิโป้หลับจึงโบกมือเป็นสัญญาณให้ทหารในที่ข้างเคียงถอยออกไปแล้วทำที่จะเข้าไปปรีกษาราชการด้วยลิโป้ เห็นลิโป้ยังคงหลับอยู่จึงเอาเชือกมัดลิโป้มัดตรึงไว้กับเสาศาลาอย่างแน่นหนา ลิโป้ตื่นขึ้นรู้ว่าถูกมัดก็ตกใจ ร้องเรียกให้ทหารช่วยแต่ไม่มีใครเข้าช่วย ครั้นมัดลิโป้ไว้มัดคงแล้วซงเหียนและงูชกจึงสั่งทหารให้เปิดประตูเมืองและร้องบอกโจโฉว่าบัดนี้พวกเราได้จับตัวลิโป้ไว้ได้แล้ว แสหัวเอี้ยนอยู่ในระยะใกล้ได้ยินดังนั้นจึงควมมาเข้ามาใกล้ประตูเมือง แล้วร้องถามว่าไหนเล่าที่ว่าลิโป้ถูกจับตัวไว้ งูชกเห็นฝ่ายโจโฉยังไม่วางใจจึงหยิบเอาทวนประจำตัวลิโป้โยนออกไปนอกกำแพงเมือง แสหัวเอี้ยนเห็นดังนั้นก็สิ้นสงสัยจึงสั่งทหารให้ยกเข้าไปในเมือง

ฝ่ายโกสั่นและเตียวเลี้ยวรักษาการณ์อยู่บนเชิงเทียนด้านตะวันตกได้ทราบข่าวว่าซงเหียนและงูชกก่อการขบถจึงรีบลงจากเชิงเทียนจะมาช่วยลิโป้ ทหารของโจโฉที่เข้ามาในเมืองได้แล้วเห็นโกสั่นและเตียวเลี้ยวจึงเข้าล้อมจับไว้ได้ทั้งสองคน

ทางด้านด่านก่งเห็นทหารโจโฉเข้ามาในเมืองได้ก็รีบควมมาหนีออกจากเมืองทางประตูเมืองด้านทิศใต้ แต่พอพ้นจากประตูเมืองก็พบกับซงหล่งทหารเอกของโจโฉและถูกซงหล่งจับตัวไว้ได้ โจโฉได้นำทหารยกตามกองหน้าเข้าไปในเมือง เห็นน้ำท่วมเมืองตามแผนการความคิดของกุกเก ก็นิสสรเสรียุติปัญญาของที่ปรึกษาผู้นี้เป็นเลิศกว่าที่ปรึกษาทั้งปวงแล้วออกคำสั่งให้ทหารรื้อถอนเขื่อนที่ทอดน้ำนั้นออกไป น้ำที่ท่วมเมืองอยู่ที่แห้งลงอย่างรวดเร็ว

โจโฉได้จัดแจงการปกครองเมืองแห่ฝื่อเป็นปกติเรียบร้อยแล้วจึงชวนเล่าปี่ขึ้นไปท่หอบัญชาการบนกำแพงเมือง กวนอู และเตียวหุยก็เดินตามเล่าปี่ขึ้นไปด้วย จากนั้นโจโฉจึงสั่งให้ทหารคุมเอาตัวลิโป้ขึ้นมา ลิโป้ถูกมัดไว้อย่างแน่นหนาได้รับความเวทนาเป็นอันมากจึงร้องขอให้โจโฉช่วยแก้มัด แต่โจโฉกลับตอบว่า อันธรรมดาเสียจะจำผูกให้มันคง ซึ่งจะคลายออกนั้นไม่ได้ ลิโป้เห็นซงเหียนและงูชกยืนอยู่ ณ ที่นั้น ก็รู้ว่าสองนายทหาร

ได้แปรพักตร์ไปเข้าโจโฉ จึงต่อว่าต่อขานด้วยความน้อยใจว่าเราเลี้ยงดูพวกท่านเป็นอย่างดี โฉนจึงทรมศต่อเรา สองนายทหารจึงว่าพวกเราเป็นข้าในพระเจ้าเหี้ยนเต้ร่วมงานกับท่านมาโดยไม่เคยเห็นแก่ความยากลำบาก แต่ตัวท่านเปลี่ยนแปลงไปไม่เอาใจใส่เชื้อฟุ้งเหล้าทวาร ถือเอาแต่ค่าสตรีเป็นใหญ่ และยังพาลคาดโทษพวกเราจะเอาถึงตาย ดังนั้นจะว่าพวกเราทรมศได้อย่างไร

ขณะนั้นทหารได้คุมตัวโกสั่นเข้ามา โจโฉได้หันไปถามโกสั่นว่าเจ้ามีสิ่งใดจะว่ากล่าวสั่งเสียหรือไม่ โกสั่นไม่ตอบคำและเบือนหน้าหนี โจโฉจึงสั่งให้ทหารเอาตัวโกสั่นไปประหาร จากนั้นซี้หลงได้คุมตัวตันก่งเข้ามาอีกคนหนึ่ง โจโฉเห็นตันก่งใจหนึ่งก็คิดถึงบุญคุณที่ตันก่งสู้เสียสละละทิ้งอำนาจมาเข้าร่วมอุดมการณ์ในตอนเริ่มตั้งตัว แต่ใจหนึ่งก็คุมแค้นตันก่งที่คิดอ่านวางแผนให้ลิโป้ทำสงครามจนโจโฉต้องเสียทีหลายครั้งหลายหน ความรู้สึกนึกคิด ทั้งบุญคุณและความแค้นเคล้าคละก่นดังนี้ สีหน้าโจโฉก็บึ้งตึง แต่กล่าวความเป็นท่านองที่ยังอาลัยอาวรณ์ว่า ตั้งแต่ท่านจากเรามาถึงบัดนี้ยังสบายดีอยู่หรือ? ตันก่งเห็นสีหน้าและน้ำคำของโจโฉก็แจ้งในความรู้สึกนึกคิด จึงตอบกลับไปว่าตัวท่านเป็นคนอาสัจย์ ไม่สำนึกถึงบุญคุณคน มีจิตใจดำอำมหิต เราจึงทิ้งท่าน

โจโฉจึงว่า ท่านกล่าวหาเราว่าเป็นคนไร้คุณธรรม แต่เหตุใดเมื่อหนีจากเราแล้วจึงไม่ไปอยู่ด้วยผู้มีคุณธรรม กลับไปอยู่กับลิโป้ซึ่งเป็นปีศาจ ยิ่งกว่าไร้คุณธรรมเสียอีก ตันก่งแก้ว่า ถึงลิโป้เป็นคนไร้คุณธรรม หาสติปัญญาไม่ได้ แต่มิได้เป็นคนล่อลวงปลิ้นปล้อนเหมือนกับตัวท่าน เราจึงมาอยู่ทำการด้วย โจโฉได้ว่า ตัววลีโป้ไร้สติปัญญา แต่อ้างตัวว่ามีสติปัญญาความคิดอ่าน ดังนั้นเหตุใดลิโป้จึงเสียทีแก่เราเล่า

ตันก่งได้ฟังคำถามที่หนักหน่วงดังนี้จึงเหลียวหน้ามาทางลิโป้ แล้วกล่าวไปทางลิโป้ว่าหลายปีที่ผ่านมานี้ ท่านเชื่อฟังคำเราจึงสามารถตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ได้ แต่มาระยะหลังกลับลุ่มหลงอยู่กับค่าสรรเสริญเยินยอของตันก่ง ตันเต้ง ใส่ศึกสองพ่อลูก และถือเอาแต่ค่าภรรยาการบริหารราชการ และการสงคราม จึงได้เสียทีถึงเพียงนี้ การครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน หากท่านเชื่อฟังคำเรา ที่ไหนเลยจะได้รับความอภัยแก่คนทั้งปวง โจโฉจึงเยาะว่า ก็แลเมื่อลิโป้ไม่ฟังตัวจึงเสียทีแก่เรา บัดนี้เมื่อตกอยู่ในเงื้อมมือเราแล้ว จะคิดอ่านประการใดสืบไป

ตันก่งและโจโฉได้วาทีกันมาจนถึงจุดที่ตันก่งเห็นว่าขึ้นต่อปากต่อคำกันต่อไปก็ได้ประโยชน์อันใด เพราะที่ไหนจะมีฐานะที่เป็นต่อขึ้นมาได้ ดังนั้นจึงกล่าวขึ้นว่าเมื่อตัวเรตกอยู่ในเงื้อมมือท่าน จะมาชักใช้รักษาเหตุผลไปทำไมกัน โจโฉตีสีหน้าเป็นปกติลง ทั้งน้ำใจก็เห็นการที่ตันก่งได้กระทำมาเป็นการควรแก่หน้าที่ ประกอบทั้งมีน้ำใจรักใฝ่ได้คนดีมีสติปัญญามาร่วมงาน จึงคิดที่จะเกลี้ยกล่อมตันก่งให้กลับเข้ารับราชการด้วยปฏิบัติการทางจิตวิทยาจึงได้เริ่มขึ้น

โจโฉจึงถามตันก่งว่า ที่ท่านกล่าวมาทั้งนี้ก็ต้องด้วยเหตุและผล แต่มารดากับภรรยาของท่านแล้ว ลั่นท่านเสียแล้วคนข้างหลังจะว่าอย่างไร ตันก่งจึงว่าวิสัยคนที่คิดทำการใหญ่ย่อมจำแนกแจกแจงมิตร ศัตรู คุณและโทษแจ่มแจ้ง ถึงจะจับศัตรูกุอาขาดได้ ก็ยอมเอาโทษเฉพาะแต่ตัวผู้นั้น ไม่คิดอ่านเป็นพาลกลั่นแกล้งผู้อื่นที่มีได้เกี่ยวข้องกับตัว บัดนี้ตัวเราแม้ถึงที่ตายแล้วก็หาได้อาลัยแก่ชีวิตไม่ จะขอฝากมารดากับภรรยาไว้กับท่านช่วยดูแลตามควรด้วย โจโฉได้ฟังตันก่งดังนั้นก็เห็นว่าตันก่งมีจิตใจมั่นคงเด็ดเดี่ยวยิ่งนัก ยังมีทันทจะได้ว่ากล่าวประการใด ตันก่งก็เดินลากผู้คุมจะลงจากศาลาบัญชาการบนเชิงเทียน เร่งให้เอาตัวเองไปประหาร โจโฉยังคงอาลัยอาวรณ์อยู่ จึงสั่งทหารให้หยุดยั้งไว้ แต่ตันก่งก็มีฟังโจโฉจึงเดินตามไปทำที่เป็นร้องไห้อาลัยอาวรณ์แล้วว่า ในเมื่อตัวท่านไม่พอใจที่จะอยู่กับเราก็ดำใจเถิด มารดาและภรรยาของท่านอยู่ข้างหลัง เราจะดูแลมิได้อนาทร

ตันก่งเดินลากทหารผู้คุมมาจนถึงประตูเมืองก็เร่งให้ทหารประหารตัวเองเสีย ทหารผู้คุมจึงประหารชีวิตตันก่ง โจโฉทราบวาทันก่งถูกประหารแล้วก็สั่งทหารให้แต่งการศพตันก่งอย่างสมเกียรติแล้วนำไปฝังอย่างธรรมเนียม และให้นำมารดาและภรรยาตันก่งไปอาศัยอยู่ที่เมืองสุโต จัดทหารและคนรับใช้ดูแลอารักขาตามคำที่รับรองไว้กับตันก่งนั้น

ตันก่งเดิมเป็นเจ้าเมืองจงพวน เห็นแผ่นดินเป็นจลาจลวุ่นวายจึงตั้งอุดมการณ์กอบกู้ฟื้นฟูชาติ ในขณะนั้นโจโฉถูกคำสั่งทางการให้จับตัวส่งเข้าเมืองหลวงในข้อหาเป็นกบฏต่อแผ่นดิน และถูกขังอยู่ในคุกเมืองจงพวน ตันก่งเห็นว่าโจโฉมีอุดมการณ์ที่จะกอบกู้ฟื้นฟูชาติตรงกับอุดมการณ์ของตัวเอง จึงละทิ้งตำแหน่งเจ้าเมืองปล่อยโจโฉ แล้วตามโจโฉเพื่อทำการใหญ่ให้แก่บ้านเมือง ครั้นประจักษ์ชัดว่าโจโฉเป็นคนแน่วแน่ ไร้คุณธรรม ไม่อาจรวมอุดมการณ์ได้อีกต่อไปจึงหนีจากโจโฉ แม้ยามใกล้ตายถูกโจโฉเกลี้ยกล่อมก็ไม่ยอมเปลี่ยนความคิดเนื่องเพราะทงในสติปัญญาของตัว ทั้งแลเห็นว่าหากไปทำการด้วยโจโฉ ความเลวร้ายของโจโฉก็จะเพิ่มพูนมากขึ้นจนกลายเป็นทรรายชย์ จึงยอมตายดีกว่าที่จะยอมเสียอุดมการณ์

ในข้อที่ว่าเมื่อต้นก่งหนีจากโจโจแล้ว เหตุใดจึงไม่ไปร่วมทำการกับบรรดาเจ้าเมืองอื่นๆ ที่อาจเลือกสรรได้ว่ามีกำลังและสติปัญญาเพื่อดำเนินการตามอุดมการณ์ของตนให้บรรลุผลสำเร็จ กลับมาอยู่กับลิโป้ซึ่งเป็นคนไร้คุณธรรมและไร้สติปัญญา ข้อนี้ย่อมขึ้นกับอุปนิสัยที่ทรงในความคิดสติปัญญาตัวว่าล้าเลิศกว่าใคร หากไปอยู่กับหัวเมืองอื่นที่มีกำลังคนและกำลังสติปัญญาคงจะเห็นว่าเป็นอุปสรรค ไม่อาจใช้ความคิดอ่านให้บังเกิดผลได้ เพราะย่อมมีการแก่งแย่งแข่งดีและยากที่จะได้รับความสำคัญ ส่วนลิโป้นั้นเป็นศัตรูคู่อาฆาตของโจโจโดยธรรมชาติ มีกำลังฝีมือเข้มแข็ง แต่ความไร้สติปัญญานั้นกลับจะทำให้ลิโป้ต้องพึ่งพาต้นก่งแต่ผู้เดียว ทั้งต้นก่งอาจมีความเชื่อว่าด้วยความคิดและสติปัญญาของตัวเองจะสามารถใช้ลิโป้ไปทำการตามอุดมการณ์ของตนได้ นี่คือปมเงื่อนที่ต้นก่งยอมอยู่กับลิโป้ และปรากฏว่าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาต้นก่งได้คิดอ่านวางแผนจนทำให้ลิโป้ซึ่งเป็นเพียงคนอาศัยของอ้วนสุดตั้งตัวเป็นใหญ่ขึ้นในเมืองซีจิวและหัวเมืองภาคตะวันออก แต่มาเสียที่ตรงที่ต้นก่งย ดันแต่ง สองพ่อลูกชายตัวให้กับโจโจ ยอมเป็นไส้ศึก ช่วงชิงเอาความเชื่อถือจากลิโป้ได้สำเร็จ แล้วคิดอ่านทำลายจนลิโป้ย่อยยับลงอย่างเป็นขั้นตอน จนวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของทั้งต้นก่งและลิโป้มาถึงในบัดนี้

ต้นก่งผู้มีความคิดอ่านและสติปัญญาเลิศล้ำคนหนึ่งของสามก๊กและมีความคิดจิตใจที่ทรงเด็ดเดี่ยวในอุดมการณ์ที่มุ่งกอบกู้ฟื้นฟูชาติ ท่านบำรุงอาณาประชาราษฎรให้เป็นสุข ไม่ยอมค้อมหัวให้กับทราชาธิราช จึงต้องถึงแก่การลงทัณฑ์ โดยยอมเสียชีพพลีให้แก่อุดมการณ์ที่ตัวเองเห็นว่าถูกต้อง จึงนับว่าเป็นวีรชนคนหนึ่ง ที่ควรได้รับการยกย่อง

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทย์าคม

มรสุมทางการเมืองเริ่มก่อตัว (ตอนที่ 100)

ลิโป้เห็นเพื่อนร่วมรบถูกประหารไปทีละคนก็รู้สึกกรรโชกใจยิ่งนัก แต่ในขณะที่เดียวกันความรักตัวกลัวตายก็เข้าครอบงำจิตใจกลายเป็นเสือสันลาย เห็นว่าโจโจคงไม่ไว้ชีวิตตัว แต่ครั้นเห็นเล่าปี่อยู่ในที่นั้นก็คิดว่าตัวเคยทำบุญคุณไว้กับเล่าปี่และโจโจคงจะเกรงใจเล่าปี่อยู่ จึงคิดพึ่งเล่าปี่ช่วยชีวิต ลิโป้จึงวิ่งเข้าไปหาเล่าปี่ว่า บัดนี้ข้าพเจ้าใกล้ถึงที่ตายแล้ว ไม่เห็นหน้าจะพึ่งใคร เห็นแต่ท่านเท่านั้นที่พอเป็นที่พึ่งของข้าพเจ้าได้ ทั้งอัศวมหาเสนาบดีก็เกรงใจตัวท่านอยู่ หากท่านร้องขอชีวิตของข้าพเจ้าคงจะรอดได้ด้วยความกรุณาของท่าน

เล่าปี่ได้ฟังคำลิโป้ก็มิได้วักกล่าวประการใด แต่ทำที่เป็นพยานหน้า ขณะนั้นโจโจซึ่งเดินตามต้นก่งได้เดินกลับขึ้นมาบนศาลาบัญชาการ ลิโป้เห็นโจโจกลับขึ้นมาก็ร้องขอชีวิตว่า ท่านอัศวมหาเสนาบดีทำการใหญ่เพื่อท่านบำรุงแผ่นดินแลราษฎรให้เป็นสุข ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาแต่ข้าพเจ้าซึ่งทำตัวเป็นศัตรู เป็นเสี้ยนหนามขัดขวางการใหญ่ของท่าน แต่บัดนี้ข้าพเจ้าตกอยู่ในเงื้อมมือของท่านแล้ว ได้สำนึกความผิดในการกระทำที่ผ่านมาจะขอชีวิตไว้เป็นข้ารับใช้ของท่านสนองคุณท่านสืบไป ในไม่ช้าราชสมบัติก็จะตกเป็นสิทธิแก่ท่าน

โจโจได้ฟังดังนั้นก็นิ่งอยู่อึดใจหนึ่ง แล้วหันมาทางเล่าปี่ถามว่า ที่ลิโป้กล่าวทั้งนี้ท่านมีความเห็นประการใด เล่าปี่ฟังคำถามโจโจแล้วก็ยิ่งไปอึดใจหนึ่งเช่นเดียวกัน ไม่ตอบคำถามของโจโจตรงๆ แต่กล่าวว่าเมื่อครั้งเต้หงวนกับ ตั้งโต๊ะนั้น เหตุการณ์เป็นประการใดท่านก็กระจางแจ้งอยู่แล้ว โฉนจึงมาหาหรือข้าพเจ้านี้ก็อีก ลิโป้ได้ยินเล่าปี่ตอบโจโจเช่นนั้นก็โกรธ ร้องตะโกนด่าเล่าปี่ว่าเป็นคนเนรคุณ โจโจเห็นลิโป้ด่าเล่าปี่จึงสั่งทหารให้นำตัวลิโป้ไปประหาร ในระหว่างที่ทหารคุมตัวลิโป้ไปประหารนั้น ลิโป้ได้ร้องตะโกนด่าเล่าปี่ไปตลอดทางว่าเป็นคนเนรคุณ

เหตุการณ์ในตอนนีดูเหมือนว่ามีไขสาระสำคัญ แต่เห็นจะผ่านไปโดยง่ายมิได้เพราะแท้จริงเป็นการทำสงครามทางความคิดระหว่างโจโจกับเล่าปี่ ที่ต่างฝ่ายต่างชิงไหวชิงพริบกันอยู่ในที่ เพราะโจโจนั้นสืบทอดใหญ่มาทำศึกกับลิโป้ด้วยความลำบากยากเข็ญ ก็ด้วยความมุ่งมั่นประการเดียวเท่านั้น คือกำจัดลิโป้ศัตรูคนสำคัญของชีวิตให้ดาวดินดับสูญ ความคิดที่จะฆ่าลิโป้ครองโจโจอยู่ทุกลมหายใจ แต่การฆ่าลิโป้เสียทันทีก็จะไม่ได้ผลประโยชน์เพิ่มเติมในการทำลายล้างคนอื่น ดังนั้นพอลิโป้ร้องขอชีวิต โจโจจึงคิดปายความผิดในการฆ่าลิโป้ไปให้แก่เล่าปี่ จึงแสวงถามเล่าปี่ซึ่งมีคำตอบอยู่แต่เพียงสองทางคืออภัยโทษให้ลิโป้หรือฆ่าลิโป้ ในข้ออภัยโทษนั้นเป็นไปไม่ได้โดยแน่แท้ แต่เล่าปี่ก็รู้ดีว่ากำลังรับเผือกร้อนที่โจโจโยนใส่ให้ จึงหาทางบายเบี่ยงไม่เป็นผู้ออกความเห็นให้โจโจฆ่าลิโป้ ทั้งเล่าปี่คงเห็นว่าลิโป้กับตนนั้นคงไม่อาจมีมิตรต่อกันได้อีกสืบไป โจโจปี่ที่ยังคุมแค้นลิโป้ที่ชิงเมืองซีจิวก็ยังไม่ยอมให้อภัยใจ ดังนั้นทั้งเล่าปี่และโจโจจึงมีความคิดตรงกันที่ต้องกำจัดลิโป้เสีย เหตุนี้เล่าปี่จึงได้ยกเหตุการณ์กรณีเต้หงวน และตั้งโต๊ะสองบิดาบุญธรรมของลิโป้ที่ถูกลิโป้สังหารไป

กับมือมาเป็นคำตอบ แม้กระนั้นแล้วลิโป้ก็ยังเห็นว่าคำตอบของเลापี้ก็คือคำตอบให้ประหารตัว ความโกรธจึงเหมาทางเลापี้ เหตุนี้ลิโป้จึงแค้นเลापี้และร้องตะโกนด่าเลापี้ไปตลอดทางจนถึงลานประหาร

เมื่อผู้คุมนำตัวลิโป้ลงมาจากศาลาบัญชาการบนเชิงเทิน ทหารที่คุมเดี่ยวเลापี้ก็นำตัวเดี่ยวเลापี้ขึ้นไปพบโจโฉ โจโฉเห็นเดี่ยวเลापี้มีรูปลักษณ์องอาจกล้าหาญสมเป็นนายทหาร กลับคล้ายคลึงคลาว่าจะจำได้จึงถามเดี่ยวเลापี้ว่าเราเคยพบกันที่ไหนมาก่อนหรือไม่ เพราะรู้สึกเหมือนว่าเคยรบกันมาครั้งหนึ่ง เดี่ยวเลापี้ตอบว่า เมื่อครั้งเมืองปักเอียงนั้นท่านจำไม่ได้หรือ ตัวข้าพเจ้ายังคิดเสียดายอยู่ โจโฉถามว่าท่านเสียดายสิ่งใดจงว่ามาให้แจ่มชัด เดี่ยวเลापี้จึงว่าเมื่อครั้งศึกเมืองปักเอียงเพลิงยังน้อยอยู่ หากเพลิงมากกว่านั้นแล้วมีหรือศัตรูแผ่นดินจะรอดตายไปได้

โจโฉได้ยินคำเดี่ยวเลापี้ก็ขึ้นได้ถึงเมื่อครั้งเสียที่การศึกษาที่เมืองปักเอียง ที่ต้องกลดันทองแทบเอาตัวไม่รอดก็รู้สึกละอายใจ และโกรธเดี่ยวเลापี้ จึงชักกระบี่ออกจากฝักแล้วว่าตัวเจ้าชะตาถึงขาดอยู่แล้ว ยังบังอาจกล่าวความดูหมิ่นเราอีก ว่าแล้วก็เงื้อกระบี่จะฟันคอเดี่ยวเลापี้ แต่เดี่ยวเลापี้มีสติมั่นคงมิได้เกรงกลัวความตายกลับยึดคอรับกระบี่ของโจโฉ ในทันใดนั้นกวนอุได้ปรีเข้ามาแย้อเอากระบี่จากมือโจโฉแล้วว่า ซึ่งท่านจะฆ่าเดี่ยวเลापี้เสียนั้นของยังมิอวักก่อนเกิด เพราะเดี่ยวเลापี้สมควรกับเป็นชายชาติทหาร มีความสัตย์ซื่อยิ่งนัก ควรที่จะเลี้ยงไว้ใช้ในราชการจะเป็นคุณแก่แผ่นดินสืบไป หากสืบไปเมืองหน้าเดี่ยวเลापี้คิดทรยศต่อท่านก็ให้เอาศีรษะข้าพเจ้าเป็นประกันเกิด

กวนอุฟังใจเดี่ยวเลापี้ดังแต่ครั้งแรกที่พบกันเมื่อครั้งที่เดี่ยวเลापี้ยกทหารเข้าตีเมืองเสียวพายทางด่านที่กวนอุรักษาการณ์อยู่ หลังจากต่อปากต่อคำกันไม่กี่คำ เดี่ยวเลापี้ลงใจกวนอุจึงสั่งให้ทหารถอยออกจากกำแพงเมืองมาครั้งนี้สถานการณ์ของ เดี่ยวเลापี้ดูอยู่ในภาวะคับขัน กวนอุจึงตัดสินใจขอชีวิตเดี่ยวเลापี้ไว้ หวังให้คนสัตย์ซื่อได้ทำการรับใช้แผ่นดิน โจโฉครั้นได้ยินคำกวนอุก็ยังคงคิดได้ ทั้งน้ำใจรักคนดีมีฝีมือ มีอยู่ประจำใจ จึงเอากบี่ใส่กลับเข้าไปในฝัก แล้วว่าตัวเราเองก็มีความเห็นเช่นเดียวกัน เราทำการทั้งนี้หวังจะลงใจเดี่ยวเลापี้ ก็เห็นว่ามิจิดใจมั่นคงสัตย์ซื่อสมควรจะเลี้ยงไว้ใช้ในราชการ ว่าแล้วโจโฉก็เข้ามาแก้มดเดี่ยวเลापี้ สั่งทหารให้เอาเสื้อผ้าอย่างดีมาให้เดี่ยวเลापี้เปลี่ยน แล้วจูงมือเดี่ยวเลापี้มายังที่นั่งอันสมควร แต่มิได้กล่าวประการใด

เดี่ยวเลापี้เห็นดังนั้นจึงคุกเข่าลงคารวะโจโฉแล้วว่า ซึ่งท่านอัศวมหาเสนาบดีจะรับเลี้ยงข้าพเจ้าไว้ใช้ในราชการนั้นนับเป็นพระคุณหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้าขอปฏิญาณว่าจะอาสาทำการตามคำสั่งของท่านโดยมิเสียดายแก่ชีวิต โจโฉเห็นดังนั้นมีความยินดียิ่งนัก จึงตั้งให้เดี่ยวเลापี้เป็นนายทหารโทประจำในกองทัพของโจโฉ แล้วมอบภาระหน้าที่เฉพาะหน้าให้เดี่ยวเลापี้ไปเกลี้ยกล่อมจงป้านายทหารมีฝีมืออีกคนหนึ่งของลิโป้ ซึ่งบัดนี้ยังตั้งหลักอยู่กับสैनายโจรที่เขตเขาไท่สั่น ในช่วงเดียวกันนั้นจงป้าซึ่งตั้งหลักมั่นอยู่ที่เขตเขาไท่สั่นกับสैनายโจรได้ทราบข่าวว่าเมืองแห่ฝื่อเสียแก่โจโฉ และเดี่ยวเลापี้ได้เข้าอยู่กับโจโฉแล้ว จึงพาสามนายโจรยกเว้นแต่เซียงหูซึ่งหลบหนีไป พร้อมกับบรรดาทหารในบังคับบัญชาไปยังเมืองแห่ฝื่อขอเข้าพบโจโฉ ครั้นโจโฉได้ทราบความก็มีความยินดี สั่งทหารให้นางป้าและคณะเข้ามาพบ และรับจงป้าและคณะเข้าเป็นทหารในกองทัพ แต่งตั้งให้จงป้าเป็นนายทหารโหรดับเดียวกับเดี่ยวเลापี้ บรรดานายโจรทั้งสามคนตั้งให้เป็นนายทหารและให้รับบรรดาทหารในสังกัดเข้าสังกัดในกองทัพของโจโฉสิ้น

โจโฉได้มอบหมายให้นายโจรทั้งสามคนซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นนายทหารให้ทำหน้าที่ลาดตระเวนตามเขตแดนเมืองชายทะเล หากมีเหตุร้ายประการใดให้รีบรายงานเข้าเมืองหลวง โจโฉจัดระเบียบการปกครองเมืองแห่ฝื่อจนเป็นปกติแล้ว จึงให้ทหารคุมครอบครัวของลิโป้ไปไว้ที่เมืองสุโต และสั่งให้ยกกองทัพกลับเมืองหลวงในระหว่างทางได้แวะเข้าไปในเมืองซีจิ๋ว บรรดาชาวเมืองทราบข่าวโจโฉได้รับชัยชนะศึกกลับมาก็กวักมาต้อนรับเป็นอันมาก ในระหว่างเดินทางเข้าไปในเมืองซีจิ๋ว บรรดาชาวเมืองได้ร้องขอต่อโจโฉว่าขอให้แต่งตั้งเลापี้กลับเป็นเจ้าเมืองซีจิ๋วตามเดิม โจโฉเห็นอาการของชาวเมืองมีใจผูกพันรักใคร่เลापี้เป็นอันมาก จึงว่า เลापี้ทำการมีความชอบต่อแผ่นดินมาก จำเป็นที่จะต้องเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ก่อน ถ้าพระราชทานตำแหน่งประการใดแล้วก็ยอมเป็นไปตามพระราชประสงค์นั้น

โจโฉเข้าไปในเมืองแล้วสั่งทหารให้อารักขาครอบครัวเลापี้ไว้เป็นอันดี รุ่งขึ้นก็เคลื่อนทัพออกจากเมืองซีจิ๋ว กลับเมืองสุโต โจโฉได้พาเลापี้เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ในที่ประชุมขุนนางแล้วกราบบังคมทูลถวายรายงานการศึกษาทั้งปวงให้ทรงทราบ แล้วเสนอความชอบของเลापี้ว่าการศึกษาครั้งนี้เลापี้ได้กระทำความชอบไว้เป็นอันมาก พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงสดับคำรายงานของโจโฉแล้วมีพระทัยยินดียิ่งนัก ครั้นได้ยินชื่อเลापี้ก็สะดุดพระทัยว่าเป็นแซ่ "เลापี้" ซึ่งเป็นเชื้อสายแห่งราชวงศ์ฮั่น จึงตรัสถามว่าท่านเป็นบุตรของผู้ใด สืบเชื้อสายเป็นมาอย่างไร เลापี้จึงกราบทูลว่าข้าพระพุทธเจ้าเป็นบุตรของเลापี้แห่ง บรรพบุรุษ สืบเชื้อสายมาแต่พระเจ้าฮั่นเก๋งเต้ พระเจ้า

เทียนเต๋ฟ่งคำกราบทูลของเล่าปี่แล้วจึงมีรับสั่งให้อาลักษณ์เฝ้าทำเนียบพระราชวังมาตรวจสอบ อาลักษณ์ตรวจสอบแล้วกราบทูลว่าเล่าปี่เป็นเชื้อสายของพระเจ้าฮั่นเก๋งเต๋ ลำดับศักดิ์แล้วมีฐานะเป็นพระเจ้าอาของพระองค์

พระเจ้าเทียนเต๋ทรงทราบดังนั้นก็มิพระทัยยินดียิ่งนัก จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เล่าปี่เป็นเสนาบดีฝ่ายกรมวัง และนับแต่นั้นมาพระเจ้าเทียนเต๋ก็ทรงนับถือเล่าปี่ว่าเป็นพระเจ้าอา หลังจากออกจากที่เฝ้าวันนั้นแล้ว ขุนสวกที่ปรึกษาของโจโฉได้เข้าไปพบโจโฉที่ในจวน แล้วเสนอว่าบัดนี้เล่าปี่มีฐานะและความสำคัญมากขึ้นกว่าแต่ก่อนเพราะพระเจ้าเทียนเต๋ทรงถือว่าเป็นพระญาติ มีศักดิ์เป็นถึงพระเจ้าอา ดังนั้นนานไปเล่าปี่ก็จะเติบโตใหญ่ขึ้น และจะเป็นอันตรายต่อท่านเป็นมั่นคง โจโฉจึงว่า ถึงแม้ตำแหน่งเล่าปี่จะใหญ่โตประการใด และถึงแม้ว่าเล่าปี่จะมีฐานะเป็นพระเจ้าอาของพระเจ้าเทียนเต๋ แต่อำนาจสิทธิขาดในราชการทั้งปวงอยู่ในน้ำมือเรา จะเกรงกลัวไปใย ทุกวันนี้เล่าปี่มิใช่ศัตรูคนสำคัญของเรา เกรงอยู่ก็แต่เอียวปัวข้าหลวงคนสนิทในพระเจ้าเทียนเต๋ ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกับอ้วนเสี้ยว และอ้วนสุดอาจคบคิดกับอ้วนเสี้ยวและอ้วนสุดเป็นไส้ศึกในเมืองหลวง ทั้งอ้วนเสี้ยวและอ้วนสุดก็เข้มแข็งมีกำลังทหารเป็นอันมาก นับเป็นภัยอันตรายที่ร้ายแรงที่สุดในขณะนี้

ขุนสวกได้ฟังคำโจโฉแล้วก็เห็นด้วย และเห็นพ้องกันว่าจำเป็นที่จะต้องกำจัดเอียวปัวเสียก่อน เพื่อตัดเส้นสายของอ้วนเสี้ยวและอ้วนสุดในเมืองหลวงมิให้เป็นอันตรายมาถึงตัวได้ โจโฉเพ่งเสริมศึกทางภาคตะวันออกกับลิโป้ ยังไม่ทันได้พักพิง ทหารก็เริ่มมองศัตรูใหม่และเห็นว่าอ้วนเสี้ยว อ้วนสุดเป็นศัตรูที่อันตรายที่สุด แทนที่จะใช้นโยบายทางการเมืองเพื่อท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขกลับคิดเอาการทหารเข้าหน้าหน้า จึงเห็นว่าเอียวปัวคือบุคคลที่เป็นอันตรายที่สุดในเมืองหลวง ความคิดชนิดนี้จึงก่อปัญหาขึ้นในบ้านเมือง และเป็นต้นเหตุอีกเหตุหนึ่งที่ทำให้สงครามในแผ่นดินจีนขยายตัวต่อไป

โจโฉกับขุนสวกเห็นพ้องกันดังนั้นก็จึงคิดอ่านวางแผนที่จะกำจัดเอียวปัวเสีย ดังนั้นไม่กี่วันถัดมาจึงมีผู้มาฟ้องร้องต่อโจโฉว่าเอียวปัวมีหนังสือลับไปถึงอ้วนสุด เสนอให้อ้วนสุดยกกองทัพมาตีเมืองหลวง แล้วจะรับเป็นไส้ศึกก่อการจลาจลขึ้นภายในเมืองหลวง เมื่อโจโฉได้รับการร้องเรียนดังนั้นก็มิได้ไต่สวนความประการใด จึงสั่งทหารให้ไปจับตัวเอียวปัวมาขังไว้ในคุกหลวง แล้วตั้งให้หมั่นทองซึ่งเป็นพรรคพวกเป็นตุลาการทหารชำระความข่าวการจับเอียวปัวแพร่กระพือไปทั่วทั้งเมืองหลวง ทราบไปถึงขงหยงซึ่งมีความสนิทสนมกับเอียวปัว และเชื่อว่าเอียวปัวมิได้กระทำความผิดจึงมาขอเข้าพบโจโฉ แล้วว่ากรณีนี้จะมิใช่ผู้ไม่ประสงค์ใสร้ายเอียวปัวว่าเป็นไส้ศึกเพราะเอียวปัวนั้นเป็นเชื้อสายขุนนาง ทำราชการในราชวงศ์ฮั่นด้วยความซื่อสัตย์สุจริตมาถึงสามชั่วอายุคน ขอให้โจโฉให้ความเป็นธรรมพิจารณาไต่สวนความให้ถ่องแท้

โจโฉจึงว่าการทั้งนี้หาใช่การสวนตัวของข้าพเจ้าไม่ แต่เป็นไปโดยรับสั่งของพระเจ้าเทียนเต๋ ขงหยงแย้งว่าถึงแม้จะเป็นไปตามรับสั่งของพระเจ้าเทียนเต๋ แต่อำนาจสิทธิขาดในราชการทั้งปวงอยู่ในความรับผิดชอบของท่าน หากผู้ซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินต้องโทษเพราะถูกใส่ร้ายดังนี้ก็จะเป็นที่ครหาแก่ผู้คนและจะเสื่อมเสียมาถึงตัวท่านด้วย จึงขอที่จะไต่สวนหาพยานหลักฐานจนสิ้นกระแสความเสียก่อน โจโฉจำนนต่อเหตุผลถ้อยคำของขงหยง รู้สึกละอายใจจึงมีคำสั่งให้ปล่อยตัวเอียวปัวแต่ให้ถอดออกเสียจากที่ขุนนาง

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>